CAMILLA LÄCKBERG

COPILUL GERMAN

CAMILLA LÄCKBERG

Seria: Fjällbacka

Volumul 5

COPILUL GERMAN

Original: *Tyskungen* [*The Hidden Child*] (2007)

Traducere din suedeză de:
SIMONA ȚENȚEA

virtual-project.eu

2012

Capitolul 1

În neclintirea odăii se auzea doar zgomotul muștelor. Un bâzâit constant, datorat bătăilor frenetice din aripi. Bărbatul de pe scaun nu se mișca, și nici nu o făcuse de multă vreme. De fapt, el nici măcar nu mai putea fi numit om. Atât timp cât prin „om" se înțelege o persoană vie, care încă mai are suflare și care poate simți. Bărbatul acela însă se prefăcuse deja în furaj. Un paradis pentru gângănii și larve.

Muștele zumzăiau într-un roi imens în jurul siluetei neclintite. Uneori aterizau, dând din mandibule. Apoi își luau din nou zborul, în căutarea altui loc de popas. Orbecăiau și se ciocneau unele de altele. Zona din jurul rănii de pe creștetul bărbatului prezenta pentru ele un interes sporit, cu toate că izul metalic de sânge dispăruse demult, fiind înlocuit de un miros mai stătut și mai dulceag.

Sângele se coagulase. La început, îi țâșnise pe la ceafă, peste scaun, pe podea, unde formase apoi o baltă. Inițial, fusese roșu, înțesat de corpusculi vii. Acum își schimbase culoarea, devenind păcuriu. Băltoaca nu mai părea a fi compusă din acel lichid vâscos care îi curge prin vene unui om. Se transformase într-o masă întunecată și cleioasă.

Muștele se săturaseră. Își depuseseră ouăle. În clipele acelea, pline și mulțumite, nu voiau decât să iasă afară. În încercările lor zadarnice de-a trece peste bariera invizibilă, fluturau din aripi, în dreptul pervazului, izbindu-se de geam cu un zgomot surd și sec. Într-un final, capitulaseră. Odată revenită foamea, se întorseseră la ceea ce fusese cândva un om, dar care, în momentele acelea, nu ajunsese decât un morman de carne.

•

Cât fusese vara de lungă, aceleași gânduri eterne o măcinaseră pe Erica. Tot cântărind argumentele pro și contra, se trezea uneori ispitită să dea o fugă până sus. Însă niciodată nu ajungea mai departe de baza scărilor ce duceau spre pod. Putea să pună totul pe seama faptului că ultimele câteva luni fuseseră extrem de aglomerate, cu toate lucrurile pe care le avusese de făcut după nuntă, dar și cu haosul ce domnise în casă pe vremea când Anna și copiii ei încă locuiau acolo. Însă acela nu era adevărul complet. Pur și simplu, îi era frică. Frică de ce-ar fi putut găsi. Frică să răscolească și să scoată la iveală chestiuni pe care ar fi preferat să nu le afle.

Știa că Patrik se întreba de ce soția lui nu voia să se uite prin caietele găsite în pod. Ba chiar, de câteva ori, se gândise să-i ceară lămuriri, dar se abținuse. Dacă ar fi întrebat-o, ea n-ar fi fost în stare să-i răspundă. Cel mai tare o speria faptul că ar fi fost nevoită să-și schimbe optica. Imaginea pe care o avusese despre mama ei – ce fel de persoană fusese aceasta și cum își tratase fiicele – nu era una tocmai

pozitivă. Însă chiar și-așa, aceea era imaginea pe care și-o formase Erica. O imagine familiară, un adevăr incontestabil care dăinuise de-a lungul anilor și pe care se putuse bizui. Poate că avea să fie confirmat. Ba poate chiar avea să fie întărit. Dar dacă avea să fie subminat? Cum ar fi fost dacă s-ar fi trezit confruntată cu o realitate complet diferită? Până acum, nu avusese destul curaj încât să afle.

Erica păși pe prima treaptă. De jos, din sufragerie, auzi râsetul zglobiu al Maiei, care se juca împreună cu Patrik. Sunetul acela o alină, iar femeia făcu un nou pas pe trepte. Mai avea încă cinci până sus.

Când împinse chepengul și urcă în pod, aerul se umplu de praf. Ea și Patrik discutaseră despre o eventuală reamenajare a spațiului, cândva în viitor, pentru a servi poate drept refugiu tihnit pentru Maia, atunci când aceasta avea să mai crească și să își dorească puțină intimitate. Însă deocamdată rămânea un pod nefinisat, cu o dușumea din scânduri late și un tavan oblic, cu grinzi la vedere. Era un adevărat talmeș-balmeș. Decorațiuni de Crăciun, haine care nu îi mai erau bune Maiei și cutii cu obiecte mult prea urâte pentru a fi ținute la parter, însă mult prea scumpe, ori cu valoare sentimentală mult prea mare pentru a fi aruncate.

Cufărul se afla tocmai în spate, lângă perete. Era vechi, din lemn ferecat în fier. Erica avea o vagă idee că obiectul purta denumirea de „cufăr american”. Se așeză pe podea și își trecu ușor mâna peste el. După ce inspiră adânc, apucă zăvorul și trase capacul în sus. Simți brusc un miros stătut, care o făcu să strâmbe din nas. Se întrebă de unde venea izul vechi și apăsător. Probabil mucegaiul, gândi ea, dându-și în același timp seama că o mănâncă pielea capului.

Îi erau încă proaspete în memorie sentimentele ce o copleșiseră atunci când, alături de Patrik, descoperise cufărul și îi parcursese conținutul, ridicând încetișor fiecare obiect. Desene pe care ea și Anna le schițaseră în copilărie și lucrușoare făcute la școală. Mama lor, Elsy, le păstrase pe toate. Acea mamă care nu se arătase niciodată interesată atunci când fiicele sale veniseră acasă și îi prezentaseră cu nerăbdare creațiile lor.

Erica reluă aceleași mișcări, scoțând obiectele unul câte unul și așezându-le pe podea. Ceea ce căuta ea se afla tocmai la fundul cufărului. Apucă grijuliu bucata de pânză și o ținu din nou între palme. Cămășuța copilului fusese albă cândva, însă de îndată ce-o ridică spre lumină, femeia descoperi că era îngălbenită de timp. Nu își putu lua privirea de la petele mici și brune de pe ea. La început crezuse că era vorba de niște urme de rugină, însă mai apoi își dăduse seama că probabil era sânge uscat. Găsirea unor pete de sânge pe cămășuța copilului era ceva sfâșietor. Cum ajunsese în pod? Cui aparținuse? Și de ce o păstrase mama ei?

Erica așează cu atenție cămășuța lângă ea, pe podea. Când o găsiseră, avusese înfășurat în ea un obiect, care însă nu mai era acolo. Fusese unicul lucru pe care-l îndepărtase din cufăr – o medalie nazistă ce stătuse ascunsă în pânza murdară. Sentimentele trezite în adâncul sufletului ei la vederea medaliei fuseseră surprinzătoare. Inima i-o luase razna, gura i se uscase, iar prin fața ochilor i se derulaseră scene din vechile jurnale de știri și documentare despre al Doilea Război Mondial. Ce căuta o medalie nazistă acolo, în Fjällbacka? În propria ei casă, printre posesiunile mamei sale? Întreaga situație îi părea absurdă. Și-ar fi dorit să pună medalia înapoi în cufăr și să închidă capacul, însă Patrik insistase să o ducă la un expert, pentru a afla mai multe detalii. Fără prea multă tragere de inimă, Erica acceptase, simțind însă niște voci prevestitoare șoptindu-i, avertizând-o să ascundă medalia și să dea totul uitării. Însă curiozitatea avusese câștig de cauză. La începutul lui iunie, dusese medalia unui expert în artefacte din cel de-al Doilea Război Mondial, iar cu puțin noroc, curând, aveau să afle mai multe în legătură cu originile piesei de metal.

Dar pe Erica o interesau cel mai mult obiectele găsite tocmai la fundul cufărului. Patru caiete albastre. Recunoscuse pe coperți scrisul mamei sale. Acea caligrafie elegantă, înclinată spre dreapta, într-o versiune mai modernă și mai rotunjită. În momentul acela, Erica scoase din cufăr caietele, trecând cu degetul arătător peste coperta celui de deasupra. Fiecare fusese etichetat drept „Jurnal”, cuvânt ce-i trezea Ericăi sentimente amestecate. Curiozitate, freamăt, nerăbdare. Însă și teamă, îndoială și puternica senzație că invada intimitatea mamei sale. Avea oare dreptul de-a citi caietele respective? Avea oare dreptul să scormonească în gândurile și sentimentele cele mai profunde ale mamei sale? Un jurnal nu e menit privirilor niciunei alte persoane. Mama ei nu scrisese acele pagini pentru a împărtăși cu alții conținutul. Poate că i-ar fi interzis fiicei sale să le citească. Dar Elsy nu se mai afla printre ei, iar Erica nu mai avea cum să-i ceară voie. În ceea ce privea caietele, se vedea nevoită să decidă de una singură ce anume să facă.

— Erica?

Vocea lui Patrik îi întrerupse contemplarea.

— Da?

— Sosesc oaspeții!

Erica aruncă o privire spre ceas. Dumnezeule mare, se făcuse deja ora trei? Era cea dintâi aniversare a Maiei, drept urmare aveau să sosească cei mai apropiați prieteni și membri ai familiei. Pesemne că Patrik își imaginase că soția sa adormise acolo, sus.

— Vin!

Își scutură hainele de praf și, după o clipă de ezitare, luă de jos

caietele și cămășuța, apoi coborî scările abrupte ale podului.

•

— Bine-ați venit!

Patrik se dădu la o parte, făcându-le loc primilor invitați. Pe Johan și pe Elizabeth îi cunoscuse datorită Maiei, cuplul având un fiu de vârsta acesteia. Băiețelul o iubea la nebunie pe Maia, însă uneori își exprima cam dur sentimentele. De îndată ce o zări în hol, William se repezi la ea precum un jucător de hochei pe gheață. După cum era de așteptat, Maia nu se arătă prea încântată de comportament, iar părinții băiețelului fură nevoiți să o elibereze din brațele lui William.

— William, nu-i voie să te porți așa! Trebuie să fii mai grijuliu cu fetele.

Chinuindu-se să-l țină în frâu, Johan îi aruncă fiului său o privire dojenitoare.

— Cred că metoda lui de agățat fete e similară cu cea pe care obișnuiai să o folosești tu, zise Elizabeth râzând, cu toate că soțul ei nu păru deloc amuzat.

— Gata, gata, scumpo, n-a fost chiar așa de rău, îi spuse Patrik Maiei. Hopa sus!

Își luă în brațe odrasla cuprinsă de jale și o îmbrățișă până când plânsetele ei se transformară în scâncete. Apoi o așeză din nou pe podea și o împinse ușor în direcția lui William.

— Ia uite ce ți-a adus William. Un cadou!

Cuvântul magic avu efectul scontat. Lacrimile Maiei se evaporară atunci când William veni clătinându-se, pentru a-i înmâna un cadou legat cu panglică. Ajutată de Patrik, fetița reuși să desfacă pachetul și să scoată afară un drăgălaș elefant gri, care se bucură de un succes neîntârziat. Îl strânse la piept, cuprinzându-i trupușorul moale cu brațele și dând încântată din picioare, însă tentativa lui William de a mângâia elefantul fu respinsă printr-o căutătură sfidătoare. Ridicându-se la înălțimea situației, micuțul admirator își spori de îndată eforturile.

— Haideți să mergem în camera de zi, spuse Patrik, luându-și fiica în brațe, pentru a preveni un nou conflict.

Părinții lui William îl urmară și, când băiețelul fu lăsat în fața cutiei mari cu jucării, pacea fu restaurată. Cel puțin, pentru moment.

— Salutare tuturor! zise Erica în vreme ce cobora scările.

Își îmbrățișă oaspeții și mângâie pe creștet băiețelul.

— Cine vrea cafea? strigă Patrik din bucătărie.

Toți trei răspunseră la unison: „Eu”.

— Așadar, cum e traiul de femeie măritată? întrebă Johan zâmbind și luând-o pe după umăr pe Elizabeth, în timp ce se așezară pe canapea.

— Cam la fel. Cu excepția faptului că Patrik mă tot numește

„consoarta” lui. Ai vreun sfat cum să-l fac să înceteze? spuse Erica, întorcându-se spre Elizabeth și făcându-i cu ochiul.

— Mai bine te-ai da bătută. Nu va trece mult timp până să înceteze cu „consoarta” și să înceapă, mai degrabă, să discute despre guvern, așa că profită din plin. Apropo, unde-i Anna?

— Acasă la Dan. S-au mutat deja împreună, spuse Erica, ridicând cu subînțeles din sprânceană.

— O, da? Ce repede s-au mișcat, răspunse Elizabeth, cu aceeași mișcare din sprânceană.

Fură întrerupte de sonerie, și Erica sări în picioare.

— Probabil că ei sunt. Ori Kristina.

Printre silabele ultimului cuvânt aproape că se putea distinge zgomotul unor cuburi de gheață ciocnindu-se între ele. După nuntă, relația dintre Erica și soacra sa devenise și mai glacială, lucru datorat cu precădere campaniei zeloase a Kristinei de a-l convinge pe Patrik că nu se cădea ca un bărbat adevărat să intre în concediu de paternitate vreme de patru luni. Spre cumplita ei disperare, Patrik refuzase cu desăvârșire să-și schimbe optica. De fapt, el însuși fusese cel care insistase să aibă grijă de Maia de-a lungul întregii toamne.

— Bună, avem pe-aici o sărbătorită? se auzi vocea Annei, din holul de la intrare.

Erica fu cuprinsă de bucurie, simțind fericirea din vocea surorii ei mai mici. Timp de mulți ani, nu existase urmă de voioșie în glasul ei, dar acum revenise. Anna părea fericită, puternică și îndrăgostită.

La început, Anna fusese îngrijorată la gândul că pe Erica ar fi putut-o supăra relația ei cu Dan. Însă aceasta se amuzase pe seama grijilor pe care și le făcea sora sa. Avea senzația că trecuse o eternitate de când ea și Dan formaseră un cuplu. Și, cu toate că îi părea un pic stânjenitor, era dispusă să-și lase deoparte propriile sentimente, doar pentru a o vedea din nou fericită pe Anna.

— Unde e fetița mea preferată?

Înalt, blond și gălăgios, Dan își făcu apariția, căutând-o pe Maia. Cei doi aveau o relație specială, iar micuța se apropie de-ndată, împleticindu-se și întinzând mânuțele spre Dan.

— Cadou? întrebă ea, acum că începuse să înțeleagă ce înseamnă o aniversare.

— Bineînțeles că avem un cadou pentru tine, scumpete, zise Dan.

Îi făcu semn din cap Annei, care îi întinse un pachet mare, ambalat în hârtie roz și legat cu o fundă argintie. Maia se trase din brațele lui Dan și începu să desfacă anevoios cadoul. De data aceasta, în ajutor îi sări mama sa, iar împreună ele scoaseră la iveală o păpușă mare, care clipea din ochi.

— Păpușică, spuse Maia, zglobie, îmbrățișând strâns cadoul și plecând apoi să i-l arate lui William.

Se auzi din nou soneria, iar o clipă mai târziu, în cameră își făcu apariția Kristina. Erica scrâșni din dinți. Ura obiceiul soacrei sale de a apăsa pe sonerie cu un gest mai degrabă simbolic, înainte de-a da buzna în casă.

Se repetară prezentarea cadoului și desfacerea lui, însă de data aceasta, succesul nu se dovedi la fel de răsunător. Șovăind, Maia ridică maiourile găsite în pachet, apoi cercetă din nou ambalajul pentru a se asigura că nu trecuse cu vederea vreo jucărie. După care, cu ochii mari, își privi țintă bunica.

— Ultima dată când am fost aici, am observat că flanela de corp îi rămăsese mică și, cum Lindex avea o promoție, trei la preț de două, i-am cumpărat câteva. Sunt sigură că îi vor fi de folos.

Kristina zâmbi satisfăcută și nu păru să observe expresia dezamăgită a Maiei. Erica își stăpâni impulsul de a spune cât de stupid i se părea să cumperi haine cu ocazia primei aniversări a unui bebeluș. Pe lângă faptul că Maia era în mod evident dezamăgită, Kristina reușise, de asemenea, să strecoare și una dintre obișnuitele sale aluzii răutăcioase. Pesemne că Erica și Patrik erau incapabili să-și îmbrace fiica așa cum se cădea.

— Haideți la tort! strigă Patrik, cu un talent infailibil de a găsi momentul potrivit pentru a-i distrage pe oameni dintr-o situație stânjenitoare.

De bine, de rău, Erica asistă la suflatul în lumânări. Încercările Maiei de a stinge lumânarea solitară nu reușiră decât să împrăștie salivă peste întregul tort. Patrik stinse discret micuța flacără, după care toți cântară „La mulți ani” și strigară „Ura”. Uitându-se pe deasupra căpșorului blond al Maiei, Erica întâlni privirea soțului ei. Simți un nod în gât și văzu că și Patrik era la fel de înduioșat. Un an. Copilașul lor împlinise un an. O fetiță care mergea singură, împletindu-se, care bătea din palme ori de câte ori auzea genericul *Bolibompa*{1}, care putea mânca singură, care împărțea cele mai dulci sărutări din tot nordul Europei și care iubea pe toată lumea. Erica îi zâmbi lui Patrik. Bărbatul îi zâmbi, la rându-i. În momentul acela, viața era perfectă.

•

Bertil Mellberg oftă adânc – lucru pe care-l făcea des în ultima vreme. Lovitura din urmă cu o primăvară încă îl făcea să fie deprimat. Dar nu era surprins. Își îngăduise să piardă controlul, își permisese să trăiască momentul și să aibă sentimente. Iar genul acela de lucruri nu scăpau nicicând nepedepsite. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Aproape s-ar fi putut spune că merita ceea ce i se întâmplase. Ei bine, își învățase lecția și nu intenționa să comită de două ori aceeași greșeală; măcar de atât putea fi sigur.

— Bertil? se auzi dinspre recepție strigătul imperios al Annikăi.

Cu un gest sigur, Mellberg își dădu la o parte șuvița ce-i alunecase de pe creștetul aproape pleșuv, apoi se ridică, fără prea multă tragere de inimă. Existau foarte puține femei de la care era dispus să primească ordine, iar Annika Jansson aparținea acelui club exclusivist. De-a lungul anilor, ajunsese chiar să o respecte și nu îi trecea prin minte nicio altă femeie despre care să fi putut spune una ca asta. Consecințele dezastruoase ale angajării acelei tinere polițiste, cu un an în urmă, nu făcuseră decât să-i consolideze punctul de vedere. Iar acum, echipei lor avea să i se alăture din nou o femeie. Oftă iar. Să fi fost chiar așa de greu să găsească polițiști de sex masculin? De ce tot insistau să-i trimită femei pentru a-l înlocui pe Ernst Lundgren? Ce situație nefericită!

Se încruntă atunci când dinspre recepție se auzi lătratul unui câine. Să-și fi adus Annika unul dintre câini la serviciu? Doar știa prea bine opinia lui cu privire la… potăi. Avea să fie nevoit să poarte o discuție cu ea în legătură cu asta.

Însă vizita nu îi aparținea unuia dintre labradorii Annikăi. În schimb, Mellberg se pomeni față-n față cu o corcitură zdrențăroasă, de culoare și de rasă nedeterminate, care trăgea cu putere lesa ținută de o femeie scundă, cu păr negru.

— L-am găsit în fața secției, zise ea cu un puternic accent de Stockholm.

— Și ce caută aici? întrebă iritat Mellberg, vrând să se întoarcă în birou.

— Dânsa e Paula Morales, se grăbi Annika să spună, făcându-l pe Mellberg să se oprească din drum.

Iisuse! Își aminti atunci că individa ce urma să li se alăture avea un nume spaniol. Cât de mică putea să fie! Scundă și slăbuță. Însă privirea cu care-l fixase nu era nici pe departe slabă. Femeia îi întinse mâna.

— Îmi pare bine de cunoștință. Câinele tot alerga de unul singur pe-afară. Și judecând după starea în care se află, nu are stăpân. Cel puțin, nu unul care să fie capabil să-l îngrijească.

Vorbele ei aveau un ton imperativ, iar Bertil se întrebă care îi erau intențiile.

— Ei bine, duceți-l undeva.

— Nu există un loc pentru câini vagabonzi. Annika mi-a spus deja acest lucru.

— Nu există? se miră Mellberg.

Annika dădu din cap.

— Atunci bănuiesc că va trebui să-l iei acasă la tine, zise el, îndepărtând câinele, care se tot împingea în cracul pantalonului său.

Ignorându-i eforturile, patrupedul se așeză pe piciorul drept al lui Mellberg.

— Nu pot. Avem deja un câine, căruia nu i-ar pica bine, răspunse calmă Paula, țintuindu-l cu privirea.

— Dar tu, Annika? Ar putea să… le țină companie câinilor tăi, nu? zise Mellberg, deja resemnat.

De ce era mereu nevoit să se ocupe de asemenea chestiuni banale? Doar el era șef acolo, pentru numele lui Dumnezeu!

Însă Annika dădu din cap.

— Nu sunt obișnuiți cu alți câini. N-ar merge prea bine.

— Va trebui să-l iei tu, zise Paula, înmânându-i lesa lui Mellberg.

Uluit de îndrăzneala femeii, acesta luă cureaua, iar câinele reacționă, împingându-se și mai tare în piciorul lui, iar apoi scâncind.

— Vezi, te place, spuse Annika.

— Dar… dar nu pot…, se bâlbâi Mellberg.

— Nu ai alte animale de companie acasă. Promit să mă interesez dacă aparține cuiva. Altminteri, va trebui să găsim pe cineva care să-l adopte. Nu-l putem lăsa să alerge de nebun; o să-l lovească o mașină.

Contrar voinței sale, Mellberg simți cum începe să se înduplece. Se uită în jos, spre câine. Acesta îl privi, la rându-i, cu ochi umezi și tânguitori.

— Bine, bine, iau eu blestematul ăsta de câine. Însă numai pentru câteva zile. Iar tu va trebui să-l speli înainte să-l iau acasă.

Făcu semn cu degetul spre Annika, iar aceasta păru să răsufle ușurată.

— Nicio problemă, îi fac eu baie aici, la secție, spuse ea, plină de zel.

Apoi adăugă:

— Mulțumesc mult de tot, Bertil.

Mellberg mormăi.

— Dar bagă de seamă, data viitoare când mai văd câinele ăsta, să fie curat ca lacrima! Altminteri nu pune piciorul în casa mea!

Călcă apăsat și nervos de-a lungul coridorului, apoi trânti ușa biroului în urma sa. Annika și Paula își zâmbiră reciproc. Câinele scheună și dădu bucuros din coadă, lovind podeaua.

•

— Să ai o zi bună, spuse Erica, făcându-i Maiei cu mâna, însă aceasta își ignoră mama.

Fetița stătea jos, pe podea, în fața televizorului, uitându-se la emisiunea pentru copii *Teletubbies*.

— O să ne simțim bine împreună, zise Patrik, sărutând-o pe Erica. Eu și domnișoara asta mică vom fi în regulă în următoarele luni.

— O zici de parcă aș pleca peste mări și țări, spuse Erica, râzând. Însă voi coborî la parter ca să luăm prânzul.

— Crezi că va da rezultate? Să lucrezi acasă?

— Putem măcar să încercăm. Prefă-te doar că nu sunt aici.

— Nicio problemă. De îndată ce închizi ușa camerei tale de lucru, vei înceta să mai existi pentru mine, spuse Patrik, făcându-i cu ochiul.

— Hmm! Ei bine, vom vedea noi, răspunse Erica, îndreptându-se către etaj. Însă va merita; decât să închiriez un birou…

Intră în camera sa de lucru și închise ușa, cu îndoială în suflet. De-a lungul celor douăsprezece luni petrecute acasă, îngrijind-o pe Maia, râvnise la ziua când avea să-i poată preda ștafeta lui Patrik, pentru a se putea dedica iar unor chestiuni serioase. Se săturase până peste cap de terenuri de joacă, gropi cu nisip și programe TV destinate copiilor. Încropitul unei plăcinte de nisip perfecte nu prea se cataloga drept stimulare intelectuală și, indiferent cât de mult îșI iubea fiica, simțea că ar fi luat-o razna dacă ar fi fost nevoită să mai îngâne un cântecel pentru copii. Venise acum rândul lui Patrik să se îngrijească de odraslă.

Cu un oarecare sentiment de venerație, Erica se așeză în fața computerului, apăsă butonul „On” și ascultă cu plăcere familiara melodie de pornire. În luna februarie avea termenul-limită pentru noul ei volum din seria de cărți polițiste inspirate din cazuri reale, însă Erica izbutise deja să facă niște cercetări pe timpul verii, drept urmare se simțea pregătită să înceapă. Deschise documentul Word pe care-l intitulase „Elias”, după numele primei victime a ucigașului, apoi își așeză degetele deasupra tastaturii. Fu întreruptă de un ciocănit discret în ușă.

— Scuze că te deranjez…

Patrik deschise ușa, privind-o pe Erica dindărătul clăii de păr ce-i acoperea fruntea.

— … mă întrebam unde anume ai pus costumașul cu fermoar al Maiei.

— În uscător.

Patrik scutură din cap și închise ușa.

Din nou, Erica își așeză degetele deasupra tastaturii și inspiră adânc. Urmă o nouă bătaie în ușă.

— Îmi cer scuze, promit să te las în pace, trebuie doar să întreb ce fel de haine ar trebui să poarte Maia astăzi. E foarte răcoros afară, însă ei mereu i se face cald și poate răci…

Patrik zâmbi mânzește.

— N-are nevoie decât de o cămășuță subțire și niște pantaloni pe sub costumașul cu fermoar. Și în mod normal poartă fesul subțire, din bumbac.

— Mulțumesc, zise Patrik și închise din nou ușa.

Erica se afla pe punctul de a scrie cea dintâi propoziție, când auzi plânsete de la parter. Acestea sporiră în intensitate, iar după ce le ascultă vreo două minute, Erica împinse scaunul și coborî.

— Să-ți dau o mână de ajutor. Încercările de-a o îmbrăca sunt fără

speranță.

— Mda, văd asta, zise Patrik, cu broboane de sudoare picurându-i pe frunte, în urma strădaniilor de-a îmbrăca o fetiță încăpățânată.

Cinci minute mai târziu, copila încă mai era ursuză, dar și complet îmbrăcată, iar Erica își sărută pe buze atât fetița, cât și soțul, înainte de a-i împinge afară pe ușă.

— Să faceți o plimbare lungă, pentru ca mama să aibă un pic de pace și liniște, cât să poată lucra, zise ea.

Patrik păru jenat.

— Îmi pare rău. Cred că va fi nevoie de câteva zile pentru a prinde ritmul lucrurilor, însă apoi vei avea parte de toată pacea și liniștea pe care ți le dorești. Promit.

— N-ar fi rău, zise Erica și închise cu fermitate ușa în urma lor.

Își turnă o cană mare de cafea și se întoarse la etaj, în camera ei de lucru. Într-un final, putea începe.

•

— Șșșt… Nu mai face așa un tărăboi.

— Care-i problema? Mama zice că sunt plecați amândoi. Nimeni nu s-a obosit să ridice corespondența toată vara. Pesemne că au uitat să o redirecționeze, așa că mama le-a tot golit cutia de scrisori, începând din iunie. Stai liniștit, putem să facem câtă gălăgie vrem.

Mattias pufni în râs, dar Adam încă păru sceptic. Casa aceea veche avea ceva care îți dădea fiori. La fel ca și bătrânii cu pricina, de altfel. Indiferent ce spunea Mattias, el nu intenționa să riște.

— Așadar, cum intrăm?

Ura faptul că, de teamă, vocea îi părea mai ascuțită, dar nu se putea abține. Deseori își dorea să-i fi semănat mai mult lui Mattias. Să fie curajos, ba uneori chiar nesăbuit. Dar și cu succes mare la toate fetele.

— Vom vedea. Sigur există o cale de-a pătrunde înăuntru.

— Și o spui din vasta experiență pe care-o ai în intratul prin efracție?

Adam râse, dar se și asigură că o face pe un ton potolit.

— Ascultă, am făcut multe lucruri de care tu n-ai habar, spuse Mattias, răspicat.

„Nu zău”, gândi Adam, însă nu îndrăzni să-și contrazică prietenul. Uneori, lui Mattias îi plăcea să facă pe tipul dur, iar Adam îi cânta în strună. Avea destulă minte încât să nu înceapă o asemenea discuție cu Mattias.

— Ce crezi că are pe-acolo?

Lui Mattias îi sticliră ochii în vreme ce aruncă o privire în jurul casei, căutând o fereastră sau un chepeng, orice le-ar fi putut permite accesul înăuntru.

— N-am idee, zise Adam, privind neliniștit peste umăr.

Cu fiecare clipă ce trecea, se simțea din ce în ce mai nemulțumit de

întreaga situație.

— Poate niște suveniruri naziste ca lumea. Dacă o avea uniforme și chestii de genul ăsta?

Entuziasmul din vocea lui Mattias era evident. De când avuseseră la școală un proiect despre SS, căpătase o obsesie, citise tot cu privire la cel de-al Doilea Război Mondial și nazism. Toată lumea știa că vecinul din capătul străzii era un fel de expert la capitolele Germania și naziști, așadar, Mattias simțise un impuls irezistibil de a afla ce fel de obiecte avea acesta.

— Dar poate că nu ține nimic de genul ăsta în casă, încercă să obiecteze Adam, cu toate că își dădea seama că era în van. Tata a spus că era profesor de istorie înainte să se pensioneze, așa că probabil are doar o grămadă de cărți și chestii de genu' ăsta. Nu înseamnă că are și vreun lucru ca lumea.

— Ne vom convinge cât de curând.

Ochii lui Mattias sclipiră triumfători atunci când arătă spre o fereastră.

— Uite. Fereastra aia e întredeschisă.

Adam observă îngrozit că Mattias avea dreptate. În sinea lui, sperase că pătrunderea în casă avea să se dovedească imposibilă.

— Ne trebuie doar ceva cu care să împingem puțin fereastra.

Mattias aruncă o privire în jur. Fu nevoit să se descurce cu un zăvor de geam, care se desprinsese și căzuse pe jos.

— În regulă, să vedem acum.

Mattias ridică zăvorul deasupra capului și împinse cu unul din capete într-un colț al ferestrei. Aceasta nu se clinti.

— La naiba! Trebuie să funcționeze.

Cu limba scoasă, concentrat, el încercă din nou. Nu era simplu să țină zăvorul deasupra capului și, în același timp, să împingă, iar încercarea îl făcu să răsufle din greu. Într-un final, reuși să strecoare zăvorul încă vreo doi centimetri.

— Vor observa că le-a intrat cineva cu forța în casă! protestă neputincios Adam, însă Mattias nu păru să-l audă.

— O să fac fereastra asta nenorocită să se deschidă!

Cu chipul asudat, el mai împinse o ultimă dată, iar fereastra se deschise brusc.

— Da!

Mattias își încleștă pumnul, în semn de victorie, apoi se întoarse entuziasmat spre Adam.

— Ajută-mă să urc.

— Dar poate există ceva ce-am putea folosi ca să ne cățărăm, vreo scară sau un…

— Las-o baltă și ajută-mă odată să urc, după care te trag și pe tine.

Supus, Adam se apropie de perete, împreunându-și degetele pentru

a forma o treaptă care să-i servească lui Mattias. Se schimonosi atunci când pantoful acestuia i se adânci în palme, dar ignoră durerea și-și săltă prietenul.

Mattias se agăță de marginea ferestrei și izbuti să se ridice într-atât încât să pună întâi un picior, apoi altul, pe pervaz. Strâmbă din nas. Doamne, ce miros! Casa duhnea. Dădu la o parte jaluzeaua și aruncă o privire în cameră. Avea aspect de bibliotecă, însă toate jaluzelele erau coborâte, așa că încăperea era învăluită în umbră.

— Auzi, miroase ca naiba aici!

Ținându-se de nas, se întoarse către Adam.

— Atunci hai s-o lăsăm baltă, zise Adam, cu o licărire de speranță în priviri.

— Nici gând! Acum, când am reușit să intrăm! Acum începe distracția! Poftim, prinde-mă de mână.

Luându-și mâna de la nas, apucă pervazul cu stânga, în vreme ce dreapta i-o întinse lui Adam.

— Haide, doar n-oi fi un papă-lapte!

Drept răspuns, Adam îl apucă de mână, iar Mattias începu să-l tragă cu toată forța. Păru, pentru o clipă, că nu avea să izbutească, însă apoi Adam se apucă de pervaz, iar Mattias sări pe podea, făcându-i loc. La aterizare, se auziră niște pârâituri stranii. Privi în jos. Suprafața podelei era acoperită cu ceva, însă lumina slabă îl împiedică să vadă ce anume. Probabil că niște frunze uscate.

— Ce naiba…? zise Adam, sărind și el pe podea.

Însă nu putu identifica sursa pârâiturilor de sub tălpile sale.

— La dracu', ce miroase aici? spuse el, susținând că se sufocă din cauza duhorii.

— Doar ți-am zis, îi răspunse Mattias, care se obișnuise cu mirosul.

— Ia să vedem ce are bătrânul pe-aici. Ridică jaluzeaua.

— Și dacă ne vede cineva?

— Cine să ne vadă? Ridică naibii jaluzeaua!

Adam îi dădu ascultare. Cu un foșnet, jaluzeaua se rulă în sus, permițând luminii să inunde camera.

— Fainã cameră, zise Mattias, privind copleșit în jur. Toți pereții erau acoperiți de rafturi cu cărți, din podea până-n tavan. Într-un ungher erau două fotolii din piele, de o parte și de alta a unei măsuțe. În celălalt capăt al încăperii tronau un birou enorm și un scaun de modă veche, pe jumătate întors, astfel încât spătarul era îndreptat spre ei. Adam mai înaintă un pas, dar pârâiturile de sub tălpi îl făcură să privească din nou în jos. De data aceea, băiatul văzu pe ce călcau.

— Ce naiba…

Podeaua era împânzită de muște. Muște negre, dezgustătoare, moarte cu toate. Acopereau și pervazul. Instinctiv își șterseră amândoi mâinile de pantaloni.

— La dracu', ce dezgustător! se strâmbă Mattias.

— De unde-au apărut toate muștele astea?

Adam privi uluit spre podea. Apoi, mintea sa îndoctrinată de *CSI*{2} puse lucrurile cap la cap. Muște moarte. Un miros dezgustător… Încercă să-și alunge acel gând, însă privirea îi fu inevitabil atrasă de scaunul de la birou.

— Mattias?

— Ce-i? răspunse iritat amicul său, încercând să calce printre muștele moarte.

Adam nu-i răspunse. În schimb, păși încetișor spre scaun. Simțea că ar fi trebuit să facă imediat cale întoarsă, să plece pe unde intraseră și să fugă cât îi țineau picioarele. Însă curiozitatea pusese stăpânire pe el, iar picioarele păreau să i se miște singure, conducându-l spre scaun.

— Ei bine, ce e? zise Mattias, dar tăcu imediat când îl văzu pe Adam pășind înainte, vigilent și încordat.

Mai avea o jumătate de metru până la scaun, când întinse mâna. Băgă de seamă că tremura. Centimetru cu centimetru, Adam își duse mâna către spătarul scaunului. Singurul zgomot din încăpere era cel al pârâiturilor de sub tălpile sale. Cu degetele de la mâini simți răcoarea tapițeriei de piele. Apăsă mai tare, împingând scaunul mai spre stânga, pentru a-l face să se rotească. Se dădu un pas înapoi. Scaunul se întoarse încetișor, dezvăluindu-și treptat conținutul. Undeva, în spatele său, Adam îl auzi pe Mattias vărsând.

•

Ochii ce-i urmăreau fiecare mișcare erau mari și umezi. Mellberg încercă să ignore animalul, neavând însă mari sorți de izbândă. Câinele rămăsese lipit de el, privindu-l cu venerație. Într-un final, Mellberg se înduplecă. Trase în afară sertarul de jos al biroului, scoase o bezea cu nucă de cocos și o aruncă pe podea. Într-o clipită, aceasta se evaporă, iar preț de o secundă, Mellberg avu senzația că patrupedul îi zâmbi. Vedenii, fără doar și poate. Măcar avea blana curată. Annika făcuse treabă bună cu șamponatul și uscatul. Însă chiar și-așa, lui Bertil îi păruse ușor dezagreabil să se trezească în dimineața aceea și să descopere că în timpul nopții câinele sărise în pat și se întinsese lângă el. Nu fusese convins că șamponul reușise să-l scape de purici și de te miri ce altceva. Dacă prin blana animalului colcăiau o mulțime de paraziți care nu doreau nimic altceva decât să țopăie pe trupul lui masiv? Însă o examinare mai amănunțită nu scosese la iveală nimic, iar Annika jurase că nu dăduse de niciun purice. Dar Mellberg era oricum hotărât să nu-i mai permită potăii să doarmă în pat. Trebuia să existe o limită.

— Așadar, cum să-ți spunem? rosti Mellberg, simțindu-se de-ndată stupid fiindcă i se adresase unei ființe necuvântătoare.

Însă câinele avea nevoie de un nume. Căzu pe gânduri, căutând în același timp ceva care să-l inspire, dar nu-i trecură prin minte decât nume stupide. Nu, nu se putea așa. Apoi Mellberg începu să chicotească. Îi veni o idee genială. Trebuia să recunoască foarte sincer că, de când fusese nevoit să-l concedieze pe Ernst Lundgren, acesta îi lipsise – nu foarte mult, dar oricum. Așadar, de ce nu l-ar boteza pe câine „Ernst”? Alegerea sa avea o oarecare notă umoristică. Mellberg chicoti din nou.

— Ernst. Ce zici de asta, bătrâne? E-n regulă ori ba?

Trase iar de sertarul biroului și scoase o nouă bezea. Firește că Ernst trebuia să mai capete una. Nu era problema lui dacă se îngrășa câinele. Probabil că peste câteva zile, Annika avea să-i găsească o familie adoptivă, așa că nu conta prea mult dacă între timp primea o bezea sau două.

Țârâitul zgomotos al telefonului îi făcu pe amândoi să tresară.

— Bertil Mellberg.

Vocea de la telefon era atât de stridentă și de isterică, încât, pentru început, el nu înțelese foarte bine ce anume i se spunea.

— Mă scuzați, va trebui să vorbiți mai rar. Ce ați zis?

Ascultă cu atenție, apoi ridică din sprâncene, odată ce înțelese.

— Un cadavru, ziceți? Unde?

Se așeză mai drept în scaun. Ernst se ridică și el, ciulindu-și urechile. Mellberg notă o adresă în carnetul aflat dinaintea sa, încheie conversația spunând „Rămâneți pe loc”, după care sări în picioare. Câinele îl urmă îndeaproape.

— Stai aici!

Vocea lui Mellberg căpătase un ton neobișnuit de autoritar și, spre marea lui surpriză, văzu cum câinele se opri brusc, așteptând noi instrucțiuni.

— Stai! se aventură el să comande, arătând cu degetul înspre coșul pus de Annika undeva, într-un colț al biroului.

Ernst se supuse, ezitând, și merse tiptil spre coș, unde se așeză apoi cu capul pe lăbuțe, aruncându-i o privire rănită stăpânului său provizoriu. Încurajat de noutatea faptului că, în sfârșit, cineva îi respecta autoritatea, Bertil Mellberg năvăli de-a lungul holului, strigând în dreapta și-n stânga:

— Ni s-a raportat găsirea unui cadavru!

Trei capete se iviră, la trei uși diferite: unul roșcat, aparținând lui Martin Molin, unul cărunt, al lui Gösta Flygare, și unul negru pana corbului, aparținând Paulei Morales.

— Un cadavru? zise Martin, ieșind pe coridor.

Apăru până și Annika, de la recepție.

— Tocmai a telefonat un adolescent, pentru a ne aduce la cunoștință. Se pare că el și un amic pierdeau vremea și s-au decis să

intre pe furiș într-o casă aflată între Fjällbacka și Hamburgsund. Înăuntru au găsit un cadavru.

— Proprietarul casei? întrebă Gösta.

Mellberg ridică din umeri.

— Doar atât știu. Le-am zis băieților să rămână pe loc. Vom porni chiar acum într-acolo. Martin, tu și Paula veți lua o mașină; Gösta și cu mine o vom lua pe cealaltă.

— N-ar trebui să-l sunăm pe Patrik? întrebă Gösta cu precauție.

— Cine-i Patrik? întrebă Paula, privind când la Gösta, când la Mellberg.

— Patrik Hedström, explică Martin. Și el lucrează aici, doar că a intrat în concediu de paternitate, începând de azi.

— De ce naiba l-am suna pe Hedström? zise Mellberg, pufnind disprețuitor. Doar sunt eu aici, adăugă el pompos și porni grăbit înspre garaj.

— Uraaa! făcu Martin după ce Mellberg dispăru.

Paula ridică din sprâncene, nedumerită.

— Eh, nimic, se scuză Martin, însă nu se putu abține să adauge: vei înțelege cât de curând.

Deși încă părea derutată, Paula nu mai insistă. Avea să prindă cât de curând mersul lucrurilor.

•

Erica oftă. Casa era cufundată în liniște. Mult prea multă liniște. Timp de un an, urechile i se deprinseseră cu cel mai mic scâncet ori plânset. Însă în clipele acelea, domnea o liniște mormântală. Cursorul clipea în documentul Word. Într-o jumătate de oră, nu izbutise să scrie nici măcar o literă. Mintea îi era calmă. Apucase să-și răsfoiască notițele și să arunce o privire prin articolele copiate de-a lungul verii. După ce trimisese câteva scrisori, reușise într-un final să obțină o întrevedere cu personajul-cheie al cazului – ucigașul –, însă mai erau trei săptămâni până atunci. Între timp, se vedea nevoită să se descurce cu materialul din arhivă. Problema era că nu știa de unde să înceapă. Cuvintele nu prea curgeau lin, iar în clipele acelea se instalaseră și îndoielile. Cele cu care se luptau mereu scriitorii. Mai rămăseseră oare și alte cuvinte? Să-și fi scris oare ultima propoziție, să-și fi consumat oare întreaga rație? Să mai fi fost în stare de încă o carte? Rațiunea îi spunea că aproape de fiecare dată când începea să scrie o carte nouă, se simțea la fel, însă gândul respectiv nu o ajuta. Era o formă de tortură, un procedeu prin care trebuia să treacă de fiecare dată. Aproape că semăna cu o naștere. Dar în ziua respectivă, Erica se simțea mai înceată ca de obicei.

Absentă, băgă în gură o caramea cu ciocolată Dumlekola, pentru a se consola, în timp ce aruncă o privire spre caietele aflate pe birou, lângă computer. Textul limpede al mamei sale îi cerea imperios

atenția. Era dezbinată între teama de a se uita la cele scrise de Elsy și curiozitatea legată de ce ar fi putut găsi. Încetișor, se întinse după primul caiet. Îl cântări în mână. Era subțire, asemănător maculatoarelor folosite în școala primară. Erica își trecu degetele peste copertă. Numele fusese scris cu stiloul însă, odată cu trecerea anilor, cerneala albastră pălise. *Elsy Moström.* Acela fusese numele de domnișoară al mamei sale. Luase numele de Falck în urma căsătoriei cu tatăl Ericăi. Erica deschise caietul cu precauție. Paginile erau liniate cu albastru. În partea de sus era trecută data: 3 septembrie 1943. Citi prima propoziție:

Nu se mai termină odată războiul acesta?

Fjällbacka, 1943

Nu se mai termină odată războiul acesta?

Elsy ronțăi capătul stiloului, gândindu-se la ce ar mai fi putut scrie. Cum să transpună în cuvinte sentimentele pe care le avea în legătură cu acel război care nu implica și propria ei țară, dar totuși o făcea? Îi părea ciudat faptul că scria un jurnal. Nu știa de unde-i venise ideea, însă era ca și cum simțise nevoia de a-și formula toate gândurile cu privire la traiul pe care îl ducea, trai ce-i era atât familiar, cât și necunoscut.

Din unele puncte de vedere, abia dacă își mai amintea vremurile dinainte de război. Avea treisprezece ani, curând urma să împlinească paisprezece; avusese doar nouă ani la izbucnirea conflictului. De-a lungul primilor ani, ei nu observaseră prea mari diferențe, cu toate că adulții păreau să acorde lucrurilor o atenție sporită, devenind brusc interesați de știri, atât de cele din ziare, cât și de cele de la radio. Atunci când stăteau în sufragerie și ascultau radioul, păreau agitați, temători și, într-un mod straniu, captivați. În ciuda situației, evenimentele ce se desfășurau în lume erau captivante – amenințătoare, însă captivante. În rest, viața părea cam la fel ca și până atunci. Vasele plecau în larg, apoi se întorceau acasă. Uneori, captura era bună. Alteori nu. Pe țărm, femeile își vedeau de sarcinile zilnice – aceleași sarcini pe care le îndepliniseră și mamele, și bunicile lor. Aveau copii de născut, rufe de spălat, case de rânduit. Era un ciclu nesfârșit, însă războiul amenința să le tulbure atât deprinderile obișnuite, cât și realitatea de zi cu zi. Încă din copilărie, ea fusese conștientă de acea tensiune mocnită. Iar în clipele respective, războiul aproape că venise peste ei.

— Elsy? își auzi mama strigând-o de la parter.

Închise repede caietul, punându-l în sertarul de sus al micului său birou aflat lângă fereastră. Își petrecuse atât de multe ore stând la el, făcându-și temele, însă odată încheiată perioada școlii, biroul nu-i mai servea la nimic. Se ridică, își netezi fusta, apoi coborî la mama sa.

— Elsy, mă poți ajuta cu apa?

Chipul mamei părea sleit și cenușiu. Își petrecuseră întreaga vară locuind în cămăruța de la subsol, în vreme ce restul casei îl închiriaseră vizitatorilor estivali. Pentru banii primiți, trebuiau să spele, să gătească și să-i servească pe chiriași – un avocat din Göteborg, alături de soția lui și de cei trei copii neastâmpărați – cu toții extrem de pretențioși. Mama lui Elsy, Hilma, fusese nevoită să lucreze neîncetat, cât era ziua de lungă, ba chiar și seara, spălând rufe, pregătind coșuri de picnic pentru excursiile lor cu barca și făcând ordine după ei prin casă. În același timp, mai trebuia să se ocupe și de propriile ei treburi.

— Stai jos și te odihnește o clipă, mamă, zise cu blândețe Elsy, punându-i șovăitor mâna pe umăr.

Hilma tresări când îi simți atingerea. Niciuna din ele nu era obișnuită cu atingerile, însă după o scurtă pauză, femeia își puse propria-i mână peste cea a fetei sale și se cufundă, recunoscătoare, într-un scaun.

— Chiar era timpul să plece. N-am mai întâlnit vreodată oameni așa de exigenți. „Hilma, poți, te rog, să… Hilma, te superi dacă… Hilma, ai putea oare să…"

Le imită accentul de orășean, apoi își duse, alarmată, mâna la gură. Nu se cădea să arate atât de multă lipsă de respect față de oamenii avuți. Era important să-și vadă lungul nasului.

— E de înțeles că ești obosită. N-a fost simplu să ai de-a face cu ei.

Elsy turnă și ultima rămășiță de apă într-o cratiță, apoi o așeză pe aragaz. Când apa clocoti, amestecă niște înlocuitor de cafea și puse pe masă o ceașcă pentru Hilma și una pentru sine.

— Mai aduc apă într-o clipă, mamă, dar mai întâi, să bem niște cafea.

— Ești o fată bună.

Hilma sorbi din surogatul searbăd. La ocazii speciale, îi plăcea să-și bea cafeaua ținând un cub de zahăr între dinți. Doar că în vremurile acelea, zahărul se găsea rar și, pe deasupra, nu era la fel cu erzaț de cafea.

— A zis tata când se va întoarce? spuse Elsy, plecându-și privirea.

Pe timp de război, acea întrebare avea o încărcătură mult mai puternică. Nu trecuse mult de când Öckerö fusese atacat cu torpile și se scufundase, luând cu sine întregul echipaj aflat la bord. De când cu incidentul respectiv, un ton fatidic se strecurase în rostirea vorbelor de „rămas-bun", dinainte de orice nouă plecare. Însă munca trebuia făcută. Aveau mărfuri de livrat și pești de pescuit. Așa se scurgea viața lor, indiferent că era sau nu război. Trebuiau măcar să fie recunoscători pentru faptul că se permisese continuarea deplasării de cargoboturi înspre și dinspre Norvegia. În plus, era considerat mai puțin primejdios decât circularea cu salvconduct, desfășurată în afara blocadei. Vasele din Fjällbacka puteau continua să pescuiască și, cu toate că uneori captura era mai slabă decât înainte, veniturile puteau fi suplimentate prin efectuarea unor transporturi înspre și dinspre porturile norvegiene. Tatăl lui Elsy venea deseori acasă cu gheață din Norvegia și, dacă norocul era de partea lui, aducea și marfă, la întoarcere.

— Aș vrea doar ca…

Hilma se cufundă în tăcere, dar apoi continuă.

— Aș vrea doar ca el să fie mai prudent.

— Cine? Tata? zise Elsy, cu toate că știa prea bine la cine se referea mama ei.

— Da, îi răspunse Hilma, făcând o grimasă, în vreme ce luă o nouă gură de cafea. Îl are cu el în călătoria asta pe băiatul doctorului și… ei bine, tot ce pot spune e că nu-i a bună.

— Axel e un băiat curajos; va face tot ce-i stă în putință. Și sunt sigură că tata îi va da tot ajutorul posibil.

— Dar riscurile…, zise Hilma, dând din cap. Riscurile pe care și le asumă atunci când îi are cu el pe flăcău și pe prietenii lui… Nu pot să nu mă gândesc că-i vor atrage în cine știe ce primejdie pe tatăl tău și pe ceilalți.

— Trebuie să facem tot posibilul pentru a-i ajuta pe norvegieni, șopti Elsy. Gândește-te cum ar fi fost să ne aflăm noi în locul lor. Atunci, noi am fi avut nevoie de ajutorul lor. Axel și prietenii lui fac mult bine.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Ai de gând să aduci odată apa aia?

Părând necăjită, Hilma se ridică și merse până la chiuvetă pentru a-și clăti ceașca de cafea. Dar Elsy nu se simți jignită. Știa că mama ei se purta așa din cauza grijilor.

Cu o ultimă privire către spinarea mamei, gârbovită înainte de vreme, Elsy apucă găleata și porni să aducă apă de la fântână.

Capitolul 2

Spre mirarea sa, lui Patrik îi făcea plăcere să meargă la plimbare. În ultimii ani, nu prea avusese timp să facă mișcare, însă dacă ar fi putut să se plimbe în fiecare zi, pe durata concediului de paternitate, ar fi avut șansa să scape de burta pe care-o căpătase în ultima vreme. De asemenea, faptul că Erica tăiase din dulciuri dăduse roade, ajutându-l să slăbească vreo câteva kilograme.

Trecu de benzinărie și continuă să meargă, în ritm alert, de-a lungul drumului spre sud. Maia stătea în cărucior, cu fața înainte, gângurind fericită. Îi plăcea la nebunie să fie afară și îi întâmpina pe toți cei care le ieșeau în cale cu un „Bună” voios și un zâmbet larg. Era ca o mică rază de soare, deși putea fi și extrem de neastâmpărată, dacă își punea ambiția. „Pesemne a moștenit asta de la Erica”, se gândi Patrik.

Mergând în continuare de-a lungul drumului, se simțea din ce în ce mai satisfăcut de viața sa. Aștepta cu nerăbdare să capete o nouă rutină zilnică, în plus, era plăcut să aibă în sfârșit casa numai pentru ei. Nu că l-ar fi deranjat Anna și copiii ei, dar încercările de a locui împreună sub același acoperiș, lună de lună, se dovediseră istovitoare. Singura problemă era acum să o mulțumească și pe mama lui. Mereu se simțise prins undeva la mijloc, între ea și Erica. Firește că-i înțelegea frustrarea Ericăi, cauzată de obiceiul mamei sale de a le critica abilitățile de părinți, ori de câte ori venea în vizită. Însă chiar și-așa, ar fi dorit din partea Ericăi o abordare similară cu a lui, și anume, să nu-și plece urechea la spusele mamei. În definitiv, Kristina locuia singură, având puține lucruri care să-i ocupe timpul, printre ele numărându-se fiul ei și familia acestuia. Lotta, sora lui Patrik, locuia în Göteborg și, cu toate că distanța nu era mare, Kristinei îi venea mai ușor să-i viziteze pe Patrik și pe Erica. Uneori se dovedise a le fi de mare ajutor. În câteva ocazii, cei doi reușiseră să ia cina în oraș, timp în care Kristina se ocupase de bebeluș și… ei bine, Patrik și-ar fi dorit ca soția lui să vadă mai des jumătatea plină a paharului.

— Ia, ia! strigă Maia, entuziasmată, arătând cu degetul atunci când trecură pe lângă caii ce pășteau pe izlaz.

Aceștia se opriră un moment, privindu-i; lui Patrik nu îi erau prea dragi acele creaturi, dar se vedea nevoit să o recunoască – într-adevăr, caii din rasa Fjord chiar erau frumoși și păreau relativ inofensivi. Își propuse ca data următoare să ia cu el câteva mere și niște morcovi. După ce Maia se sătură să-i privească, merseră pe ultima porțiune de drum spre moară, de unde urmau să se întoarcă spre Fjällbacka.

Odată ajunși destul de aproape încât să zărească turla bisericii ivindu-se peste culmea dealului, Patrik observă o mașină cunoscută. Nu avea luminile albastre aprinse, nici sirena pornită, așa că nu putea

fi o situație de urgență. Cu toate acestea, își simți pulsul accelerându-i-se. Abia ce trecu primul vehicul al poliției, că apăru și cel de-al doilea. Patrik se încruntă. Ambele mașini; însemna că era vorba de ceva grav. Făcu semn cu mâna atunci când primul vehicul ajunse cam la o sută de metri distanță. Mașina încetini, iar Patrik se duse să stea de vorbă cu Martin, care era la volan. Maia dădu nerăbdătoare din mâini. În lumea ei era mereu distractiv atunci când apărea ceva nou.

— Bună, Hedström. Ai ieșit la plimbare? zise Martin, făcându-i Maiei cu mâna.

— Ei bine, omul trebuie să se mențină în formă… Ce se întâmplă?

Cea de-a doua mașină a poliției veni din urmă, după care opri. Patrik le făcu semn cu mâna lui Bertil și Gösta.

— Bună, sunt Paula Morales.

Abia atunci, Patrik observă că lângă Martin se afla o femeie îmbrăcată în uniformă de poliție. Dădu mâna cu ea și se prezentă, după care Martin îi răspunse la întrebare.

— Am fost anunțați că s-a descoperit un cadavru. Chiar aici, în zonă.

— Bănuiți vreun joc murdar? întrebă el, încruntându-se.

Martin dădu din umeri.

— Momentan, nu știm nimic. Doi puști au găsit cadavrul și ne-au sunat.

Mașina de poliție din spatele lor claxonă, făcând-o pe Maia să tresară.

— Uite ce e, Patrik, zise Martin, grăbit. N-ai putea să urci și să vii cu noi? Nu mă simt prea confortabil cu… știi tu cine, spuse el, făcând semn spre cealaltă mașină.

— Nu știu dacă e o idee prea bună, răspunse Patrik. O am cu mine pe asta mică… și, vezi tu, teoretic sunt în concediu.

— Te rog, zise Martin, înclinându-și capul. Vino doar și aruncă o privire. Te duc eu acasă după aceea. Căruciorul are loc în portbagaj.

— Dar n-ai mașina echipată cu scaun pentru copii.

— Ah, ai dreptate. Ce-ar fi să mergi pe jos până la locul faptei? E chiar după colț. Prima stradă la dreapta, a doua casă, pe partea stângă. Scrie „Frankel” pe cutia de scrisori.

Patrik ezită, dar un nou claxon venit dinspre a doua mașină îl făcu să ia o hotărâre.

— În regulă, voi veni pe jos, doar cât să arunc o privire. Însă va trebui să ai grijă de Maia, cât timp voi merge eu înăuntru. Și să nu cumva să afle Erica. S-ar înfuria cumplit dacă ar afla că am dus-o pe Maia într-un posibil loc al crimei.

— Promit, zise Martin, făcându-i cu ochiul.

Îi făcu semn lui Bertil, apoi băgă mașina în viteza întâi.

— Ne vedem acolo.

— În regulă, spuse Patrik, măcinat de puternicul sentiment că ulterior avea să regrete.

Curiozitatea însă avu câștig de cauză în fața instinctului de autoconservare; întoarse căruciorul și se îndreptă grăbit spre Hamburgsund.

•

— Tot ce e din pin trebuie să dispară!

Anna stătea cu mâinile-n șolduri, încercând să adopte o expresie pe cât se putea de severă.

— Dar ce-are pinul? zise Dan, scărpinându-se în cap.

— E urât! Cum poți să întrebi așa ceva? spuse Anna, izbucnind în râs. Nu te speria, dragul meu… Însă chiar va trebui să insist. Nu există nimic mai urât decât mobilierul din pin. Iar patul acela le întrece pe toate. În plus, nu vreau să dorm în același pat pe care l-ai împărțit cu Pernilla. Pot să locuiesc în aceeași casă, dar nu pot dormi în același pat.

— Asta e de înțeles. Dar va fi costisitor să cumpărăm o grămadă de mobilă nouă.

Părea îngrijorat. Atunci când el și Anna deveniseră un cuplu, Dan renunțase la planul de a vinde casă, însă tot le era greu să o scoată la capăt.

— Am banii pe care mi i-a dat Erica, atunci când a achiziționat partea mea din casa părintească. Hai să folosim o parte din ei pentru a cumpăra lucruri noi. Putem face asta împreună sau îmi poți da mână liberă – dacă te aventurezi.

— Crede-mă, aș prefera să nu iau hotărâri cu privire la mobilă, zise Dan. Cât timp nu e prea fistichie, poți lua orice îți trece prin minte. Ei, gata cu vorbăria, ia vino tu aici și ia-mă în brațe.

Ca de obicei, lucrurile începură să se aprindă, iar Dan tocmai îi desfăcea sutienul Annei, când ușa de la intrare se deschise și cineva își făcu apariția. Dat fiind că bucătăria se vedea bine dinspre hol, era clar ce anume se petrecea acolo.

— Iisuse, ce dezgustător! Nu-mi vine să cred că vă faceți de cap în bucătărie!

Roșie de furie, Belinda trecu în goană pe lângă ei și se îndreptă spre camera sa. Odată ajunsă în capul scărilor, se opri și strigă:

— Eu mă duc să locuiesc cu mama – m-ați auzit? Măcar acolo nu va trebui să vă văd pe voi băgându-vă limbile în gură toată ziua! E scârbos! M-ați auzit?

Poc! Ușa de la camera Belindei fu trântită cu putere, după care se auzi cheia întorcându-se în broască. O clipă mai târziu începu să duduie muzica, atât de zgomotos, încât făcea ca farfuriile de pe masă să se clatine și să zornăie în ritmul cântecului.

— Hopaa, zise Dan cu o mină crispată, uitându-se către tavan.

— Da, „hopaa” e cuvântul cel mai potrivit, spuse Anna, desprinzându-se din îmbrățișarea lui. Chiar nu îi e ușor fetei.

Luă farfuriile zornăitoare și le puse în chiuvetă.

— Știu, dar va trebui să accepte faptul că există cineva în viața mea, zise Dan, părând iritat.

— Încearcă doar să te pui în locul ei. Mai întâi tu și Pernilla ați divorțat, apoi o grămadă de… – își cântări cu grijă vorbele – iubite care s-au perindat pe aici, după care mai apar și eu în tablou, și mă mut la tine cu doi copii mici. Belinda abia dacă are șaptesprezece ani, lucru care oricum e dificil, asta fără să mai fie nevoită să se obișnuiască și cu apariția în casă a trei străini.

— Ai dreptate, sunt conștient de asta, oftă Dan. Însă n-am idee cum să mă port cu o adolescentă. Adică… ar trebui să o las în pace, ori asta o va face să se simtă neglijată? Sau ar trebui să încerc să stau de vorbă cu ea, riscând astfel să creadă că sunt prea insistent? Ar trebui să existe un manual cu instrucțiuni pentru asemenea situații.

Anna râse.

— Cred că au omis să vă împartă manualele, în sala de maternitate. Dar te-ai putea strădui să discuți cu ea. Dacă-ți trântește ușa-n nas, măcar ai încercat. După care va trebui să încerci iar. Și iar. Îi e teamă că te va pierde. Îi e teamă că va pierde dreptul de a fi copil. Îi e teamă că, odată mutați aici, vom pune noi stăpânire pe tot. Și e de înțeles.

— Ce-am făcut să merit o femeie așa de înțeleaptă? zise Dan, trăgând-o pe Anna aproape.

— Nu știu, spuse Anna zâmbind și cuibărindu-și chipul la pieptul lui. Bagă de seamă, nu sunt prea înțeleaptă. Ți se pare doar, prin comparație cu fostele cuceriri.

— Ai grijă, râse Dan, strângând-o și mai puternic în brațe. Dacă o ții tot așa, s-ar putea să păstrez până la urmă patul de pin.

— Deci vrei să stau aici sau nu?

— Bine, ai câștigat. E ca și dispărut.

Râseră amândoi și se sărutară. La etaj, muzica pop continua să duduie la un volum asurzitor.

•

Martin îi văzu pe băieți de îndată ce viră pe aleea din fața casei. Stăteau deoparte, cu brațele încrucișate la piept și dârdâind. Aveau fețele palide și părură vizibil ușurați la apariția mașinilor de poliție.

— Martin Molin, zise el, strângându-i mâna primului băiat care, bombănind, se prezentă drept Adam Andersson.

Celălalt băiat făcu doar semn cu mâna dreaptă, scuzându-se, cu o mină jenată.

— Am vomat și m-am șters apoi cu… Ăă, nu cred că ar fi indicat să vă strâng mâna.

Înțelegător, Martin făcu semn din cap.

— În regulă, ce s-a petrecut de fapt aici?

Se întoarse spre Adam, care părea mai puțin tulburat. Acesta era mai scund decât prietenul său, cu păr blond, zburlit, și cu o erupție acneică agresivă pe obraji.

— Ei bine, lucrurile stau în felul următor…

Adam se uită înspre Mattias, care doar dădu din umeri, făcându-l astfel să continue.

— Ei bine, aveam de gând să mergem înăuntru și să aruncăm o privire, din moment ce părea că bătrânii plecaseră.

— Bătrânii? zise Martin. Deci locuiau aici două persoane?

— Doi frați, îi răspunse Mattias. Nu știu cum îi cheamă, însă probabil că mama știe. Ea le-a tot ridicat corespondența, începând cu luna iunie. Unul din frați pleacă mereu pe timpul verii, însă celălalt nu. Doar că de data asta, nimeni nu mergea să ia corespondența din cutie, deci ne-am imaginat că…

Lăsă fraza neterminată și își plecă privirea. Încă mai avea o muscă moartă pe unul dintre pantofi. Scuturâ, dezgustat, din picior, în încercarea de a o îndepărta.

— El e bărbatul care zace mort în casă? zise apoi, ridicându-și privirea.

— Pentru moment, tu știi mai multe decât noi, spuse Martin. Dar continuă. Vă gândeați să mergeți înăuntru, apoi ce s-a întâmplat?

— Mattias a găsit o fereastră deschisă și s-a cățărat primul, zise Adam. Pare amuzant acum, fiindcă la ieșire, am descoperit că ușa principală era deschisă. Așa că am fi putut intra pe-acolo, pur și simplu. În orice caz, Mattias a intrat pe fereastră și m-a tras după el. Când am sărit pe podea, am băgat de seamă că se auzeau niște pârâituri atunci când pășeam, dar nu am văzut ce era, din cauza întunericului.

— Întuneric? îl întrerupse Martin. De ce era întuneric?

Cu coada ochiului, văzu că Gösta, Paula și Bertil se aflau acum în spatele lui, ascultând.

— Toate jaluzelele erau lăsate în jos, explică răbdător Adam. Însă noi am ridicat jaluzeaua de la fereastra prin care am intrat și atunci am văzut că podeaua era acoperită cu muște moarte. Iar mirosul era oribil.

— Într-adevăr, era oribil, prinse curaj Mattias, părând a se lupta cu o nouă stare de greață.

— Și apoi? zise Martin, încercând să nu se abată de la discuție.

— Apoi am pătruns în cameră, iar scaunul de la birou era întors cu spatele la noi, așa că nu ne-am putut da seama ce era acolo. Însă aveam sentimentul că… ei bine, m-am uitat și eu la *CSI* și, având în vedere mirosul groaznic și muștele moarte… nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că a murit cineva acolo. Așa că m-am dus până la

scaun și l-am întors. Iar el era acolo!

Pesemne că tabloul era încă prea intens pentru Mattias; acesta se întoarse și vomă pe iarbă. Se șterse apoi la gură, șoptind:

— Scuze!

— E-n regulă, zise Martin. Cu toții am reacționat identic la un moment dat, când am fost confruntați cu un cadavru.

— Eu nu! spuse arțăgos Mellberg.

— Nici eu, rosti Gösta, laconic.

— Și nici eu, adăugă Paula.

Martin se uită la ei peste umăr, cu o expresie aspră.

— Arăta așa de scârbos, îi informă Adam.

În ciuda șocului, situația părea să-i ofere băiatului o oarecare satisfacție. În spatele lui, Mattias se gârbovise și vărsa din nou, însă părea că-și golise deja conținutul stomacului.

— Ar putea cineva să-i ducă pe băieți la casele lor? spuse Martin, întorcându-se spre colegii lui.

La început nu primi niciun răspuns, apoi Gösta zise:

— Îi duc eu. Haideți, băieți, urcați în mașină.

— Locuim foarte aproape, zise Mattias, vlăguit.

— Atunci vă duc pe jos până acasă, replică Gösta, făcându-le semn să-l urmeze.

Cei doi merseră agale în urma lui, ca niște adolescenți tipici – Mattias cu o expresie recunoscătoare, în vreme ce Adam era vădit decepționat de faptul că avea să rateze desfășurarea evenimentelor.

Martin îi urmări cu privirea până când, odată trecuți de colț, se făcură nevăzuți, apoi spuse, cam fără chef:

— Ei bine, haideți să vedem ce-avem aici.

Bertil Mellberg își drese vocea.

— Eu n-am nicio problemă cu cadavrele, absolut nicio problemă; am văzut destule la viața mea. Însă cineva ar trebui să verifice… împrejurimile. Poate ar fi bine ca eu să mă ocup de sarcina asta, având în vedere că sunt șeful vostru și polițistul cu cea mai vastă experiență, spuse el, dregându-și iar vocea.

Martin și Paula schimbară câteva priviri amuzate, dar înainte să-i răspundă, Martin se asigură că adoptase o mină serioasă.

— Că bine zici, Bertil. Cel mai indicat ar fi ca perimetrul să fie atent inspectat de o persoană cu experiența ta. Paula și cu mine vom merge înăuntru să aruncăm o privire.

— Cred că așa ar fi cel mai înțelept.

Mellberg se balansă pe călcâie pentru o clipă, înainte să pornească de-a lungul peluzei.

— Intrăm? zise Martin.

Paula doar încuviință din cap.

— Cu grijă, îi spuse Martin, deschizând ușa. Nu vrem să distrugem

probele, în caz că se dovedește că victima n-a murit din cauze naturale. O să aruncăm o scurtă privire, înainte de-a trimite specialiștii înăuntru.

— Am cinci ani de experiență în divizia pentru crime violente, la Investigații Criminalistice Regionale din Stockholm. Știu cum să mă comport într-un posibil loc al crimei, replică Paula, cu blândețe.

— Ah, scuze, n-am știut, zise jenat Martin, dar apoi își îndreptă atenția asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

O tăcere nefirească domnea înăuntrul casei, fiind întreruptă doar de zgomotul pașilor pe podeaua din hol. Martin se întrebă dacă liniștea i s-ar fi părut la fel de cumplită și fără să fi știut de prezența cadavrului în casă; într-un final, trase concluzia că nu, nu ar fi fost la fel.

— Pe-acolo, șopti el, apoi înțelese că nu avea niciun motiv să vorbească încet.

Drept urmare, repetă pe un ton normal cuvintele, iar sunetul acestora ricoșă de pereți.

Paula îl urmă îndeaproape, în vreme ce Martin mai făcu câțiva pași înainte, spre încăperea despre care presupuneau că e biblioteca. Odată ajuns acolo, deschise ușa. Se înteți mirosul straniu pe care-l simțiseră după ce pătrunseseră în casă. Băieții avuseseră dreptate. Podeaua era înțesată de muște. Pe măsură ce înaintau, de sub tălpi le răsunau pârâituri. Miasma era puternică, însă probabil că mult mai slabă față de cum fusese la început.

— Fără îndoială că a murit cineva, cu destul de mult timp în urmă, zise Paula, după care ea și Martin dădură cu ochii de ce se afla în cealaltă parte a camerei.

— Fără doar și poate, spuse Martin.

Simți un gust neplăcut în gură. Se îmbărbătă și merse precaut de-a lungul camerei, înspre cadavrul așezat pe scaun.

— Stai aici.

Ridică un braț pentru a o atenționa pe Paula, care aștepta, supusă, în dreptul ușii. Nu se simțea jignită. Cu cât treceau mai puțini polițiști prin încăpere, cu atât mai bine.

— Nu pare să fi murit din cauze naturale, zise Martin, simțindu-și gura cuprinsă de un gust de fiere.

Înghiți în sec de mai multe ori, concentrându-se asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit și luptându-se cu impulsul de a vărsa. În ciuda stării deplorabile a cadavrului, nu încăpea îndoială. O contuzie pronunțată la una din tâmple era cum nu se putea mai grăitoare. Persoana din scaun fusese victima unui atac brutal.

Martin se întoarse cu grijă și părăsi încăperea. Paula merse în urma lui. După câteva guri de aer proaspăt, greața i se risipi. În clipa aceea, îl văzu pe Patrik apărând de după colț, de-a lungul aleii pietruite.

— E vorba de o crimă, zise Martin de îndată ce Patrik ajunse destul

de aproape încât să-l audă. Torbjörn și echipa sa vor trebui să vină și să se apuce de lucru. Momentan, noi nu mai avem ce face.

— Am înțeles, îi răspunse Patrik, cu o mină sinistră. Aș putea să…?

Se opri și se uită spre Maia, aflată în cărucior.

— Du-te și aruncă o privire. Am eu grijă de Maia, spuse Martin, plin de zel, după care merse la fetiță și o luă în brațe. Haide, scumpete, să mergem să ne uităm la floricelele de-acolo.

— Floricele, repetă Maia, arătând cu degetul către stratul de flori.

— Ai fost înăuntru? o întrebă Patrik pe Paula.

Femeia dădu afirmativ din cap.

— N-arăta deloc bine. Pare că a stat acolo toată vara. Cel puțin, asta e părerea mea.

— Presupun că ți-a fost dat să vezi multe de-a lungul anilor petrecuți în Stockholm.

— Nu foarte multe cadavre în zona respectivă, însă au existat câteva cazuri cumplite.

— Ei bine, mă duc să arunc o privire. Eu, de fapt, sunt în concediu de paternitate, însă…

Paula zâmbi.

— E greu să stai deoparte, nu-i așa? Te înțeleg. Însă Martin pare să se descurce bine.

Cu un surâs, ea își îndreptă privirea către straturile de flori, unde Martin se lăsase pe vine, alături de Maia, pentru a admira bobocii.

— E ca o stâncă. Din toate punctele de vedere, zise Patrik, în vreme ce se îndreptă spre casă.

Câteva minute mai târziu, reveni.

— Sunt de acord cu Martin. E cât se poate de limpede, având în vedere contuzia pronunțată de la tâmpla victimei.

— Nici urmă de suspect, zise Mellberg, suflând din greu. Așadar, cum arată? Ai fost înăuntru, Hedström?

Patrik încuviință din cap.

— Da, fără îndoială avem de-a face cu o crimă. Ai de gând să chemi specialiștii?

— Firește, răspunse Mellberg, înfoindu-se. Doar sunt șeful acestui balamuc. Și, apropo, tu ce cauți aici? Ai insistat să-ți iei concediu de paternitate și acum, că îl ai, apari pe-aici, hodoronc-tronc.

Mellberg se întoarse către Paula.

— Eu nu înțeleg noua generație – bărbații stau acasă și schimbă scutece, în vreme ce femeile se zbenguie în uniformă.

Brusc, se răsuci și porni apăsat către mașina de poliție, pentru a-i chema pe specialiști.

— Bun venit în Tanumshede, zise Patrik sec, primind drept răspuns un zâmbet amuzat.

— Nu-ți face griji, nu mă simt jignită. Am mai avut de-a face cu

genul ăsta. Dac-aș fi lăsat toate fosilele în uniformă să mă supere, m-aș fi dat bătută de mult.

— Îmi pare bine că gândești așa, zise Patrik. Iar unicul avantaj e că măcar Mellberg dă dovadă de consecvență – discriminează pe toată lumea la fel.

— Ce ușurare să aflu asta, zise Paula, râzând.

— Ce-i așa amuzant? întrebă Martin, care încă o avea pe Maia în brațe.

— Mellberg, rostiră la unison Patrik și Paula.

— Ce-a mai zis acum?

— Eh, ca de obicei, spuse Patrik, întinzându-se pentru a o lua pe Maia. Dar s-ar părea că Paula îi va face față, așa că lucrurile vor fi în regulă. Acum, domnișorica asta și cu mine trebuie să ne îndreptăm spre casă. Fă-le cu mâna, scumpete.

Maia dădu din mână și zâmbi spre Martin, care se lumină la față.

— Ce, mă părăsești, iubire? Credeam că noi doi avem ceva special, zise el, bosumflându-se și prefăcându-se trist.

— Maia nu va fi interesată nicicând de alt bărbat cu excepția tăticului său. Nu-i așa, dulceață?

Patrik își frecă nasul de gâtul Maiei, făcând-o să chiuie și să râdă. După aceea, o așeză în cărucior și le făcu semn cu mâna colegilor săi. Pe de-o parte, era ușurat că putea să plece, pur și simplu. Însă pe de alta, ar fi dat orice să poată rămâne.

•

Era confuză. Să fi fost luni? Sau să se fi făcut deja marți? Britta păși agitată de-a lungul și de-a latul sufrageriei. Era atât de… frustrant. Avea senzația că cu cât se chinuia să se agațe de ceva, cu atât lucrul îi scăpa și mai mult. În clipele de luciditate, o voce lăuntrică îi spunea că ar fi putut controla situația printr-o completă stăpânire de sine. Ar fi putut recăpăta controlul asupra minții sale. În același timp, știa că mintea îi făcea feste, se degrada, pierzându-și capacitatea de a memora, de a reține momente, fapte, informații, chipuri.

Luni. Era luni. Bineînțeles. Cu o zi în urmă, o vizitaseră fiicele sale și familiile acestora, pentru a lua împreună cina de duminică. În concluzie, era luni. Fără doar și poate. Cu un sentiment de ușurare, Britta se opri din mers. Îi părea o mică victorie. Măcar avea idee ce zi era.

Ochii îi fură năpădiți de lacrimi și se așeză la un capăt al canapelei. Tapițeria Josef Frank era frumoasă și familiară. Cumpărase materialul împreună cu Herman. Sau, mai bine zis, ea îl alesese, iar el fusese de acord cu alegerea făcută. Orice, doar să fie ea fericită. Ar fi acceptat bucuros și o canapea portocalie cu buline verzi, dacă asta și-ar fi dorit ea. Herman, da… Unde era Herman? Începu să culeagă neliniștită scame de pe modelul floral al tapițeriei. Ba totuși știa unde se afla

bărbatul. Chiar știa. În sinea ei, îl vedea mișcându-și buzele, explicându-i unde avea de gând să meargă. Ba chiar își amintea cum i-o repetase, de mai multe ori. Însă la fel cum uitase ce zi era, îi scăpase, în momentele respective, și acea rămășiță de informație, zăpăcind-o și supărând-o. Apucă frustrată brațul canapelei. Dacă s-ar fi concentrat puțin, ar fi reușit să-și amintească.

Un sentiment de panică o copleși. Unde era Herman? Avea să fie plecat mult timp? Lăsând-o pe ea acolo? Poate chiar lăsând-o de tot? Asta să fi șoptit buzele sale, în acea vagă amintire ce-i trecuse prin minte? Trebuia să se asigure că nu era așa. Trebuia să meargă și să verifice dacă lucrurile lui încă se aflau acolo. Britta sări ca arsă de pe canapea și fugi degrabă la etaj. Panica îi duduia în timpane, ca un val de reflux. Ce-i spusese, mai exact, Herman? O privire aruncată în dulap o liniști. Toate lucrurile lui erau acolo: jachete, pulovere, cămăși. Cu toate se aflau acolo. Însă tot nu știa unde era el.

Britta se aruncă pe pat, se ghemui ca un copilaș și plânse. În mintea ei, lucrurile continuau să dispară. Clipă de clipă, minut cu minut, memoria vieții îi era ștearsă. Fără ca ea să poată împiedica asta.

•

— Bună! Ce mai plimbare ați făcut. Sunteți plecați de-o grămadă de timp.

Erica le ieși în întâmpinare, iar fetița îi dădu mamei sale o sărutare umedă.

— Aha. Tu n-ar trebui să lucrezi? întrebă Patrik, evitând să o privească în ochi pe Erica.

— Mda, păi… oftă ea. Îmi e greu să pornesc. Stau și mă holbez la ecran și mănânc ciocolată. Dacă o țin tot așa, voi avea nouăzeci de kilograme la finalul cărții.

Îl ajută pe Patrik să îi scoată Maiei costumașul.

— Nu m-am putut abține și am aruncat o privire în jurnalul mamei.

— Ceva interesant? întrebă Patrik, răsuflând ușurat fiindcă nu avea să fie nevoit să vină cu explicații pentru întârzierea lor.

— Nu prea. În general e despre viața ei de zi cu zi. Însă n-am citit decât vreo câteva pagini. Trebuie să mă rezum la doze mici.

Erica se îndreptă spre bucătărie și, ca pentru a schimba subiectul, zise:

— Bem un ceai?

— Ar fi grozav, spuse Patrik, atârnându-și haina, apoi pe cea a Maiei în cuier.

O urmă pe Erica spre bucătărie, privind-o cum trebăluia, punând apa la fiert și scoțând plicurile de ceai și ceștile. Pe Maia o puteau auzi jucându-se în sufragerie. După câteva minute, Erica puse două cești aburinde pe masa din bucătărie, iar cei doi se așezară față-n față.

— În regulă, să auzim, spuse ea, examinându-l pe Patrik.

Îl cunoștea prea bine. Expresia ochilor, felul în care bătea agitat din degete; fie nu voia să îi spună ceva anume, fie nu îndrăznea.

— Ce vrei să spui? întrebă el, încercând să pară inocent.

— Nu mă privi așa cu ochișorii tăi albaștri. Ce anume îmi ascunzi?

Luă o gură din ceaiul fierbinte și așteptă amuzată ca el să se liniștească și să treacă la subiect.

— Ei bine…

— Da? zise Erica, într-o încercare de a-l încuraja, dar confirmând, în același timp, faptul că o latură a ei se desfăta, în mod sadic, observându-i evidenta stinghereală.

— Ei bine, s-a întâmplat ceva în timp ce eram la plimbare cu Maia.

— Serios? Amândoi mi-ați venit acasă teferi și nevătămați, deci ce-ar putea fi?

— Păi…

Chibzuind asupra felului în care să-i explice mai bine, Patrik sorbi din ceai pentru a mai câștiga timp.

— Mergeam spre moara lui Lersten, când au apărut Martin și echipajul, pentru a verifica un raport primit.

Se uită prudent spre Erica. Aceasta ridică din sprânceană și așteptă continuarea.

— Cineva sunase și raportase găsirea unui cadavru într-o casă de pe drumul către Hamburgsund, așa că ei se îndreptau într-acolo ca să arunce o privire.

— Înțeleg. Dar tu ești în concediu de paternitate, așa că nu prea are de-a face cu tine.

Brusc, Erica tresări, ducând ceașca la buze.

— Doar nu vrei să-mi spui că…

Îl privi cu neîncredere.

— Ba da, zise Patrik, pe un ton puțin cam strident și cu privirea ațintită asupra mesei.

— Vrei să spui că ai dus-o pe Maia într-un loc unde s-a găsit un cadavru? întrebă ea, cu ochii țintă la Patrik.

— Păi, da, însă Martin a avut grijă de ea cât timp am mers eu înăuntru, să arunc o privire. A dus-o să vadă straturile de flori.

Îndrăzni să-i ofere un zâmbet împăciuitor, însă primi înapoi doar o privire glacială.

— Înăuntru, să arunci o privire?

Cuburile de gheață din tonul vocii sale zornăiau nemiloase.

— Ești în concediu de paternitate. Cuvintele-cheie sunt „concediu”, ca să nu mai pomenesc de „paternitate”! Cât de greu o fi să spui „Nu lucrez momentan”?

— Doar m-am dus înăuntru ca să arunc o privire, spuse el pe un ton jalnic, însă conștient că soția lui avea dreptate.

Era într-adevăr în concediu. Concediu de paternitate. Colegii lui

puteau să se descurce singuri. Și nici nu ar fi trebuit să o ducă pe Maia în preajma locului crimei.

În clipa aceea, își dăduse seama că mai exista un detaliu neștiut de Erica. Își simți fața contractându-se nervos atunci când înghiți în sec și adăugă:

— Apropo, s-a dovedit a fi o crimă.

— O crimă!

Vocea ei căpătă un ton de falset.

— Nu-i de-ajuns că o duci pe Maia la o casă unde a fost descoperit un cadavru – se mai dovedește a fi și omucidere!

Dădu din cap. Restul vorbelor pe care voia să le spună părură să o înece.

— Nu se va mai repeta niciodată, zise Patrik, ridicând mâinile. Echipajul va trebui să rezolve cazul fără mine. Sunt în concediu până în ianuarie și ei știu asta. Mă voi devota sută la sută Maiei. Pe cuvânt de onoare!

— Ar fi bine să vorbești serios, mârâi Erica.

Era atât de furioasă, încât voia să se aplece peste masă și să-l scuture bine. Apoi curiozitatea o copleși.

— Unde a avut loc? Au aflat identitatea victimei?

— N-am idee. Era o casă mare, albă, la vreo câteva sute de metri de-a lungul drumului, pe partea stângă, la prima intersecție spre dreapta, după moară.

Erica îl privi mirată. Apoi spuse:

— O casă mare, albă, cu borduri gri?

Patrik se gândi o clipă și dădu afirmativ din cap.

— Da, cred că așa e. Scria „Frankel” pe cutia de scrisori.

— Știu cine locuiește acolo. Axel și Erik Frankel. Știi, acel Erik Frankel pe care l-am consultat în legătură cu medalia nazistă.

Patrik o privi uluit. Cum de uitase? Frankel nu era chiar cel mai obișnuit nume în Suedia.

Din sufragerie, o auziră pe Maia gângurind voioasă.

•

Se făcuse deja târziu după-amiază când ajunseră într-un final înapoi la secție. Între timp, apăruseră Torbjörn Ruud, șeful diviziei criminalistice, alături de echipa sa, iar împreună își făcuseră bine treaba, apoi plecaseră. De asemenea, cadavrul fusese luat și se afla în drum spre laboratorul criminalistic, unde avea să fie supus tuturor examinărilor posibile și imposibile.

— Ei bine, a fost o zi de luni pe cinste, zise Mellberg oftând, în vreme ce Gösta parcă mașina.

— Așa e, spuse Gösta, după bunul lui obicei de a nu vorbi în zadar.

Când intrară în secție, Mellberg abia dacă avu timp să-și dea seama ce se apropia, cu viteză maximă, când o creatură zburlită începu să

sară pe el, aplicându-i apoi o limbă umedă pe față.

— Hei! Hei! Potolește-te!

Dezgustat, Mellberg împinse la o parte câinele. Cu urechile lăsate, animalul merse dezamăgit către Annika, târșâindu-și picioarele.

Gösta își înfrână impulsul de a râde, în vreme ce Mellberg șterse cu podul palmei balele câinelui și își refăcu pieptănătura elaborată, mormăind nervos în tot acel timp.

Amuzat, Gösta se pregătea să intre în birou, când fu oprit de niște strigăte:

— Ernst! Ernst! Vino aici, în clipa asta!

Trecuse destul de multă vreme de la concedierea colegului lor, Ernst Lundgren, și nu se pomenise deloc cum că s-ar reîntoarce în poliție.

Gösta păși în coridor și îl văzu pe Mellberg, cu o față roșie ca racul, arătând cu degetul spre podea.

— Ernst, ce-i asta?

În vreme ce câinele apăru, mergând tiptil, cu capul plecat de rușine, Mellberg urlă după Annika, iar aceasta veni și ea, o clipă mai târziu.

— Hopa, se pare că am avut un mic accident aici.

Îi aruncă o privire înțelegătoare câinelui, iar acesta se dădu recunoscător mai aproape de ea.

— Un mic accident? Ernst și-a făcut nevoile pe podeaua mea.

— Ce se întâmplă? întrebă Martin, venind din urmă, alături de Paula.

Gösta, care abia dacă își mai putea stăpâni râsul, reuși să articuleze:

— Ernst… și-a făcut nevoile pe podea.

Martin își mută privirea de la movilița de pe podeaua lui Mellberg spre câinele ce stătea lipit de piciorul Annikăi.

— Nu-mi spune că i-ai dat numele de Ernst! zise el și începu să chicotească, la rându-i.

— În regulă, în regulă, spuse Mellberg. Annika, fă curat aici, ca să ne putem întoarce cu toții la muncă.

Merse cu pași apăsați până la biroul său, unde se așeză. Câinele privi ba spre Annika, ba spre Bertil, după care, hotărând că trecuse deja ce era mai rău, dădu din coadă și i se alătură noului său stăpân.

Ceilalți schimbară priviri mirate, întrebându-se ce anume vedea patrupedul la Bertil Mellberg, ceva care pesemne le scăpase lor.

•

Erica se gândea neîncetat la Erik Frankel. Nu îl cunoscuse prea bine, însă el și fratele lui, Axel, făcuseră dintotdeauna parte din comunitatea Fjällbacka. Erau supranumiți „fiii doctorului”, cu toate că trecuseră cincizeci de ani de când tatăl lor practicase medicina în Fjällbacka și patruzeci de ani de când murise.

Își aminti vizita pe care le-o făcuse în acea casă, care aparținuse odinioară părinților acestora, și devenise apoi cămin pentru ambii

frați. Fusese unica dată când îi vizitase. Cei doi burlaci purii împărtășeau o fascinație pentru Germania și nazism, fiecare în felul său aparte. Erik, fost profesor de istorie, colecționa artefacte din epoca nazistă. Axel, fratele mai mare, avea legături cu Centrul Simon Wiesenthal{3} – asta în caz că memoria nu o înșela pe Erica. În plus, își amintea vag că Axel avusese necazuri pe timp de război.

Îi telefonase lui Erik și îi prezentase descoperirea făcută, descriindu-i medalia. Îl întrebase dacă ar fi putut să o ajute, cercetându-i originile și explicându-i poate de ce ajunsese în posesia mamei sale. Reacția lui neîntârziată fusese tăcerea. Erica spusese „alo” de câteva ori, crezând că-i închisese telefonul în nas. Într-un final, bărbatul îi zisese pe un ton straniu să aducă medalia, ca să o poată examina. Tăcerea lungă și tonul ciudat o neliniștiseră, dar nu îi pomenise nimic despre asta lui Patrik. Se convinsese singură că probabil își imaginase ea totul. Iar atunci când mersese acasă la cei doi frați, nu observase nimic straniu. Erik o întâmpinase politicos și o condusese în bibliotecă. Cu o mină precaută, el îi luase medalia și o studiase atent. Apoi întrebase dacă era posibil să o păstreze pentru o vreme, ca să poată face mai multe cercetări. Erica încuviințase.

Apoi el îi arătase colecția sa. Cu un amestec de teamă și interes, femeia privise artefactele ce aveau o legătură atât de strânsă cu acea perioadă întunecată și funestă. Nu se putuse abține să nu întrebe cum de o persoană ca el – o persoană atât de opusă nazismului și tuturor lucrurilor pe care le simbolizase acesta – dorea să colecționeze și să se înconjoare de obiecte ce aveau să-i amintească de acele vremuri îngrozitoare. Erik ezitase înainte de a-i răspunde. Ridicase o caschetă cu emblema SS și o ținuse într-o mână, formulându-și, între timp, răspunsul.

— Nu am încredere că oamenii vor ține minte, zise el, într-un final. Fără lucruri vizibile și palpabile, uităm atât de ușor lucrurile pe care nu dorim să ni le amintim. Eu colecționez obiecte ce vor servi drept aduceri-aminte. Și probabil că, pe de altă parte, nu vreau să las aceste lucruri în mâinile unor oameni care le-ar putea privi cu alți ochi. Cu admirație.

Erica dăduse din cap. Înțelesese oarecum, și totuși, nu pe deplin. După aceea, se salutaseră strângându-și mâinile, și ea plecase.

Iar acum el nu mai era în viață. Fusese ucis. Poate că nu la mult timp după vizita ei. Conform spuselor lui Patrik, stătuse mort în casă întreaga vară.

Din nou, se gândi la tonul straniu al lui Erik, din clipa în care auzise despre medalie. Se întoarse către Patrik, aflat lângă ea pe canapea, butonând telecomanda.

— Știi cumva dacă medalia se mai află acolo?

Patrik îi aruncă o privire uimită.

— N-am idee. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Însă nu s-au găsit dovezi cum că ar fi fost ucis ca urmare a unui jaf. În plus, cine să fie interesat de o medalie nazistă veche? Nu sunt foarte rare. Am senzația că există destul de multe…

— Da, știu, însă…

Totuși pe Erica o frământa ceva.

— Ai putea să-ți suni colegii mâine, să-i întrebi de medalie?

— Nu știu ce să zic, răspunse Patrik. Cred că au lucruri mai bune de făcut decât să-și petreacă timpul căutând o medalie veche. Putem sta de vorbă mai târziu cu fratele lui Erik. Să-l rugăm pe el să ne-o găsească. Probabil că e încă pe undeva, prin casă.

— A, da, Axel. Unde e? De ce nu a descoperit el cadavrul fratelui său?

Patrik dădu din umeri.

— Eu sunt în concediu de paternitate, ai uitat? Va trebui să-l suni tu singură pe Mellberg și să-l întrebi.

— Ha, ha, foarte amuzant, zise Erica, simțindu-se agitată în continuare. Nu ți se pare straniu că Axel nu l-a găsit?

— Sigur, dar n-ai zis tu că era plecat pe undeva atunci când ai mers la ei acasă?

— Păi, da. Erik mi-a spus că fratele lui era în străinătate. Dar asta se întâmpla în iunie.

— De ce-ți faci griji în legătură cu asta?

Patrik își mută privirea înapoi la televizor. *Äntligen hemma*{4} era pe cale să înceapă.

— Nu prea știu, zise Erica, privind în gol spre ecranul televizorului.

Nu își putea explica sentimentul de neliniște ce o cuprinse. Dar încă își amintea tăcerea de la telefon a lui Erik și încă putea auzi ușoara ezitare din vocea lui, atunci când o rugase să-i aducă medalia. Ceva îi declanșase acea reacție. Ceva legat de medalie.

Încercă să-și scoată din minte acele lucruri și să se concentreze, în schimb, asupra ciopliturilor lui Martin Timell.

•

— Bunicule, să-l fi văzut! Negrul ăla nenorocit a dat să taie rândul și – poc! Un șut, și s-a prăbușit ca un copac. Apoi i-am tras una la ouă și l-am lăsat acolo schelălăind cel puțin un sfert de oră.

— Și ce-ai câștigat, Per? În afară de faptul că ai putea fi acuzat de atac și trimis la o casă de corecție. Nu vei câștiga deloc simpatie în felul ăsta. Doar se va strânge și mai multă lume împotriva ta. Și în loc să-ți ajuți cauza, vei ajunge să aduni și mai multă opoziție.

Frans își privi țintă nepotul. Uneori nu știa cum avea să-i struneasca toți acei hormoni adolescentini cu care era inundat băiatul. În plus, știa atât de puține. În ciuda atitudinii dure, cu pantaloni de armată, model camuflaj, cu bocanci grei, cu capul ras, nu era decât un copil

speriat, de cincisprezece ani. Nu știa nimic. N-avea idee cu ce se mânca nimic pe lumea asta. Nu știa cum să își canalizeze impulsurile distructive în așa fel încât să poată fi folosite precum un vârf de suliță, pentru a străpunge direct structura societății.

Băiatul își plecă rușinat capul și se așeză pe trepte, lângă bunicul său. Frans știa că vorbele sale dure îi intraseră la cap. Nepotul lui încerca mereu să îl impresioneze, însă i-ar fi făcut o defavoare lui Per dacă nu i-ar fi arătat cum funcționa lumea. Lumea era dură și rece și neînduplecată – numai cei puternici aveau să iasă victorioși.

În același timp, îl iubea pe băiat și dorea să-l protejeze din calea răului. Frans îl cuprinse cu un braț pe după umeri, surprins de slăbiciunea acestora. Per îi moștenise constituția. Înalt, deșirat, cu umeri înguști. Niciun antrenament la sala de forță nu avea să schimbe asta.

— Trebuie să stai locului și să te gândești, zise Frans pe un ton mai blând. Gândește înainte să acționezi. Folosește-ți vorbele, nu pumnii. Violența nu e cea dintâi unealtă. Este ultima.

Îl strânse mai tare de umeri. Preț de un moment, Per se rezemă de el, așa cum făcea în copilărie. Apoi își aminti că încerca să fie bărbat. Că lucrul cel mai important pe pământ era să-l facă mândru pe bunicul, drept pentru care își îndreptă spinarea.

— Știu, bunicule. Doar că m-am enervat așa de tare când s-a băgat. Fiindcă asta fac mereu. Se bagă mereu în toate. Cred că lumea e a lor, că Suedia e a lor. M-a făcut așa de… furios.

— Știu, zise Frans, luându-și brațul de după umerii nepotului său și bătându-l, în schimb, peste genunchi. Dar, te rog, stai și gândește-te. N-o să-mi fii de ajutor dacă ajungi la pușcărie.

Kristiansand, 1943

Avusese rău de mare tot drumul spre Norvegia, deși ceilalți nu păruseră să se confrunte cu aceeași problemă. Erau obișnuiți cu navigatul, crescuseră făcând asta. Aveau marea-n sânge, după cum spunea tatăl lui; se deprinseseră cu valurile și nu întâmpinau dificultăți în a străbate puntea. Și păreau imuni la greața ce-i cuprinsese lui stomacul, ajungându-i până în gât. Axel se rezemă greoi de balustradă. Nu voia decât să se aplece peste bord și să verse, dar refuză să se dedea unui asemenea comportament înjositor. Știa că tachinările din partea celorlalți nu ar fi fost malițioase, dar era prea mândru ca să ajungă de râsul lor. În curând urmau să sosească la destinație, iar în clipa în care avea să pună piciorul pe țărm, greața i-ar fi trecut. Știa asta din experiență, fiindcă mai făcuse drumul respectiv de nenumărate ori.

— Se vede țărmul strigă Elof, căpitanul vasului. Acostăm în zece minute.

Elof aruncă o privire spre Axel, care i se alăturase la cârmă. Fața căpitanului era pârjolită de soare și de vânt, iar pielea-i era tăbăcită, după ani întregi de expunere la elementele naturii.

— Totul în regulă? întrebă el cu o voce joasă, privind în jur.

În portul din Kristiansand puteau vedea aliniate toate vasele nemțești, fapt care servea drept aducere-aminte a ocupației străine. Până atunci, Suedia fusese cruțată de soarta pe care-o îndurase Norvegia, însă nimeni nu știa cât de mult avea să dureze norocul lor. Așa că suedezii nu-și scăpau din ochi vecinii de la vest, și nici avansarea germană prin restul Europei, la drept vorbind.

— Tu ocupă-te de problemele tale, iar eu mă voi ocupa de ale mele, zise Axel.

Sună mai dur decât îi fusese intenția, dar îl neliniștea faptul că îi expunea pe membrii echipajului la niște riscuri ce ar fi trebuit să-l privească doar pe el. Cu toate acestea, nu constrânsese pe nimeni. Elof încuviințase fără ezitare atunci când Axel întrebase dacă putea să navigheze uneori alături de el, ducând cu sine anumite… bunuri. Nu fusese niciodată nevoit să explice natura transportului său, iar Elof și ceilalți membri ai echipajului de pe Elfrida *nu întrebaseră.*

Ancorară în port și scoaseră documentele ce trebuiau prezentate. Germanii erau minuțioși când venea vorba de hârtii și abia când se terminau toate formalitățile le dădeau voie suedezilor să descarce piesele ce se numărau pe lista încărcăturii oficiale. Norvegienii preluau bunurile, în vreme ce nemții supravegheau îndârjiți procedura, cu armele la îndemână. Axel își aștepta rândul până seara. Marfa lui nu putea fi adusă la țărm decât după lăsarea întunericului. De cele mai multe ori, era vorba de produse alimentare. Mâncare și vești. În asta consta și încărcătura de

acum.

După ce luă cina într-o atmosferă tensionată, Axel începu să aștepte nerăbdător ora stabilită. O bătaie precaută în geam îi făcu pe el și pe toți ceilalți să tresară. Axel se aplecă repede înainte, ridică o porțiune din scândurile podelei și începu să scoată lăzi de lemn. Silențioase și atente, niște mâini se întinseră înăuntru pentru a apuca lăzile, care mai apoi erau pasate altcuiva, pe doc. În tot acest timp, îi auzeau pe germani discutând între ei în cazarmă, la mică distanță de-acolo. Până la acea oră din noapte, trecuseră deja la băuturile tari, lucru care permitea activității primejdioase de pe vas să treacă neobservată. Germanii beți erau mult mai ușor de păcălit decât germanii treji.

Cu un „mulțumesc" șoptit în norvegiană, ultima ladă a încărcăturii dispăru în întuneric. O nouă livrare decursese lin. Buimac de ușurare, Axel făcu cale întoarsă spre teugă. Trei perechi de ochi îl țintuiră, însă nimeni nu spuse nimic. Elof doar dădu din cap, după care se întoarse pentru a-și umple pipa. Axel trăi un copleșitor sentiment de recunoștință față de bărbații care sfidau cu același calm atât vijeliile, cât și naziștii. Acceptaseră demult faptul că nu dețineau control asupra meandrelor vieții și sorții și încercau, pur și simplu, să-și trăiască viața pe cât puteau de bine. Restul se afla în mâinile lui Dumnezeu.

Extenuat, Axel se întinse în culcușul lui, legănat de ușoara balansare a vasului și de clipocitul apei ce se lovea de carenă. În cazărmile de pe doc, vocile nemților se ridicau și coborau. După o vreme, începură să cânte. Atunci însă Axel deja dormea adânc.

Capitolul 3

— În regulă, ce știm până în momentul de față? întrebă Mellberg, privind în camera de recreație.

Cafeaua era gata, chiflele erau pe masă și toată lumea era de față.

Paula își drese vocea.

— Am luat legătura cu fratele, Axel. S-ar părea că lucrează la Paris, acolo unde își și petrecea mereu verile. Se află acum în drum spre casă. Părea supărat când l-am anunțat de moartea fratelui său.

— Știm când a părăsit țara? întrebă Martin, întorcându-se spre Paula.

Femeia consultă caietul pe care-l avea dinainte.

— Trei iunie, după spusele lui. Firește că voi verifica asta.

Martin dădu din cap.

— Am primit vreun raport preliminar de la Torbjörn și echipa lui? întrebă Mellberg, mișcându-și cu grijă picioarele.

Ernst se lăsase cu toată greutatea pe picioarele noului său stăpân, iar acesta începuse să simtă ace peste tot.

Însă din cine știe ce motiv, nu se încumetase să împingă patrupedul la o parte.

— Încă nu, zise Gösta, întinzându-se după o chiflă. Dar am vorbit cu el în dimineața asta și s-ar putea să primim ceva mâine.

— Foarte bine, să sperăm că se va întâmpla dis-de-dimineață, zise Mellberg, schimbându-și iar poziția picioarelor, cu toate că Ernst se mută odată cu el.

— Vreun suspect? Posibili inamici? Amenințări? Orice?

Martin dădu din cap.

— Nu avem niciun raport la dosar. Dar a fost un personaj controversat. Nazismul stârnește întotdeauna reacții puternice.

— Am putea merge să aruncăm o privire la el acasă. Să vedem dacă există scrisori de amenințare sau asemenea lucruri prin sertare.

Cu toții se întoarseră uimiți spre Gösta. Colegii acestuia erau de părere că Gösta Flygare prindea viață numai pe terenul de golf. Se întâmpla rar ca el să dea dovadă de inițiativă la lucru.

— Ia-l pe Martin cu tine și duceți-vă acolo după ședință, zise Mellberg, cu un zâmbet satisfăcut.

Gösta încuviință, revenind iute la postura sa letargică.

— Paula, află când trebuie să sosească fratele – Axel parcă îl chema, nu? Având în vedere că nu știm când a murit Erik, e posibil ca Axel să fie cel care i-a sfărâmat țeasta, pentru ca apoi să fugă din țară. Trebuie să-l înhățăm de îndată ce pune piciorul pe pământ suedez.

Paula își ridică privirea din caiet.

— Sosește pe aeroportul Landvetter mâine-dimineață, la nouă și un

sfert.

— Bun. Asigurați-vă că vine mai întâi aici, înainte să facă orice altceva.

În clipele acelea, Mellberg se văzu nevoit să-și miște picioarele, care începuseră să-i amorțească. Ernst se ridică, îi aruncă o privire ofensată și plecă spre biroul lui Mellberg, pentru a-și găsi consolarea în coșul lui special.

— Pare a fi dragoste adevărată, observă Annika și râse, privind cum câinele se îndepărta.

— Hmm, ei bine…. zise Mellberg, dregându-și vocea. Chiar voiam să te întreb: când are să vină cineva să ia potaia asta?

— Vezi tu, nu-i chiar așa de simplu, răspunse femeia, adoptând cea mai inocentă expresie. Am tot sunat în stânga și-n dreapta, însă nimeni nu pare să poată lua un câine de talia lui, așa că dacă ai putea să mai ai grijă de el vreo câteva zile…

Îl privi lung, cu ochii ei mari și albaștri.

Mellberg mormăi.

— Of, în regulă, ar trebui să mai pot suporta haimanaua pentru încă vreo câteva zile. Însă apoi va trebui să se întoarcă pe străzi, dacă nu-i găsești stăpân.

— Mulțumesc, Bertil. Drăguț din partea ta. O să fac tot posibilul.

În vreme ce Mellberg se întoarse, Annika le făcu celorlalți semn cu ochiul. Dându-și seama ce pusese la cale, aceștia se chinuiră să nu râdă. Îl prinsese în plasă pe Bertil; fără doar și poate.

— Bine, bine, zise Mellberg. Acum, înapoi la treabă!

Mișcându-se greoi, părăsi camera.

— În regulă, l-ați auzit pe șefu', zise Martin, ridicându-se în picioare. Mergem, Gösta?

Gösta deja părea să regrete sugestia făcută, care avea să atragă după sine mai multă muncă pentru el; cu toate acestea, dădu obosit din cap și merse în urma lui Martin, spre ușă. Trebuia doar să reziste până la sfârșitul zilelor de lucru. Odată cu weekendul, avea să fie pe terenul de golf începând de la ora șapte dimineața, atât sâmbăta, cât și duminica. Până atunci, se menținea doar pe linia de plutire.

•

Pe Erica o bântuiau în continuare gândurile cu privire la Erik Frankel și la medalie. Izbutise să-și scoată asta din minte preț de câteva ceasuri, timp în care începuse lucrul la carte, dar, de îndată ce își pierduse concentrarea, reluase în minte scurta întâlnire avută cu Erik. Păruse un om blând și curtenitor, dornic să-și împărtășească vastele cunoștințe cu privire la subiectul care îl interesa cel mai mult: nazismul.

Dându-se bătută, Erica închise manuscrisul și căută pe Google

numele lui Erik Frankel. Apăru o serie întreagă de rezultate, unele referindu-se clar la alte persoane, care aveau același nume. Însă existau destule informații și cu privire la acel Erik Frankel care o interesa pe ea, așa că petrecu aproape o oră navigând pe site-uri. Născut în 1930 în Fjällbacka, avea un frate pe nume Axel, care era cu patru ani mai mare decât el. Tatăl lor fusese doctor în Fjällbacka din 1935 până în 1954. Multe link-uri duceau spre bloguri despre nazism, însă Erica nu găsi nimic care să indice că bărbatul era un simpatizant al doctrinei. Dimpotrivă. Cu toate că unele bloguri dădeau în vileag o admirație șovăitoare față de anumite aspecte ale nazismului, se părea că interesul lui Erik era datorat unei pure fascinații pentru subiectul respectiv.

Tocmai își închise browserul de internet, amintindu-și că nu avea deloc timp pentru așa ceva, când la ușa din spatele ei se auzi o bătaie sfioasă.

— Scuze, te deranjez?

Patrik deschise ușa, după care își vârî capul.

— Nu, deloc.

Erica se întoarse cu scaunul, dând ochii cu el.

— Am venit doar să-ți spun că Maia doarme și eu trebuie să fug puțin afară, cu niște treburi. Ai putea să ții aici asta, cât timp sunt plecat?

Îi dădu monitorul pentru bebeluși pentru a putea auzi dacă se trezea Maia.

— Păi… ar cam trebui să lucrez, oftă Erica. Ce ai de făcut pe-afară?

— Trebuie să merg la bancă, în plus, am rămas fără Nezeril, așa că m-am gândit să dau o fugă și până la farmacie, după care aș putea să iau un bilet la loto și să fac și niște cumpărături.

Brusc, Erica se simți extrem de ostenită. Se gândi la toate treburile pe care le avusese de făcut de-a lungul ultimului an, de fiecare dată cu Maia în cărucior sau în brațe. De cele mai multe ori, odată terminate comisioanele, ajunsese acasă udă-leoarcă de transpirație. Nu avusese niciodată pe cineva care să fi stat cu Maia, în vreme ce ea să poată merge la cumpărături. Dar își scoase din minte acele gânduri; nu voia să pară meschină sau arțăgoasă.

— Firește că pot avea grijă de ea cât timp ești plecat, îi spuse, zâmbind și încercând să dea dovadă de puțin entuziasm. Pot continua să lucrez, în vreme ce ea doarme.

— E grozav, spuse Patrik, sărutând-o pe obraz, înainte de-a trânti ușa în urma sa.

„Da, e grozav, n-am ce zice”, gândi Erica în sinea ei, deschizând apoi manuscrisul, gata să și-l scoată complet din minte pe Erik Frankel.

Abia dacă își puse degetele deasupra tastaturii, când monitorul

pentru bebeluși emise un cârâit. Erica îngheță pe loc. Probabil că nu era nimic. Se mișca doar în pătuț; uneori monitorul dădea dovadă de prea multă precizie. Auzi sunetul unei mașini pornind, după care Patrik dispăru. Când își mută iar privirea asupra ecranului, chinuindu-se să elaboreze o propoziție, ea auzi din nou cârâitul. Privi monitorul pentru bebeluși de parcă l-ar fi putut convinge, prin puterea minții, să nu mai scoată sunete, însă drept răsplată pentru eforturile sale primi un țipăt zgomotos, „Uaaaaaa". Urmat de un strident „Mamaaaaa… Tataaaaa…"

Resemnată, Erica se împinse în scaun și se ridică. Tipic! Merse de-a lungul holului, spre camera Maiei, și deschise ușa. Fetița era în picioare, urlând ca din gură de șarpe.

— Maia, scumpo, ar trebui să dormi.

Maia dădu din cap.

— Ba da, e timpul să faci nani, zise cu fermitate Erica, așezându-și fiica în pătuț, dar Maia sări ca arsă.

— Mamaaaaa! urlă ea, cu o voce atât de stridentă, încât ar fi putut sparge un geam.

Erica își simți furia clocotindu-i în piept. De câte ori făcuse ea asta? Câte zile petrecuse hrănind-o, ducând-o în brațe, jucându-se cu ea, apoi lăsând-o în pătuț, pentru un pui de somn? Își iubea fiica, dar simțea o nevoie disperată de-a avea un răgaz de la întreaga responsabilitate. De a redescoperi cum e să fii adult și să faci lucruri corespunzătoare vârstei – exact așa cum Patrik avusese posibilitatea să facă de-a lungul întregului an pe care ea îl petrecuse cu Maia, acasă.

Abia ce-o așeză pe fetiță înapoi în pat, că aceasta se și cățără înapoi, mai înverșunată.

— Trebuie să dormi acum, zise Erica, dând să iasă din cameră și închizând ușa.

Furioasă, luă telefonul și, apăsând un pic cam violent pe butoane, formă numărul de mobil al lui Patrik. Auzi cum sună o dată, apoi tresări când își dădu seama că sunetul venea de la parter. Mobilul lui Patrik se afla pe masa din bucătărie.

— Mama naibii!

Trânti receptorul, cu ochii năpădiți de lacrimi. Inspiră adânc de câteva ori, apoi își spuse că, deși nu părea așa, nu avea să fie un capăt de țară dacă își mai aducea și ea contribuția din când în când. Înțelese că întreaga chestiune se lega de faptul că ea nu era în stare să se detașeze și să aibă încredere în Patrik, căruia îi predase ștafeta.

Însă nu avea cum să schimbe lucrurile. Iar cel mai important era să nu își verse năduful asupra Maiei. În definitiv, nu era vina micuței. Erica inspiră încă o dată, apoi se întoarse în camera fiicei sale. Maia plângea în hohote, cu fața roșie ca racul. Un miros inconfundabil începuse să se răspândească prin încăpere. Misterul fusese rezolvat.

Acela era motivul pentru care Maia nu voia să se culce. Cu un oarecare sentiment de vinovăție și unul de extremă stânjeneală, Erica își ridică tandru fetița și o alină, apăsând la pieptul său căpșorul pufos.

— Gata, gata, scumpo, mama o să-ți schimbe urâtul ăla de scutec. Gata, gata.

Maia pufăi încetișor în vreme ce se gudură la pieptul mamei. Jos, în bucătărie, mobilul lui Patrik suna zgomotos.

•

— Pare… înfiorător.

Martin încă se afla pe holul de la intrare și asculta sunetele caracteristice tuturor caselor vechi. Mici scârțâituri și cârâituri, vagi răsunete de protest, atunci când vântul se întețea.

Gösta dădu din cap. Cu siguranță exista ceva înfiorător în atmosfera din acea casă, însă el era de părere că asta se datora mai puțin locului în sine și mai mult faptului că știau ce se întâmplase acolo.

— Așadar, ai zis că Torbjörn ne-a dat undă verde să intrăm, da?

Martin se întoarse cu fața spre Gösta.

— Da, criminaliștii și-au terminat treaba aici.

Gösta făcu semn înspre bibliotecă, unde se puteau distinge cu ușurință urmele de praf pentru amprente. Particule negre, asemănătoare funinginii, care tulburau imaginea unei încăperi altminteri frumoase.

— În regulă, atunci.

Martin își șterse picioarele pe covorașul din prag și se îndreptă spre bibliotecă.

— Să începem de aici?

— De ce nu? oftă Gösta.

— Eu mă ocup de birou, tu parcurge fișierele și dosarele.

— Sigur.

Gösta oftă din nou, însă Martin nu-i dădu atenție. Gösta ofta mereu atunci când se confrunta cu o sarcină.

Martin se apropie cu grijă de biroul masiv. Era o piesă de mobilier impresionantă, făcută din lemn închis la culoare și bogat ornamentată, locul ei părând a fi într-un conac englezesc. Blatul de lucru era foarte curat, având pe el doar un stilou și o cutie cu agrafe, aliniate într-o perfectă simetrie. Câțiva stropi de sânge pătaseră un carnețel acoperit cu mâzgălituri, iar Martin se aplecă mai aproape, pentru a distinge înscrisurile. Se repeta la nesfârșit „*Ignoto militi*”. Cuvintele nu îi spuneau nimic. Începu să tragă cu grijă sertarele, unul după celălalt, pentru a le parcurge sistematic conținutul. Nimic nu îi stârni interesul. Singurul lucru de care își putea da seama era că Erik și fratele său păreau să fi împărțit biroul, și că amândoi aveau o predilecție pentru ordine și curățenie.

— Asta nu e cumva la granița cu obsesia?

Gösta ridică un dosar și îi arătă lui Martin documentele frumos aranjate dinăuntru, la care se adăuga și un sumar, în care Axel și Erik detaliaseră meticulos fiecare bucățică de hârtie.

— Tot ce pot să spun e că fișierele mele nu arată așa, râse Martin.

— Dintotdeauna i-am considerat stranii pe cei care sunt așa de ordonați. Probabil că are de-a face cu educarea defectuoasă a mersului la toaletă sau te miri ce.

— Mda, era și asta o teorie, zâmbi Martin. Ai găsit ceva? Aici nu e nimic interesant.

Închise ultimul sertar prin care se uitase.

— Nu, nimic momentan. Sunt mai ales facturi și chestii de genul ăsta. Îți dai seama că au păstrat fiecare factură de curent, de-acum un car de ani? Toate aranjate în ordine cronologică.

Gösta dădu din cap.

— Uite, ia unul din fișierele astea.

De pe raftul din spatele biroului, scoase un dosar mare, gros, cu spirală neagră și i-l înmână colegului său.

Martin se îndreptă spre unul dintre fotolii și se așeză pentru a-l citi. Gösta avea dreptate. Toate erau aranjate sistematic. Le parcurse punct cu punct și, disperat să găsească orice lucru de interes, ajunse la litera „P". O privire rapidă îi relevă faptul că „P" venea de la „Prietenii Suediei". Curios, începu să frunzărească prin hârtii, care se dovediră a fi scrisori. Fiecare avea tipărit în colțul din dreapta-sus un logo ce reprezenta o coroană, pe fundalul unui drapel suedez fluturând. Toate fuseseră scrise de aceeași persoană: Frans Ringholm.

— Ia ascultă aici, spuse Martin, citind cu voce tare dintr-o scrisoare ce se număra printre primele și care, conform datei, era și printre cele mai recente:

„*În ciuda trecutului nostru comun, nu mai pot ignora faptul că sunt manifestate îndeletniciri active contra obiectivelor și țintelor Prietenilor Suediei, fapt care va avea, în mod inevitabil, repercusiuni. Am făcut tot posibilul, de dragul unei vechi prietenii, însă există în cadrul organizației forțe proeminente care nu privesc cu ochi buni asemenea chestiuni, și va veni o vreme când nu voi mai putea oferi protecție…*"

Martin ridică din sprânceană.

— Și continuă cam pe-același ton.

Frunzări repede prin alte scrisori și văzu că mai existau încă patru.

— S-ar părea că domnul Erik Frankel a reușit să supere vreun grup neonazist, însă paradoxal, era acoperit de cineva care făcea parte chiar din gruparea cu pricina.

— Un protector care a dat greș, în cele din urmă.

— Așa s-ar părea. Hai să parcurgem și restul documentelor, să vedem dacă mai putem găsi ceva. Însă fără doar și poate va trebui să stăm de vorbă cu acest Frans Ringholm.

— Ringholm…, spuse Gösta, căzând pe gânduri și privind fix înainte. Știu de undeva numele ăsta.

Se încruntă, chinuindu-se să găsească o conexiune, însă fără sorți de izbândă. În vreme ce frunzăriră celelalte dosare, el rămase îngândurat.

După aproximativ o oră, Martin îl închise pe ultimul, zicând:

— Ei bine, eu n-am găsit nimic care să ne intereseze. Dar tu?

Gösta dădu din cap.

— Nu, și nu mai există alte referințe la acel grup numit Prietenii Suediei.

Părăsiră biblioteca și căutară în restul casei. De pretutindeni reieșea fascinația lui Erik Frankel pentru Germania și cel de-al Doilea Război Mondial, însă nimic nu le sări în ochi. Era o casă frumoasă, dar se părea că frații o lăsaseră cam la fel ca atunci când o moșteniseră. Prezența părinților era palpabilă: fotografii alb-negru de-ale lor, împreună cu alte rude, stăteau agățate pe pereți ori expuse în rame grele, așezate pe birouri sau bufete. Mobilierul era de modă veche și începuse să dea semne de uzură; peste întregul loc domnea un sentiment de maturare. Singurul care tulbura ordinea era un strat subțire de praf.

— Mă întreb dacă ștergeau ei singuri praful ori aveau pe cineva care să le facă menajul? zise Martin, trecând cu degetul peste suprafața scrinului aflat într-unul dintre cele trei dormitoare de la etaj.

— Îmi vine greu să-mi imaginez cum doi bărbați trecuți bine de șaptezeci de ani stăteau să șteargă praful, zise Gösta, deschizând ușa de la șifonier. Ce părere ai? Să fie camera lui Erik sau a lui Axel?

Se uită la șirul de jachete maro și cămăși albe, ce stăteau aliniate în șifonier.

— A lui Erik, zise Martin.

Luă o carte aflată pe noptieră și, în clipele acelea, o ținu în sus pentru a-i arăta prima pagină, pe care fusese notat, cu creionul, numele *Erik Frankel.* Era o biografie a lui Albert Speer. „Arhitectul lui Hitler”, citi Martin cu voce tare, de pe coperta din spate, după care puse cartea înapoi unde o găsise.

— A petrecut douăzeci de ani în închisoarea Spandau, după război, murmură Gösta, iar Martin îi aruncă o privire uimită.

— De unde știi asta?

— Frații Frankel nu sunt singurii interesați de cel de-al Doilea Război Mondial. Și eu am citit multe pe tema asta, de-a lungul anilor. Și am văzut documentare pe Discovery…

— Serios? întrebă Martin, încă surprins.

În toți anii de când lucrau împreună, nu-l văzuse pe Gösta să arate interes pentru orice altceva în afară de golf.

Mai petrecură încă un ceas uitându-se prin casă, dar nu găsiră nimic. Cu toate acestea, în drum spre secția de poliție, Martin se simți

mulțumit de eforturile lor. Numele Frans Ringholm avea să le dea o preocupare.

•

Supermarketul nu era foarte aglomerat, iar Patrik merse agale printre rafturi. Ce ușurare să scape de-acasă din când în când, ce ușurare să aibă puțin timp liber! Era abia a doua zi din concediul său de paternitate, însă deși, pe de-o parte, era extaziat fiindcă avea șansa să stea acasă cu Maia, pe de altă parte, îi era greu să se obișnuiască. Nu pentru că nu ar fi avut destule de făcut toată ziua – se convinsese foarte repede că îngrijirea unui bebeluș în vârstă de un an era treabă serioasă. Îi era rușine să recunoască adevăratul motiv. Întreaga chestiune nu i se părea îndeajuns de… antrenantă. Și era de necrezut cât de îngrădit se simțea. Nici la toaletă nu se putea duce liniștit, fiindcă Maia căpătase obiceiul de a sta la intrare, țipând „tata, tata, tata, tata" și bătând cu pumnișorii în ușă, până când el se îndupleca și îi dădea voie să intre. Apoi fetița stătea și se holba la el, curioasă, în timp ce Patrik se ocupa de chestiuni pe care, până atunci, le făcuse într-o intimitate mult mai mare.

Se simți oarecum vinovat pentru că o lăsase pe Erica la cârmă, în vreme ce el era pe-afară, cu treburi. Poate că Maia dormea, permițându-i astfel să lucreze în continuare. Poate că ar fi fost bine să sune acasă, doar pentru a verifica și a fi sigur. Băgă mâna în buzunar, după mobil, apoi își dădu seama că îl uitase pe masa din bucătărie. La naiba! Ei, nu-i nimic, probabil că totul era în regulă.

Ajungând la raionul cu mâncare pentru copii, începu să citească etichetele: *Tocană de vită și sos cu smântână, pește cu sos de mărar*. Hmm… *Spaghete cu carne* suna mult mai bine. Luă cinci borcănașe. Poate că ar fi fost bine să înceapă să-i prepare în casă mâncarea Maiei. Bună idee, cugetă el, și puse la loc trei dintre borcănele. Putea să facă pe marele bucătar, în vreme ce Maia avea să stea lângă el și…

— Lasă-mă să ghicesc. Comiți greșeala tipică a începătorului, care crede că poate găti de unul singur toate chestiile astea.

Vocea era cunoscută, însă parcă nu-și avea locul acolo. Patrik se întoarse.

— Karin? Bună! Ce cauți aici?

Patrik nu se așteptase să dea nas în nas cu fosta lui soție în supermarketul Konsum din Fjällbacka. Nu se văzuseră de când aceasta părăsise casa lor din Tanumshede și se mutase împreună cu bărbatul cu care Patrik o prinsese în așternut. O imagine a scenei respective îi trecu brusc prin minte, dar și dispăru iute. Se întâmplase cu atât de multă vreme în urmă. Vorba aceea, cursese multă apă pe gârlă.

— Leif și cu mine am cumpărat o casă aici, în Fjällbacka. În zona Baschet.

— A, da? zise Patrik, încercând să nu pară surprins.

— Da, am vrut să ne mutăm mai aproape de părinții lui Leif, acum că îl avem pe Ludde.

Arătă spre căruciorul de cumpărături și abia atunci îl observă Patrik pe băiețelul care stătea acolo, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ca să vezi, ce potrivire, spuse Patrik. Și eu am o fetiță acasă, de vârstă asemănătoare. O cheamă Maia.

— Auzisem eu zvonuri de genul ăsta, zise Karin, râzând. Ești căsătorit cu Erica Falck, nu? Spune-i că-mi plac la nebunie cărțile ei!

— O să-i transmit, încuviință Patrik, făcându-i cu mâna lui Ludde. Și cu ce te ocupi acum? o întrebă pe Karin. Ultimul zvon pe care l-am auzit era că lucrai la o firmă de contabilitate.

— A, da, asta se întâmpla acum ceva vreme. Mi-am dat demisia în urmă cu trei ani. Lucrez pentru o firmă de consultanță care se ocupă cu servicii financiare, dar acum sunt în concediu de maternitate.

— Serios? Asta e a doua mea zi din concediul de paternitate, zise Patrik cu o oarecare mândrie.

— Ce distracție! Dar unde e…?

Karin se uită în spatele lui, iar Patrik îi zâmbi, simțindu-se cu musca pe căciulă.

— Erica are grijă de ea pentru moment. Eu a trebuit să plec cu niște treburi.

— Aha. Ei bine, îmi este cum nu se poate de cunoscut acest fenomen, zise Karin, făcându-i cu ochiul. Pare universală lipsa de abilitate a masculilor de a face mai multe lucruri în același timp.

— Bănuiesc că da, admise Patrik, stânjenit.

— Dar ce-ar fi să ne întâlnim cândva, cu tot cu copii? Nu-i prea ușor să-i ținem ocupați de unii singuri, în plus, am avea și noi doi șansa de a sta de vorbă cu un alt adult. Lucru care întotdeauna reprezintă un plus!

Dădu ochii peste cap și îl privi întrebătoare pe Patrik.

— Sigur, ar fi grozav. Unde și când?

— De obicei, eu și Ludde facem o plimbare lungă în fiecare dimineață, în jurul orei zece. Ești bine-venit să ni te alături. Ne-am putea întâlni în fața farmaciei, pe la zece și un sfert. Ce părere ai?

— Sună bine. Apropo, ai idee cât s-a făcut ceasul? Mi-am lăsat acasă mobilul și îl folosesc și pe post de ceas.

Karin verifică și spuse:

— Două și un sfert.

— La naiba! Trebuia să fiu acasă acum două ore!

Goni spre casă, împingând căruciorul.

— Ne vedem mâine!

— Zece și un sfert. În fața farmaciei. Și să nu vii cu un sfert de oră întârziere, ca pe vremuri, strigă femeia după el.

— N-o voi face, strigă Patrik la rându-i, în vreme ce punea

cumpărăturile pe bandă.

Spera din tot sufletul ca Maia să doarmă în continuare.

•

Un strat gros de ceață matinală se arătă pe la geam, în vreme ce avionul își începu coborârea spre Göteborg. Odată acționat, trenul de aterizare începu să huruie. Lăsându-se pe spate în scaun, Axel închise ochii. Mare greșeală! Imaginile începură din nou să apară, așa cum se întâmplase de multe ori. Deschise ochii, epuizat. Nu dormise prea mult cu o noapte în urmă. Stătuse treaz în pat, în apartamentul lui parizian, întorcându-se de pe-o parte pe alta.

Femeia de la telefon îi dăduse veștile cu privire la Erik pe un ton atât compătimitor, cât și distant. Își dăduse seama, din stilul ei, că nu era prima dată când femeia anunța pe cineva în legătură cu un deces.

Capul îi vâjâi, în timp ce mintea îi zbură la nenumăratele ocazii în care asemenea vești fuseseră oferite, de-a lungul istoriei. Discuții cu poliția, un preot aflat în cadrul ușii, un plic cu sigiliu militar. Toate acele milioane și milioane de oameni care pieriseră. Și, de fiecare dată, cineva trebuia să comunice vestea.

Axel se trase de lobul urechii. De-a lungul anilor, devenise un tic involuntar. Era aproape surd de urechea stângă, iar faptul că o mai atingea din când în când părea să-i calmeze vâjâiala permanentă.

Își mută privirea asupra ferestrei, dar nu văzu decât propria reflexie. Chipul cenușiu și brăzdat al unui bărbat de optzeci de ani, cu ochi triști și adânciți în orbite. Își atinse fața. Pentru o clipă, își imagină că îl privea pe Erik.

Cu o bufnitură a roților, avionul aterizâ.

Sosise.

•

Temându-se de un alt „accident” în birou, Mellberg apucă lesa pe care o agățase într-un cârlig și o atașă apoi zgărzii lui Ernst.

— Haide, să terminăm și cu asta, bombăni el, în vreme ce Ernst fugi voios către ușa principală, mișcându-se cu o asemenea viteză, încât îl obligă pe Bertil să alerge după el.

— Se presupune că tu plimbi câinele și nu viceversa, remarcă amuzată Annika, văzându-i trecând în goană.

— Aș fi fericit să te las pe tine să-l duci afară, i-o reteză Mellberg, continuându-și însă drumul spre ușă.

A naibii potaie! Îl dureau brațele de la cum îl tot trăgea câinele. Dar, odată ce Ernst ridică piciorul într-un tufiș, caracterul urgent al acțiunii dispăru, iar cei doi avură ocazia să-și continue plimbarea într-un pas mai molcom. Ba chiar Mellberg se trezise fluierând. „Nu-i așa de rău”, gândi el. Iar Ernst, mai calm ca niciodată, începuse să adulmece poteca împădurită de-a lungul căreia se plimbau. Întocmai ca un om, câinele putea simți când era condus de o mână fermă. Nu

avea de ce să întâmpine dificultăți în dresarea haimanalei.

În clipa aceea, Ernst se opri, ciulind urechile și încordându-și fiecare mușchiuleț din trupul său viguros. Apoi o luă brusc la goană.

— Ernst? Ce n-ai…?

Mellberg fu smucit înainte așa de repede, încât aproape căzu în nas, dar în ultima clipă reuși să-și recapete echilibrul și să se mențină pe poziție, în vreme ce câinele țâșni ca o săgeată.

— Ernst! Ernst! Stai! Oprește-te, în clipa asta! La pas!

Mellberg gâfâi din cauza efortului cu care nu era obișnuit, motiv pentru care îi fu și greu să mai strige. Câinele îi ignoră comenzile. Când dădură colțul, ca o vijelie, Mellberg observă motivul pentru care goniseră în halul acela. Ernst se aruncă în fața unui câine mare, cu blana de culoare deschisă, ce părea a fi dintr-o rasă similară, și amândoi începură să alerge unul după celălalt, în vreme ce stăpânii îi trăgeau de lese.

— Señorita! Încetează! Șezi!

Femeia scundă, cu păr negru, vorbi pe un ton aspru, fiind ascultată imediat de câinele său, care plecă de lângă Ernst. Acesta însă continuă să ignore protestele vehemente ale lui Mellberg.

— Câine rău, Señorita! N-ar trebui să te comporți așa.

Părând rușinată, așa cum se cădea, Señorita își privi atentă stăpâna dindărătul unui breton mițos.

— Eu… eu… trebuie să-mi cer scuze, se bâlbâi Mellberg, trăgând de lesă pentru a-l împiedica pe Ernst să se arunce asupra celuilalt câine care, judecând după nume, trebuia să fie femelă.

— Se vede că nu aveți deloc control asupra câinelui dumneavoastră.

Tonul ei aspru îl făcu să se lupte din greu cu impulsul de a sta în poziție de drepți. Femeia avea un accent vag, lucru care, împreună cu ochii săi negri, scânteietori, îi dădea lui Mellberg impresia că ea provenea dintr-o țară sudică.

— Ei bine, nu e chiar câinele meu. Eu doar am grijă de el până când…

Mellberg se auzi bâlbâindu-se ca un adolescent. Își drese vocea și încercă să pară un pic mai autoritar.

— Nu sunt obișnuit cu câinii. Iar el oricum nu-mi aparține.

— El pare să fie de o cu totul altă părere, zise ea, arătând înspre Ernst, care stătea lipit de piciorul lui Mellberg, aruncându-i acestuia o privire idolatrizantă.

— Păi…, se fâstâci Mellberg.

— Să continuăm plimbarea împreună? Numele meu e Rita.

Îi întinse mâna, pe care Mellberg o scutură într-un final, după o ușoară ezitare.

— Am avut câini toată viața mea, deci sunt sigură că vă pot oferi câteva ponturi. În plus, e mult mai plăcut să mă plimb cu cineva care

să-mi țină companie.

Nu așteptă un răspuns și porni de-a lungul potecii. Fără a-și da seama cum se întâmplase, Mellberg se trezi ținând pasul cu ea, de parcă picioarele l-ar fi dus singure. Cât despre Ernst, acesta nu avea obiecții. Dând viguros din coadă, el își croi loc pe lângă Señorita.

Fjällbacka, 1943

— Erik? Frans?

Britta și Elsy păși cu grijă înăuntru. Ciocniră la ușă, dar nu căpătară niciun răspuns. Priviră neliniștite în jur. Probabil că doctorul și soția lui nu aveau să fie bucuroși să găsească două fete în vizită la fiii lor, în timp ce ei erau plecați. De regulă, se întâlneau în Fjällbacka, dar, dintr-un impuls de moment, Frans sugerase ca fetele să vină acasă la frați, având în vedere că părinții acestora aveau să fie plecați întreaga zi.

— Erik?

Elsy îl strigă puțin mai tare, apoi sări în sus când auzi pe cineva șoptind „Sttt", din camera aflată chiar în fața lor. Erik apăru în pragul ușii, făcându-le semn să intre.

— Axel e sus, doarme. S-a întors în dimineața asta.

— Vai, ce curajos e, oftă Britta, luminându-se apoi la chip, atunci când dădu cu ochii de Frans.

— Bună!

— Bună, zise acesta, privind însă peste umărul fetei. Bună, Elsy.

— Bună, Frans, îi răspunse Elsy, îndreptându-se apoi spre rafturile cu cărți. Vai, câte cărți ai! zise ea, trecându-și degetele peste cotoarele acestora.

— Pop să împrumuți câteva, dacă vrei, zise Erik cu generozitate, apoi adăugă: însă doar cu condiția că vei avea grijă de ele. Tata este foarte minuțios când vine vorba de cărțile lui.

— Bineînțeles, rosti fericită Elsy, devorând din priviri cele două rânduri de cărți.

Îi plăcea la nebunie să citească. Frans nu o scăpă din priviri nici măcar o clipă.

— Cărțile sunt o pierdere de vreme, zise Britta. E mult mai bine să treci tu singur prin anumite lucruri, decât să citești despre experiențele altor oameni. Nu ești de acord, Frans?

Se așeză pe scaunul de lângă el, înclinându-și puțin capul, pentru a-l putea privi în ochi.

— Nu trebuie neapărat să se excludă reciproc, rosti el aspru, însă fără să se uite la ea.

Privirea lui încă era ațintită asupra lui Elsy. Fruntea Brittei se brăzdă ușor, iar fata sări din scaun.

— Merge vreunul din voi, sâmbătă, la seara de dans? întrebă ea, făcând câțiva pași de dans.

— Nu cred că mama și tata îmi vor da voie să merg, zise Elsy, cufundată în continuare în lumea cărților.

— Cine credeți că va fi acolo? zise Britta, dansând mai departe.

Încercă să-l ridice în picioare pe Frans, dar acesta rămase așezat în fotoliu.

— Încetați cu prosteala.

O spuse pe un ton răstit, dar apoi nu se putu abține din râs.

— Britta, ești nebună, știi asta?

— Și nu-ți plac fetele nebune? Dacă nu, pot fi și serioasă, zise ea, adoptând o expresie neînduplecată. Sau pot fi fericită, continuă fata, râzând așa de tare, încât sunetul ricoșă de pereți.

— Șttt, spuse Erik, privind spre tavan.

— Sau pot fi extrem de tăcută, șopti Britta, melodramatic, iar Frans râse din nou, trăgând-o în poala sa.

— Nebună e de-ajuns.

Îi întrerupse o voce dinspre ușă.

— Ce mai tărăboi puteți face!

Sprijinindu-se de tocul ușii, zâmbind obosit, apăru Axel.

— Scuze, n-am vrut să te trezim, spuse Erik, cu o voce debordând de venerație față de fratele său.

În același timp însă, părea neliniștit.

— Nu contează, Erik, pot să trag un pui de somn mai târziu.

Axel își încrucișă brațele și spuse:

— Ei bine, s-ar părea că voi profitați de faptul că părinții noștri sunt plecați în vizită la familia Axelsson, ca să aduceți niște domnișoare pe-acasă.

— Păi… nu știu dacă am putea spune asta, murmură Erik.

Frans izbucni în râs, având-o încă pe Britta în poală.

— Tu vezi pe undeva domnișoare? Nici picior de domnișoară prin zonă. Doar două fetițe năzdrăvane.

— Ia mai taci din gură!

Britta îl lovi pe Frans cu pumnul în piept. Nu părea amuzată.

— Iar Elsy e prea ocupată cu cărțile, nici n-a venit să mă salute, zise Axel.

Fata se întoarse, jenată.

— Îmi cer scuze. Bună, Axel.

— Haide, glumeam! Întoarce-te la cărți. Ți-a spus Erik că poți împrumuta câteva, dacă vrei?

— Da, mi-a zis.

Încă îmbujorată, ea își îndreptă repede atenția înapoi spre rafturi.

— Cum a mers ieri?

Erik își privi fratele, flămând parcă după orice vorbă a acestuia.

Expresia senină a lui Axel se șterse de îndată.

— Bine, replică el, tăios. A mers bine.

După aceea, se întoarse pe-un călcâi.

— Mă duc să mă mai întind un pic. Vă rog, încercați să nu faceți prea mare gălăgie, în regulă?

Erik își privi fratele plecând. Pe lângă veneraţia și mândria pe care le simțea, mai exista și o oarecare cantitate de invidie.

Dar Frans era plin numai de admirație.

— Fratele tău e așa de curajos… Aș vrea să pot ajuta și eu. Măcar de-aș fi cu câțiva ani mai mare.

— Și ce-ai face atunci? întrebă Britta, încă bosumflată deoarece o ridiculizase în fața lui Axel. N-ai avea nicicând curajul. Și ce-ar zice tatăl tău? Din câte-am auzit, el ar prefera să dea o mână de ajutor nemților.

— Potolește-te, zise Frans, amărât, împingând-o din poala sa pe Britta. Lumea zice atât de multe lucruri. Nu credeam că pleci și tu urechea la așa ceva.

Erik, care întotdeauna jucase rolul de mediator în grup, se ridică brusc și spuse:

— Putem asculta o vreme discurile tatii, dacă vreți. Îl are pe Count Basie.

Se îndreptă spre gramofon pentru a pune discul. Nu-i plăcea când lumea se certa. Nu îi plăcea defel.

Capitolul 4

Dintotdeauna iubise aeroporturile: avioanele ce aterizau și decolau, călătorii cu privirile lor nerăbdătoare, în vreme ce plecau în excursii ori în deplasări de afaceri, întreaga vervă, oameni gândindu-se ori luându-și rămas-bun. Își amintea de un aeroport în urmă cu mult, mult timp. Îmbulzeala, mirosurile, culorile, zumzetul vocilor. Tensiunea pe care mai degrabă o simțise decât o văzuse pe chipul mamei sale și felul în care aceasta o ținuse strâns de mână pe Paula. Valiza pe care și-o împachetase și reîmpachetase, și apoi iar de la capăt. Totul trebuia să iasă bine, fiindcă din acea călătorie nu aveau să se mai întoarcă. Își amintea și toropeala, apoi răcoarea de la destinație. N-ar fi crezut că era posibil să fie atât de frig. Și aeroportul unde aterizaseră era diferit. Mai liniștit, vopsit într-un cenușiu glacial. Nimeni nu vorbea tare, nimeni nu gesticula frenetic. Fiecare părea a fi închis într-un balon propriu. Nimeni nu le privea în ochi. Li se ștampilară documentele, apoi o voce stranie le trimise mai departe, într-un grai la fel de straniu. Iar mama ei o ținuse strâns de mână în tot acel timp.

— El e?

Martin arătă spre un bărbat de aproximativ optzeci de ani, care tocmai trecuse de controlul pașapoartelor. Era înalt, cu păr cărunt și purta un trenci bej. Foarte stilat, gândi imediat Paula.

— Hai să aflăm, zise ea, mergând înainte. Axel Frankel?

Bărbatul dădu din cap.

— Sunteți de la poliție? Credeam că trebuia să vin eu la secție.

Părea istovit.

— Ne-am gândit că totuși ar fi mai bine să venim noi aici, să vă întâmpinăm.

Martin îl salută prietenește, dând din cap, după care făcu prezentările.

— Înțeleg. Ei bine, în acest caz, vă sunt recunoscător pentru că mă luați cu mașina. De obicei, trebuie să mă mulțumesc cu mijloacele de transport în comun, drept care, asta va fi o plăcere.

— Aveți vreo valiză? întrebă Paula, aruncând o privire spre banda cu bagaje.

— Nu, nu, doar atât am adus.

Făcu semn spre bagajul de mână pe care îl trăgea în urma sa.

— Mereu călătoresc cu o încărcătură redusă.

— O artă cu care eu nu m-am deprins niciodată, râse Paula.

Oboseala de pe chipul bărbatului dispăru pentru o clipă, iar acesta se bine dispuse, la rându-i.

Vorbiră despre starea vremii până când se urcară în mașină, iar

Martin porni spre Fjällbacka.

— Ați… ați mai găsit și altceva?

Vocea lui Axel tremura și bărbatul fu nevoit să se oprească o clipă din vorbit, pentru a-și reveni.

Paula, aflată lângă el pe bancheta din spate, dădu din cap.

— Din păcate, nu. Speram ca dumneavoastră să ne puteți ajuta. De exemplu, trebuie să știm dacă fratele dumneavoastră avea dușmani. Există cineva care să-i fi vrut răul?

Axel dădu din cap.

— Nu, nu, n-aș zice. Fratele meu era cea mai pașnică și mai calmă persoană și… nu, e absurd să mă gândesc că ar fi vrut cineva să-i facă rău lui Erik.

— Ce știți despre implicarea lui într-o grupare numită Prietenii Suediei?

Martin rosti întrebarea de pe locul său, din scaunul șoferului, întâlnind privirea lui Axel în oglinda retrovizoare.

— Așadar, ați parcurs corespondența lui Erik cu Frans Ringholm.

Înainte de-a mai spune ceva, Axel își frecă puntea nasului. Paula și Martin așteptară, stăruitori.

— E o poveste complicată, care a început cu foarte multă vreme în urmă.

— Avem timp berechet, zise Paula, subliniind clar faptul că așteptau un răspuns din partea lui.

— Frans e un prieten din copilărie de-al meu și de-al lui Erik. Ne cunoaștem de o viață. Dar… cum să mă exprim? Noi am ales un drum, iar Frans, altul.

— Frans e extremist de dreapta?

Din nou, privirea lui Martin se intersectă cu cea a lui Axel în oglinda retrovizoare. Acesta dădu afirmativ din cap.

— Da, nu prea mi-e clar în ce fel sau în care măsură, dar el toată viața a fost amestecat în cercurile respective, ba chiar a ajutat la punerea bazelor unei grupări numite Prietenii Suediei. Probabil că multe dintre idei le-a căpătat acasă, cu toate că, pe vremea când îl știam eu, nu arătase niciodată asemenea înclinații. Însă oamenii se schimbă, zise Axel, dând din cap.

— De ce ar fi simțit organizația o amenințare din partea lui Erik? Din câte înțeleg, nu activa pe plan politic. Era un istoric specializat în cel de-al Doilea Război Mondial, nu-i așa?

Axel oftă.

— Nu e chiar așa de simplu să rămâi neutru. Nu poți să întreprinzi cercetări cu privire la nazism și, în același timp, să rămâi – ori să fii considerat – apolitic. De pildă, multe organizații neonaziste dispută existența lagărelor de concentrare, iar toate încercările cuiva de a descrie aceste lagăre și de a investiga cele întâmplate sunt privite

drept o amenințare sau un atac față de grupul lor. După cum am zis, e complicat.

— Cum rămâne cu propria dumneavoastră implicare în chestiunea respectivă? Ați primit vreodată amenințări? întrebă Paula, studiindu-l îndeaproape.

— Firește că am primit. Într-o măsură mult mai mare decât Erik. Misiunea vieții mele a fost să lucrez pentru Centrul Simon Wiesenthal.

— Și cu ce se ocupă mai exact acest centru? întrebă Martin.

— Organizația le dă de urmă naziștilor care au dispărut, rămânând nedescoperiți. În plus, se asigură că sunt aduși în fața justiției, explică Paula.

Axel încuviință.

— Așa e, printre multe alte aspecte. Deci, da, mi-am primit porția de amenințări.

— Mai aveți vreo scrisoare? întrebă Martin.

— Sunt toate la Centru. Toți cei care lucrăm acolo le trimitem orice scrisoare primită, pentru a fi pusă la arhivă. Dacă îi veți contacta, vă vor oferi acces la toate aceste lucruri.

Îi întinse Paulei cartea de vizită, iar femeia o luă și o puse în buzunarul de la haină.

— Dar Prietenii Suediei? De la ei ați primit vreo amenințare?

— Nu… Nu cred. Nu, nu-mi aduc aminte să se fi întâmplat asta. Dar, după cum am spus, ar trebui să verificați la Centru. Ei au totul.

— Frans Ringholm. Unde-i locul lui în tabloul acesta? Ați zis că era un prieten din copilărie? întrebă Martin.

— Mai precis, amicul din copilărie al lui Erik. Eu eram cu câțiva ani mai mare, așa că nu prea aveam același cerc de prieteni.

— Însă Erik îl cunoștea bine pe Frans?

Ochii căprui ai Paulei îl studiară din nou intens pe Axel.

— Da, dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă. Să zicem, șaizeci de ani.

Lui Axel nu îi convenea tema discuției. Își tot schimba poziția, pe bancheta din spate.

— Chiar și fără semne de demență, memoria începe să se încețoșeze, odată cu trecerea timpului.

Zâmbi crispat în vreme ce-și bătu cu degetele pe cap.

— Însă au existat contacte mai recente, având în vedere scrisorile pe care le-am găsit. Frans a luat legătura în repetate rânduri cu fratele dumneavoastră – cel puțin prin intermediul scrisorilor.

Axel își trecu mâna prin păr, cu un gest de frustrare.

— Eu mi-am trăit viața proprie, iar fratele meu a trăit-o pe-a lui. Și abia în urmă cu trei ani ne-am stabilit împreună în Fjällbacka, permanent – mă rog, semipermanent, în ceea ce mă privește. Erik a avut un apartament în Göteborg în anii când a lucrat acolo, iar eu mi-

am petrecut timpul, mai mult sau mai puțin, călătorind în jurul lumii. Firește, dintotdeauna am folosit drept cartier general casa de aici, iar dacă mă întreabă vreodată cineva de unde sunt, îi răspund că din Fjällbacka. Dar pe timp de vară fug mereu în apartamentul meu din Paris. Nu fac față întregii tevaturi create de turiști. În cea mai mare parte a timpului, fratele meu și cu mine ducem o viață destul de liniștită și izolată. Menajera este singura care ne mai vizitează. Preferăm… preferam lucrurile așa, spuse Axel, cu o voce frântă.

Paula se uită la Martin, iar acesta dădu ușor din cap, după care își reîntoarse privirea asupra șoselei. Niciunul nu mai știa ce să întrebe. Petrecură restul călătoriei spre Fjällbacka discutând chestiuni triviale, într-o atmosferă tensionată. Axel părea a fi pe cale să se piardă cu firea dintr-o clipă în alta, și răsuflă vizibil ușurat când, într-un final, mașina se opri în fața casei.

— Vă deranjează să… stați aici? întrebă Paula.

Axel rămase tăcut pentru o clipă, cu bagajul în mână și cu privirea țintă spre casa mare și albă. În cele din urmă, spuse:

— Nu. Acesta e căminul meu. Și al lui Erik. Aici e locul nostru. Al amândurora.

Zâmbi amar și le scutură mâna, după care se îndreptă spre ușa de la intrare. Privindu-l cum se îndepărta, Paula avu senzația că bărbatul radia singurătate.

•

— Așadar, te-a luat la rost ieri, când ai ajuns acasă? râse Karin, împingând căruciorul în care se afla Ludde.

Mergea sprintenă, iar Patrik gâfâi, încercând să țină pasul.

— Ai putea zice și așa.

Tresări cu gândul la primirea pe care o avusese odată ajuns acasă. Erica nu fusese în cea mai strălucită dispoziție. Și până la un punct, Patrik îi înțelesese motivele. Se presupunea că el trebuia să aibă grijă de Maia pe timpul zilei, pentru ca soția lui să poată lucra. În același timp însă, îl sâcâia senzația că Erica exagerase puțin. Doar nu plecase în cine știe ce expediție amuzantă; era ocupat cu treburi ce țineau de casă. Și de unde să fi știut că Maia nu avea să doarmă, așa cum făcea de obicei? Îi părea ușor injust faptul că întreaga zi fusese căzut în dizgrație. Însă lucrul bun la Erica era că nu obișnuia să poarte cuiva pică timp îndelungat. Drept urmare, în dimineața aceea îl sărutase, ca de obicei, iar evenimentele de cu o zi în urmă părură să fi fost date uitării. Însă el nu îndrăznise să-i spună că urma să aibă companie la plimbare, în dimineața respectivă. Firește că intenționa să-i zică la un moment dat; doar că evita să o facă în acele clipe. Cu toate că Erica nu era o persoană tocmai geloasă, Patrik nu dorea să abordeze subiectul plimbării alături de fosta lui nevastă, cât timp era căzut în dizgrație. De parcă i-ar fi citit gândurile, Karin întrebă:

— Erica e de acord cu faptul că petrecem timp împreună? Au trecut mulți ani de când am divorțat, însă unii oameni sunt un pic mai… sensibili.

— Sigur, bineînțeles că e în regulă, zise Patrik, fără să aibă curajul să-și recunoască lașitatea. E în regulă. Erica nu are nicio problemă cu asta.

— Grozav. Vreau să spun, e plăcut să am companie, asta atâta timp cât nu îți creează probleme acasă.

— Ce face Leif? întrebă Patrik, dornic să schimbe subiectul.

Se aplecă peste cărucior pentru a-i îndrepta fiicei sale boneta, care-i căzuse într-o parte. Maia nu îi dădu atenție, fiind ocupată să comunice cu Ludde, aflat în căruțul de alături.

— Leif? pufni Karin. Ai putea spune că e un miracol faptul că Ludde îl recunoaște măcar. Mereu e plecat în turnee.

Patrik dădu compătimitor din cap. Noul soț al lui Karin era solist într-o formație numită Leffes. Pesemne era solicitant pentru Karin să fie o „văduvă" de formație dance.

— Sper că nu sunt probleme serioase între voi doi.

— Nu, ne vedem mult prea rar ca să apară dificultăți, răspunse Karin, râzând.

Râsetul însă părea amar și pustiu. Patrik simți că femeia nu îi dezvăluia întregul adevăr, și nu știu ce să-i mai spună. Îi părea ușor straniu să discute probleme conjugale cu fosta lui soție. Din fericire, fu salvat de țârâitul telefonului.

— Patrik Hedström.

— Bună, aici Pedersen. Te-am sunat în legătură cu rezultatele autopsiei lui Erik Frankel. Am trimis raportul prin fax, ca de obicei, dar m-am gândit că ai dori să auzi la telefon punctele principale.

— Sigur, zise Patrik, șovăitor, aruncându-i o privire lui Karin, care-și încetinise pașii, așteptându-l. Însă problema e că… eu, de fapt, sunt în concediu de paternitate.

— Serios? Felicitări! Vai, ce vremuri grozave te așteaptă. Eu am stat acasă timp de șase luni cu ambii copii și au fost cele mai frumoase luni din viața mea.

Patrik rămase cu gura căscată. Niciodată nu l-ar fi crezut în stare de așa ceva pe timidul, extrem de eficientul, oarecum glacialul medic legist. Brusc, și-l imagină pe Pedersen îmbrăcat în halat alb de laborator, stând la groapa cu nisip, lucrând încet, cu meticulozitate și cu cea mai mare precizie, la crearea unor plăcinte de nisip perfecte. Patrik nu se putu abține din râs, lucru care declanșă o replică bruscă din partea bărbatului:

— Ce-i așa amuzant?

— Nimic, zise Patrik, făcându-i apoi semn nelămuritei Karin că avea să-i explice mai târziu. Te-ar deranja să îmi oferi o scurtă prezentare?

continuă el, pe un ton mai serios. Am fost la locul crimei alaltăieri și aș vrea să fiu la curent cu noutățile.

— Firește, zise Pedersen, încă părând ofensat. E destul de evident. Erik Frankel a primit o lovitură în cap, cu un obiect contondent. Probabil ceva făcut din piatră, fiindcă există mici fragmente în rană, indicând faptul că materia cu pricina trebuie să fie extrem de poroasă. A murit pe loc, fiindcă lovitura a fost deasupra tâmplei stângi și i-a cauzat o hemoragie cerebrală masivă.

— Aveți idee din ce direcție i-a fost aplicată lovitura? Din spate? Din față?

— Părerea mea e că autorul se afla exact în fața victimei. Și sunt șanse mari ca acesta să fie dreptaci. Îi vine mai firesc unei persoane dreptace să lovească din partea dreaptă. Ar fi extrem de ciudat ca o persoană stângace să facă așa ceva.

— Cât despre obiectul folosit, aveți idee ce ar putea fi? Patrik fu conștient de nerăbdarea din vocea sa.

— Asta va trebui să stabiliți voi. Un obiect greu, din piatră. Deși se pare că victima n-a fost lovită în craniu cu vreo muchie ascuțită. Rana arăta mai degrabă ca o contuzie.

— În regulă, măcar avem cât de cât un punct de plecare.

— Avem? zise Pedersen, pe un ton oarecum sarcastic. Nu ziceai că ești în concediu de paternitate?

— Păi, ba da, răspunse Patrik, făcând apoi o pauză, înainte să continue. Ei bine, presupun că vei suna la secție pentru a le oferi toate informațiile.

— Bănuiesc că așa ar trebui să fac, având în vedere circumstanțele, replică amuzat Pedersen. Să iau taurul de coarne și să-l sun pe Mellberg? Sau ai altă sugestie?

— Martin, zise Patrik, instinctiv, iar Pedersen chicoti.

— Deja luasem hotărârea, dar mulțumesc pentru pont, în orice caz. Dar să știi că mă surprinzi: nu vrei să mă întrebi când a murit Frankel?

— Ah, așa e. Când a murit?

Vocea lui Patrik își recăpătă acel ton nerăbdător. Bărbatul îi aruncă din nou o privire lui Karin.

— Imposibil de stabilit cu exactitate. Corpul lui a stat prea mult timp acolo, în canicula. Dar estimarea mea cea mai precisă e că a murit în urmă cu două-trei luni. Adică undeva prin iunie-iulie.

— Și mai exact de atât nu se poate?

Patrik știu răspunsul la acea întrebare, înainte să-l audă.

— Nu suntem magicieni. Nu avem globuri de cristal. Iunie. Ăsta e cel mai bun răspuns pe care-l vei primi, în situația de față. Îl bazez, pe de-o parte, pe specia muștelor găsite, iar pe de alta, pe câte generații de muște și larve erau prezente. Luând în considerare toate acestea, plus starea avansată de putrefacție a corpului, aș zice că probabil a

murit în iunie. E treaba voastră să stabiliți o dată mai precisă a morții. Sau, mai bine zis, e treaba colegilor tăi, râse Pedersen.

Patrik nu-și amintea să-l fi auzit vreodată râzând, până atunci. Și totuși, pe parcursul acelei convorbiri telefonice, se întâmplase chiar de mai multe ori. Și de fiecare dată, pe seama lui Patrik. Însă poate de asta era nevoie pentru a-i aduce zâmbetul pe buze lui Pedersen. Patrik îi oferi obișnuitele vorbe de mulțumire, apoi închise telefonul.

— De la muncă? întrebă Karin.

— Da, o anchetă de care ne ocupăm momentan.

— Bătrânul care a fost găsit mort luni?

— Văd că telefonul fără fir e la fel de eficient ca întotdeauna, zise Patrik.

Karin prinsese din nou viteză, așa că el trebui să alerge pentru a o ajunge din urmă. Pe lângă ei trecu o mașină roșie. După vreo sută de metri, aceasta încetini, iar șoferul păru să-i privească în oglinda retrovizoare. Apoi mașina dădu ușurel cu spatele, iar Patrik înjură în sinea lui. Abia în acele momente își dădu seama că vehiculul îi aparținea mamei sale.

— Ce se întâmplă aici, voi doi ați ieșit împreună la o plimbare? întrebă Kristina.

Cu geamul coborât până jos, îi privi uimită pe Patrik și pe Karin.

— Bună, Kristina! Ce plăcere să te revăd!

Karin se aplecă spre geamul deschis.

— M-am mutat în Fjällbacka și am dat, din întâmplare, peste Patrik. Am aflat că suntem amândoi în concediu și că avem nevoie de companie. Eu am un băiețel pe nume Ludvig.

Karin făcu semn spre cărucior și Kristina se aplecă înainte, rostind vorbele drăgălașe pe care se presupune că trebuie să le emiți la vederea unui bebeluș de-un an.

— Ah, ce drăguț, zise Kristina pe un ton care-i întoarse lui Patrik stomacul pe dos.

Apoi un gând îi amplifică mai mult senzația. Fără a dori să afle răspunsul, Patrik își întrebă mama:

— Și, mă rog, încotro mergi?

— Eram în drum spre casa voastră. A trecut ceva vreme de când nu v-am mai vizitat. Am adus cu mine niște bunătăți.

Arătă voioasă spre punga cu chifle și pandișpan, aflată pe scaunul din dreapta ei.

— Erica lucrează…, se aventură Patrik să spună, cătrănit, deși era conștient de inutilitatea vorbelor sale.

Kristina băgă în viteza întâi.

— Bine. Atunci se va bucura de-o pauză de cafea. Și vei veni și tu acasă în curând, nu?

Îi făcu semn Maiei, care dădu și ea fericită din mânuță.

— Da, firește, zise Patrik, încercând cu disperare să găsească un mod de a-și ruga mama să nu pomenească de Karin. Însă mintea îi era complet goală și, resemnat, el ridică mâna pentru a-și lua rămas-bun. Cu un gol în stomac, își privi mama gonind spre Sälvik. Urma să aibă multe explicații de dat.

•

Lucrul la carte decurgea bine. În dimineața respectivă scrisese patru pagini, iar în clipele acelea, se întinse cu satisfacție și se așeză la birou. Mânia de cu o zi în urmă i se potolise și, în retrospectivă, îi trecu prin minte că poate exagerase. Trebuia să se revanșeze în seara aceea față de Patrik, gătindu-i ceva bun la cină. Înainte de nuntă, amândoi făcuseră eforturi mari să slăbească, dar între timp se reîntorseseră la vechile obiceiuri. Și era important să-și facă poftele din când în când. Poate un file de porc, cu sos de gorgonzola. Îi plăcea lui Patrik.

Erica nu se mai gândi la cină și se întinse după caietele mamei sale. Chiar ar fi trebuit să stea odată și să le parcurgă pe toate însă, pur și simplu, nu-și putea lua inima-n dinți. Trebuia să lucreze cu doze mici. Să privească pe furiș în universul mamei sale. Își rezemă picioarele pe birou și începu sarcina laborioasă de a-i descifra caligrafia de modă veche, cu înfloriturі. Până în momentele acelea, citise mai ales despre viața de zi cu zi din căminul mamei, despre treburile la care dădea o mână de ajutor, despre cugetările cu privire la viitor, despre îngrijorarea lor în ceea ce-l privea pe tatăl lui Elsy, care își petrecea tot timpul pe mare, chiar și la sfârșit de săptămână. Zugrăvirea traiului lor era încărcată cu o asemenea naivitate și inocență adolescentină, încât Ericăi îi venea greu să asocieze vocea sfioasă din text cu mama pe care și-o amintea ea. Îi păruse atât de distantă, de aspră, de ostilă; Anna și Erica nu își aminteau ca ea să le fi spus o vorbă blândă sau să le fi arătat vreo dovadă de afecțiune.

După ce parcurse până la jumătate cea de-a doua pagină, Erica își îndreptă brusc spatele. Apăruse un nume cunoscut. Sau, mai degrabă, două nume. Elsy notase cum că ar fi fost acasă la Erik și Axel, în timp ce părinții lor erau plecați. Având în vedere că fusese extrem de impresionată de biblioteca tatălui celor doi, textul era cu precădere o descriere emfatică a acesteia. Însă atenția Ericăi fu acaparată doar de cele două nume. Clar că trebuia să fie vorba despre Erik și Axel Frankel. Parcurse nerăbdătoare întregul pasaj referitor la vizită, dându-și seama că tinerii – Elsy și Erik, alături de alți doi, pe nume Britta și Frans – își petrecuseră mult timp împreună. Erica se sforță să-și amintească. Nu, nu o auzise niciodată pe mama ei pomenindu-i. Era destul de sigură. Cât despre Axel, jurnalul fetei îl zugrăvea ca pe un personaj aproape mitic, eroic. Elsy îl descrisese ca fiind „nemaipomenit de dârz și aproape la fel de stilat precum Errol Flynn”.

Fusese oare mama ei îndrăgostită de Axel Frankel? Nu, Erica avu altă senzație atunci când citi fragmentele din jurnal; i se păru, mai degrabă, că Elsy nutrise față de el o adâncă prețuire.

Erica așeză jurnalul în poală, chibzuind asupra lucrurilor pe care tocmai le citise. De ce nu pomenise Erik Frankel de faptul că se cunoscuseră în tinerețe? Erica îi spusese unde găsise medalia nazistă și cui aparținuse. Însă el nu șoptise o vorbă. Din nou, Erica își aminti strania tăcere din cadrul discuției lor. Nu se înșelase. Bărbatul chiar îi ascunsese ceva.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul strident al soneriei. Oftând, ea își dădu jos picioarele de pe birou și se împinse cu scaunul înapoi. Cine să fi fost? Întrebarea își căpătă imediat răspunsul, atunci când cineva strigă „Bună” pe hol. Erica oftă și mai adânc. Kristina. Soacra ei. Inspiră adânc, deschise ușa, apoi merse în capul scării. „Bună”, se auzi din nou, pe un ton din ce în ce mai insistent. Iritată, Erica își simți fălcile încleștându-i-se.

— Bună, zise ea, cât mai zglobiu cu putință, deși își dădu seama de falsitatea tonului.

Slavă cerului că soacra ei nu distingea prea bine nuanțele.

— Am trecut pe-aici să te salut! răspunse Kristina, voioasă, în timp ce își atârna haina în cuier. Am adus niște prăjiturele pentru cafea. Singură le-am făcut. M-am gândit că o să le apreciezi, având în vedere că voi, femeile de carieră, nu aveți timp de asemenea chestii.

Erica scrâșni din dinți. Kristina avea un talent incredibil de a emite critici voalate. Să fi fost o înclinație naturală sau o aptitudine perfecționată prin ani și ani de antrenament?

— A, ce drăguț, spuse ea cu politețe, intrând în bucătărie, unde Kristina făcea deja cafeaua, de parcă ar fi fost casa ei.

— Ia loc. Fac eu cafeaua, zise ea. Știu unde sunt toate.

— Așa s-ar părea, spuse Erica, conștientă că soacra sa nu avea să simtă nota de sarcasm. Patrik și Maia sunt la plimbare. Nu cred că se vor întoarce prea curând, adăugă ea, sperând să-i scurteze astfel vizita soacrei.

— Știu, zise Kristina, măsurând cantitatea de cafea. Două, trei, patru…

Puse o linguriță înapoi în cutia metalică, după care își îndreptă atenția asupra Ericăi.

— Vor veni dintr-o clipă-n alta. Am trecut pe lângă ei, în drum spre tine. Ce bine că s-a mutat înapoi Karin și că Patrik are puțină companie de-a lungul zilei. E plictisitor să mergi de unul singur la plimbare, mai ales cineva ca Patrik, obișnuit să lucreze și să facă mereu ceva. Părea să se simtă bine împreună.

Încercând din greu să proceseze informația respectivă, Erica o privi lung pe Kristina. Ce anume tot spunea acolo? Karin? Karin și mai

cum?

În clipa în care Patrik intră pe ușă, Ericăi i se aprinse beculețul. Ah, *acea* Karin!

Patrik zâmbi, cu musca pe căciulă și, după o pauză sforțată, zise într-un final:

— Ce bine – cafea!

•

Se adunaseră în bucătărie pentru a parcurge din nou cazul. Se apropia ora prânzului, iar stomacul lui Mellberg protesta zgomotos.

— În regulă, ce avem până în momentul de față?

Se întinse spre platoul cu chifle, aranjat de Annika. O mică gustare, înainte de prânz.

— Paula și Martin? Ați stat de vorbă cu fratele victimei în dimineața asta – ați aflat ceva interesant?

Luă o îmbucătură de chiflă în timp ce vorbi, împrăștiind firimituri pe masă.

— Așa e, l-am luat de la aeroportul Landvetter, zise Paula. Dar nu pare să știe prea multe. L-am întrebat în legătură cu scrisorile de la Prietenii Suediei, însă singurul lucru pe care l-a putut clarifica a fost că Frans Ringholm s-a numărat printre amicii din copilărie ai lui Erik. Axel nu știa să fi existat amenințări clare din partea organizației; s-ar părea că intimidările reprezentau un oarecare risc ocupațional, având în vedere lucrurile cu care se ocupau el și Erik.

— Axel a primit amenințări? întrebă Mellberg, împrăștiind și mai multe firimituri pe masă.

— Destul de multe, conform spuselor lui. Toate sunt îndosariate la organizația pentru care lucrează, veni răspunsul lui Martin.

— A primit vreuna de la Prietenii Suediei?

Paula dădu din cap.

— N-a fost în stare să ne spună dacă da sau nu. Și nu-mi e greu să înțeleg de ce. Probabil că primește atât de multe porcării de-astea prin poștă – de ce le-ar da importanță?

— Ce părere v-a făcut? Am auzit că în tinerețe a fost nu știu ce erou, zise Annika, privindu-i curioasă pe Martin și Paula.

— Stilat, distins, dar foarte abătut, lucru normal în prezenta situație, răspunse Paula. Părea evident tulburat de moartea fratelui său. Nu ți-a lăsat aceeași impresie? zise ea, întorcându-se spre Martin, care dădu afirmativ din cap.

— Da, și mie mi s-a părut la fel.

— Bănuiesc că aveți de gând să-l interogați din nou, zise Mellberg, cu privirea îndreptată spre Martin. Și am înțeles că ai luat legătura cu Pedersen, nu? întrebă el, dregându-și vocea. Cam straniu că nu a vrut să discute cu mine.

Martin tuși.

— Cred că erai afară, plimbai câinele atunci când a sunat. Sunt sigur că te aflai în fruntea listei sale.

— Hmm, ei bine, probabil ai dreptate. În regulă, continuă. Ce-a zis?

Martin îi făcu un rezumat cu privire la descoperirile lui Pedersen. După care spuse:

— Din câte am înțeles, Pedersen i-a telefonat mai întâi lui Patrik. S-ar părea că nu e pe de-a-ntregul fericit cu statutul său de tată casnic: l-a convins pe legist să-i dea raportul complet. Având în vedere cât de ușor a fost să-l ispitim până la locul crimei, pun pariu că foarte curând îi vom întâlni pe el și pe Maia la secție.

Annika râse.

— Da, am vorbit ieri cu el. Încerca să fie diplomat, zicea că probabil avea să dureze un timp până să se acomodeze.

— Te cred și eu, pufni Mellberg. Ce idee tâmpită: bărbați în toată firea, schimbând scutece și pregătind mâncare pentru bebelușii! Generația mea n-a trebuit să înghită asemenea porcării. Ne-am putut devota lucrurilor pentru care eram făcuți, în vreme ce femeile se îngrijeau de odrasle.

— Eu aș fi schimbat bucuros scutece, șopti Gösta, cu privirea lăsată în jos.

Martin și Annika se uitară la el; abia de curând aflaseră că Gösta și răposata lui soție avuseseră un fiu, care murise la scurt timp după naștere. Alți copii nu mai existaseră. Cu toții rămaseră tăcuți pentru o clipă, evitând să-l privească în ochi pe Gösta. După care, Annika spuse:

— Ei bine, mie mi se pare un lucru bun. Așa aflați și voi, bărbații, câtă muncă implică. Eu, personal, nu am copii – spuse Annika, mâhnindu-se, la rândul ei – însă toate prietenele mele au, și doar pentru că stau acasă cu ei nu înseamnă că lenevesc și mănâncă bomboane cât e ziua de lungă. Așa că probabil îi va prinde bine lui Patrik.

— Pe mine nu mă vei convinge niciodată, zise Mellberg, apoi se încruntă nerăbdător și aruncă o privire spre hârtiile aflate pe masă, dinaintea sa. După ce îndepărtă firimiturile, citi câteva fraze, înainte de a lua cuvântul. În regulă, iată aici raportul lui Torbjörn și al băieților lui…

— Și-al fetelor, adăugă Annika.

Mellberg oftă zgomotos.

— Și-al fetelor. Tu chiar ai pornit azi într-un fel de cruciadă feministă! Vreți să continuăm odată ancheta sau ați prefera să îngânăm cântece de tabără și să dezbatem agenda feministă?

Dădu din cap și continuă:

— După cum am spus, avem aici raportul lui Torbjörn și-al *echipei* sale. Și vă pot face sumarul în două cuvinte: „Nimic surprinzător”. Au

găsit un număr de amprente și urme de pantofi și bineînțeles că va trebui să vedem încotro indică. Gösta, asigură-te că îi vom amprenta pe băieți, dar și pe frați, ca să îi putem elimina din rândul suspecților. Apropo – ezită el, citind în gând câteva paragrafe – pare-se că arma crimei, cea cu care victima a fost lovită în cap, era oarecum greoaie și boantă.

— Deci nu au existat alte răni? Doar o singură lovitură în cap? întrebă Paula.

— Uf, da, așa e: o lovitură, și eu i-am pus aceeași întrebare lui Torbjörn și s-ar părea că e posibil să determine asta prin studierea petei de sânge de pe pereți. În orice caz, concluzia e cum nu se poate mai clară: o lovitură puternică în cap.

— Asta se potrivește și cu rezultatele autopsiei, zise Martin, dând din cap. Cum rămâne cu arma? Pedersen a spus că e un obiect greu, din piatră.

— Exact! rosti Mellberg, triumfător, împungând cu un deget documentul. Sub birou au găsit un bust greoi, din piatră. Avea pe el urme de sânge, păr și fragmente de creier, și sunt sigur că bucățile de piatră găsite în rană se vor potrivi cu materialul din care e făcut bustul.

— Așadar, avem arma crimei. E și asta ceva, zise Gösta mohorât și luă o gură de cafea, care între timp se răcise.

Mellberg își privi subordonații stând în jurul mesei.

— Vreo sugestie în legătură cu viitorul plan de acțiune? adresă el întrebarea pe un ton mai degrabă formal, de parcă ar fi avut deja stabilită o întreagă listă cu posibile măsuri de luat în ancheta lor – fapt care nu era adevărat.

— Cred că ar trebui să vorbim cu Frans Ringholm. Să aflăm mai multe cu privire la amenințările respective.

— Și să stăm de vorbă cu vecinii din cartier, să vedem dacă nu a observat cineva ceva, în jurul orei la care s-a produs crima, adăugă Paula.

Annika ridică privirea din caietul său.

— De asemenea, cineva ar trebui să discute cu menajera care lucra pentru cei doi frați. Să aflăm când a fost acolo ultima oară, dacă a vorbit cu Erik și de ce nu a făcut curățenie toată vara.

— Bun, încuviință Mellberg. Atunci de ce stați cu toții pe-aici? Haideți, la treabă!

Îi privi cu dușmănie pe polițiști și continuă să o facă până când aceștia părăsiră încăperea. Apoi se întinse după o nouă chiflă.

Delegarea sarcinilor. Aceea reprezenta marca unui lider eficient.

•

Căzuseră cu toții de acord că ar fi fost o pierdere de timp să meargă la ore, drept urmare, apăreau la școală în mod sporadic, atunci când le

mai venea cheful. Lucru care nu se întâmpla foarte des. În ziua respectivă, se adunaseră în jurul orei zece. Nu prea era mare lucru de făcut în Tanumshede. De cele mai multe ori, stăteau la taclale. Și fumau.

— Ați auzit de boșorogul ăla din Fjällbacka?

Nicke pufăi din țigară și râse.

— Probabil că i-au făcut de petrecanie bunică-tu și amicul lui.

Vanessa chicoti.

— Ascultă – replică Per, supărat, dar cu o oarecare urmă de mândrie – bunicul n-a avut nimic de-a face cu asta. N-ar risca el să facă pușcărie doar pentru a omorî o fosilă învechită. Prietenii Suediei au lucruri mai bune de făcut și țeluri mai importante.

— Ai vorbit cu bătrânul? Să ne lase să venim la o întrunire?

Nicke se opri din râs, cu o expresie nerăbdătoare.

— Încă nu, șovăi Per.

Își savura acel statut special din cadrul grupului, datorat faptului că era nepotul lui Frans Ringholm, iar într-un moment de slăbiciune, le promisese celorlalți că avea să-i ia cu el la una din întrunirile Prietenilor, din Uddevalla. Însă nu găsise ocazia prielnică de a-i pomeni asta bunicului. În plus, știa ce răspuns avea să-i ofere Frans. Erau prea tineri. Aveau nevoie de încă vreo câțiva ani pentru a-și „atinge potențialul complet”. Ce însemna de fapt asta, nu avea idee. El și prietenii săi înțelegeau acele chestiuni la fel de bine ca oamenii mai în vârstă, cei care erau deja membri. În definitiv, era simplu. Ce-ar fi fost așa complicat?

Acela era și lucrul care-l atrăgea: totul era simplu. Alb sau negru. Fără urme de gri. Per nu înțelegea de ce oamenii complicau totul, de ce studiau lucrurile mai întâi dintr-un unghi, apoi din altul, când de fapt întreaga chestiune era foarte, foarte simplă. Noi împotriva lor – atâta tot. Noi și ei. Dacă cei din urmă și-ar fi văzut de treaba lor, nu ar fi existat probleme. Însă ei tot insistau să pătrundă în teritorii ce nu le aparțineau, să treacă granițe care ar fi trebuit să fie evidente. Nici c-ar fi putut exista diferențe mai clare. Alb sau galben. Alb sau tuciuriu. Alb sau acea dezgustătoare piele neagră-vineție, a celor sosiți din cele mai întunecate jungle africane. Al naibii de simplu! Asta până când au început să amestece și să zăpăcească totul, ca, într-un final, să rămână un mare talmeș-balmeș. Își privi apatic amicii gârboviți lângă el, pe bancă. Să le fi cunoscut oare cu adevărat arborele genealogic? Cine știe de ce fuseseră în stare târfele din familiile lor? Poate că și lor le curgea prin vene un sânge impur. Per se înfioră.

Nicke îi aruncă o privire mirată.

— Ce-i cu tine? Zici că te-ai amărât de tot.

— N-am nimic, pufni Per.

Dar gândul și sentimentul de repulsie nu-i dădură pace. Își stinse

țigara.

— Haideți, să mergem la o cafea. Mă deprim dacă mai stau mult aici.

Făcu semn cu capul spre clădirea școlii, după care porni cu pași repezi într-acolo, fără a mai aștepta să vadă ce fac amicii săi. Știa că aveau să-l urmeze.

Pentru o clipă, se gândi la bărbatul ucis. Apoi dădu din umeri. Bătrânul era important.

Fjällbacka, 1943

Tacâmurile zornăiau pe farfuriile din care luau cina. Toți trei se chinuiau să nu privească spre scaunul gol de la masă, însă nu prea reușeau.

— Nu-mi vine să cred că iar a trebuit să plece așa devreme.

Gertrud se încruntă și-i dădu vasul lui Erik, care își puse încă un cartof în farfurie, cu toate că aceasta era deja plină. Era mai simplu să procedeze așa, altminteri mama l-ar fi îndemnat să ia mai multă mâncare, până când, într-un final, el ar fi capitulat. Privind însă la farfuria sa plină-ochi, se întrebă cum avea să poată mânca tot. Mâncarea nu îl interesa. Se hrănea doar pentru că era obligat să o facă. Și pentru că mama îi tot spunea cât de rușinată era de silueta lui costelivă. Zicea că lumea avea să creadă că îl înfometa ea înadins.

Nu era precum Axel, care mânca totul cu o foame de lup. Erik aruncă o privire către scaunul gol, apoi ridică furculița, fără prea multă tragere de inimă. Mâncarea părea să i se umfle în gură. Sosul transformă cartofii într-un terci moale, iar băiatul mestecă mecanic, pentru a scăpa mai repede de tot ce avea în gură.

— Trebuie să-și facă treaba.

Hugo Frankel îi aruncă o privire aspră soției sale. Însă și el se uită spre scaunul gol.

— Mă gândeam că va avea câteva zile de pace și liniște acasă.

— Asta depinde de el. Nimeni nu îi poate spune lui Axel ce să facă. Nimeni în afară de el însuși.

Vocea lui Hugo era plină de mândrie, iar Erik simți un junghi în piept, ca de fiecare dată când mama și tata îl pomeneau pe Axel. Uneori băiatul avea senzația că era aproape invizibil, o biată umbră a sclipitorului Axel, care întotdeauna ajungea în centrul atenției, chiar și atunci când nu dorea asta. Erik își îndesă în gură o altă furculiță plină. De s-ar fi încheiat odată cina, ca să poată merge la el în cameră, să citească. În special cărți de istorie. Faptele, numele, datele și locurile aveau ceva care îl fascina. Erau lucruri constante; se putea bizui pe ele, îi inspirau încredere.

Axel nu fusese niciodată interesat de cărți și totuși trecuse cu brio de toate examenele de la școală. Și Erik primea note mari, însă trebuia să muncească din greu pentru ele. Iar nimeni nu îl bătea cu palma pe spate și nici nu radia de mândrie în vreme ce le povestea prietenilor și cunoscuților despre el. Nimeni nu se lăuda cu Erik.

Cu toate acestea, nu era în stare să-i poarte pică fratelui său. Uneori și-ar fi dorit să o poată face. Să îl poată urî și disprețui, îndepărtându-și astfel durerea usturătoare pe care o simțea în piept. Adevărul însă era că îl iubea pe Axel – mai mult decât orice. Axel era cel mai zdravăn și mai

neînfricat; cu el merita să te fălești. Nu ca Erik. Acela era adevărul. Precum în cărțile de istorie. La fel de adevărat ca data bătăliei din Hastings. Nu se putea îndoi de asta, nu putea aduce argumente și nici nu putea schimba ceva. Pur și simplu, așa stăteau lucrurile.

Erik își privi farfuria. Spre uimirea sa, aceasta era goală.

— Tată, pot să mă ridic?

Vocea îi era plină de speranță.

— Deja ai terminat de mâncat? Ei, ia te uită… În regulă, poți pleca. Mama ta și cu mine vom mai zăbovi un pic.

În vreme ce se îndrepta spre camera lui, de la etaj, Erik își auzi părinții discutând în sufragerie.

— Nu crezi că Axel riscă prea mult?

— Gertrud, trebuie să încetezi cu toată cocoloșeala asta. În definitiv, are nouăsprezece ani… Ar trebui să fim bucuroși că avem un asemenea…

Vocile se estompară când Erik închise ușa în urma sa. Se aruncă în pat și luă cartea din vârful maldărului, cea despre Alexandru cel Mare. Și acesta fusese viteaz. Întocmai ca Axel.

Capitolul 5

— Nu spun decât că ai fi putut lua atitudine. Am rămas acolo, ca o proastă, atunci când Kristina a zis că tu și Karin erați împreună la plimbare.

— Păi… bine, știu.

Patrik își plecă fruntea. Ceasul petrecut de Kristina la cafea fusese încărcat de aluzii și priviri cu subînțeles, iar de îndată ce femeia trântise ușa în urma sa, Erica izbucnise.

— Nu mă deranjează faptul că ieși la plimbare cu fosta nevastă. Nu sunt o fire geloasă, știi asta. Însă de ce nu mi-ai zis? Asta mă supără.

— Sigur, înțeleg asta…

Patrik evită să o privească.

— Înțelegi?! Doar atât poți spune? Fără nicio explicație? Și eu care credeam că ne putem spune orice!

Erica își dădu seama că ajunsese la granița dintre o reacție normală și una exagerată. Însă toate frustrările din ultimele zile își găsiseră atunci o supapă, iar ea nu se putu abține.

— Și am crezut că e clară împărțirea muncii între noi doi. Tu urma să-ți iei concediu de paternitate, iar eu aveam să lucrez. În schimb, tu mă tot întrerupi, dai repede fuga sus în camera mea de lucru, de parcă ar avea uși batante, ba ieri ai avut și tupeul să pleci de acasă timp de două ore, lăsându-mă pe mine să am grijă de Maia. Cum crezi c-am făcut eu față în anul pe care l-am petrecut acasă cu ea? Crezi că aveam menajeră care să-și intre în rol ori de câte ori trebuia să fug afară cu niște treburi? Sau că îmi spunea cineva unde erau mănușile Maiei? Asta crezi?

Erica fu conștientă de tonul strident al vocii sale și se întrebă dacă într-adevăr vorbise ea. Se întrerupse singură, la mijlocul frazei, după care spuse, pe un ton mai potolit:

— Îmi pare rău, n-am vrut să… Știi ceva? Cred că voi merge la o plimbare. Trebuie să ies din casă pentru o vreme.

— Așa să faci, zise Patrik, privind-o dindărătul bretonului, precum o țestoasă care își scoate prudentă căpșorul afară, pentru a vedea dacă drumul e liber. Și îmi pare foarte rău că nu am…, adăugă el, aruncându-i o privire stăruitoare.

— Ah, mai lasă-mă cu privirea aia, spuse Erica, schițând un zâmbet.

Stegulețul alb fusese ridicat. Regretă faptul că-și pierduse cumpătul. Urmau să discute mai târziu. În clipa respectivă, avea nevoie de niște aer proaspăt.

Merse cu pași repezi. Cu vara încheiată și turiștii plecați pe la casele lor, Fjällbacka părea straniu de pustie. Era precum o sufragerie, în dimineața de după o petrecere: pahare murdare, purtând rămășițe de

vin și bere, o pancartă mototolită, într-un colț, un coif de petrecere așezat câș pe capul vreunui musafir adormit pe canapea. Însă Erica prefera acea perioadă a anului. Vara i se părea supărător de zgomotoasă. În momentele acelea, domnea calmul asupra Pieței Ingrid Bergman. Maria și Mats aveau să țină deschis chioșcul Centrum pentru încă vreo câteva zile, după care îl închideau și se întorceau la afacerea lor din Sälen, așa cum făceau de obicei. Exact asta iubea Erica mai mult la Fjällbacka: totul era previzibil. Același lucru în fiecare an, aceleași cicluri. Întocmai cum fusese și în urmă cu douăsprezece luni.

Erica salută pe toată lumea care-i ieșise în cale și trecu prin Piața Ingrid Bergman, în sus, spre Galärbacken. Cunoștea sau măcar auzise despre aproape fiecare persoană din oraș. Însă prindea viteză ori de câte ori cineva părea dornic de discuții. Pur și simplu, nu avea chef de așa ceva.

Abia atunci când trecu de benzinărie, își dădu seama încotro se îndrepta.

•

— Trei instanțe de atac, două jafuri de bănci, plus câteva acuzații diverse. Însă nicio condamnare legată de propaganda împotriva grupurilor etnice, zise Paula, trântind portiera mașinii de poliție. Am mai dat și de un dosar al unui individ pe nume Per Ringholm, însă nu avea decât abateri minore.

— E nepotul lui, zise Martin, închizând ușa din partea șoferului.

Merseseră cu mașina în Grebbestad, acolo unde locuia Frans Ringholm, într-un apartament vizavi de Hotel Gästis.

— Am avut destule nopți de beție în locul ăsta, zise Martin, făcând semn în direcția hotelului.

— Îmi imaginez. Dar sunt demult apuse acele vremuri, nu?

— Ba bine că nu. N-am mai pus piciorul într-o sală de dans de mai bine de-un an.

Nu părea să sufere prea mult din cauza respectivă. Era atât de îndrăgostit de Pia, încât nu voia să mai părăsească decât în caz de forță majoră apartamentul în care ei doi locuiau împreună. Dar până să-și găsească prințesa, Martin fusese nevoit să dea sărutări nenumăratelor broaște.

— Dar tu? o întrebă el pe Paula.

— Ce-i cu mine? se prefăcu ea că nu înțelege întrebarea.

Și înainte ca bărbatul să o poată iscodi mai mult, ajunseră la ușa apartamentului deținut de Frans. Martin bătu cu putere în ușă, fiind apoi recompensat cu sunetul pașilor ce se apropiau.

— Da?

Le deschise ușa un bărbat cărunt, tuns foarte scurt. Era îmbrăcat cu blugi și o cămașă cadrilată, o ținută în genul celei purtate mereu de către autorul suedez Jan Guillou, dovedind astfel un dezinteres total

față de curentele din modă.

— Frans Ringholm?

Martin îl studie cu o neîngrădită curiozitate. Bărbatul era cunoscut prin părțile locului – și nu numai, după cum descoperise Martin în urma cercetării online întreprinse acasă. Se părea că Ringholm era fondatorul uneia dintre cele mai rapid dezvoltate organizații xenofobe și, conform discuțiilor de pe forumurile online, gruparea începea să devină o forță considerabilă.

— Întocmai. Cu ce vă pot ajuta… stimați polițiști? întrebă el, măsurându-i din priviri pe Martin și Paula.

— Avem câteva întrebări pe care am dori să vi le adresăm. Putem intra?

Ridicând din sprânceană, Frans se dădu la o parte, fără să comenteze. Martin aruncă uimit o privire în jurul său. Nu știa la ce anume s-ar fi așteptat; probabil ceva mai murdar și mai dezordonat. În schimb, apartamentul era atât de curat încât, prin comparație, casa lui Martin părea bârlogul unui drogat.

— Luați loc.

Frans indică spre două canapele din sufrageria aflată la dreapta holului.

— Tocmai ce-am pus de cafea. Lapte? Zahăr?

Vocea îi era calmă și amabilă, iar Martin și Paula schimbară o privire.

— Niciuna, nici alta, mulțumesc, îi răspunse Martin.

— Doar lapte, fără zahăr, zise Paula, intrând în sufragerie înaintea lui Martin.

Se așezară unul lângă celălalt pe canapeaua albă și priviră în jur. Încăperea era luminoasă și spațioasă, cu ferestre înalte, ce dădeau înspre mare. Apartamentul nu părea extravagant, ci doar confortabil și bine întreținut.

— Poftiți, serviți niște cafea.

Frans intră, purtând pe brațe o tavă încărcată. Așeză dinaintea lor trei cești de cafea aburindă, apoi o farfurie mare cu biscuiți.

— Poftiți, serviți-vă.

Făcu semn către măsuța de cafea, apoi ridică una dintre cești și se lăsă pe spate, într-un fotoliu mare.

— Așadar, cu ce vă pot ajuta?

Paula sorbi puțină cafea. Apoi spuse:

— Cu siguranță ați auzit despre bărbatul găsit decedat, chiar la intrarea în Fjällbacka.

— Erik, da, zise Frans, dând cu tristețe din cap, înainte de a-și sorbi cafeaua. Da, am fost extrem de mâhnit când am auzit veștile. E groaznic pentru Axel. Pesemne că nu-i e ușor în perioada asta.

— Da, ei bine…, zise Martin, dregându-și vocea.

Fusese luat pe nepregătite de atitudinea prietenoasă a bărbatului și de faptul că Ringholm era exact opusul personajului pe care și-l închipuise. Dar își veni în fire și spuse:

— Motivul pentru care am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră este legat de scrisorile pe care le-am găsit în casă, scrisori adresate lui Erik Frankel.

— Ah, deci a păstrat scrisorile alea, zise Frans, chicotind, în vreme ce se întinse după un biscuit. Erik iubea la nebunie să colecționeze lucruri. Probabil că vouă, tinerilor, vi se pare extrem de învechit să trimiți scrisori. Însă nouă, celor din generațiile trecute, ne vine greu să ne lepădăm de obiceiurile vechi.

Făcu prietenește cu ochiul în direcția Paulei. Aceasta aproape că-i zâmbi, la rându-i, dar apoi își aminti că bărbatul aflat dinaintea sa își devotase întreaga viață încercărilor de a se opune și a combate oamenii precum ea.

— În scrisorile dumneavoastră vorbeați despre o amenințare…, zise ea, adoptând o mină aspră.

— Ei bine, n-aș numi-o chiar o amenințare.

Frans o privi calm, lăsându-se iar în fotoliul său. Se așeză picior peste picior înainte să continue.

— Mă gândisem doar să-i pomenesc lui Erik faptul că existau anumite… forțe în cadrul organizației, care nu se comportau întotdeauna într-un mod – cum să mă exprim? – rațional.

— Și v-ați simțit obligat să-l informați pe Erik deoarece…

— Erik și cu mine am fost prieteni încă din copilărie, deși recunosc sincer faptul că de mulți ani ne rupsesem unul de celălalt și nu mai exista între noi o prietenie reală. Am… ales căi diferite în viață, zâmbi Frans. Însă nu îi doream răul lui Erik, drept urmare, când am avut ocazia să-l previn, am făcut-o. Unora le vine greu să înțeleagă faptul că recurgerea la forță fizică nu e întotdeauna cea mai bună soluție.

— Chiar dumneavoastră nu v-ați dat în lături de la… folosirea forței fizice, zise Martin. Trei condamnări pentru atac, câteva pentru jaf de bănci și, din câte mi-e dat să înțeleg, nici nu v-ați trăit traiul precum vreun Dalai Lama.

Departe de-a se simți ofensat, Frans zâmbi doar la auzul comentariilor lui Martin, într-o manieră ce amintea de însuși Dalai Lama.

— Există un timp pentru toate. Închisoarea își are propriile reguli și un singur limbaj pe care îl înțelege lumea. Am auzit, de asemenea, că înțelepciunea vine odată cu vârsta, și mi-am învățat lecția pe măsura trecerii timpului.

— Nepotul dumneavoastră și-a învățat lecția?

În timp ce puse întrebarea, Martin se întinse după un biscuit. Într-o clipită, mâna lui Frans țâșni spre el, încleștându-i puternic încheietura.

Țintuindu-l pe polițist cu privirea, Frans mârâi:

— Nepotul meu n-are nimic de-a face cu asta. Înțelegeți?

Martin îl privi fix timp îndelungat, după care își trase mâna.

— Să nu mai repetați asta, zise el pe un ton grav, rezistând impulsului de a-și masa încheietura dureroasă.

Frans izbucni în râs și se lăsă pe spate. Deveni iar acea persoană amabilă, prietenoasă. Însă pentru câteva secunde, paravanul se fisurase, făcând să se distingă o furie mocnită îndărătul acelui exterior calm. Întrebarea era dacă Erik căzuse pradă acelei dezlănțuiri.

•

Ernst trase nerăbdător de lesă, incapabil să înțeleagă motivul pentru care stăpânul lui insista brusc să facă pași mici și să ia pauze, pentru a privi înapoi, din când în când. Cu cât Mellberg se lupta să-și stăpânească animalul, cu atât Ernst își smucea mai tare lesa, hotărât să mărească pasul.

Parcurseră aproape întreaga rută până ca eforturile lui Mellberg să-i fie răsplătite. Era pe punctul de a abandona, când auzi pași în urma lui, iar Ernst începu să salte de bucurie că se apropia un tovarăș de joacă.

— Deci și voi ați ieșit la plimbare.

Vocea Ritei sună la fel de veselă precum și-o amintea Mellberg, iar bărbatul simți un zâmbet mijindu-i pe buze.

— Da, așa e. Adică, am ieșit la plimbare.

Lui Mellberg îi veni să-și dea palme. Ce fel de răspuns tâmpit mai era și ăla? Tocmai el, care de obicei era atât de delicat cu doamnele. Cu toate acestea, iată-l cum se făcea de râs. Luându-și cea mai autoritară voce, spuse:

— Înțeleg importanța mișcării pentru câini. Așadar, încerc să-l plimb pe Ernst cel puțin o oră, în fiecare zi.

— Și nu numai câinii au de câștigat de pe urma câtorva exerciții fizice. Și nouă ne-ar prinde bine.

Rita chicoti, lovindu-se ușurel peste pântecele rotund. Mellberg găsi gestul extrem de degajat. În sfârșit o femeie care înțelegea că puțină cărniță pe oase nu era neapărat un lucru negativ.

— Întocmai, zise el, bătându-și propriul stomac voluminos. E important să-ți menții o oarecare solemnitate.

— Vai, cerule, așa e, râse femeia.

În combinație cu accentul Ritei, acea exclamație oarecum de modă veche păru fermecătoare.

— Din cauza asta și am grijă să-mi reîncarc bateriile.

Se opri în fața unor blocuri și Señorita începu să tragă de lesă către una din intrări.

— Vă pot oferi niște cafea? Și prăjiturele pentru cafea?

Mellberg nu mai avea mult și sărea în sus de bucurie, dar făcu o

pauză, ca și cum ar fi pus oferta în balanță și răspunse:

— Da, mulțumesc, ar fi minunat. Nu pot lipsi prea mult timp de la serviciu, însă…

— În regulă, atunci.

Rita formă codul de la intrare, după care îl îndrumă înăuntru. Ernst, nedovedind autocontrolul stăpânului său, țopăi încântat de perspectiva de-a o acompania acasă pe Señorita.

Primul cuvânt care-i trecu prin minte lui Mellberg la intrarea în apartamentul Ritei fu „confortabil". Nu avea răceala minimalistă pe care o preferau suedezii; casa femeii literalmente scânteia de culoare și căldură. Mellberg desfăcu lesa, iar Ernst o luă la fugă după Señorita. Bărbatul își atârnă apoi haina în cuier, își scoase pantofii, punându-i în rastelul special, după care se lăsă condus spre bucătărie de vocea Ritei.

— Pare că se plac unul pe celălalt.

— Cine? întrebă stupid Mellberg, a cărui minte era mai degrabă preocupată de posteriorul durduliu al Ritei, atu pe care femeia îl îndreptase către el în timp ce stătea la blatul de lucru, punând măsuri de cafea în cafetieră.

— Señorita și Ernst, firește, zise ea, întorcându-se și izbucnind în râs.

Mellberg râse jenat.

— O, da, desigur. Par să se placă într-adevăr, nu-i așa?

O privire înspre sufragerie îi confirmă spusele: Ernst tocmai se îndeletnicea cu adulmecatul pe sub coada Señoritei.

— Îți plac chiflele? întrebă Rita.

— Doarme Dolly Parton pe spate? întrebă el, retoric, însă își regretă imediat cuvintele.

Rita se întoarse către el, cu o privire mirată.

— Nu știu. Așa doarme? Ei bine, cu sânii ăia, bănuiesc că da.

Mellberg râse.

— E doar o expresie. Ceea ce vreau să spun e că da, îmi plac chiflele.

Privi surprins cum femeia așeză trei cești și trei farfurioare pe masa din bucătărie. Misterul fu dezlegat atunci când Rita se întoarse cu fața spre camera alăturată și strigă:

— Johanna, cafeaua!

— Vin! se auzi din cealaltă cameră, iar o clipă mai târziu apăru în bucătărie o blondă încântătoare, cu un pântece imens.

— Ea e nora mea, Johanna, zise Rita, făcând semn spre tânăra însărcinată. Iar acesta e Bertil. E stăpânul lui Ernst. L-am cunoscut plimbându-ne prin pădure, chicoti ea.

Mellberg îi întinse mâna pentru a se prezenta, iar în clipa următoare, aproape că fu săgetat de durere. De-a lungul timpului,

dăduse noroc cu câțiva inși duri, însă niciodată nu avusese parte de o strângere de mână atât de puternică precum cea a Johannei.

— Ce strângere sănătoasă, chiți el, în vreme ce fata îi eliberă mâna.

Johanna îl privi amuzată, după care se așeză la masa din bucătărie. Îi luă ceva vreme până să găsească o poziție care să-i permită accesul și la ceașcă, și la farfuria cu chifle, însă odată găsită, femeia atacă bunătățile, plină de elan.

— Când trebuie să nești?

— Trei săptămâni, răspunse ea abrupt, cu intenția de a termina și ultima firimitură din chiflă, după care se întinse să mai ia una.

— Văd că mănânci cât pentru doi, râse Mellberg, dar fu apoi redus la tăcere de o privire acră din partea Johannei.

Nu era prea simplu să flirteze cu dama respectivă, își dădu el seama.

— E primul meu nepoțel, spuse Rita cu mândrie, atingând tandru burtica Johannei.

Chipul fetei se lumină când își privi soacra, iar în momentul următor, își puse și ea mâna pe pântecele Ritei.

— Tu ai nepoți? întrebă Rita, după ce le umplu ceștile de cafea și li se alătură la masă.

— Nu, încă nu. Dar am un fiu. Îl cheamă Simon și are șaptesprezece ani, se făli Mellberg.

Progenitura apăruse târziu în viața lui, iar vestea existenței sale nu fusese întâmpinată cu prea mult entuziasm, însă cei doi se obișnuiseră treptat unul cu celălalt, iar în prezent, Mellberg era uluit în mod constant de sentimentele pe care le nutrea față de Simon. Era un flăcău pe cinste.

— Șaptesprezece ani? Ei bine, atunci nu-i grabă. Dar ascultă la mine, nepoții sunt desertul vieții, spuse ea, mângâind din nou pântecele Johannei.

Își băură cafelele și sporovăiră bine dispuși, în timp ce câinii se zbenguiau prin apartament. Pe Mellberg îl fascină sentimentul de fericire pur și autentic pe care îl avea, stând acolo, în bucătăria Ritei. După toate dezamăgirile trăite în ultimii ani, crezuse că nu avea să mai fie nicicând interesat de vreo altă femeie. Cu toate acestea, iată-l acolo. Ba chiar simțindu-se bine!

— Așadar, ce părere ai?

Rita îl privea insistent, iar Mellberg își dădu seama că ratase întrebarea la care i se cerea un răspuns în acele clipe.

— Poftim?

— Te întrebam dacă vrei să vii în seara asta la cursul meu de salsa. Este pentru începători. Nu-i deloc greu. La ora opt.

Mellberg o privi neîncrezător. Curs de salsa? El? Ce idee complet ridicolă. Însă după aceea, privi mai adânc în ochii negri ai Ritei și,

spre uimirea lui, se trezi spunând:

— Curs de salsa? La ora opt? Grozav.

•

Păşind pe aleea pietruită, spre casa lui Erik şi a lui Axel, Erica începu deja să-şi regrete decizia. Nu îi mai părea o idee atât de bună şi ridică abia după multe clipe de ezitare pumnul cu care voia să bată în uşă. La început, nu primi niciun răspuns şi se simţi uşurată, crezând că nu era nimeni acasă. Apoi auzi paşi înăuntru, iar inima i se strânse la deschiderea uşii.

— Da?

Axel Frankel părea extenuat. Îi aruncă femeii o privire mirată.

— Bună ziua, sunt Erica Falck şi sunt…

Rămase tăcută, neştiind cum să continue.

— Fiica lui Elsy.

Epuizarea lui Axel păru să dispară în vreme ce o examină cu o privire stranie pe Erica.

— Da, acum văd. Semănaţi mult, mama ta şi cu tine.

— Da? rosti Erica, surprinsă.

Nimeni nu îi mai spusese aşa ceva până atunci.

— Da, la privire. Şi la forma gurii.

Îşi înclină uşor capul şi păru a-i cerceta fiecare trăsătură. Apoi se dădu la o parte.

— Poftiţi.

Erica păşi în holul de la intrare şi făcu o pauză.

— Pe-aici, vom merge pe verandă.

Păşi grăbit înainte, ca şi cum ar fi aşteptat ca femeia să-l urmeze. Aceasta îşi atârnă haina în cuier şi se grăbi să-l prindă din urmă. Bărbatul îi făcu semn spre canapeaua aflată pe o minunată verandă cu pereţi din sticlă, similară celei pe care o aveau acasă ea şi Patrik.

— Luaţi loc.

Rămaseră acolo în tăcere, pentru o vreme. Dându-şi seama că el nu avea de gând să-i ofere o cafea, Erica îşi drese vocea, apoi spuse:

— Ei bine, motivul pentru care eu…

Reluă fraza.

— Motivul pentru care am trecut pe-aici este medalia pe care i-am lăsat-o lui Erik.

Îşi dădu seama cât de neaşteptate îi fuseseră vorbele şi adăugă:

— Ah, firește, doream să vă prezint şi condoleanţele mele. Eu am…

Devenind din ce în ce mai stânjenită, se foi agitată, în căutarea unui mod de a continua.

Axel îi îndepărtă stinghereala cu o fluturare a mâinii, apoi rosti pe un ton prietenos:

— Aţi pomenit ceva de o medalie.

— Da, aşa e, zise Erica, recunoscătoare că preluase el frâiele.

Primăvara trecută am găsit o medalie printre lucrurile mamei. O medalie nazistă. Nu știam de ce a păstrat-o și mă rodea curiozitatea. Și, fiindcă auzisem că fratele dumneavoastră…

Dădu din umeri, lăsându-și propoziția neterminată.

— A reușit să vă ajute Erik?

— Nu știu. Adică, am vorbit la telefon în primăvara aceea, însă apoi am fost extrem de ocupată și, ei bine… Intenționam să iau din nou legătura cu dânsul, dar…

Vorbele i se stinseră.

— Iar acum vă întrebați dacă medalia încă mai e aici?

Erica dădu afirmativ din cap.

— Da. Îmi cer scuze. Poate că e complet nepotrivit să vă deranjez în legătură cu asta exact acum, când… Însă mama nu a păstrat multe obiecte, așa că…

Se foi din nou. Chiar ar fi fost mai nimerit să-i telefoneze. Ceea ce făcea în clipele respective îi părea o dovadă de sânge rece.

— Înțeleg. Vă înțeleg cu adevărat. Credeți-mă, știu mai bine decât oricine cât de important e să ai legături cu trecutul. Și atunci când sunt bazate pe niște obiecte neînsuflețite. Iar Erik ar fi înțeles cu siguranță, având în vedere toate lucrurile, toate informațiile pe care le colecționa. Pentru el, acestea nu erau moarte, ci trăiau, spuneau o poveste, ne învățau ceva…

Privi în gol pe fereastră, iar pentru o secundă, păru că se află undeva, departe. Apoi se întoarse din nou spre Erica.

— Bineînțeles că o voi căuta. Însă, mai întâi, spuneți-mi câte ceva despre mama dumneavoastră. Cum era ea? Ce fel de viață avea?

Ericăi i se părură destul de ciudate acele întrebări, însă confruntată fiind cu privirea stăruitoare a lui Axel, făcu tot posibilul să-i răspundă.

— Hmm… cum era mama mea? Sinceră să fiu, nu prea știu nici eu. Mama ne-a avut pe mine și pe sora mea la o vârstă mai înaintată și… nu știu… n-am fost niciodată în relații bune cu ea. Cât despre viața ei…

Întrebarea o năucise pe Erica. Pe de-o parte, fiindcă nu înțelegea pe deplin ce anume dorea să afle bărbatul, și pe de altă parte, fiindcă nu știa ce să-i răspundă.

— Nu cred că i-a fost ușor. În viață, mă refer. Era întotdeauna așa de rezervată. Mie nu mi-a părut niciodată… fericită.

Erica se străduia să găsească o modalitate mai bună de a explica, însă mai aproape de-atât nici că s-ar fi putut apropia de adevăr. Nu își amintea să o fi văzut vreodată bucuroasă pe mama ei.

— Îmi pare rău să aud asta.

Axel privi din nou în gol, pe fereastră, de parcă nu ar fi putut îndura să se uite la Erica. Femeia se întrebă motivul pentru care îi pusese acele întrebări.

— Cum era mama când ați cunoscut-o dumneavoastră?

Erica nu își putu masca nerăbdarea din voce.

Axel se lăsă în față și chipul păru a i se înmuia.

— De fapt, fratele meu fusese prieten cu Elsy, ei fiind cam de aceeași vârstă. Însă făceau parte dintr-un grup de patru: Erik, Elsy, Frans și Britta. Un adevărat trifoi cu patru foi.

Râse – un râs bizar și searbăd.

— Da, a scris despre ei în jurnalele pe care le-am găsit. De fratele dumneavoastră știu, dar cine erau Frans și Britta?

— Jurnale?

Axel tresări uimit, însă reacția apăru și dispăru atât de rapid, încât o clipă mai târziu, Erica se gândi că probabil își imaginase ea totul.

— Frans Ringholm și Britta…, spuse Axel, pocnind din degete. Care era numele de familie al Brittei?

Închise ochii, de parcă și-ar fi scotocit prin ungherele întunecate ale minții, dar apoi dădu din cap, incapabil să găsească informația.

— În orice caz, cred că ea încă locuiește aici, în Fjällbacka. Are două sau trei fiice, nu sunt sigur, însă acestea sunt mai mari decât dumneavoastră. Hmm… îmi stă pe limbă, dar… Probabil că și-a schimbat numele atunci când s-a căsătorit. Stați, îmi amintesc. O chema Johansson, iar pe soț îl chema tot la fel, așa că, până la urmă, nu a fost nevoită să-și schimbe numele de familie.

— Deci ar trebui să o pot găsi. Însă nu mi-ați răspuns la întrebare. Cum era mama? Pe vremea aceea?

Axel rămase tăcut vreme îndelungată, apoi spuse:

— A fost o fată liniștită. Un spirit contemplativ, însă niciodată posomorât. Nu așa cum o descrieți dumneavoastră. Avea un gen de veselie tăcută, care venea din adâncul său. Nicidecum ca Britta, pufni el.

— Și Britta cum era?

— Niciodată nu mi-a plăcut de ea. Nu puteam înțelege cum de fratele meu dorea să-și petreacă timpul cu așa o… gâsculiță proastă, zise Axel, dând din cap. Nu, mama ta era o fată cu mult diferită. Britta era superficială și searbădă, și tot alerga după Frans, într-un mod inadmisibil pe-atunci. Vedeți dumneavoastră, erau timpuri diferite, îi spuse el Ericăi, făcându-i semn cu ochiul și aruncându-i un zâmbet strâmb.

— Dar Frans?

Erica îl privi pe Axel, pregătită să înmagazineze toate informațiile pe care acesta le avea despre Elsy. Cu cât afla mai mult, cu atât înțelegea cât de puțin își cunoscuse, de fapt, mama.

— Frans Ringholm era un alt personaj cu care mi se părea că fratele meu nu ar fi trebuit să aibă de-a face. Un temperament aprig, o latură mârșavă și… nu, nu era genul de om pe care să-l ai drept prieten. Nici

atunci, nici acum.

— Cu ce se ocupă momentan?

— Locuiește în Grebbestad. Și am putea spune că noi doi am apucat-o pe niște cărări foarte diferite în viață, răspunse Axel, pe un ton plin de dispreț.

— Ce vreți să spuneți?

— Adică eu mi-am dedicat întreaga viața luptei împotriva nazismului, în vreme ce Frans ar vrea să vadă istoria repetându-se, și preferabil aici, pe tărâm suedez.

— Așadar, cum apare în tablou medalia nazistă pe care am găsit-o eu?

În nerăbdarea sa, Erica se aplecă înspre Axel, însă avu senzația că figura acestuia se împietri brusc.

— A, așa e, medalia…, zise bărbatul, ridicându-se în picioare și mergând repejor spre ușă. Cred că ar trebui să pornim în căutarea ei.

Mergând în urma lui, Erica se întrebă ce anume spusese încât să-i producă acea repliere, dar hotărî că nu era momentul potrivit să-l descoasă. Afară, în hol, văzu că bărbatul se oprise dinaintea unei uși pe care ea nu o observase până atunci. Aceasta era închisă, iar Axel ezită, cu mâna pe clanță.

— Cred că ar fi mai bine să intru singur, spuse el, și vocea îi tremura ușor.

Erica își dădu seama că probabil se aflau în fața bibliotecii, încăperea unde murise Erik.

— Putem face asta cu altă ocazie, spuse ea, simțindu-se din nou vinovată fiindcă îl deranjase pe Axel în clipele sale cele mai grele.

— Nu, o vom face acum, spuse el, brusc.

Apoi își repetă vorbele, de data aceasta pe un ton mai blând, încercând parcă să arate că nu intenționase să fie aspru.

— Mă întorc imediat.

Deschise ușa, păși înăuntru, apoi închise ușa în urma sa. Erica stătu pe hol, ascultându-l pe Axel cum răscolea prin interior. Suna de parcă ar fi tras afară sertarele, iar obiectul căutat fu găsit după foarte puțin timp, fiindcă nu dură mai mult de un minut, două, până la întoarcerea sa.

— Iat-o.

Cu o expresie impenetrabilă, el depuse medalia în palma întinsă a Ericăi.

— Mulțumesc. Eu…

Negăsindu-și cuvintele, femeia își strânse degetele în jurul medaliei și repetă:

— Mulțumesc.

În vreme ce parcurse aleea pietruită, cu medalia în buzunar, ea simți privirea lui Axel urmărind-o. Îi trecu brusc prin minte să-și ceară

scuze pentru deranj, dar apoi auzi ușa de la intrare închizându-se.

Fjällbacka, 1943

— Nu înțeleg cum Per Albin Hansson poate fi atât de laș!

Vilgot Ringholm izbi cu pumnul în masă, făcând să salte carafa de coniac. Îi spusese lui Bodil să aducă gustările pentru cină și se întrebă de ce dura așa mult. Tipic pentru ea – să piardă vremea de pomană! Nimic nu era făcut vreodată cum trebuia, decât dacă se ocupa el însuși.

— Bodil! urlă el în direcția bucătăriei, însă nu primi niciun răspuns.

Scutură iute scrumul trabucului, apoi urlă încă o dată, din toți rărunchii:

— Bodiiilll!

— S-a pierdut nevasta în drum spre bucătărie? glumi Egon Rudgren, iar Hjalmar Bengtsson se alătură hohotelor de râs.

Lucrul acesta îl mânie și mai rău pe Vilgot. Acum, femeia îl mai făcea și de râs în fața posibilului său partener de afaceri. Trebuiau luate măsuri. Însă chiar atunci când era pe cale să se ridice, pentru a vedea ce anume se întâmpla, soția lui veni din bucătărie, purtând pe brațe o tavă plină-ochi.

— Îmi cer scuze că a durat așa de mult, zise ea, cu privirea plecată, în vreme ce așeză tava pe masa din fața lor. Frans, ai putea să…?

Făcu semn înspre bucătărie, dar Vilgot flutură din mână, chemându-l înapoi pe băiat.

— N-are Frans ce să caute în bucătărie, să-și bată capul cu munci femeiești. E băiat mare acum, poate sta aici cu noi, să mai învețe câte ceva.

Îi făcu semn cu ochiul fiului său, care stătea drept, în fotoliul din fața lui. Era prima dată când i se permitea să zăbovească în cameră, după una dintre cinele de afaceri ale tatălui său. De regulă, trebuia să se scuze de îndată ce terminau masa și să se retragă în camera lui, dar în ziua respectivă, tatăl lui insistase ca el să rămână. Pieptul i se umflase de mândrie, mai-mai să i se rupă nasturii de la cămașă, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Iar seara avea să fie și mai grozavă.

— În regulă, fiule, ce-ai zice să guști și tu câteva picături de coniac? Domnilor, ce părere aveți? A împlinit treisprezece ani săptămâna asta. N-ar fi cazul să guste primul lui coniac?

— Să fie cazul? râse Hjalmar. Aș zice că trebuia s-o fi făcut demult. Băieții mei au gustat prima oară la unsprezece ani și, află de la mine, le-a prins tare bine.

— Vilgot, chiar crezi că…

Bodil privi necăjită cum soțul ei turnă dinadins un pahar mare de coniac și i-l întinse lui Frans, care începu să tușească de la prima înghițitură.

— În regulă, băiete, ia-o ușurel – trebuie sorbit, nu dat pe gât.

— Vilgot…, zise din nou Bodil.

— Tu ce mai cauți aici? își arătă colții Vilgot, întunecându-se la chip. N-

ai nimic de curățat prin bucătărie?

Pentru o secundă, păru că Bodil dorea să spună ceva. Se întoarse către Frans, dar acesta nu făcu decât să-și ridice triumfător paharul și să spună, zâmbind:

— Skål{5}*, draga mea mamă.*

Pe fundalul unor râsete zgomotoase, femeia se întoarse în bucătărie, închizând ușa în urma sa.

— Așa, unde eram? *zise Vilgot, făcându-le semn invitaților să servească sandviciurile cu hering de pe tava de argint. A, da, ce-o fi în mintea prim-ministrului Per Albin*? *Bineînțeles că trebuie să-i oferim Germaniei sprijinul nostru*!

Egon și Hjalmar dădură din cap. Firește, cei doi erau perfect de acord.

— E regretabil faptul că, în aceste vremuri de restriște, Suedia nu poate să fie dârză și să-și susțină idealurile suedeze, rosti Hjalmar.

Toți bărbații încuviințară, sorbindu-și coniacul.

— Ce-o fi în capul meu? *Nu se poate să stăm aici, bând coniac cu hering. Frans, dă fuga jos și adu-ne niște beri reci.*

Cinci minute mai târziu, ordinea fu restabilită, iar sandviciurile cu hering alunecară mai bine după câteva guri sănătoase de bere Tuborg rece, din pivniță. Frans se afla din nou în fotoliul din fața tatălui său și zâmbi cu gura până la urechi atunci când Vilgot, fără a spune nimic, deschise una dintre sticle și i-o întinse.

— Eu am contribuit cu niscaiva coroane pentru a sprijini acea cauză nobilă. Și v-aș sugera și dumneavoastră, domnilor, să îmi urmați exemplul. Hitler are nevoie de partea sa de cât mai mulți oameni de nădejde.

— Afacerile sunt înfloritoare, asta fără doar și poate, zise Hjalmar, ridicându-și sticla. Abia dacă mai facem față cererii de minereu pentru export. Ziceți ce vreți despre război, însă dintr-o perspectivă de afaceri, nu-i deloc o idee rea.

— Ai dreptate în legătură cu asta. Iar dacă în același timp putem să ne descotorosim și de nenorociții ăia de evrei, cu atât mai bine.

Egon se întinse după alt sandvici cu hering. Nu mai rămăseseră decât vreo câteva. Luă o îmbucătură, apoi se întoarse în direcția lui Frans, care asculta captivat întreaga conversație.

— Ar trebui să fii mândru de tatăl tău, băiete. Nu mai sunt mulți ca el în Suedia, în zilele noastre.

— Da, domnule, murmură băiatul, brusc stânjenit de toată atenția îndreptată asupra lui.

— Să-l asculți pe tatăl tău și să-i ignori pe toți cei care condamnă Germania și războiul. Vezi tu, cei mai mulți dintre ei sunt corciți. Umblă pe-aici mulți țigani și valoni, care firește că vor să deformeze realitatea. Însă tatăl tău, ei bine, el cunoaște adevărurile fundamentale. Iar noi, la fel. Am văzut cu toții cum evreii și străinii au încercat să preia puterea, făcând tot posibilul să distrugă ceea ce era suedez și pur. Nu, Hitler este pe drumul

cel bun, ascultă la mine.

Egon se întărâtase bine și împroșca firimituri atunci când vorbea. Frans era vrăjit.

— Domnilor, acum cred că ar trebui să discutăm afaceri.

Vilgot își puse zgomotos sticla de bere pe masă, iar toate privirile se îndreptară asupra lui.

Frans stătu și-i ascultă pe bărbați timp de încă douăzeci de minute. Apoi se ridică șovăielnic și se duse la culcare. Odată întins în pat, îmbrăcat, băiatul avu senzația că întreaga cameră se rotea cu el. Din salon putea auzi zumzetul discuțiilor. Frans se lăsă purtat pe aripile somnului, fără a-și imagina ce senzații aveau să-l încerce la trezire, în dimineața următoare.

Capitolul 6

Gösta oftă adânc. Locul verii avea să fie luat de toamnă, ceea ce în termeni practici însemna scurtarea drastică a rundelor sale de golf. Încă era destul de cald și, în teorie, mai avea cam o lună la dispoziție. Știa însă, din propria-i experiență amară, cum aveau să decurgă lucrurile. Câteva jocuri aveau să se desfășoare în ploaie. Alte câteva urmau să fie anulate din cauza furtunilor cu trăsnete. Apoi temperaturile aveau să scadă rapid, de la o zi la alta, trecând de la gradul de „plăcut" la cel de „intolerabil". Acela era dezavantajul traiului în Suedia. Iar Gösta nu putea găsi prea multe avantaje care să compenseze pentru asta, cu excepția accesului la *surströmming,* acel hering baltic fermentat, ce reprezenta delicatesa lui preferată. Însă dacă avea să se mute în străinătate, putea să ia câteva borcane cu el, în bagaj. Atunci, i-ar fi mers bine, indiferent cum o dădea.

Măcar lucrurile erau liniștite la secția de poliție. Mellberg era la plimbare cu Ernst, iar Martin și Paula plecaseră în Grebbestad pentru a-l interoga pe Frans Ringholm. Gösta se întrebă din nou de ce numele îi părea așa cunoscut și, spre grozava sa ușurare, ceva îi fulgeră prin minte. Înșfăcă de pe birou ediția din acea zi a *Bohusläningen* și o răsfoi până când, triumfător, își puse degetul asupra numelui – Kjell Ringholm. Irascibilul editorialist al publicației era osânda politicienilor locali și a oricui altcuiva aflat la putere. Putea fi o coincidență, însă numele nu era unul comun. Să fi fost oare fiul lui Frans? Gösta își înmagazină informația în minte, în caz că avea să se dovedească utilă mai târziu.

Pentru moment, se confrunta cu treburi mult mai presante. Oftă din nou. De-a lungul anilor, reușise să transforme suspinatul într-o adevărată artă. Poate că ar fi fost bine să aștepte până la întoarcerea lui Martin – în felul acela, ar fi putut împărți cu el volumul de muncă. Ba chiar, asta i-ar fi oferit un ceas liber, poate chiar două, dacă Martin și Paula hotărau să se oprească pentru masa de prânz, înainte de-a se întoarce la secție.

Însă chibzuind mai adânc, decise că poate ar fi fost mai bine să scape odată de povară, în loc ca aceasta să-i tot atârne deasupra capului. Gösta își înhăță haina, îi spuse Annikăi încotro se ducea, luă o mașină din garaj și se îndreptă spre Fjällbacka.

Abia atunci când sună la ușă îi trecu prin cap cât de stupidă fusese decizia sa. Trecuse de amiază: băieții trebuiau să fie la școală. Tocmai se pregătea să plece, când ușa se deschise, lăsând să se întrezărească un Adam fonfăit, cu nasul roșu și cu o privire încețoșată.

— Ești bolnav? întrebă Gösta.

Băiatul dădu din cap și, de parcă ar mai fi fost nevoie de o

confirmare, strănută puternic, apoi își suflă nasul în batista pe care o avea în mână.

— Sunt răcit, zise el, cu o voce care arăta clar cât de înfundat îi era nasul.

— Pot intra?

Adam se dădu la o parte.

— Bine, dar pe riscul tău, zise el, strănutând din nou.

Gösta simți împroșcându-l în palmă o ploaie măruntă de salivă purtătoare de virusuri, pe care o șterse mai apoi, cu calm, pe mâneca de la cămașă. Câteva zile de concediu medical n-ar fi fost de lepădat. Ar fi îndurat bucuros să îi curgă nasul, pentru șansa de a se întinde pe canapeaua de acasă și a se uita la un DVD cu ultimul turneu Masters. Tot așteptase șansa de a studia cu încetinitorul lovitura lui Tiger{6}.

— Maba nu-i abasă, fonfăni Adam.

Gösta se încruntă, mergând în urma băiatului, spre bucătărie. Apoi își dădu seama. Pesemne că Adam dorise să spună „Mama nu-i acasă”. Îi trecu prin minte că n-ar fi trebuit să intervieveze un minor în lipsa prezenței unui gardian legal, dar gândul fu iute respins. Dacă ar fi fost de față Ernst – Ernst, fostul lui coleg, nu câinele – acesta l-ar fi sprijinit până la capăt pe Gösta. Gândul îl făcu să chicotească, atrăgând astfel o privire mirată din partea lui Adam.

Se așezară împreună la masa din bucătărie, care încă prezenta semnele micului dejun al dimineții respective: firimituri, urme de unt și o mică băltoacă de ciocolată caldă O’Boy.

— Așadar, zise Gösta, bătând cu degetele în masă și regretând imediat gestul, fiindcă se trezi cu firimituri lipicioase pe mâini.

Le șterse de pantaloni și o luă de la capăt.

— Așadar. Cum… faci față întregii situații?

Întrebarea îi păru stranie până și lui. Nu era tocmai priceput la a sta de vorbă cu copiii sau cu așa-zisele persoane traumatizate. Nu că ar fi crezut el prea mult acele aiureli. Doamne sfinte, bătrânul era mort când l-au găsit, cât de rău putea să fi fost? Văzuse câteva cadavre de-a lungul carierei sale în poliție și niciodată experiența nu îl traumatizase.

Adam își suflă nasul, apoi se îndreptă de spate.

— Păi, presupun că în regulă. Toată lumea de la școală zice că e grozav.

— Chiar, ce v-a venit să mergeți pe-acolo?

— A fost ideea lui Mattias.

Adam îi bolborosi numele, însă Gösta se obișnuise deja cu felul în care vocea îi fusese afectată de răceală, așa că putu descifra cele spuse de băiat.

— Toată lumea de pe-aici știe că bătrânii ăia doi sunt niște ciudați și că au obsesii pentru al Doilea Război Mondial și chestii de genul

ăsta, iar cineva de la școală a zis că aveau multe lucruri grozave prin casă, așa că Mattias s-a gândit să intrăm și să aruncăm o privire.

Șuvoiul de cuvinte îi fu brusc întrerupt de un strănut atât de puternic, încât Gösta tresări.

— Așadar, a fost ideea lui Mattias să îi spargeți casa? întrebă, aruncându-i o privire aspră lui Adam.

— Nu știu dacă aș putea numi asta „spargere”…, răspunse Adam încurcat. Nu plănuiam să furăm nimic, voiam doar să aruncăm o privire. Și credeam că erau plecați amândoi, așa că nici n-ar fi observat că am fost acolo.

— Ei, bănuiesc că va trebui să te cred pe cuvânt, spuse Gösta. Mai fuseserăți în casă până atunci?

— Nu, pe cuvânt de onoare, zise Adam, afectat. Era prima oară când intram acolo.

— Va trebui să-ți iau amprentele, ca să verific cele spuse de tine. Dar și ca să vă tăiem de pe listă. Te deranjează?

— Nu, deloc, zise Adam, cu ochii sclipindu-i. Mereu mă uit la *CSI*. Știu cât de important e asta – să elimini pe cineva de pe lista cu suspecți. Apoi se bagă toate amprentele în computer, ca să afle cine altcineva a fost înăuntru.

— Exact. Exact așa operăm, zise Gösta, cu o mină solemnă.

În sinea lui, se amuza copios. Auzi, să bage toate amprentele în computer. Da, sigur.

Scoase echipamentul de care avea nevoie pentru a-i lua amprentele lui Adam: o tușieră și un carton cu zece căsuțe, în care apăsă cu grijă, unul câte unul, degetele băiatului.

— Gata, spuse el mulțumit. Am terminat.

— Le scanați sau cum faceți? întrebă Adam.

— Exact, le scanăm, zise Gösta, apoi le confruntăm cu baza de date, cea de care ai pomenit. Avem în ea fiecare cetățean suedez cu vârsta peste optsprezece ani. Și avem și câțiva străini. Prin Interpol, vezi tu. Suntem conectați cu ei. Cu Interpolul, vreau să zic. Avem o legătură directă. Și cu FBI-ul, și cu CIA-ul.

— Grozav! spuse Adam, privindu-l cu admirație pe Gösta.

Bărbatul râse tot drumul înapoi spre Tanumshede.

•

Așează totul cu multă grijă, folosind fața de masă galbenă, care știa că-i place atât de mult Brittei. Porțelanurile albe cu model în relief. Sfeșnicele primite ca dar de nuntă. Și câteva flori într-o vază. Indiferent de anotimp, femeia avusese mereu flori în casă. Era clientă veche la florărie sau, cel puțin, fusese pe vremuri. În prezent, Herman era cel care cumpăra florile. Voia ca totul să fie la fel ca până atunci. Poate că dacă lucrurile rămâneau neschimbate în jurul ei, spirala descendentă ar fi putut fi încetinită, chiar dacă nu era posibil să fie

oprită în întregime.

Greul avusese loc cândva mai la început. Înainte de diagnostic. Britta fusese întotdeauna o persoană tipicară. Niciun membru al familiei nu putea înțelege cum de brusc, ea nu își mai putea găsi cheile de la mașină, sau de ce i se adresa unui nepot strigându-l pe alt nume, sau de ce îi era imposibil să țină minte numere de telefon ale unor prieteni pe care-i cunoscuse aproape întreaga viață. Dădeau cu toții vina pe oboseală și stres. Începuse să ia multivitamine și să bea *Blutsaft*{7}, crezând că asta avea să-i combată deficiențele nutriționale de care pesemne că suferea. Însă veni un moment când nu mai putură închide ochii la gravitatea situației.

Diagnosticul îi lăsase pe amândoi muți de uimire. Apoi Britta suspinase. Atâta tot: un singur suspin. Îl strânsese de mână pe Herman, iar el repetase gestul. Amândoi știau ce însemna asta. Viața de care se bucuraseră împreună timp de cincizeci și cinci de ani era pe cale să se schimbe, într-un mod neiertător. Boala avea să-i șubrezească treptat mintea, făcând-o să-și piardă din ce în ce mai mult propria identitate: amintirile, personalitatea. Prăpastia se căsca dinaintea lor, întinsă și adâncă.

Trecuse un an de-atunci. Amintirile frumoase deveniseră din ce în ce mai rare. Mâinile lui Herman tremurară în vreme ce împăturiș ervețelele. Britta obișnuia mereu să le aranjeze în formă de evantaie, însă cu toate că o urmărise de nenumărate ori, tot nu reușea să facă asta de unul singur. După cea de-a patra încercare, mânia și frustrarea începură să i se strecoare în suflet, iar bărbatul făcu bucățele șervețelul, dându-i drumul să cadă pe farfurie. Se așeză pe un scaun și, ștergându-și o lacrimă din colțul ochiului, încercă să-și vină în fire.

Trăiseră cincizeci și cinci de ani împreună. Ani frumoși. Ani fericiți. Firește că avuseseră și ei parte de suișuri și coborâșuri, ca în orice căsnicie. Însă temelia rămăsese solidă. El și Britta se maturizaseră împreună. Mai ales după ce-au avut-o pe Anna-Greta. Atât de mândru fusese de Britta! Trebuia să recunoască faptul că, înainte de nașterea fiicei lor, Britta îi păruse uneori cam searbădă și superficială. Dar schimbarea ei avusese loc din prima zi în care o ținuse la piept pe Anna-Greta. Ca și cum faptul că devenise mamă îi oferise un fundament ce până atunci îi lipsise. Au avut trei fiice. Trei fiice binecuvântate. Iar dragostea față de soția lui crescuse cu fiecare naștere în parte.

Simți o mână pe umăr.

— Tată? Ce s-a întâmplat? N-ai răspuns când am bătut la ușă, așa că am hotărât să intru singură.

Herman își șterse repede lacrimile și afișă un zâmbet atunci când observă îngrijorarea de pe chipul fiicei sale mai mari. Însă nu o putu păcăli. Fata îl cuprinse în brațe, apăsându-și obrazul de al lui.

— E una din zilele proaste, tată?

Bărbatul dădu din cap și, pentru o clipă, își îngădui să se simtă precum un copil, în brațele fiicei sale. O educaseră bine, el și cu Britta. Anna-Greta era o persoană afectuoasă și atentă, și o bunică iubitoare pentru două dintre strănepoatele lor. Uneori nu putea pricepe cum de lucrurile se petrecuseră atât de repede. Cum se putea ca acea femeie căruntă, în vârstă de cincizeci de ani, să fie odrasla lor, care umblase de-a bușilea prin casă și-l avusese pe el la degetul mic?

— Trece vremea, Anna-Greta, zise el într-un final, mângâind-o peste brațul pe care și-l pusese la piept.

— Da, tată, trece vremea, spuse ea, îmbrățișându-l și mai tare, apoi eliberându-l din strânsoarea ei. Împăturesc eu șervețelele, tu ia cuțitele și furculițele. Cred că așa ar fi mai bine, ținând cont de ce mi-e dat să văd aici.

Arătă spre bucățile de șervețel, răsfirate ca niște confetti pe masă, după care îi făcu semn cu ochiul.

— Ai dreptate, pesemne că ar fi mai bine, spuse el, zâmbindu-i recunoscător fiicei sale. Pesemne că ar fi mai bine.

•

— Când trebuie să ajungă? strigă Patrik din dormitor unde, la cererea soției lui, se schimba într-o ținută mai potrivită decât blugi și tricou.

Protestele lui – „Dar vin la cină doar sora ta și cu Dan…" – nu avură niciun efect. Se părea că invitarea la cină a unor musafiri presupunea ceva mai mult decât o ținută lejeră. Și cu asta, basta!

Erica deschise ușa cuptorului pentru a arunca o privire la friptura de porc. O chinuia un sentiment de vinovăție de când țipase la Patrik, în urmă cu o zi, așa că pentru a se revanșa, ea îi gătise unul din felurile de mâncare preferate: file de porc, copt în aluat fin, cu un sos de vin de Porto și cartofi piure. Era felul pe care i-l pregătise prima dată când îl invitase la ea acasă. Prima noapte în care… Se amuză în sinea ei, apoi închise ușa cuptorului. Părea atât de demult, cu toate că nu trecuseră decât puțini ani. Indiferent cât de mult îl iubea pe Patrik, era straniu cu câtă rapiditate rutina și responsabilitățile pe care le presupunea creșterea unui copil puteau asasina dorința de a face dragoste de cinci ori la rând, după cum se petrecuse în acea primă noapte. În prezent, gândul în sine o făcea să se simtă sleită de puteri. O dată pe săptămână îi părea o veritabilă realizare.

— O să ajungă într-o jumătate de oră, strigă ea spre etaj, apoi începu să prepare sosul.

Deja se schimbase în pantaloni negri și o bluză lila – una din preferatele ei, de pe vremea când locuia în Stockholm și încă avea un număr considerabil de magazine din care să aleagă. Ca să fie sigură, își puse și un șorț, iar Patrik o fluieră laudativ atunci când intră în

bucătărie.

— Ce mi-e dat să văd aici? O revelație. O divină creatură de-un farmec misterios, însă cu o notă simplă de șic și culinaritate.

— Nu există un asemenea cuvânt, „culinaritate”, râse Erica, în timp ce Patrik îi sărută ceafa.

— Există acum, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Apoi se dădu un pas înapoi și făcu o piruetă în mijlocul bucătăriei.

— Ei bine? Sunt prezentabil? Sau trebuie să merg înapoi la etaj, să mă schimb în altceva?

— Încetează, mă faci să par o adevărată pisăloagă.

Erica îl scrută din priviri, cu o mină serioasă, dar apoi izbucni în râs și spuse:

— Foarte frumos. Numai bun să-ți clătești privirea. Acum, dacă vrei tu să aranjezi masa, poate o să-ncep să-mi aduc aminte motivul pentru care m-am măritat cu tine.

— Să aranjez masa? E ca și făcut!

O jumătate de oră mai târziu, la ora șapte punct, când țârâi soneria, mâncarea era gata, iar masa, aranjată. Anna și Dan apărură la ușă, alături de Emma și de Adrian, acesta din urmă dând buzna imediat, în căutarea Maiei. Verișoara lor cea mică era extrem de populară.

— Cine e drăgălașul ăla, Erica? întrebă Anna. Și ce-ai făcut cu Patrik? Era și cazul să-l schimbi cu un model mai fistichiu.

Patrik o îmbrățișă pe Anna.

— Și eu mă bucur să te văd, cumnată dragă! Așadar, cum vă merge, turturelelor? Erica și cu mine suntem onorați că vă puteți rupe din dormitor îndeajuns cât să ne faceți o vizită în umilul nostru cămin.

— Încetează, spuse Anna, îmbujorându-se și lovindu-l pe Patrik peste piept.

Însă privirea pe care i-o aruncă lui Dan scoase la iveală faptul că Patrik nu se afla departe de adevăr.

Petrecură împreună o seară extrem de plăcută. Emma și Adrian se bucurară să o distreze pe Maia până când se făcu ora ei de somn, apoi adormiră amândoi, la capete opuse ale canapelei. Mâncarea căpătase laudele pe care le și merita, vinul fusese excelent și dispăruse rapid din sticle, iar Erica se delectase cu compania la masă a surorii ei și a lui Dan, fără prezența la orizont a norilor negri, fără gânduri la cele întâmplate în trecut. Doar conversație plăcută și distracție agreabilă.

Atmosfera fu brusc spulberată de țârâitul insistent al telefonului lui Dan.

— Scuze, trebuie să văd cine mă sună la ora asta târzie, spuse Dan.

Scoase telefonul din buzunarul hainei, încruntându-se atunci când se uită la ecran, de parcă nu ar fi cunoscut numărul care îl apela.

— Alo? Da, aici Dan, zise el. Cine e la telefon? Îmi pare rău, nu aud ce… Belinda? Unde? Poftim? Dar am băut vin și nu pot… Urc-o într-

un taxi și trimite-o imediat aici. În clipa asta! Da, plătesc eu taxiul când ajunge. Tu asigură-te că o trimiți aici.

Spuse adresa lui Patrik și a Ericăi, apoi închise.

— Nu-mi vine să cred!

— Ce se întâmplă? întrebă Anna, îngrijorată.

— Belinda. Se pare că a mers la nu știu ce petrecere și acum e beată. M-a sunat una dintre prietenele ei. O vor trimite aici cu un taxi.

— Dar credeam că va sta la Pernilla, în Munkedal.

— Da, și eu credeam la fel, însă e clar că nu acolo s-a dus. Amica ei suna din Grebbestad.

Dan începu să formeze numere pe mobil. Părea să-i fi întrerupt somnul de frumusețe al fostei sale soții. Merse în bucătărie, iar ceilalți nu putură să audă decât frânturi din conversația care nu părea întocmai prietenoasă. Câteva minute mai târziu, el se întoarse în sufragerie și luă loc la masă, dând frustrat din cap.

— Se pare că Belinda i-a spus mamei ei că o să petreacă noaptea la o prietenă. Iar mai mult ca sigur, prietena a zis că va petrece noaptea la Belinda. În schimb, amândouă s-au dus la o petrecere din Grebbestad. La naiba! Credeam că pot conta pe ea să stea cu ochii pe fată!

— Te referi la Pernilla? zise Anna, mângâindu-i brațul, pentru a-l calma. Nu e așa de simplu, Dan. E cel mai vechi truc posibil, însă până și tu i-ai fi putut cădea pradă.

— Ba nu! răspunse el, mânios. Le-aș fi telefonat seara părinților fetei, să văd cum stau lucrurile. N-aș avea niciodată încredere într-o fată de șaptesprezece ani. Cât de prost să fii? N-ar trebui să pot conta că are grijă de copii?

— Calmează-te, replică Anna, cu asprime. Cel mai important lucru în momentul de față e să avem grijă de Belinda, atunci când va ajunge aici.

Dan deschise gura pentru a spune ceva, însă femeia îl opri, înainte să poată vorbi.

— Și nu vom țipa la ea în seara asta. Vom discuta dimineață, când o să fie trează. În regulă?

Toți cei de la masă, inclusiv Dan, înțeleseră că nu exista loc de negocieri. Bărbatul dădu din cap.

— Mă duc să pregătesc camera pentru oaspeți, spuse Erica, ridicându-se de la masă.

— Iar eu mă duc să iau o găleată, zise Patrik, sperând cu ardoare să nu fie nevoit să rostească același lucru și atunci când Maia avea să fie adolescentă.

După câteva minute, auziră o mașină trăgând în fața casei, iar Dan și Anna se repeziră la ușă. Anna plăti șoferul, în vreme ce Dan o ridică din mașină pe Belinda. Zăcea pe bancheta din spate precum o păpușă

de cârpă.

— Tata…, zise ea, abia articulând.

Apoi îl cuprinse cu brațele pe după gât, apăsându-și chipul la pieptul său. Mirosul de vomă îl făcu pe Dan să se îngrețoșeze, dar, în același timp, să simtă și o uriașă tandrețe față de fiica sa, care brusc îi păru atât de mică și de fragilă. Trecuseră ani buni de când nu o mai purtase în brațe.

Sunetul vărsăturilor îl făcu să-și miște instinctiv capul, îndepărtându-l de piept. O mâzgă roșiatică, urât mirositoare, se revărsă pe treptele de la intrare ale casei. Evident că băutura preferată a serii fusese vinul roșu.

— Aduceți-o înăuntru. Nu vă faceți griji în legătură cu mizeria, o spălăm mai târziu cu furtunul, zise Erica, făcându-le semn să intre. Băgați-o sub duș. Anna și cu mine o vom spăla și-i vom da niște haine curate.

La duș, Belinda începu să plângă. Sunetul era sfâșietor. Anna o mângâie pe păr, în vreme ce Erica o șterse grijuliu cu un prosop.

— Șșt, totul va fi bine, nu-ți face griji, spuse Anna, trăgându-i Belindei peste cap un tricou curat.

— Kim trebuia să fie acolo… Și eu am crezut că… Dar apoi el i-a zis Lindei că sunt… urâtă…

Abia dacă putu îngăima câteva cuvinte, printre sughițurile de plâns.

Anna o privi pe Erica, peste umărul Belindei. Niciuna dintre ele nu ar fi vrut să fie în locul fetei, pentru nimic în lume. Nimic nu era mai dureros decât o adolescentă cu inima frântă. Amândouă trecuseră prin asta și înțelegeau de ce, în situația respectivă, fata alesese să-și înece amarul cu vin roșu. Însă aceea nu era decât o păsuire temporară. A doua zi, Belinda avea să se simtă și mai rău – dacă era posibil așa ceva –, lucru pe care surorile îl cunoșteau din proprie experiență. Însă nu puteau face pentru ea mai mult decât să o așeze în pat, la culcare. De restul lucrurilor aveau să se ocupe în dimineața următoare.

•

Mellberg stătu cu mâna pe clanță, cântărind argumentele pro și contra. Era de netăgăduit faptul că aveau câștig clar de cauză cele din urmă. Însă venise totuși, și existau două motive pentru asta. Primul, nu avea nimic mai bun de făcut în seara aceea. Al doilea, ochii negri ai Ritei îl bântuiau. Se întrebă dacă asta era îndeajuns pentru a-l determina să facă un lucru atât de absurd precum asistarea la un curs de salsa. Probabil că locul avea să fie plin de femei disperate, femei care credeau că pot înhăța un bărbat prin simpla participare la un curs de dans. Cât de jalnic. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă pe-un călcâi și să pornească înspre benzinărie, de unde să-și cumpere niște chipsuri, iar apoi să se îndrepte spre casă, pentru a se uita la emisiunea lui preferată, *Full Fräs met Stefan & Krister*[{8}]. Gândul în sine

îl amuză teribil. Erau simpatici nevoie-mare indivizii ăia doi!

Tocmai ce se hotărî să urmeze planul B, când ușa se deschise în fața sa.

— Bertil! Ce plăcere să te revăd! Intră. Tocmai ne pregăteam să începem.

Și nici nu apucă să se dezmeticească puțin, că Rita îl și luă de mână, trăgându-l în sală. Un casetofon portabil aflat pe jos trâmbița muzică latino, în vreme ce patru cupluri îl priviră cu interes atunci când își făcu apariția. Un număr egal de femei și bărbați, observă surprins Mellberg, ștergându-și ca prin minune imaginea anterioară – el, pe post de os apetisant, ce avea să fie sfârtecat de o haită întreagă de cățele nesătule.

— Va trebui să dansezi cu mine. Mă poți ajuta să exersez niște mișcări, spuse Rita, conducându-l spre centrul încăperii.

Se așeză în fața lui, îi luă una dintre mâini într-a ei, după care îi așeză celălalt braț în jurul taliei sale. Mellberg fu nevoit să reziste impulsului de a-i înșfăca minunatul trup durduliu. Pur și simplu nu-i putea înțelege pe bărbații care preferau femeile costelive.

— În regulă, Bertil, acum fiți atenți, zise Rita, serioasă, făcându-l să ia poziție de drepți. Priviți cum facem eu și Bertil, le spuse ea celorlalte cupluri. Pentru doamne: piciorul drept înainte, vă treceți greutatea pe stângul, după care iar cu dreptul. Pentru domni: aceeași mișcare, însă cu piciorul opus; stângul înainte, greutatea pe dreptul, apoi iar cu stângul. Vom repeta pașii până când înțelege toată lumea.

Mellberg se strădui să-și însușească pașii. La început, mintea îi părea programată să șteargă până și cele mai simple informații, ca de exemplu, care îi era piciorul drept și care îi era stângul. Însă Rita era o profesoară bună. Îi conduse cu fermitate pașii, făcându-l să-și miște picioarele înainte și-napoi, iar în scurt timp, Bertil începu să se obișnuiască.

— Iar acum… vom începe să ne mișcăm șoldurile, zise Rita, privindu-și încurajator elevii. Noi, suedezii, suntem atât de țepeni. Dar salsa înseamnă ritm, senzualitate și destindere.

Demonstră cele spuse, legănându-și șoldurile pe ritm și făcând ca mișcările acestora să se asemene unui val. Mellberg o privi fascinat. Făcea totul să pară atât de ușor. Hotărât să o impresioneze, se apucă să-i imite mișcările, aducându-și picioarele când înainte, când înapoi, după modelul pe care crezuse că-l memorase. Însă nimic nu mai părea să funcționeze. Șoldurile îi erau împietrite, iar toate încercările de a coordona mișcarea lor cu cea a picioarelor îl făcură să se scurtcircuiteze complet. Se opri brusc, cu o expresie frustrată pe chip. Și, pentru a înrăutăți mai mult situația, chiar în momentul acela, părul său hotărî să i se pleoștească peste urechea stângă. Îl aranjă rapid, sperând ca nimeni să nu fi băgat de seamă. Însă o chicoteală înăbușită

din partea unuia dintre cupluri îi risipi orice iluzie.

— Știu că e greu, Bertil. E nevoie de exercițiu, spuse Rita, îndemnându-l să mai facă o încercare. Ascultă muzica, Bertil, ascult-o. Apoi lasă-ți trupul să urmeze ritmul. Dar nu te uita la picioare, uită-te la mine. În salsa, mereu privești în ochi partenera. Este un dans al dragostei, un dans al pasiunii.

Îl fixă cu privirea și, cu eforturi mari, bărbatul reuși să se uite la ea, nu la picioare. La început, îi păru că nu avea nicio speranță. Însă după o vreme, sub îndrumarea blândă a Ritei, simți că se întâmplă ceva. Abia în clipele acelea, trupul său părea să simtă cu adevărat muzica. Șoldurile începură să i se unduiască încet și senzual. O privi adânc în ochi pe Rita. Iar în vreme ce ritmurile latino-americane pulsau din casetofon, se simți capitulând în fața femeii.

Kristiansand, 1943

Nu era vorba că lui Axel i-ar fi plăcut riscurile sau că ar fi fost înzestrat cu un curaj ieșit din comun. Firește că se temea. Ar fi fost nebun să nu o facă. Dar, pur și simplu, așa simțise el că trebuia să procedeze. Nu putea să stea deoparte și să permită forțelor răului să pună stăpânire, fără ca el să ridice un deget.

Stătu în picioare lângă balustradă, simțindu-și chipul șfichiuit de vânt. Iubea la nebunie mirosul de apă sărată. Întotdeauna invidiase pescarii, plecați pe mare de dimineața până seara, lăsându-se purtați de vasele lor acolo unde peștele se găsea din abundență. Axel nu le mărturisise dorința lui; știa că ar fi fost luat în râs. Pescarii nu ar fi crezut că el, fiul doctorului, care se presupunea că-și va continua studiile și va deveni un om pe cinste, ar fi putut să-i invidieze pe ei. Că le-ar fi putut invidia bășicile din palme, mirosul de pește impregnat mereu în haine, nesiguranța legată de întoarcerea acasă, pe care o simțeau de fiecare dată când plecau în larg. Dorința lui de a trăi o viață de pescar li s-ar fi părut absurdă și o dovadă de îngâmfare. Nu l-ar fi înțeles niciodată. Însă el simțea până-n măduva oaselor că era destinat, de fapt, unui asemenea trai. Într-adevăr, îl ducea mintea și ar fi putut studia, însă niciodată nu se simțise la fel de bine în jurul cărților ca acolo, pe puntea unui vas, cu părul răvășit de vânt și cu mirosul de pește gâdilându-i nările.

Pe de altă parte, Erik iubea lumea cărților. Așezat seara în pat, cu privirea gonind peste paginile vreunei cărți mult prea vechi și groase pentru a izbuti să producă măcar o fărâmă de entuziasm oricui altcuiva, băiatul radia de fericire. Devora informațiile, savura din plin dobândirea cunoștințelor și se înfrupta cu lăcomie din fapte, date, nume și locuri. Aceste lucruri îl fascinau pe Axel, dar îl și întristau, în egală măsură. Cei doi frați erau atât de deosebiți. Poate din cauza diferenței de vârstă. Fiindcă el era cu patru ani mai mare, nu se jucaseră niciodată împreună, nu își împărțiseră jucăriile. Ba mai mult, părinții îi trataseră atât de diferit. Pe Axel îl așezaseră pe un piedestal, într-un mod care stricase echilibrul în familie, transformându-l pe băiat în ceva ce nu era de fapt, și diminuând importanța lui Erik. Însă cum i-ar fi putut opri? El nu putea decât să facă ceea ce-i era scris.

— O să ajungem în port dintr-o clipă-n alta.

Axel tresări la auzul glasului monoton al lui Elof. Nu-l auzise venind.

— Mă voi furișa pe uscat de-ndată ce ancorăm. Voi fi plecat în jur de-o oră.

Elof dădu din cap.

— Ai grijă, băiete, spuse el, aruncându-i o ultimă privire, înainte de-a porni către pupa, unde se așează la cârmă.

Zece minute mai târziu, Axel privi atent în jurul său, după care urcă pe ponton. Pe mal, în toate direcțiile, zări în fugă uniforme nemțești, dar majoritatea soldaților păreau ocupați cu verificatul navelor. Își simți pulsul accelerându-se, dar se forță să adopte același aer nonșalant ca și marinarii, care își vedeau de treaba lor, încărcând și descărnând vasele. De data aceea, el nu avea niciun transport. Scopul călătoriei consta în ridicarea unei încărcături. Axel nu avea idee ce anume conținea documentul pe care fusese rugat să îl aducă pe furiș înapoi în Suedia. Și nici nu dorea să afle. Știa doar numele destinatarului.

Instrucțiunile fuseseră destul de clare. Bărbatul pe care îl căuta avea să stea la capătul îndepărtat al portului, îmbrăcat cu o cămașă maro și cu un chipiu albastru pe cap. Cu ochii-n patru, Axel se apropie de colțul portului unde se presupunea că avea să fie bărbatul. Până atunci, totul se desfășurase conform planului; trecu printre marinari fără ca nemții să bage de seamă, până când zări un om care se potrivea descrierii. Stivuia lăzi, părând complet acaparat de munca depusă. Axel porni către el, atent să nu-și întoarcă privirea și să nu arunce căutături piezișe – s-ar fi dovedit mai mult decât destul pentru a fi luat în vizor.

Ajuns aproape de bărbat, care nu părea să-l fi observat, Axel ridică cea mai apropiată ladă și o adăugă la morman. Cu coada ochiului, văzu cum intermediarul azvârle ceva pe jos, lângă stivă. Aplecându-se pentru a ridica o ladă, Axel înhăță mai întâi sulul de hârtie și îl vârî în buzunar. Schimbul fusese realizat cu succes, în ciuda faptului că el și bărbatul cu pricina nici măcar nu se uitară unul la altul.

Un sentiment de ușurare puse stăpânire pe el. Schimbul era întotdeauna momentul critic. Odată realizat, exista mult mai puțin risc decât…

— Halt! Hände hoch!{9}

Ordinele în germană veniră de nicăieri. Axel aruncă o privire surprinsă către bărbatul de lângă el, a cărui expresie rușinată trăda cele întâmplate. Era o capcană. Fie întreaga misiune fusese înscenată pentru a-l putea captura pe el, fie nemții căpătaseră informația cu privire la ce urma să se petreacă și îi obligaseră pe cei implicați să-i ajute la întinderea capcanei. Pesemne că Gestapo-ul fusese cu ochii pe el din clipa în care păși pe țărm și până la finalizarea livrării. Iar în clipele acelea, documentul îi ardea buzunarul. Ridică mâinile, într-un gest de capitulare. Partida era pierdută.

Capitolul 7

O bătaie puternică în ușă îi întrerupse ritualul matinal. Aceeași rutină, în fiecare dimineață. Mai întâi dușul. Apoi bărbieritul. Apoi prepararea micului dejun, constând în două ouă, o felie de pâine de secară, cu unt și brânză, și o ceașcă mare de cafea. Mereu același mic dejun, pe care îl servea în fața televizorului. Din nou, o bătaie în ușă. Iritat, Frans se ridică și merse să deschidă.

— Bună, Frans.

În pragul ușii se afla băiatul său, având acea privire aspră, care-i devenise atât de familiară, odată cu trecerea timpului.

Frans nu-și mai putea aminti dacă fusese vreodată altfel. Însă trebuia să accepte lucrurile pe care nu le putea schimba, iar acela era unul dintre ele. Doar în vise mai putea simți mânuța lui ținând-o pe-a sa; o amintire vagă, din urmă cu mult, mult timp.

Cu un suspin abia perceptibil, se dădu la o parte, făcându-i loc fiului său.

— Bună, Kjell, îi zise. Ce te-aduce azi pe-aici, în vizită la bătrânul tău părinte?

— Erik Frankel, zise Kjell pe un ton glacial, privindu-și cu dispreț tatăl, de parcă aștepta o reacție anume.

— Tocmai îmi luam micul dejun. Intră.

Kjell se lăsă condus în sufragerie și aruncă o privire atentă prin jur. Nu mai fusese niciodată în apartament.

Frans nu se obosi să-și servească fiul cu o cafea. Știa dinainte care ar fi fost răspunsul.

— Așadar, ce-i cu Erik Frankel?

— Îmi imaginez c-ai auzit de moartea lui, spuse el, cu caracter de afirmație, nu de întrebare.

Frans dădu din cap.

— Da, am auzit că bătrânul Erik a murit. Mare păcat.

— Asta e opinia ta sinceră? Că ar fi mare păcat?

Kjell își privi fix tatăl, iar Frans știu prea bine ce anume îi trecea prin minte acestuia. Nu venise în calitate de fiu, ci de jurnalist.

Frans nu se grăbi să-i răspundă. Atât de multe lucruri clocoteau aproape de suprafață. Atât de multe amintiri. Însă acelea erau chestiuni pe care nu avea să i le mărturisească niciodată fiului său. Kjell n-ar fi înțeles. Își condamnase de mult tatăl, iar în prezent, cei doi se aflau de-o latură și de alta a unui zid atât de înalt, încât era imposibil să arunci o privire de cealaltă parte. Frans era conștient că vina îi aparținea cu precădere lui. Copil fiind, Kjell nu își văzuse prea des tatăl pușcăriaș. Mama sa îl luase cu ea la închisoare de câteva ori, însă vederea acelei fețișoare încărcate de întrebări, în recea și

neospitaliera începere destinată vizitelor, îl făcuse pe Frans să-și împietrească sufletul și să interzică orice fel de vizită. Considerase că așa era cel mai bine pentru băiat. Poate că se înșelase, dar era mult prea târziu pentru a putea repara ceva.

— Da, îmi pare rău că a murit Erik. Ne știam de tineri și nu am decât amintiri plăcute legate de el. Ceva mai târziu, am apucat-o pe căi diferite…

Frans ridică brusc din mâini. Nu era nevoie să-i explice lui Kjell. Ei doi știau prea bine ce însemna să o apuce pe căi diferite.

— Dar nu e adevărat. Conform sursei mele, l-ai contactat pe Erik după o vreme. Iar Prietenii Suediei s-au arătat interesați de frații Frankel. Nu te deranjează dacă iau notițe, nu?

Kjell așeză ostentativ caietul pe masă, privindu-și sfidător tatăl, în vreme ce așternu cuvintele pe hârtie.

Frans ridică din umeri, apoi flutură din mână, dezinteresat. Nu mai avea chef de asemenea jocuri. Kjell mocnea de furie, lucru pe care tatăl său îl putea simți din plin. Era aceeași patimă mistuitoare ce-l chinuise dintotdeauna pe Frans, vârându-l în necazuri și distrugând lucrurile la care ținea cel mai mult. Fiul său găsise o cale de a-și canaliza acea mânie, îndreptând-o asupra politicienilor și a liderilor industriei, prin intermediul rubricii de ziar ce-i purta semnătura. Cu toate că aleseseră poziții opuse în spectrul politic, tatăl și fiul aveau multe în comun. Aceeași capacitate de a urî, aceeași furie incandescentă. Datorită lor se simțise Frans în largul lui printre simpatizanții naziști din închisoare, de-a lungul primei sale sentințe. Înțelegea ura care-i mâna pe aceștia. Iar ei îl acceptaseră în rândul lor fiindcă îi vedeau furia ca pe o însușire pozitivă, o dovadă a forței sale. În plus, era bun la dezbaterea chestiunilor cu pricina – lucru datorat tatălui său, care-l școlise într-ale retoricii. Apartenența la grupul nazist al închisorii îi oferise statut și putere; până la sosirea clipei eliberării, rolul său era deja asumat. Nu se mai putea face diferența între el și opiniile lui. Politicile sale îl defineau. Își imagină că același lucru era valabil și în cazul lui Kjell.

— Unde eram?

Kjell aruncă o privire spre caiet, rămas încă gol.

— Ah, da. S-ar părea că l-ai contactat din nou pe Erik.

— Doar de dragul vechii noastre prietenii. Nimic semnificativ. Și nimic care să poată stabili vreo legătură cu moartea lui.

— Așa consideri tu, răspunse Kjell, însă depinde de alții să stabilească veridicitatea acestui fapt. Ce fel de contact s-a stabilit? L-ai amenințat?

Frans pufni.

— Nu știu de unde îți primești informațiile, dar eu nu l-am amenințat niciodată pe Erik Frankel. Ai scris îndeajuns despre oameni

care îmi împărtășesc opiniile, pentru a ști că există mereu niște… smintiți care nu pot gândi rațional. Tot ce am făcut a fost să-l previn pe Erik în legătură cu aceste riscuri.

— Oameni care-ți împărtășesc opiniile, zise Kjell, cu un dispreț vecin cu dezgustul. Te referi la demenții ăia înapoiați, care cred că pot sigila granițele Suediei?

— Numește-i cum vrei, zise Frans, epuizat. Însă eu nu l-am amenințat pe Erik Frankel. Iar acum ți-aș fi recunoscător dacă ai pleca.

Pentru o clipă, i se păru că fiul său avea să-l refuze. Apoi Kjell se ridică în picioare, se aplecă spre tatăl lui și îl țintui cu privirea.

— Tată nu mi-ai fost, și pot trăi împăcat cu ideea asta. Însă jur că dacă-l vei târî pe fiul meu și mai adânc decât ai făcut-o deja, te voi…, spuse el, strângându-și ambii pumni.

Frans se uită în sus, către el, întâlnindu-i privirea.

— Nu l-am târât în nimic pe fiul tău. E destul de matur încât să gândească și singur. Își ia propriile decizii.

— La fel ca tine? se răsti Kjell, ieșind apoi val-vârtej, de parcă nu ar mai fi suportat să se afle în aceeași încăpere cu tatăl său.

Frans nu se clinti, simțind cum inima îi bate cu putere în piept. În timp ce asculta ușa trântindu-se, gândurile îi fugiră la tați și fii. Și la toate deciziile ce fuseseră luate pentru el, indiferent dacă lui îi convenise ori nu.

•

— Ați avut un sfârșit de săptămână frumos?

Paula adresă întrebarea atât lui Martin, cât și lui Gösta, în vreme ce adăugă niște cafea în cafetieră. Colegii ei doar scuturară morocănoși din cap. Niciunul nu iubea nespus diminețile de luni. În plus, Martin nu dormise bine tot weekendul.

În ultima vreme, începuse să stea treaz noaptea, făcându-și griji în legătură cu bebelușul ce avea să vină peste câte luni. Nu că nu l-ar fi dorit pe micuț, ba dimpotrivă. Însă abia realizase ce responsabilitate imensă urma să își asume. Trebuia să protejeze, să crească și să îngrijească pe toate planurile posibile acea viețișoară, acel sufletel. Gândurile respective îl țineau treaz noaptea, făcându-l să se uite pe tavan, în timp ce burtica Piei se ridică și cobora, odată cu domoala ei răsuflare. În viitor, Martin își imagina arme și droguri, și intimidări, și abuz sexual, și amărăciuni, și nenorociri. Cugetând mai bine la asta, el nu găsea un final pentru toate lucrurile îngrozitoare ce s-ar fi putut abate asupra copilașului lor. Și, pentru prima oară, se întrebă dacă, într-adevăr, avea să facă față acelei sarcini. Era însă un pic cam târziu pentru asemenea griji. Peste câteva luni, bebelușul avea să apară.

— Ce pereche bine dispusă!

Paula se așeză, cu brațele sprijinite de masă, și îi privi zâmbind pe Gösta și pe Martin.

— Atâta veselie într-o dimineață de luni ar trebui să fie ilegală, zise Gösta, ridicându-se pentru a-și umple iar ceașca de cafea.

Apa nu trecuse toată prin filtru, așa că atunci când trase de vas, picură niște cafea pe plită. Gösta nici măcar nu observă și puse vasul înapoi, după ce-și umplu ceașca.

— Gösta, zise Paula cu asprime, în timp ce bărbatul se întoarse cu spatele la mizeria făcută și se așeză înapoi la masă. Nu poți s-o lași în halul ăsta. Trebuie să ștergi cafeaua pe care ai vărsat-o.

Gösta aruncă o privire peste umăr, spre băltoaca de cafea lăsată în urmă, pe masă.

— Ah, scuze, spuse el îmbufnat și se duse să o curețe.

Martin râse.

— Îmi pare bine să văd pe cineva care știe să te țină la respect.

— A, da, femeia tipică. Trebuie mereu să fie ele așa de cusurgioaice.

Paula se pregătea să-i ofere o replică acidă, când pe coridor se auzi un zgomot. Unul care nu se număra printre cele obișnuite dintr-o secție de poliție. Era gânguritul voios al unui copil.

Martin își întinse gâtul, nerăbdarea citindu-i-se pe chip.

— Trebuie că e…, începu să zică.

Înainte să-și poată încheia propoziția, în cadrul ușii apăru Patrik, cu Maia în brațe.

— Salutare, tuturor!

— Bună! zise Martin fericit. Văd că n-ai mai putut sta deoparte.

Patrik zâmbi.

— Nu, domnișorica asta și cu mine am decis să ne oprim pe-aici, să verificăm dacă voi chiar vă țineți de treabă. Nu-i așa, dulceață?

Maia gânguri veselă, fluturând din brațe. Apoi începu să se agite, semn că voia să fie lăsată jos. Patrik se conformă și fetița porni imediat spre Martin, clătinându-se pe piciorușe.

— Bună, Maia. Așa deci, îl recunoști pe unchiul Martin? Ții minte cum ne-am uitat împreună la floricele? Știi ceva, unchiul Martin o să-ți găsească o cutie cu jucării.

Plecă repede în căutarea lădiței pe care o țineau în secție, pentru situațiile în care venea cineva cu un copil care trebuia ținut ocupat o vreme. Maia fu extaziată la vederea cufărului plin de comori ce apăru în bucătărie, câteva minute mai târziu.

— Mulțumesc, Martin, zise Patrik.

Își turnă o ceașcă de cafea și luă loc la masă.

— Așadar, cum merg lucrurile? întrebă el, strâmbându-se la prima gură de cafea.

Nu îi luase decât o săptămână pentru a uita cât de oribilă era cafeaua de la secție.

— Cam greu, zise Martin, însă avem câteva piste.

Îi spuse lui Patrik despre conversațiile avute cu Frans Ringholm și

Axel Frankel. Patrik dădu interesat din cap.

— Iar Gösta i-a luat amprentele unuia dintre băieți. Trebuie doar să facem la fel și cu al doilea, pentru a-i putea elimina din anchetă.

— Ce-a zis băiatul? întrebă Patrik. Au văzut ceva de interes? Și chiar, de ce au hotărât să intre cu forța în casă? Ați găsit ceva care să merite urmărit?

— Nu, n-am căpătat nimic util din partea băiatului, zise Gösta, cătrănit.

Avea senzația că Patrik punea la îndoială felul în care își făcea el meseria, lucru care nu-l încânta deloc. În același timp, întrebările lui Patrik îl făcuseră să aibă o străfulgerare. Ceva nu îi dădea pace, ceva care ar fi trebuit scos la iveală. Sau poate că era doar imaginația lui. În orice caz, mai rău i-ar fi dat apă la moară lui Patrik dacă ar fi pomenit ceva.

— Singura chestie de interes pe care am descoperit-o e legătura cu Prietenii Suediei. Erik Frankel nu pare să fi avut deloc inamici și nici nu am găsit alte posibile motive.

— I-ați verificat și conturile bancare? Ați putea găsi ceva interesant prin ele, zise Patrik gândind cu voce tare.

Martin dădu din cap, enervat de faptul că nu luase în calcul așa ceva.

— Vom face asta cât mai repede cu putință, zise el. De asemenea, va trebui să-l întrebăm pe Axel dacă Erik avea vreo persoană de sex feminin în viața sa. Ba, de altfel, chiar o persoană de sex masculin. Cineva căruia să-i fi făcut confidențe. Încă un lucru pe care trebuie să-l facem azi e să stăm de vorbă cu menajera lui Erik și Axel.

— Bun, zise Patrik, dând din cap. Poate că atunci veți afla motivul pentru care nu a mai făcut curățenie pe parcursul întregii veri. Fapt ce-ar explica de ce trupul lui Erik nu a fost găsit mai devreme.

Paula se ridică.

— Cred că-l voi suna chiar acum pe Axel, să aflu câte ceva despre posibilele interese sentimentale pe care le-ar fi putut avea Erik.

Părăsi apoi încăperea.

— Aveți scrisorile pe care i le-a trimis Frans lui Erik? întrebă Patrik.

Martin se ridică.

— Mă duc să le iau, fiindcă îmi imaginez că vrei să arunci o privire asupra lor, nu?

Patrik dădu din umeri, simulând nonșalanță.

— Ei bine, având în vedere că tot sunt aici…

Martin râse.

— Lupul își schimbă părul… Dar tu nu erai în concediu de paternitate?

— Bine, bine, las că vezi tu când oi fi în locul meu. Nu poți petrece decât un număr de ore pe zi la groapa cu nisip. Și Erica lucrează de-

acasă, așa că e fericită să nu-i stăm pe cap o vreme.

— Știa că mica ta expediție cu Maia se îndrepta spre secția de poliție? întrebă Martin, cu o licărire în priviri.

— Ei bine, poate că nu, dar eu sunt numai în trecere pe-aici. Să văd cum vă mai descurcați voi.

— Atunci cred că ar fi bine să aduc scrisorile, având în vedere că ești numai în trecere.

Câteva minute mai târziu, Martin se întoarse cu cele cinci scrisori, care fuseseră între timp băgate în huse de plastic. Maia privi în sus, dinspre lădița ei cu jucării, și întinse mânuțele spre hârtiile care trecură în mâinile lui Patrik.

— Îmi pare rău, scumpo, astea nu sunt de joacă.

Maia răspunse printr-o expresie ușor ofensată, dar apoi se reîntoarse la explorarea conținutului cutiei de pe podea.

Patrik așeză scrisorile pe masă, una lângă cealaltă. Le citi în liniște, cu fruntea brăzdată de cute adânci.

— Nu e nimic prea clar. În principiu, repetă aceleași lucruri. Zice că Erik ar trebui să stea ascuns, fiindcă el nu îi mai poate asigura protecția. Și că există indivizi cu influență în Prietenii Suediei, care nu gândesc înainte de-a acționa.

Citi mai departe.

— Iar aici am impresia că Erik i-ar fi răspuns, deoarece Frans scrie: „Cred că te înșeli. Tu vorbești de consecințe. De responsabilitate. Eu vorbesc de îngroparea trecutului. De privitul înspre viitor. Noi doi avem opinii diferite, însă punctul de plecare este același. La bază pândește același monstru. Spre deosebire de tine, eu cred că ar fi nechibzuit să readucem la viață acea fiară bătrână. Osemintele vechi trebuie lăsate îngropate. Deja ți-am expus în scrisoarea precedentă părerea mea despre cele întâmplate și nu voi mai pomeni asta nicicând. Îți sugerez și ție să procedezi la fel. În clipa de față, eu am ales să acționez în calitate de protector, însă dacă situația se va modifica, dacă monstrul va fi scos la iveală, e posibil să îmi schimb optica”.

Patrik își ridică privirea spre Martin.

— L-ai întrebat pe Frans ce anume voia să spună? Ce-i cu acest „vechi monstru” de care pomenește?

— Încă n-am apucat să-l întrebăm. Însă vom mai purta câteva discuții cu el.

Paula apăru în cadrul ușii.

— Am reușit să descopăr o femeie în viața lui Erik. I-am ascultat sfatul lui Patrik și l-am sunat pe Axel. Și mi-a zis că în ultimii patru ani, Erik avea, după cum s-a exprimat el, o „bună prietenă”, pe nume Viola Pettersson. Deja am stat de vorbă cu ea. Putem merge să o vizităm în dimineața asta.

— Te-ai mișcat repede, zise Patrik, zâmbindu-i recunoscător Paulei.

— Vrei să vii și tu? întrebă Martin, din impuls.

Însă apoi privirea îi căzu asupra Maiei, care studia cu atenție ochii unei păpuși. Drept urmare, adăugă:

— Nu, firește că n-ai avea cum.

— Ba da. O poți lăsa aici, cu mine, auziră cu toții glasul Annikăi, venind dinspre ușă.

Femeia îi aruncă lui Patrik o privire plină de speranță și, între timp, îi zâmbi Maiei, care o recompensă imediat cu un surâs. Cum nu avea copii, Annika se bucura de ocazia de a împrumuta unul.

— Hmm…, ezită Patrik.

— Nu crezi că mă pot descurca? întrebă Annika, încrucișându-și brațele și prefăcându-se jignită.

— Nu e vorba de asta, zise Patrik, încă nesigur.

Apoi curiozitatea avu câștig de cauză, iar bărbatul dădu din cap.

— În regulă, așa facem. Vă voi însoți un pic, atât timp cât mă pot întoarce la prânz. Dar să mă suni dacă ai vreo problemă. Și trebuie să mănânce pe la zece și jumătate, și încă preferă hrana pasată, dar cred că am un borcănel de sos cu carne, pe care i-l poți încălzi la microunde și, de regulă, obosește după masă, dar tot ce ai de făcut e să o pui în cărucior și să o plimbi un pic, și nu uita de suzetă, și vezi că vrea să aibă ursulețul lângă ea când doarme, și…

— Încetează, încetează, spuse Annika, ridicându-și brațele și izbucnind în râs. O să fim în regulă, nu-ți face griji. O să mă asigur că nu va muri de foame cât timp se află în grija mea și vom reuși să facem și nani.

— Mulțumesc, Annika, zise Patrik, ridicându-se.

Apoi se lăsă pe vine lângă fiica sa și-i mângâie părul bălai.

— Tati pleacă un pic, dar tu vei rămâne aici cu Annika. Bine?

Maia îl privi cu ochii mari, pentru o clipă, după care își îndreptă din nou atenția asupra păpușii, pe care o trăgea de gene. Oarecum ofensat, Patrik se ridică și spuse:

— Ei bine, puteți vedea cât de indispensabil sunt! Să vă distrați.

O îmbrățișă pe Annika, apoi merse afară, spre garaj. Îl cuprinse o senzație de fericire atunci când se urcă la volanul mașinii de poliție, în vreme ce Martin se așeză lângă el, pe scaunul pasagerului. După aceea, Patrik dădu cu spatele și se îndreptă spre Fjällbacka. Abia dacă se putea abține să nu înceapă să cânte.

•

Axel puse încet receptorul în furcă. Brusc, totul îi păru atât de ireal. De parcă s-ar fi aflat încă în pat, visând. Casa era așa de goală în lipsa lui Erik. Avuseseră mereu grijă să își ofere reciproc spațiu – își luaseră mesele la ore diferite, stătuseră în camerele lor, aflate în părți diferite ale casei, pentru a nu-și deranja intimitatea. Uneori trecuseră chiar

zile întregi fără să-și vorbească. Însă asta nu însemna că nu ar fi fost apropiați. Erau. Sau, mai bine zis, fuseseră, se corectă Axel. În clipele acelea, un alt fel de tăcere învăluia casa. Una diferită de cea care domnea atunci când Erik stătea în bibliotecă și citea. Pe-atunci, putuseră întotdeauna să rupă tăcerea, schimbând câteva cuvinte, în caz că simțeau nevoia. Tăcerea din prezent era învăluitoare și nesfârșită.

Erik nu o adusese niciodată acasă pe Viola. Și nici nu vorbise despre ea. Singurul contact pe care Axel îl avusese vreodată cu ea fusese la telefon, dacă se întâmpla să răspundă el primul. După respectivele apeluri urma de obicei dispariția timp de câteva zile a lui Erik. Își împacheta o gentuță cu lucrurile de care avea strictă nevoie, își lua un scurt rămas-bun și pleca. Din când în când, Axel se simțea gelos. Niciodată nu fusese în stare să aibă o relație amoroasă de durată. Existaseră femei, bineînțeles, dar niciodată nu rămăseseră prin preajmă timp îndelungat. Din vina lui, nu a lor. Dragostea nu putea concura cu cealaltă pasiune mistuitoare. De-a lungul anilor, munca sa devenise o amantă exigentă, care nu lăsa loc pentru nimic altceva. Reprezenta viața lui, identitatea lui, însăși esența lui. Nu-și prea dădea seama când anume se întâmplase. Ba nu, mințea, știa când se petrecuse transformarea.

În casa tăcută, Axel se așeză pe scaunul de lângă biroul din hol. Și pentru prima oară de la moartea fratelui său, începu să plângă.

•

Erica savura liniștea din casă. Putea chiar să lase ușa camerei de lucru deschisă, fără a fi deranjată de zgomote exterioare. Își rezemă picioarele pe birou și se gândi la conversația avută cu fratele lui Erik Frankel. Îi eliberase un soi de stavilă, provocându-i o formidabilă, o nesățioasă curiozitate în legătură cu aspecte din viața mamei sale, necunoscute ei până atunci, și pe care nici nu le bănuise. Avu sentimentul că Axel Frankel îi spusese doar o fracțiune din ceea ce știa despre mama ei. Însă de ce avea rețineri? Ce anume din trecutul lui Elsy voia să-i ascundă? Erica se întinse după jurnale, reluându-și lectura de unde se oprise în urmă cu câteva zile. Dar nu primi vreun indiciu în legătură cu tonul straniu din vocea lui Axel, atunci când îi vorbise despre mama ei.

Citi în continuare, căutând orice i-ar fi putut domoli tulburarea. Însă abia atunci când ajunse la ultimele file din cel de-al treilea volum, află ceva care să-i fi putut oferi o legătură plauzibilă cu Axel.

Brusc, știu ce avea de făcut. Își dădu iute picioarele jos de pe birou, luă jurnalele și le puse cu grijă în poșetă. După ce deschise ușa de la intrare, cât să verifice temperatura de afară, îmbrăcă o haină subțire și pomi, în ritm alert.

Urcă treptele abrupte spre Badis și, nădușind de epuizare, făcu o

pauză, odată ajunsă sus. Vechiul restaurant părea abandonat, după încheierea nebuniei estivale, însă popularitatea sa intrase în declin de-a lungul ultimilor ani și, chiar în miez de vară, se întâmpla rareori să fie aglomerat. Cu toate acestea, ocupa o locație de primă mână, pe un deal cu priveliști neobturate ale arhipelagului Fjällbacka. Din nefericire, clădirea căzuse în paragină de-a lungul anilor și pesemne că ar fi fost nevoie de o investiție majoră pentru a face ceva din Badis.

Casa pe care dorea să o găsească se afla imediat după restaurant, iar Erica speră ca persoana căutată să fie la domiciliu.

Niște ochi vioi o priviră de îndată ce ușa se deschise.

— Da? zise femeia.

— Mă numesc Erica Falck.

După o clipă de ezitare, continuă:

— Sunt fiica lui Elsy Moström.

În privirea Brittei se întrezări o scânteie. Pentru o clipă, stătu acolo, nemișcată, fără a spune o vorbă. Apoi zâmbi brusc și se dădu la o parte.

— Da, sigur. Fiica lui Elsy. Înțeleg acum. Intră.

Casa era luminoasă și plăcută, iar privirea curioasă a Ericăi inventarie nenumăratele fotografii ce acopereau pereții – copii și nepoți, ba poate chiar și câțiva strănepoți.

— Câți copii aveți, doamnă? întrebă ea, studiind pozele.

— Trei fete. Și, pentru Dumnezeu, nu-mi spune „doamnă”. Mă face să mă simt atât de bătrână. Nu că aș fi tocmai tânără. Însă nu există niciun motiv pentru care o persoană să fie nevoită să se simtă bătrână. În definitiv, vârsta nu e decât un număr.

— Cât de adevărat! râse Erica.

Îi plăcea bătrânica.

— Intră și ia loc, spuse ea, atingând-o ușor peste cot.

După ce își scoase pantofii și haina, Erica o urmă în sufragerie.

— Aveți o casă foarte frumoasă.

— Locuim aici de cincizeci și cinci de ani, zise Britta.

Ori de câte ori zâmbea, fața îi părea blândă și însorită. Se așeză pe canapeaua mare, cu tapițerie înflorată, și bătu ușurel perna de lângă ea.

— Ia loc aici, să putem sta de vorbă. E așa o plăcere să te cunosc. Elsy și cu mine… am petrecut mult timp împreună când eram tinere.

Pentru o clipă, Erica avu senzația că distinge în vocea Brittei aceeași nuanță care i se furișase și lui Axel în glas atunci când o pomenise pe mama ei, dar în secunda următoare aceasta dispăru, iar Britta îi oferi din nou surâsu-i blând.

— Păi, când făceam ordine în pod, am găsit câteva lucruri lăsate în urmă de mama și… ei bine, m-au făcut curioasă. Nu prea știu multe despre trecutul mamei mele. De exemplu, cum v-ați cunoscut?

— Eram colege de clasă, Elsy și cu mine. Mereu am stat împreună, din prima zi de școală.

— Și erați prietene și cu Erik și Axel?

— Mai mult cu Erik decât cu Axel. Fratele lui Erik era cu câțiva ani mai mare decât noi și probabil că ne considera prea copilăroase. Însă era un băiat al naibii de frumușel, Axel acela.

— Da, așa am auzit și eu, râse Erica. Apropo, încă mai e chipeș.

— Tind să-ți dau dreptate, dar să nu mă pârăști soțului, șopti Britta, melodramatic.

— Promit că nu o voi face.

Ericăi îi devenea din ce în ce mai dragă vechea prietenă a mamei sale.

— Dar Frans? Din câte am înțeles, Frans Ringholm făcea și el parte din grupul vostru. Așa e?

Britta împietri.

— Frans? Da, ei bine, și el făcea parte din grupul nostru.

— Se pare că nu prea îl aveați la suflet pe Frans.

— Nu prea îl aveam la suflet? O, ba da. Eram îndrăgostită lulea de el. Dar sentimentul nu era reciproc. Gândul lui stătea numai la… altcineva.

— Da? La cine? întrebă Erica, deși avea senzația că știa deja răspunsul.

— La mama ta. O urma pretutindeni, ca un cățeluș. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva. Elsy nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de unul ca Frans. Numai o gâsculiță proastă ca mine ar fi comis o asemenea greșeală, fiindcă mie nu-mi păsa decât de felul cum arăta un băiat. Iar el cu siguranță era atrăgător. În acel mod oarecum periculos, care li se pare atât de ispititor fetelor adolescente, însă care devine terifiant odată cu înaintarea în vârstă.

— Ei, nu știu ce să zic. Bărbații primejdioși par a le ademeni până și pe femeile mature.

— Probabil că ai dreptate, zise Britta, privind pe fereastră. Însă norocul a făcut să trec de etapa respectivă. Și mi-a trecut și amorul pentru Frans. El… nu era genul de bărbat pe care să-l doresc în viața mea. Nu ca Herman al meu.

— Nu credeți că vă judecați cu prea multă asprime? Mie nu-mi păreți o gâsculiță proastă.

— Nu, nu acum. Însă de ce să nu recunosc – până să-l cunosc pe Herman și să am primul copil… Ei bine, nu, n-am fost o fată cumsecade.

Sinceritatea Brittei o surprinse pe Erica. Femeia avea o părere destul de dură despre ea însăși.

— Dar Erik? El cum era?

Din nou, Britta își întoarse privirea spre geam. Păru a cugeta asupra

unui răspuns. Apoi expresia i se îmblânzi.

— Încă de puști, Erik era ca un bătrânel. Însă nu o spun într-un mod negativ. Doar că părea în vârstă pentru anii lui. Și rațional, ca un adult. Mereu cugeta asupra lucrurilor. Și mereu citea. Întotdeauna era cu nasul într-o carte sau alta. Frans obișnuia să-l tachineze din pricina asta. Dar probabil că Erik părea un pic ciudat din cauza faptului că fratele său era cine era.

— Înțeleg că Axel era foarte popular.

— Axel era un adevărat erou. Iar persoana care-l admira cel mai mult era Erik. Diviniza pământul pe care călca fratele său. În ceea ce-l privea pe Erik, Axel nu putea face nimic greșit.

Britta o bătu ușurel pe Erica peste picior, apoi se ridică brusc.

— Știi ceva? Mă duc să pun de-o cafea. Fata lui Elsy. Ce drăguț. Tare drăguț.

Erica rămase pe loc, în vreme ce Britta dispăru în bucătărie. Auzi clinchet de porțelanuri și apă șiroind. Apoi, niciun sunet. Erica așteptă calmă pe canapea, savurând priveliștea ce se întindea în fața ei. Însă după alte câteva minute de tăcere, simți miros de ars.

— Britta? strigă ea. Totul e în regulă?

Nu primi niciun răspuns. Se ridică și merse în bucătărie, în căutarea gazdei sale. Britta stătea așezată la masă, privind în gol. Unul dintre ochiurile aragazului scânteia, într-un roșu-aprins. Pe el se afla un ibric gol, care tocmai începuse să fumege. Erica se grăbi să tragă ibricul de cafea de pe aragaz.

— La naiba! țipă ea, arzându-se la mână.

Pentru a-și potoli durerea, își vârî mâna sub jetul de apă. Apoi se întoarse către Britta.

— Britta? zise ea cu blândețe.

Chipul femeii căpătase o expresie atât de goală, încât pentru o clipă, Erica se temu ca nu cumva femeia să fi suferit un fel de atac. Dar apoi Britta se întoarse către ea.

— Când te gândești că în sfârșit ai trecut pe la mine să mă saluți, Elsy.

Erica îi aruncă o privire nedumerită.

— Britta, eu sunt Erica, fata lui Elsy.

Bătrâna nu păru să-i înțeleagă vorbele.

— Vai, Elsy, de când voiam să stau de vorbă cu tine, să-ți explic. Dar, pur și simplu, nu am putut…

— Ce n-ai putut să explici? Despre ce voiai să discuți cu Elsy?

Erica se așeză lângă Britta, cu inima spărgându-i pieptul. Pentru întâia oară, simți că era la un pas de-a afla secretul pe care încercaseră să i-l ascundă Erik și Axel.

Însă Britta o privi doar, confuză. Rezistând impulsului de a o scutura bine și de-a o forța să vorbească, Erica repetă întrebarea:

— Ce n-ai putut să explici? Ceva legat de mama? Ce anume?

Britta flutură din mână, încercând parcă să alunge acele gânduri, dar apoi se aplecă pe deasupra mesei. Cu o voce aproape șoptită, ea șuieră:

— Voiam să-ți vorbesc. Dar osemintele vechi. Trebuie. Să se odihnească în pace. Nu ajută cu nimic să… Erik a spus că… soldatul necunoscut…

Vocea i se stinse într-un murmur, iar femeia privi din nou în gol.

— Ce oseminte vechi? Ce tot spui acolo? Ce-a zis Erik?

Fără să-și dea seama, Erica începuse să ridice tonul. În tăcerea bucătăriei, aproape că păru un țipăt. Britta își duse mâinile la urechi și începu să bolborosească ceva incoerent, așa cum fac copiii atunci când nu vor să asculte mustrările cuiva.

— Ce se petrece aici? Cine sunteți?

O voce furioasă de bărbat venită din spatele Ericăi o făcu pe aceasta să se întoarcă. În cadrul ușii apăru un bărbat înalt, cu păr cărunt, adunat în jurul unui creștet pleșuv. Ținea strâns două pungi de cumpărături de la supermarketul Konsum. Erica își dădu seama că el trebuia să fie Herman. Se ridică în picioare.

— Îmi cer scuze… Numele meu e Erica Falck. Britta o cunoștea pe mama în tinerețe și am vrut doar să-i pun câteva întrebări. La început părea o chestiune destul de inofensivă… dar apoi… A dat drumul la aragaz.

Erica realiză că nu era prea coerentă, însă nimic din situația respectivă nu părea să aibă sens. În spatele ei, gângureala copilărească a Brittei continua, nedomolită.

— Soția mea suferă de Alzheimer, spuse Herman, așezând jos pungile.

Auzind amărăciunea din vocea lui, Erica simți un acces de vinovăție. Alzheimer, trebuia să-și fi dat seama, având în vedere trecerea bruscă dintre claritate perfectă și confuzie desăvârșită. Citise undeva că mințile pacienților suferinzi de Alzheimer îi îngrădeau la hotarul dintre două tărâmuri, unde, într-un final, nu mai domnea decât negura.

Herman se duse până la soția lui și îi îndepărtă cu blândețe mâinile de la urechi.

— Britta, dragă, a trebuit doar să plec la cumpărături. Acum sunt înapoi. Șșștt, e în regulă, totul e bine.

O legănă în brațe, iar gângureala se opri, treptat. O privi apoi pe Erica.

— Ar fi bine să plecați acum. Și aș prefera să nu vă mai întoarceți.

— Dar soția dumneavoastră a pomenit ceva despre… trebuie să aflu…

Erica se împletici în eforturile ei de a găsi cuvintele potrivite, însă

Herman o privi dușmănos și îi spuse cu asprime:

— Nu vă mai întoarceți!

Simțindu-se ca un intrus, Erica se strecură afară din casă. În urma ei, îl auzi pe Herman vorbindu-i soției sale pe un ton liniștitor. Dar în mintea sa încă răsunau vorbele confuze ale Brittei, cu privire la vechile oseminte. Ce-o fi vrut să spună?

•

Mușcatele erau mai frumoase ca niciodată în vara aceea. Viola merse printre ele, culegând drăgăstos petalele ofilite. Înlăturarea uscăciunilor era absolut necesară dacă voia ca plantele să rămână frumoase. Deja straturile ei de mușcate erau de-a dreptul impresionante. În fiecare an lua butași și îi planta cu grijă în ghivece micuțe. De îndată ce creșteau destul de mari, îi transfera într-un ghiveci mai mare. Preferata ei era mușcata de Mårbacka. Nimic nu îi putea egala frumusețea. O impresiona dincolo de cuvinte acea combinație dintre florile diafane, în nuanțe de roz, și tulpinile mai puțin grațioase, răvășite. Însă era frumoasă și mușcata trandafirie.

Existau numeroși pasionați de mușcate în lumea largă. De când fiul ei o inițiase în aventura internetului, devenise membră a trei forumuri diferite și se înscrisese la patru buletine informative cu privire la mușcate. Însă bucuria cea mai mare o căpăta din schimbul de e-mailuri cu Lasse Anrell. Dacă exista o persoană care să iubească mușcatele mai mult decât ea, atunci el era persoana cu pricina. Corespondaseră prin e-mail de când luase parte la una dintre conferințele lui. Avusese multe întrebări de pus în respectiva seară, iar el îi dăduse un autograf pe cartea lui despre mușcate. Se plăcuseră reciproc, iar acum, Viola aștepta cu interes mesajele ce-și făceau regulat apariția în căsuța ei de e-mail. Erik obișnuia să o tachineze în legătură cu asta, spunând că pesemne avea o legătură amoroasă cu Lasse Anrell, pe la spatele lui, și că toate discuțiile despre mușcate erau, de fapt, un cod pentru activități amoroase. Erik avea propria teorie în legătură cu înțelesul fiecărui termen: „mușcată trandafirie” îl fascina cu precădere, și bărbatul începuse să o numească „Mușcata Trandafirie”… Viola se îmbujoră la acel gând, însă imediat, roșeața îi dispăru de pe chip, fiind înlocuită de lacrimi. Pentru a mia oară în ultimele câteva zile, era pusă față în față cu adevărul legat de dispariția lui Erik.

Pământul absorbi cu nesaț apa, în vreme ce femeia turnă câte puțin în fiecare farfurioară. Era important să nu ude mușcatele prea mult. Pământul trebuia să se usuce bine între două stropiri. Din multe puncte de vedere, aceea reprezenta o metaforă adecvată pentru relația pe care o avusese cu Erik. Erau precum două plante ale căror soluri fuseseră aride în momentul în care se cunoscuseră, după care ajunseseră să se teamă de-a fi stropite cu prea multă apă. Drept

urmare, continuaseră să trăiască despărțiți, își păstraseră viețile separate și se întâlniseră doar atunci când amândoi simțeau nevoia de a fi împreună. Își promiseseră încă de la început ca relația lor să fie un schimb reciproc de tandrețe, dragoste și discuții agreabile. De câte ori îi îndemna sufletul. Nu aveau să se lase nicicând copleșiți de uzura vieții de zi cu zi.

Auzind bătaia în ușă, Viola puse jos stropitoarea, ștergându-și apoi lacrimile de mâneca bluzei. Inspiră profund, aruncă o ultimă privire înspre mușcate, pentru a căpăta putere, și se duse să deschidă ușa.

Fjällbacka, 1943

— Britta, calmează-te! Ce s-a întâmplat? Iar e beat?

Elsy își mângâie pe spate prietena, alinând-o în vreme ce se așezară pe patul ei. Britta dădu din cap. Încercă să spună ceva, dar nu ieși decât un suspin. Elsy o trase mai aproape, bătând-o ușurel pe spinare.

— Șșt… Curând vei putea să te muți. Să găsești o slujbă undeva. Să scapi de mizeria de-acasă.

— Niciodată… niciodată n-o să mă mai întorc, suspină Britta, rezemându-se de prietena ei.

Elsy își simți cămașa umezindu-se de la lacrimile Brittei, dar nu îi păsă.

— Iar s-a purtat urât cu mama ta?

Britta scutură din cap.

— I-a tras o palmă. După aia n-am mai văzut. Am fugit. Of, de-aș fi fost băiat, i-aș fi tras pumni până l-aș fi învinețit.

— S-ar fi irosit o fețișoară tare frumoasă, dacă ai fi fost băiat, spuse Elsy și o îmbrățișă pe Britta, râzând.

Își cunoștea destul de bine prietena încât să-și dea seama că puțină lingușire ar fi izbutit oricând să o bine dispună.

— Tare amuzant, spuse Britta, încetând să mai suspine. Dar îmi pare rău pentru surioara și frățiorii mai mici.

— Nu prea ai mare lucru de făcut, zise Elsy, imaginându-și-i pe cei trei frățiori mai mici ai Brittei.

Își simți gâtul încleștat de furie la gândul că tatăl fetei făcuse atâta rău familiei. Tord Johansson era cunoscut în Fjällbacka drept un bețiv notoriu, cu un temperament afurisit. De câteva ori pe săptămână, el își bătea soția, pe nume Ruth, o ființă timorată, care atunci când era obligată să iasă din casă, își ascundea dindărătul unei batiste vânătăile de pe chip. Uneori și copiii aveau de suferit în urma mâniei bărbatului, însă scatoalcele de până atunci fuseseră rezervate celor doi frați mai mici ai Brittei. Tatăl nu ridicase încă mâna asupra fetei și a surioarei sale mai mici.

— De-ar muri odată. Să cadă beat în mare și să se înece, șopti Britta.

Elsy o apucă și mai strâns.

— Șșt! N-ar trebui să spui așa ceva, Britta. Cu voia lui Dumnezeu, sunt sigură că totul se va rezolva, într-un fel sau altul. Și fără ca tu să păcătuiești, dorindu-i moartea.

— Dumnezeu? spuse Britta cu amărăciune. N-a găsit niciodată drumul spre casa noastră. Și cu toate astea, mama încă mai stă acasă și se roagă, duminică de duminică. Tare mult a mai ajutat-o! Ție ți-e ușor să vorbești de Dumnezeu. Părinții tăi sunt de treabă și nici n-ai frați ori surori cu care să concurezi sau de care să te îngrijești.

Britta nu își putu ascunde mâhnirea din voce.

Elsy îi dădu drumul amicei sale. Pe un ton prietenesc, dar incisiv, ea îi spuse:

— Nici pentru noi lucrurile nu sunt întotdeauna ușoare. Mama își face atâtea griji pentru tata, încât se ofilește pe zi ce trece. De când Ökerö *a fost torpilat, mama crede că fiecare călătorie pe care o face tata cu barca lui va fi și ultima. Uneori o găsesc stând la fereastră, privind țintă spre mare, stăruind parcă să i-l aducă pe tata înapoi acasă.*

— Ei bine, mie nu mi se pare deloc același lucru, zise Britta, smiorcăindu-se.

— Bineînțeles că nu-i același lucru. Voiam doar să spun că… of, lasă.

Elsy știa că ar fi fost inutil să continue discuția. Își iubea prietena fiindcă îi știa bunătatea lăuntrică, însă uneori Britta putea să fie extrem de egoistă.

Auziră pe cineva urcând pe scări și Britta se ridică imediat, ștergându-și lacrimile.

— Ai musafiri, zise Hilma.

În spatele ei, pe scări, își făcură apariția Frans și Erik.

— Bună!

Elsy își dădu seama că mama nu era încântată, dar femeia îi lăsă în pace după ce spuse:

— Elsy, nu uita că trebuie să duci familiei Österman rufele pe care i le-am pregătit. În zece minute trebuie să pleci. Și ține minte că urmează să apară tata, dintr-o clipă într-alta.

După ce femeia plecă, Frans și Erik se așezară comod pe podeaua din camera lui Elsy.

— Nu prea pare că vrea să venim pe-aici, zise Frans.

— Mama crede că oamenii din clase sociale diferite nu ar trebui să se amestece între ei, spuse Elsy. Voi doi sunteți de rang superior, cu toate că nu văd de ce i-ar trece cuiva prin cap o asemenea chestie.

Le zâmbi strengărește, determinându-l pe Frans să-i scoată limba, drept răspuns. Erik o privi pe Britta.

— Ce faci, Britta? *spuse el timid. Pari supărată din vreo pricină.*

— Nu-i treaba ta, i-o reteză scurt fata.

— Probabil e doar o chestiune femeiască, zise Frans, râzând.

Britta îi aruncă o privire adulatoare și un zâmbet larg. Ochii însă îi rămaseră tot roșii.

— De ce ți se pare totul așa de amuzant, Frans? *întrebă Elsy, cu mâinile încrucișate în poală. Unii oameni o duc greu, știi asta*? *Nu toată lumea e ca tine și Erik. Războiul a adus dificultăți multor familii. Ar trebui să te gândești la asta din când în când.*

— Eu cum am ajuns să fiu târât în chestia asta? *întrebă ofensat Erik. Cu toții știm că Frans e un prostănac ignorant, dar să mă acuzi pe mine că nu sunt conștient de suferința oamenilor…*

Îi aruncă lui Elsy o privire insultată, dar apoi sări și urlă de durere când

Frans îi trase un pumn peste braț.

— Prostănac ignorant? Țin să te contrazic. Proști sunt cei care spun că „sunt conștienți de suferința oamenilor”. Parc-ai avea optzeci de ani. Pe puțin! Toate cărțile alea pe care le citești nu-ți fac bine la sănătate. Te fac să fii ciudat aici, la mansardă, spuse el, bătându-și cu degetul în tâmplă.

— Ah, nu-i da atenție, interveni Elsy, epuizată.

Uneori, gâlcevele neîncetate ale băieților reușeau să o întristeze. Erau atât de copilărești.

Un sunet de la parter o făcu să se lumineze la față.

— Tata e acasă!

Zâmbi fericită spre cei trei prieteni, apoi coborî la parter, pentru a-i ieși în întâmpinare. Însă pe la jumătatea drumului se opri, realizând că lipsea cu desăvârșire veselia pe care o auzea de obicei la întoarcerea acasă a tatii. În schimb, vocile urcau și coborau, părând necăjite. De îndată ce îl văzu, știu că se întâmplase ceva grav. Bărbatul era livid și își trecea mâna prin păr, după cum obișnuia să facă ori de câte ori îl îngrijora ceva.

— Tată? Șovăi fata, simțindu-și inima cât un purice.

Ce s-o fi întâmplat? Încercă să-i prindă privirea, însă văzu că bărbatul se uita țintă la Erik, care venise pe trepte, în urma ei. Deschise de câteva ori gura pentru a spune ceva, însă apoi o închise la loc, incapabil de a rosti o vorbă. Într-un final, izbuti să spună:

— Erik, cred că ar trebui să mergi acasă. Mama și tatăl tău… vor avea nevoie de tine.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Apoi Erik se lovi cu palma peste gură, dându-și seama că tatăl lui Elsy îi aducea vești proaste.

— Axel? Este…?

Nu reuși să își termine propoziția, ci doar înghiți cu greu, încercând să-și îndepărteze nodul din gât. Prin minte îi trecu imaginea trupului neînsuflețit al lui Axel. Cum avea să dea ochii cu mama și cu tatăl său? Cum avea să…?

— Nu e mort, zise Elof, realizând ce-i trecuse băiatului prin minte. Nu e mort, repetă el. Dar l-au capturat nemții.

Expresia lui Erik se transformă în uluire. Ușurarea și bucuria simțite la auzul veștii că Axel nu era mort fură înlocuite rapid de îngrijorare și groază la gândul că fratele lui se afla în mâinile inamicului.

— Haide! Vin cu tine până acasă, zise Elof.

Întregul său trup păru covârșit de responsabilitatea ce-i stătea pe umeri, aceea de a-i anunța pe părinții lui Axel că, de data aceea, băiatul nu avea să se mai întoarcă.

Capitolul 8

Paula zâmbi mulțumită, de pe bancheta din spate a mașinii. Felul în care Patrik și Martin se ciorovăiau pe scaunele din față avea ceva plăcut și familiar. În clipele acelea, Martin se afla în toiul unei critici vehemente cu privire la stilul de condus al lui Patrik; nu îi simțise lipsa, din punctul acela de vedere. Însă era evident că țineau unul la celălalt, iar Paula căpătă în foarte scurt timp un respect fantastic față de Patrik.

Deocamdată, Tanumshede părea să fi fost o mutare bună. Din clipa sosirii, îi păruse că se afla acasă. Trăise în Stockholm timp de mulți ani și uitase cum era să locuiască într-un oraș mic. Poate că, într-un fel, Tanumshede îi amintea de orășelul din Chile, unde își petrecuse primii ani de viață. Altă explicație nu găsea pentru rapiditatea cu care se adaptase în noul loc. Nu îi lipsea nimic din Stockholm. Posibil ca asta să nu fi fost din vina Stockholmului; prin natura meseriei sale, văzuse tot ce era mai rău, lucru care-i pângărise imaginea avută despre oraș. Însă adevărul era că acolo nu se simțise niciodată ca acasă, nici măcar copil fiind. Ea și mama ei făcuseră parte dintr-un val timpuriu de emigranți; li s-a oferit un apartament micuț la periferia Stockholmului, într-un cartier în care ochii lor negri și părul închis la culoare le făceau să iasă în evidență. Fusese singura din clasă care nu se născuse în Suedia. Și fusese nevoită să plătească pentru asta. În fiecare zi, în fiecare clipă, plătise pentru că se născuse într-o altă țară. Nu o ajutase faptul că după doar un an vorbea perfect suedeza, fără pic de accent. Chiar și-așa, rămăsese o străină.

Contrar convingerii populare, până ca ea să se alăture poliției, rasismul din cadrul instituției încetase a mai fi o problemă. Suedezii se obișnuiseră într-un final cu străinii veniți din alte țări, iar Paula nu mai era considerată o emigrantă. Pe de-o parte, fiindcă locuise deja de mulți ani în Suedia, pe de altă parte, fiindcă descendența ei sud-americană o plasa într-o categorie complet diferită de cea a refugiaților din Orientul Mijlociu sau din Africa. Deseori, îi părea absurd faptul că își pierduse statutul de emigrantă deoarece părea mai puțin străină decât refugiații din ultima vreme.

Oamenii precum Frans Ringholm o înspăimântau. Ei nu distingeau nuanțe, nu vedeau diversitate. După o singură privire, erau gata să catalogheze pe cineva pe baza aspectului exterior. Era aceeași prejudecată generală care le obligase pe ea și pe mama ei să fugă din Chile. Prejudecăți vechi de secole, ce decretau că numai o cale și numai un gen de persoană erau corecte, și orice altceva era anatema, o amenințare față de ordinea lumii lor. Dintotdeauna existaseră oameni precum Ringholm. Oameni care considerau că posedă

inteligența, ori puterea, ori tăria de a hotărî normele.

— Ce număr ziceai că e?

Martin se întoarse către Paula, întrerupându-i gândurile. Femeia aruncă o privire spre bucata de hârtie pe care o ținea în mână.

— Numărul șapte.

— Acolo, zise Martin, arătând spre clădire.

Patrik făcu un viraj, apoi parcă mașina. Se aflau în cartierul Kullen, în fața unui bloc de apartamente de lângă terenul de sport.

Plăcuța obișnuită de pe ușă fusese înlocuită cu una mai personalizată, făcută din lemn, cu numele Viola Pettersson imprimat elegant în interiorul unui cerc de flori pictate manual. Iar femeia care le deschise ușa se potrivi de minune plăcuței. Viola era durdulie, însă bine proporționată, cu un chip ce radia amabilitate. Când îi văzu rochia cu imprimeu floral, Paula se gândi că o pălărie de paie i s-ar fi potrivit de minune, așezată deasupra părului cărunt, pe care femeia îl prinsese în coc.

— Intrați, zise Viola, dându-se la o parte.

Paula aruncă o privire admirativă holului de la intrare. Apartamentul era foarte diferit de al ei, dar îi plăcea. Nu fusese niciodată în Provence, dar și-o imagina similară. Mobilier rustic și tablouri cu motive florale. Aruncă o privire în sufragerie și văzu că predomina același stil.

— Am făcut niște cafea, zise Viola, conducându-i.

Pe măsuța de cafea se afla un set delicat, roz-floral, cu biscuiți aranjați pe o farfurie.

— Mulțumim, zise Patrik, așezându-se cu grijă pe canapea.

După ce se făcură prezentările, Viola le turnă cafea tuturor, după care păru că-i așteaptă să înceapă discuția.

— Cum reușiți să obțineți asemenea mușcate frumoase? se trezi întrebând Paula, în vreme ce-și sorbi cafeaua.

Patrik și Martin o priviră surprinși.

— Ale mele par mereu să putrezească ori să se usuce, explică ea.

Patrik și Martin ridicară și mai mult din sprâncene.

— Ei, nu-i chiar așa de greu, zise Viola cu mândrie. Asigură-te doar că pământul se usucă bine de tot înainte să le uzi; nu trebuie să le uzi niciodată prea mult. Am căpătat un pont excelent din partea lui Lasse Anrell. Mi-a zis ca, din când în când, să folosesc nițică urină pe post de îngrășământ. Asta e șmecheria, în caz că-ți dau vreodată bătăi de cap.

— Lasse Anrell? întrebă Martin. Nu e cronicarul sportiv de la *Aftonbladet*{10}? Ce legătură are cu mușcatele?

Viola nu se sinchisi să răspundă unei asemenea întrebări prostești. Din punctul ei de vedere, Lasse era, înainte de orice altceva, expert în mușcate; abia dacă remarcase faptul că mai era și cronicar sportiv și

personalitate în televiziune.

Patrik își drese vocea.

— Din câte ne-a fost dat să înțelegem, dumneavoastră și Erik Frankel vă vedeați destul de regulat, spuse el, iar după o scurtă pauză, continuă: îmi… îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc, replică Viola, cu privirea plecată spre ceașca de cafea. Da, obișnuiam să ne vedem. Din când în când, Erik stătea aici, poate de vreo două ori pe lună.

— Cum v-ați cunoscut? întrebă Paula.

Îi venea greu să-și imagineze felul în care ajunseseră împreună acele două persoane, având în vedere cât de diferite erau casele lor.

Viola zâmbi. Paula îi observă cele două gropițe fermecătoare.

— Erik a ținut o cuvântare la bibliotecă, în urmă cu câțiva ani. Când anume? Acum patru ani, să zicem…? Tema se lega de Bohuslän și cel de-al Doilea Război Mondial, din câte-mi aduc aminte. După aceea am început să discutăm și, ei bine… dintr-una într-alta, am ajuns aici, zâmbi ea, cu gândul la amintirea cu pricina.

— Niciodată nu v-ați întâlnit la el acasă? întrebă Martin, întinzându-se după un biscuit.

— Nu. Lui Erik i se părea mai simplu să ne întâlnim aici. Vedeți dumneavoastră, el locuiește… locuia în aceeași casă împreună cu fratele său și, cu toate că Axel era deseori plecat… Nu, Erik prefera să vină aici.

— V-a pomenit vreodată să fi primit niște amenințări? întrebă Patrik.

Viola scutură puternic din cap.

— Nu, niciodată. Nici măcar nu mi-aș putea imagina… Adică, pentru ce să-l amenințe cineva pe Erik, un profesor de istorie, ieșit la pensie? E absurd numai gândul la așa ceva.

— Însă adevărul e că a primit amenințări, cel puțin, indirect, iar asta din cauza interesului avut față de nazism și cel de-al Doilea Război Mondial. Anumite organizații nu privesc cu ochi buni atunci când cineva zugrăvește istoria într-un fel cu care ei nu sunt de acord.

— Erik nu „zugrăvește istoria”, după cum v-ați exprimat dumneavoastră, cu atâta neglijență, spuse Viola, cu privirea cuprinsă brusc de mânie. Era un istoric consacrat, minuțios cu privire la informații și extrem de pretențios când venea vorba de prezentarea adevărului în forma sa reală, și nu așa cum l-ar fi dorit el sau oricine altcineva. Erik nu zugrăvea. El punea laolaltă puzzle-uri. Încet-încet, bucată cu bucată, rezolva enigmele trecutului. Un pic de cer albastru aici, o bucățică de câmpie verde acolo, până când, la final, își putea expune rezultatele în fața noastră, a tuturor. Nu că munca lui s-ar fi încheiat vreodată cu adevărat, zise ea, în timp ce blândețea îi reveni în priviri. Mereu există mai multe lucruri, mai multă realitate de

descoperit.

— De ce îl pasiona atât de mult cel de-al Doilea Război Mondial? întrebă Paula.

— De ce e lumea interesată de orice? De ce iubesc eu mușcatele? De ce nu trandafirii?

Viola își ridică brusc mâinile, dar, în același timp, expresia îi deveni gânditoare.

— În cazul lui Erik, nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama. Ce i s-a întâmplat fratelui său în timpul războiului și-a pus amprenta asupra lui. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta sau, mă rog, s-a întâmplat o singură dată – iar aceea a fost și unica ocazie în care l-am văzut beat pe Erik. S-a întâmplat ultima oară când ne-am văzut.

Vocea îi tremură și avu nevoie de câteva minute ca să-și revină îndeajuns cât să continue.

— Erik a apărut aici fără să mă anunțe că vine. Lucru ciudat, în sine, iar pe deasupra, băuse exagerat de mult, ceea ce era de neimaginat. Primul lucru pe care l-a făcut odată ajuns a fost să meargă la dulăpiorul cu băuturi și să-și toarne un whisky mare. Apoi s-a așezat aici, pe canapea, și a început să vorbească, în timp ce bea cu sete. N-am înțeles mare lucru din ce spunea; îmi păreau balivernele unui bețiv. Dar mi-am dat seama că aveau de-a face cu Axel. Și ceea ce pățise acesta pe când fusese prizonier. Modul în care le afectase familia.

— Ați spus că atunci a fost ultima dată când l-ați văzut pe Erik. Din ce motiv? De ce nu v-ați mai văzut de-a lungul verii? Nu v-ați întrebat unde era?

Chipul Violei fu deformat de încercările sale de a-și ține lacrimile în frâu. Într-un final, pe un ton răgușit, ea spuse:

— Fiindcă Erik și-a luat la revedere. A plecat de-aici – sau mai bine zis, s-a împleticit – pe la miezul nopții, iar ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că trebuia să ne luăm rămas-bun. Mi-a mulțumit pentru timpul petrecut împreună și m-a sărutat pe obraz. Apoi a plecat. Am crezut că erau vorbe goale, spuse la beție. A doua zi, m-am purtat ca o adevărată idioată, stând în fața telefonului, cu privirea ațintită asupra lui, așteptând ca el să sune și să-mi dea explicații, sau să se scuze, sau… orice… Însă nu mi-a mai dat niciun semn. Și din cauza mândriei mele stupide, am refuzat să-l sun eu. Dacă aș fi făcut-o, poate că nu ar fi fost lăsat acolo singur…

Suspinele o copleșiră, lăsând-o cu vorbele neterminate.

Dar Paula o înțelese. O atinse pe mână și zise:

— N-ați fi putut face nimic. De unde să fi știut?

Viola dădu din cap, șovăind, după care își șterse lacrimile cu podul palmei.

— Țineți minte în ce zi a fost aici? întrebă Patrik.

— Să verific pe calendar, spuse Viola ridicându-se, recunoscătoare pentru clipa de distragere. Scriu notițe pentru fiecare zi în parte, așa că ar trebui să pot afla, pentru dumneavoastră.

Părăsi încăperea.

— S-a întâmplat pe cincisprezece iunie, zise ea, la întoarcere. Îmi aduc aminte că fusesem la dentist în după-amiaza respectivă, deci sunt sigură că e ziua corectă.

— În regulă, mulțumim, spuse Patrik, ridicându-se în picioare.

După ce-și luară adio de la Viola și odată ajunși în stradă, cu toții avură același gând. Ce se putuse întâmpla pe 15 iunie încât Erik să se îmbete, într-un mod total necaracteristic lui, și să pună capăt relației cu Viola? Ce să se fi întâmplat?

•

— E evident că nu are pic de control asupra ei!

— Dan, ești nedrept! Cum de poți fi atât de sigur că tu n-ai fi căzut în aceeași capcană?

Anna stătea aplecată peste blatul de lucru din bucătărie, cu brațele încrucișate, privindu-l aspru.

— O, nu! În niciun caz!

Părul blond al lui Dan stătea drept în sus, asta fiindcă bărbatul își tot trecea cu mâinile prin el.

— Da. Vorbește cel care a fost sută la sută sigur că pe timp de noapte a intrat cineva cu forța în casă și a furat toată ciocolata din cămară. Dacă n-aș fi găsit eu ambalajele goale sub perna Linei, tu încă ai fi mișunat pe-acolo, în căutarea unui hoț cu urme de ciocolată pe la colțul gurii.

Anna se forță să nu râdă și își simți mânia domolindu-se. Privind-o, și lui Dan îi veni să zâmbească.

— Trebuie să recunoști, a fost așa de convingătoare când m-a asigurat de inocența ei!

— Cu siguranță. Când va fi mai mare, puștoaica o să primească un premiu Oscar. Dar nu uita că și Belinda poate fi la fel de convingătoare. Nu-i de mirare că Pernilla a crezut-o. Nu poți să afirmi, cu mâna pe inimă, că tu n-ai fi făcut la fel.

— Bine, bine, spuse Dan, bosumflat. Însă Pernilla ar fi trebuit s-o sune pe mama prietenei, să verifice. Eu așa aș fi procedat.

— Da, probabil că așa ai fi făcut. Iar de acum încolo, așa va face și Pernilla.

— De ce vorbiți despre mama?

Belinda coborî scările, încă purtând cămașa de noapte, și cu părul vâlvoi. Refuzase să se dea jos din pat de duminică dimineața, de când o aduseseră acasă de la Erica și Patrik, mahmură și pesemne plină de remușcări. Între timp, mai toate părerile de rău se evaporaseră, înlocuite fiind de și mai multă furie, care devenise tovarășa ei

constantă.

— Nu discutăm despre mama ta, spuse Dan, epuizat, simțind că avea să izbucnească o nouă ceartă.

— Iar zici porcării despre mama? mârâi Belinda, întorcându-se către Anna.

Uitându-se resemnată în direcția lui Dan, Anna spuse calm:

— După cum știi, n-am spus niciodată vreun lucru negativ despre mama ta. Așa că nu-mi vorbi pe tonul ăsta.

— Ba o să folosesc ce ton vreau! se răsti Belinda. Asta e casa mea, nu a ta! Așa că poți să-ți iei nenorociții de plozi și să te cari!

Dan făcu un pas înainte, cu ochii scânteindu-i.

— Nu-i vorbi așa Annei! Asta e și casa ei. Același lucru e valabil și pentru Adrian și Emma. Iar dacă nu-ți convine…

Imediat ce rosti asta, își dădu seama că fusese lucrul cel mai rău pe care l-ar fi putut spune.

— Nu, nu-mi convine! Îmi fac bagajele și plec acasă, la mama! Și acolo voi sta până când femeia asta și copiii ei se mută de-aici!

Belinda se întoarse pe-un călcâi și alergă la etaj. Atât Dan, cât și Anna tresăriră când ușa camerei se trânti zgomotos.

— Dan, poate că are dreptate, zise Anna, cu sfială. Poate că lucrurile s-au întâmplat un pic cam repede. Adică, abia dacă a avut timp să se deprindă cu situația, că noi am și apărut aici, invadându-i căminul și viața.

— Are șaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Și se poartă ca un țânc de cinci ani.

— Trebuie să înțelegi și punctul ei de vedere. N-are cum să-i fi fost ușor. Când tu și Pernilla v-ați despărțit, ea era la o vârstă delicată și…

— A, mulțumesc mult. De parcă aveam nevoie să-mi apese din nou pe umeri sentimentul de vinovăție. Știu că din vina mea am divorțat, așa că nu-i nevoie să-mi azvârli și tu în obraz chestia asta.

Spunând asta, trecu brusc pe lângă Anna, după care ieși pe ușa principală. Pentru a doua oară pe ziua respectivă, o ușă se trânti atât de zgomotos, încât ferestrele zăngăniră. Timp de câteva secunde, Anna rămase nemișcată lângă blatul din bucătărie. Apoi se prăbuși pe podea și începu să plângă.

Fjällbacka, 1943

— Aud că germanii au pus în sfârșit mâna pe băiatul doctorului.

Vilgot chicoti vesel în timp ce-și atârnă haina în cârligul de pe hol. Îi înmână servieta lui Frans, care o așeză la locul ei, rezemată de un scaun.

— Era și timpul. Trădare, eu așa aș numi ceea ce făcea, însă oamenii sunt ca oile. Merg cu turma și behăie la comandă. Numai unul ca mine, unul care îndrăznește să gândească pentru sine, poate vedea lucrurile așa cum sunt ele. Și, crede-mă, Axel Frankel era un trădător. Sper să se debaraseze de el în doi timpi și trei mișcări.

Vilgot merse în salon și se cufundă în fotoliul său preferat. Frans îl urmă îndeaproape, iar Vilgot privi în sus, spre el.

— Hei, unde-i băutura mea? De ce ești așa de lent astăzi?

Părea nervos, așa că Frans se grăbi spre dulăpiorul cu băuturi, pentru a-i turna un păhărel tatălui său. Fusese obiceiul lor de pe vremea când era mic. Mamei nu îi plăcuse faptul că, de la o vârstă așa de fragedă, lui Frans i se ceruse să umble cu băuturi alcoolice, dar, ca de obicei, femeia nu avusese niciun cuvânt de spus.

— Ia loc, băiete, ia loc.

Ținându-și bine paharul, Vilgot indică mărinimos spre fotoliul de lângă el. În vreme ce se așeză, Frans simți plutind în aer un abur de alcool. Foarte probabil ca băutura pe care i-o turnase tatii să nu fi fost prima pe care acesta o savura în ziua respectivă.

— Tatăl tău a încheiat o afacere pe cinste azi, află de la mine!

Vilgot se aplecă înainte, iar aburii de alcool îi umplură lui Frans nările.

— Am semnat un contract cu o companie germană. Un contract exclusiv. Voi fi unicul lor furnizor din Suedia. Au zis că le e greu să găsească parteneri de afaceri și îi cred, râse el pe înfundate, cu pântecele voluminos tremurându-i.

Își dădu pe gât băutura și îi întinse paharul lui Frans.

— Mai toarnă-mi unul.

Ochii îi erau încețoșați.

Mâna lui Frans tremură ușor când îi luă paharul. Continuă să tremure și atunci când îi turnă bărbatului tăria parfumată, din care vărsă câteva picături.

— Toarnă-ți și ție unul, zise Vilgot.

Sună mai mult a ordin, decât a invitație. Ceea ce și era. Frans lăsă jos paharul plin al tatălui său și se întinse după unul gol, pentru el. Mâna nu-i mai tremură în timp ce și-l umplu ochi. Cu multă grijă, băiatul aduse băuturile spre tatăl său. Vilgot ridică paharul, în vreme ce Frans se așeză la loc.

— Până la fund, băiete.

Frans simți lichidul arzându-l pe gâtlej, până în stomac, unde i se așeză, ca un bulgăre încins. Tatăl lui zâmbi. Un firicel de alcool i se scurse pe bărbie.

— Unde-i maică-ta? întrebă Vilgot, pe un ton aspru.

Frans privi fix spre un punct de pe perete.

— E în vizită la bunica și vine acasă mai târziu.

Vocea băiatului păruse metalică și înăbușită, ca și cum ar fi provenit de la altcineva. Cineva din exterior.

— Grozav. Deci noi doi putem discuta în pace și liniște. Haide, fiule, mai ia unul!

Frans era conștient de privirea cu care tatăl său îl urmărea, în timp ce umplea din nou paharul. De data aceea, băiatul nu lăsă sticla în dulăpior, ci o aduse cu el. Vilgot zâmbi recunoscător și ridică paharul, pentru a căpăta mai mult.

— Ești un flăcău de treabă, Frans.

Din nou, alcoolul îi pârjoli gâtlejul, înainte de a-i da o senzație plăcută în stomac. Contururile obiectelor din jur începură să se topească. Avu senzația că plutea undeva la hotarul dintre real și imaginar.

Vocea lui Vilgot se înmuie.

— Pot câștiga mii de riksdaler{11} din afacerea asta numai în următorii ani. Iar dacă germanii își vor mări cererea pentru armament, sunt șanse mari să câștig și mai mult. Poate chiar milioane. Au promis să mă pună în legătură cu alte companii care au nevoie de serviciile noastre. Acum că mi-am făcut intrarea…

Ochii lui Vilgot scânteiară în lumina difuză. Se linse pe buze.

— Va fi o afacere de succes pe care tu o vei prelua într-o bună zi, Frans.

Întinse mâna spre fiul său.

— Va veni vremea când le vei putea spune tuturor din Fjällbacka să se ducă învârtindu-se. Când germanii vor prelua puterea, noi vom fi șefi. Iar atunci vom avea mai mulți bani decât și-ar putea închipui idioții ăia. Așa că bea un păhărel cu tatăl tău și hai să închinăm pentru un viitor strălucit!

Vilgot ridică paharul și-l ciocni cu cel plin-ochi al lui Frans.

Senzația plăcută continuă să i se răspândească în piept, în vreme ce închină din nou paharul cu tatăl său.

Capitolul 9

Gösta abia începuse o rundă virtuală de golf, când auzi pașii lui Mellberg pe coridor. Închise repede jocul și luă în mână un raport, încercând să pară complet cufundat în lectura acestuia. Pașii lui Mellberg se apropiară, însă ceva era diferit la ei. Și ce mai era și zgomotul acela straniu? Gösta se dădu îndărăt cu scaunul de la birou, pentru a-și putea scoate capul pe hol. Prima dată îl zări pe Ernst, mergând legănat în fața lui Mellberg, cu limba scoasă de-un cot, ca de obicei. În urma lui venea o siluetă contorsionată în mod straniu, care avansa greoi. Semăna mult cu Mellberg, și totuși, parcă nu…

— La ce naiba te tot holbezi?

Vocea și tonul aparțineau cu siguranță șefului.

— Ce-ai pățit? întrebă Gösta.

Deja Annika se uita lung din bucătărie, unde era ocupată cu hrănitul Maiei.

Mellberg bolborosi ceva, dar nimeni nu înțelese nimic.

— Poftim? Ce-ai zis? N-am auzit.

Mellberg îi aruncă o privire fioroasă, după care spuse:

— Am luat lecții de salsa. Vreo problemă cu asta?

Gösta și Annika se priviră uluiți. Apoi se chinuiră să nu izbucnească în râs.

— Ei bine? strigă Mellberg. Vreo remarcă amuzantă? Nimeni? Fiindcă există multe ocazii de-a mai tăia din lefuri pe-aici, pe la secție.

Apoi trânti zgomotos ușa biroului său.

Timp de câteva secunde, Annika și Gösta priviră fix spre ușa închisă, însă apoi nu se mai putură abține. Râseră amândoi până când le dădură lacrimile, dar o făcură cât mai discret posibil.

După ce se asigură că ușa lui Mellberg era închisă, Gösta se strecură până în bucătărie și îi șopti Annikăi:

— A zis că a luat lecții de salsa? Chiar a zis el asta?

— Mă tem că da, îi răspunse Annika, ștergându-și lacrimile de mâneca puloverului.

Aflată la masă, cu o farfurie în față, Maia îi privea fascinată.

— Dar de ce? Ce naiba l-o fi apucat? zise Gösta uluit, imaginându-și scena.

— Ei bine, în orice caz, e prima dată când mi-e dat să aud așa ceva.

Încă râzând, Annika scutură din cap, apoi se așeză la loc pentru a continua să o hrănească pe Maia.

— Ai văzut ce bățos era? Semăna cu creatura aia din *Stăpânul Inelelor*. Gollum. Nu așa îl chema?

Gösta se strădui să-l imite pe Mellberg, iar Annika își duse mâna la gură, pentru a nu izbucni în hohote de râs.

— Salsa! Trebuie să fi fost un adevărat șoc pentru Mellberg. N-a mai făcut mișcare de… o eternitate! E un mister pentru mine cum a reușit să treacă de proba fizică a instructajului pentru poliție.

— Ce știm noi, poate o fi fost un atlet pe cinste în tinerețe.

Annika se gândi mai bine la cele spuse și dădu din cap.

— Însă nu cred. Doamne sfinte, asta a fost bomba zilei. Mellberg la un curs de salsa! Oare ce mai urmează după asta?

Ridică spre gura Maiei o lingură plină cu mâncare, dar copila își întoarse capul, cu încăpățânare.

— Micuța asta nu vrea să mănânce nimic. Dar dacă nu izbutesc s-o conving să ia măcar câteva linguri, nu mi-o vor mai încredința niciodată, oftă ea și făcu o nouă încercare, însă gura Maiei rămase ferecată, precum baza militară Fort Knox.

— Să încerc eu? întrebă Gösta, întinzându-se după lingură.

Annika îl privi mirată.

— Tu? În regulă, încearcă. Dar nu-ți face mari speranțe.

Gösta nu-i răspunse și, schimbând locurile cu femeia, se așeză lângă Maia. Azvârli jumătate din mâncarea pe care Annika o luase cu lingura, și începu să-și miște brațele prin aer.

— Vruum, vruum, vruum, vine avionul.

Pilotă lingura ca pe un avion și fu răsplătit cu interesul deplin al Maiei.

— Vruum, vruum, vruum, vine avionul, zboară direct spre…

Maia deschise gura, ca la comandă, iar avionul și încărcătura lui de spaghete și sos de carne se pregătiră de aterizare.

— Mmm… ce bun a fost, zise Gösta, luând iar puțină mâncare în lingură. Puf, puf, puuuf, acum vine trenul. Puf, puf, puuuf, direct în tunel.

Gura Maiei se deschise din nou, iar spaghetele pătrunseră în tunel.

— Nu-mi vine să cred! spuse Annika, rămasă cu gura căscată. Unde-ai învățat să faci asta?

— Ei, nu-i mare lucru, zise Gösta, cu modestie, dar zâmbi mândru în vreme ce o mașină de curse își făcu și ea loc, ducând lingura cu numărul trei.

Annika se așeză la masa din bucătărie și privi cum colegul său golea încet farfuria din fața Maiei, care înghiți fiecare dumicat.

— Știi ceva, Gösta? zise Annika. Viața e așa nedreaptă uneori.

— V-ați gândit vreodată să adoptați? întrebă Gösta, fără să o privească. Pe vremea mea, era ceva neobișnuit. Dar în ziua de azi, eu n-aș ezita. Se pare că din ce în ce mai mulți copii sunt adoptați.

— Am discutat în legătură cu asta, spuse Annika, trasând cerculețe cu vârful degetului pe fața de masă. Dar niciodată nu s-a concretizat. Am făcut tot posibilul să ne umplem viețile cu altceva, în afară de copii, însă…

— Nu e prea târziu, spuse Gösta. Dacă începeți acum, s-ar putea să nu vă ia prea mult. Iar culoarea pielii copilului nu contează, așa că alegeți țara cu cea mai scurtă listă de așteptare. Eu aș mulțumi cerului dacă m-ar adopta niște oameni ca tine și Lennart.

Femeia înghiți în sec, plecându-și privirea spre degetul care se rotea pe fața de masă. Cuvintele lui Gösta îi stârniseră dorințe pe care ea și Lennart și le înăbușiseră cumva în ultimii câțiva ani. Poate că se temeau. După toate pierderile de sarcină, după toate speranțele năruite fără încetare. Însă poate că deveniseră mai puternici între timp. Poate că ar fi reușit să o facă dacă și-ar fi luat inima-n dinți. Fiindcă năzuința încă era acolo, înflăcărată ca întotdeauna. Nimic nu părea să suprime dorința aceea de a strânge un copil în brațe, de a avea un suflet pe care să-l iubească.

— Ei bine, ar trebui să mă apuc de lucru, zise Gösta, ridicându-se în picioare, fără a o privi.

O mângâie pe Maia pe creștet.

— Bine că a mâncat totuși ceva, așa că data viitoare când o va mai lăsa aici cu noi, Patrik nu-și va face griji că va muri de foame.

Era pe punctul de a părăsi bucătăria, când Annika îi șopti:

— Mulțumesc, Gösta.

Bărbatul dădu din cap, stânjenit. Apoi dispăru în birou și închise ușa în urma lui. Se așeză în fața computerului, privind țintă spre ecran, dar fără să-l vadă. În schimb, văzu chipul lui Maj-Britt. Și al băiețelului care trăise numai câteva zile. Trecuseră de-atunci așa de mulți ani. O eternitate. Aproape o viață întreagă. Însă tot mai putea simți acea mânuță care îl strângea de-un deget.

Cu un suspin, Gösta își porni jocul de golf.

•

Timp de trei ceasuri, Erica izbuti să-și înlăture toate gândurile cu privire la dezastruoasa vizită pe care i-o făcuse Brittei. Vreme în care scrise cinci pagini din noua sa carte. Apoi mintea i se reîntoarse la Britta, făcând-o să-și abandoneze complet proiectul.

Se simțise teribil de rușinată când părăsise căminul Brittei. Îi venea greu să izgonească amintirea expresiei lui Herman, când acesta o văzuse stând la masa din bucătărie, alături de soția lui, aflată într-o stare deplorabilă. Erica îi înțelesese reacția. Prin eșecul de a recunoaște simptomele, ea dăduse dovadă de o nepăsare crasă. Dar în același timp, nu regreta faptul că o vizitase pe Britta. Încet-încet, începea să adune mai multe piese din acel puzzle. Erau difuze și vagi, dar începeau totuși să zugrăvească o imagine a mamei sale, mult mai completă decât cea pe care o avusese în trecut.

Era ciudat faptul că nu auzise până atunci numele de Erik, Britta ori Frans. Cândva, aceștia fuseseră probabil extrem de importanți pentru ea. Însă odată ajunși la maturitate, nu păreau să fi păstrat legătura

unul cu celălalt, deși continuaseră să locuiască în Fjällbacka.

Atât Axel, cât și Britta o descriseseră pe Elsy drept o tânără afectuoasă și amabilă, trăsături pe care Erica le asocia cu greu propriei versiuni a mamei sale. N-ar fi zis că era o persoană haină, ci mai degrabă rezervată și solitară, ca și cum toată căldura sufletească avută cândva i se înăbușise cu mult înainte de nașterea Ericăi și a Annei. Cu gândul la toate lucrurile care îi scăpaseră de-a lungul vieții, Erica fu brusc copleșită de amărăciune. Erau lucruri pe care nu avea cum să le mai recupereze. Mama nu se mai afla printre ei, răpită fiind de un accident de mașină, în urmă cu patru ani, ce îi curmase și viața lui Tore, tatăl Ericăi și al Annei. Erica nu mai putea reînvia nimic, nu mai putea pretinde despăgubire pentru nimic, nu mai putea stărui și nu mai putea cere nimic, și nu mai avea ce acuzații să lanseze împotriva mamei sale. Nu ar mai fi putut spera decât ca lucrurile să se limpezească puțin. Ce se întâmplase cu acea Elsy pe care o știau Axel și Britta? Ce se întâmplase cu acea Elsy afectuoasă și plină de tandrețe?

O bătaie în ușa de la intrare îi întrerupse gândurile, așa că Erica se ridică pentru a deschide.

•

— Anna? Intră.

Cu perspicacitatea unei surori mai mari, observă imediat ochii injectați ai Annei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, mult mai îngrijorată decât intenționase să pară.

Anna trecuse prin multe în ultimii ani; Erica nu reușise niciodată să se dezobișnuiască de rolul matern pe care și-l asumase încă de pe vremea când erau copile.

— Doar greutăți în combinarea celor două familii separate, zise Anna, râzând timid. Nimic căruia să nu-i pot face față, însă ar fi grozav să pot vorbi despre asta.

— Atunci hai să stăm de vorbă, spuse Erica. Să-ți torn o ceașcă de cafea, iar dacă scormonesc destul de mult prin bufet, probabil că voi găsi și niște bunătăți cu care să ne consolăm.

— Să înțeleg că ai renunțat la dietă, acum că ești femeie măritată? zise Anna.

— Nici nu-mi pomeni de asta, oftă Erica, îndreptându-se către bucătărie. După o săptămână petrecută în spatele biroului, destul de curând va trebui să-mi cumpăr niște pantaloni noi. Ăștia încep să mă strângă ca pe-un cârnat.

— Știu exact ce spui, răspunse Anna, luând loc la masă. De când m-am mutat cu Dan, am senzația că m-am mai împlinit. Și nici nu-mi e de ajutor faptul că Dan pare capabil să mănânce absolut orice, fără să pună un gram pe el.

— E ușor să te scoată din sărite cu asta, zise Erica, așezând câteva chifle pe o farfurie. Încă mai mănâncă rulouri cu scorțișoară la micul dejun?

— Vrei să spui că făcea asta încă de pe-atunci când voi doi erați împreună? râse Anna. Imaginează-ți ce greu e să-i convingi pe copii de importanța unui mic dejun sănătos când Dan stă acolo, înmuind chiar în fața ochilor noștri rulouri cu scorțișoară, în ciocolată caldă.

— Și Patrik își înmoaie în ciocolată caldă sandviciurile cu brânză și caviar, ceea ce nu e cu mult mai bine. Așadar, spune-mi ce s-a întâmplat. Iar vă dă de furcă Belinda?

— Mda, ăsta e cu siguranță mărul discordiei, însă totul devine așa de neplăcut. Astăzi, eu și Dan am început să ne certăm din cauza asta și…

Cu o expresie nefericită, Anna luă o chiflă de pe platou.

— Nu e întocmai vina Belindei, asta am tot încercat să-i explic lui Dan. Fata reacționează la o situație nouă, care nici nu depinde de ea. Și are dreptate. Nu a fost o alegere proprie ca eu și vreo doi copii să-i fim băgați pe gât.

— Presupun că așa e, dar tot ar trebui să se poarte civilizat. Iar aici intervine Dan. Doctorul Phil spune că un părinte vitreg nu ar trebui niciodată să disciplineze un copil de vârsta ei.

— Doctorul Phil?

Anna râse așa de tare, încât se înecă.

— Erica, e clar că a sosit momentul să ieși din concediul de maternitate. Doctorul Phil?

— Află tu că am învățat multe de la doctorul Phil, spuse Erica, părând ofensată.

Nimeni nu scăpa ușor dacă se apuca să facă glume pe seama idolului ei. Emisiunea TV a doctorului Phil fusese punctul culminant al zilelor sale din anul de concediu, iar în ultima vreme, Ericăi îi trecuse chiar prin minte să ia o pauză de la scris, în jurul prânzului, pentru a-l putea urmări.

— Dar bănuiesc că are și el dreptate, recunoscu Anna, urâcioasă. Am senzația că Dan nu ia lucrurile destul de în serios sau, la cealaltă extremă, le ia prea în serios. De vineri mă tot chinui să-l împiedic să se certe cu Pernilla în legătură cu educația copiilor. A ținut-o întruna că nu poate avea încredere în ea să aibă grijă de fete și… Ei bine, s-a înfuriat teribil. Și în toiul discuției a venit Belinda la parter, iar atunci lucrurile chiar au luat o întorsătură urâtă. Acum fata nu mai vrea să locuiască la noi, iar Dan a urcat-o într-un autobuz spre Munkedal.

— Cum fac față Emma și Adrian? întrebă Erica, luând o nouă chiflă de pe farfurie.

Avea să se întoarcă la dietă în următoarea săptămână. Fără doar și poate. Numai că trebuia să-și reintre în mână cu scrisul în săptămâna

curentă, apoi…

— Deocamdată toate bune, să bat în lemn, spuse Anna, lovind ușor în masa de bucătărie. Îi idolatrizează pe Dan și pe fete, li se pare grozav să aibă surori mai mari. Așadar, pentru moment nu există probleme pe frontul ăsta.

— Dar Malin și Lisen? Ele cum fac față situației?

Erica se referea la surorile mai mici ale Belindei, în vârstă de unsprezece și opt ani.

— Și ele sunt în regulă. Le face plăcere să se joace cu Emma și Adrian, iar pe mine par să mă tolereze. Nu, dificil îi e mai ales Belindei. Dar ea e la vârsta aia, știi tu, când toate lucrurile sunt complicate.

Anna suspină, apoi se întinse, la rându-i, după o nouă chiflă.

— Dar tu? Cum merge treaba pe-aici? Faci progrese cu cartea?

— Bănuiesc că merge binișor. Mereu sunt lentă la început. Am de procesat mult material obținut în urma cercetărilor, în plus, am mai programat și o grămadă de interviuri. Totul începe să capete formă, dar…

Erica ezită. Avea un instinct adânc înrădăcinat de a-și proteja sora mai mică, dar hotărî că era dreptul Annei să știe ce anume o preocupase în ultima vreme. Luă totul de la început și îi spuse repede surorii ei despre medalie și celelalte obiecte găsite în cufărul lui Elsy, dar și despre jurnale și faptul că discutase cu niște oameni în legătură cu trecutul mamei lor.

— De ce nu mi-ai zis mai devreme? întrebă Anna.

Erica își schimbă stânjenită poziția.

— Păi, ei bine, știu că ar fi trebuit să o fac, dar… Chiar mai contează? Doar îți spun acum, nu?

Anna se gândi dacă să mai aducă sau nu argumente, dar apoi hotărî să lase lucrurile așa cum erau.

— Aș vrea să văd totul, spuse ea brusc.

Erica se ridică iute, ușurată că sora ei nu avea să țipe la ea fiindcă nu-i împărtășise descoperirile sale.

— Sigur. Aduc acum totul.

Erica fugi la etaj, spre camera sa de lucru. La întoarcere, așeză obiectele pe masa din bucătărie: jurnalele, cămașa copilului și medalia. Anna se uită lung la toate.

— Cum naiba o fi dat de asta? zise ea, ridicând medalia și ținând-o în palmă, pentru a o studia cu atenție. Iar asta… cui o fi aparținut asta?

Ridică în aer cămășuța pătată.

— Acolo e rugină?

Se întinse mai aproape, cât să poată examina petele ce acopereau o mare parte a cămășii.

— Patrik crede că e sânge, spuse Erica, în vreme ce Anna tresări la auzul cuvintelor.

— Sânge? De ce-ar ține mama într-un cufăr din pod o cămășuță de copil, pătată cu sânge?

Cu o privire dezgustată, ea azvârli cămașa pe masă, apoi ridică jurnalele.

— Există ceva nerecomandat minorilor în astea? întrebă Anna, fluturând jurnalele albastre. Povești erotice care să mă traumatizeze pe viață, dacă le citesc?

— Nu, râse Erica. Nu-i nevoie să fii îngrijorată. Nu apare nimic cu teme sexuale. De fapt, nu prea apare mai nimic, în general. Doar niște descrieri ale vieții de zi cu zi. Dar există ceva în legătură cu care mi-am tot pus întrebări…

Pentru prima oară, fu în stare să exprime în cuvinte acele gânduri care o tot obsedaseră în ultima vreme.

— Ce e? întrebă Anna, răsfoind prin jurnale.

— Ei bine, mă întreb dacă există mai multe jurnale precum astea. Cele din cufăr se termină în mai 1944, când al patrulea caiet era complet umplut. Și asta-i tot. Bineînțeles, poate că mama s-a plictisit să mai țină un jurnal. Dar în cazul ăsta, s-ar mai fi obosit să completeze cel de-al patrulea caiet? Pare totuși cam straniu.

— Deci tu crezi că s-ar putea să mai existe și altele? Dar ce să mai scrie prin ele, pe lângă ce-ai citit deja? Adică, nu e ca și cum mama ar fi avut o viață tocmai palpitantă. Născută și crescută aici, după care l-a cunoscut pe tata, am venit noi pe lume, apoi… Ce să fie mai mult de-atât?

— Nu spune asta, răspunse Erica.

Se întrebă cât de mult ar fi trebuit să-i dezvăluie surorii sale. Nu avea nimic concret, dar intuiția îi spunea că medalia și cămașa pătată de sânge urmau să conducă spre alte descoperiri, ba chiar să scoată la lumină acel lucru care le umbrise atât de mult viețile.

Inspiră profund și îi povesti cu lux de amănunte conversațiile avute cu Erik, Axel și Britta.

— Adică, ai mers acasă la Axel Frankel și i-ai cerut medalia la doar câteva zile după ce fratele său a fost găsit mort? Dumnezeule, probabil că te-a considerat o adevărată hienă, spuse Anna, cu acea onestitate necruțătoare de care numai o soră mai mică putea fi în stare.

— Vrei sau nu să afli ce au zis? întrebă Erica, indignată, deși înclina să-i dea dreptate Annei. Într-adevăr, nu avusese o comportare tocmai delicată.

Când Erica își termină de spus povestea, Anna o privi încruntată.

— S-ar părea că au avut de-a face cu o persoană complet diferită. Ce-a zis Britta despre medalie? Știa de ce avea mama o medalie nazistă?

Erica dădu din cap.

— N-am avut timp să o întreb. Suferă de Alzheimer și după o vreme a început să devină confuză, apoi a apărut acasă și soțul ei, care s-a supărat cumplit și… Ei bine, m-a poftit să plec de-acolo, spuse Erica, dregându-și vocea.

— Erica! strigă Anna. Vrei să-mi spui că ai încercat să interoghezi o bătrânică tulburată? Nu-i de mirare că te-a dat afară soțul ei! Nu ți se pare că exagerezi un pic cu toată treaba asta?

— Bine, dar nu ești curioasă, măcar un pic? De ce-a ținut mama ascunse toate chestiile astea? Și de ce oamenii care o cunoșteau mi-au descris-o ca pe cineva complet diferit de mama care ne-a crescut pe noi? La un moment dat, ceva s-a petrecut… Britta tocmai începuse să-mi povestească, după care a devenit confuză. A pomenit de niște oseminte vechi și… of, nu-mi mai aduc aminte, dar mi s-a părut că folosește asta drept metaforă pentru un secret adânc îngropat și… Ei bine, poate că doar îmi imaginez eu, însă…

Telefonul sună, iar Erica se opri la mijlocul frazei pentru a se duce să răspundă.

— Erica la telefon. A, bună, Karin.

Erica se întoarse cu fața spre Anna, dându-și ochii peste cap.

— Da, toate bune. Da, și mie îmi pare bine că avem în sfârșit ocazia să stăm de vorbă.

Se strâmbă la Anna, care nu avea nicio idee despre ce era vorba.

— Patrik? Nu, momentan nu e acasă. El și Maia au plecat până la secție, să-i salute pe cei de-acolo, după care habar n-am încotro aveau de gând să meargă. Înțeleg. Aha. Da, sunt sigură că le-ar face plăcere să iasă mâine la plimbare cu tine și cu Ludde. Ora zece. La farmacie. În regulă. Îi voi spune. O să te anunțe el dacă are alte planuri, însă nu cred. Aha. Mulțumesc. Sunt sigură că ne vom mai auzi. Mulțumesc. Și tu.

— Ce-a mai fost și asta? întrebă Anna, mirată. Cine-i Karin? Și ce caută Patrik cu ea la farmacie mâine dimineață?

Erica se așeză la masa din bucătărie. După o lungă pauză, ea spuse:

— Karin e fosta nevastă a lui Patrik. Ea și cel de-al doilea soț s-au mutat de curând în Fjällbacka. Și, ca să vezi, la fel ca Patrik, e în concediu pentru a avea grijă de copil, așa că mâine vor merge împreună la plimbare.

Anna râse.

— Ai stabilit cumva un rendez-vous între Patrik și fosta lui nevastă? Doamne sfinte, nu-mi vine să cred! N-are și foste iubite pe care le-ai putea suna, să vezi dacă nu vor să li se alăture? Doar n-ai vrea să se plictisească în concediul de paternitate, bietul de el.

Erica își privi sfidătoare sora mai mică.

— În caz că n-ai observat, ea m-a sunat pe mine. Și, apropo, ce-i așa

de ciudat? Sunt divorțați. De ani de zile. Iar amândoi stau acasă cu bebelușii. Nu, nu mi se pare atât de straniu. Chiar n-am nicio problemă cu asta.

— Ah, sigur! pufni Anna. Văd că n-ai nicio problemă cu asta, absolut deloc… Ți se lungește nasul la fiecare secundă.

Pentru o clipă, Ericăi îi trecu prin minte să arunce cu o chiflă în sora ei, dar hotărî să se abțină. Anna putea să creadă ce voia; ea *nu* era geloasă.

•

— Ce-ar fi ca apoi să-i facem o vizită menajerei? întrebă Martin.

Patrik ezită, apoi își scoase mobilul.

— Trebuie doar să verific că Maia e-n regulă.

După ce ascultă raportul Annikăi, își puse mobilul înapoi în buzunar și dădu afirmativ din cap.

— În regulă, totul e în ordine. Maia tocmai a adormit în cărucior.

Se întoarse către Paula și zise:

— Ai adresa?

— Da, o am.

Paula răsfoi prin caiet, apoi le citi adresa cu voce tare.

— Se numește Laila Valthers. A zis că va fi acasă toată ziua. Știți unde e locul respectiv?

— E una dintre clădirile alea galbene, de lângă sensul giratoriu de la marginea sudică a orașului, spuse Martin. Virezi dreapta, în sus, la școală.

Ajunseră în câteva minute și o găsiră pe Laila acasă. Păru ușor speriată când deschise ușa, nedând semne că ar vrea să-i lase înăuntru, drept urmare, fiindcă nu aveau prea multe întrebări pentru ea, cei trei rămaseră în picioare, în holul de la intrare.

— Dumneavoastră le faceți menajul fraților Frankel, adevărat? întrebă Patrik pe un ton calm și liniștitor, în încercarea de a avea o prezență cât mai puțin amenințătoare.

— Da, dar nu voi intra în bucluc din cauza asta, nu? zise Laila, aproape șoptind.

Era scundă și purta haine confortabile, maro, dintr-o țesătură moale, numai bune pentru stat în casă întreaga zi. Părul îi era gri-închis, aranjat într-o tunsoare fără îndoială practică, dar nu întocmai atrăgătoare. Se foi de pe-un picior pe altul, în vreme ce stătu acolo, cu brațele încrucișate. Părea foarte nerăbdătoare să audă răspunsul lor la întrebare. Patrik își imagină că știa ce anume nu-i dădea pace femeii.

— Vă referiți la faptul că nu ați declarat veniturile? Vă pot asigura că nu ne interesează câtuși de puțin această latură și nu avem de gând să vă denunțăm. Noi ne ocupăm cu anchetarea unei crime, așadar atenția ne este îndreptată asupra unor chestiuni complet diferite.

Se aventură să-i ofere și un zâmbet liniștitor – drept recompensă,

Laila încetă să se mai foiască.

— Așa e. Din două-n două săptămâni, puneau un plic cu bani pe biroul din hol. Căzusem de acord să vin pentru curățenie în fiecare zi de miercuri.

— Aveați cheie proprie?

Laila dădu din cap în semn că nu.

— Nu, îmi lăsau mereu cheia sub preș, iar eu o puneam la loc, atunci când terminam.

— De ce nu ați făcut curat în casă întreaga vară? întrebă Paula.

Era întrebarea la care doreau cel mai mult să primească un răspuns.

— Eu credeam că la voi face menajul pe timpul verii. Sau, cel puțin, nu discutaserăm vreo schimbare a învoielii noastre. Însă când m-am dus acolo, cheia nu se găsea în locul obișnuit. Am bătut la ușă, dar nu mi-a deschis nimeni. Așa că am încercat apoi să le telefonez, pentru a vedea dacă se produsese vreo neînțelegere. Dar nu a răspuns nimeni. Știam că fratele mai mare, Axel, urma să fie plecat toată vara. Așa făcuse an după an, de când începusem să lucrez pentru ei. Neputând să dau de nimeni, m-am gândit că fratele mai tânăr a plecat și el pe timpul verii. Într-adevăr, mi s-a părut cam nepoliticos din partea lor să nu-mi spună, dar acum înțeleg de ce… spuse ea, plecând privirea spre podea.

— Și nu ați văzut nimic care să vă fi părut ieșit din comun? întrebă Martin.

Laila scutură viguros din cap.

— Nu, n-aș putea spune că am văzut ceva. Nu, nu-mi amintesc nimic.

— Știți ce zi era când ați mers acolo, dar nu ați putut intra? zise Patrik.

— Da, știu, fiindcă era ziua mea de naștere. Și mi s-a părut un ghinion fantastic să nu le pot face menajul în ziua respectivă. Aveam de gând să-mi cumpăr un cadou cu banii câștigați.

Rămase tăcută, iar Patrik o întrebă, cu mult tact:

— Așadar, care a fost data? Când este ziua dumneavoastră de naștere?

— Vai, ce prostesc din partea mea, zise ea. A fost pe șaptesprezece iunie. Sunt sigură de asta. Șaptesprezece iunie. M-am întors de încă două ori pentru a arunca o privire, însă nu era nimeni acasă, iar cheia tot lipsea de sub preș. Iar atunci am presupus că au uitat să mă anunțe că nu sunt acasă pe timpul verii.

Dădu din umeri, în semn că era obișnuită cu faptul că oamenii uitau să o anunțe diverse lucruri.

— Mulțumim, ne-ați fost de mare ajutor.

Patrik îi întinse mâna și se înfioră atunci când simți lipsa de vlagă cu care îl apucă femeia. Era ca și cum ar fi avut în mână un pește

mort.

— Așadar, ce părere aveți? întrebă el, odată ce ajunseră înapoi în mașină și se îndreptară spre secție.

— Cred că putem fi destul de siguri că Erik Frankel a fost ucis cândva între cincisprezece și șaptesprezece iunie, zise Paula.

— Da, tind să fiu de acord, încuviință Patrik, în vreme ce luă un pic cam brusc curba strânsă dinainte de Anrås, aflându-se la un pas de a intra în coliziune cu o mașină de gunoi.

Gunoierul Leif scutură din pumn către el, iar Martin, îngrozit, apucă strâns mânerul de deasupra ușii.

— Tu ai primit carnetul de conducere în dar de la Moș Crăciun? întrebă Paula de pe bancheta din spate, nepărând tulburată de faptul că se aflase la un pas de moarte.

— Ce vrei să spui? Sunt un șofer excelent! zise Patrik, ofensat, căutând din priviri un pic de sprijin din partea lui Martin.

— Mda, rosti batjocoritor acesta, după care se întoarse către Paula. L-am propus pentru emisiunea aia, *Sveriges värsta bilforare*{12}, dar pesemne că li s-a părut supracalificat. Nu ar mai fi fost un concurs dacă Patrik s-ar fi numărat printre participanți.

Paula râse, iar Patrik pufni, arătându-și indignarea.

— Nu știu ce tot zici tu acolo, având în vedere cât timp am petrecut împreună la volan – am lovit eu vreodată mașina sau am fost implicat în vreun accident? Nu, am un carnet de conducere impecabil, drept urmare, ce spui tu e pură calomnie.

Pufni din nou și-l privi urâcios pe Martin, ceea ce aproape cauză un accident cu Saab-ul din față.

— Mi-am încheiat pledoaria, zise Martin, ridicând mâinile, în vreme ce Paula se tăvălea de râs.

Patrik stătu bosumflat tot restul drumului spre secție. Însă măcar respectă limita de viteză.

•

Kjell încă era nervos după întâlnirea cu tatăl său. Frans avusese dintotdeauna acel efect asupra lui. Nu, de fapt nu era adevărat. Nu dintotdeauna. În copilărie, sentimentul predominant fusese dezamăgirea. O dezamăgire amestecată cu dragoste, care, de-a lungul anilor, se transformase în ură și mânie. Își dădea seama că le permisese acelor sentimente să-i influențeze toate alegerile făcute, iar dacă era să privească lucrurile în felul acela, practic îngăduise ca tatăl lui să îi dirijeze viața. Însă îi lipsise complet puterea de a reacționa în vreun fel. Tot așa cum nu fusese în stare să reziste atunci când mama lui îl târâse după ea la închisoare, în nenumăratele vizite la Frans. În acea încăpere destinată vizitelor – cenușie, rece, complet impersonală, fără suflet. Cu încercările stângace ale tatălui său de a-i vorbi, pretinzând că făcea de fapt parte din viața lui și că nu era doar un

străin care observa totul de la distanță. Din spatele gratiilor.

Trecuseră ani buni de când tatăl lui își ispășise ultima sentință la închisoare, dar asta nu însemna că era un individ reformat. El devenise doar mai isteț. Alesese o cale diferită. Drept urmare, Kjell pornise pe calea complet opusă. Scrisese despre organizațiile xenofobe cu o vehemență și o pasiune ce-i făuriseră o reputație nu doar printre simplii cititori ai ziarului *Bohusläningen*. Era un invitat frecvent al televiziunii naționale, ori de câte ori se cerea prezența unei autorități în domeniul forțelor distructive ale neonazismului, dar și în modul optim de tratare cu acestea. Spre deosebire de mulți alții care, în spiritul împăciuitor al vremurilor, doreau să invite grupările neonaziste în forumul public, pentru discuții libere, Kjell recursese la o abordare intransigentă. Pur și simplu, nu trebuiau tolerați. Trebuiau să fie combătuți cu orice preț, trebuia să li se opună rezistență în orice context în care alegeau să își expună părerile și, literalmente, trebuiau dați afară pe ușă, ca niște monștri nepoftiți ce erau.

Parcă mașina în fața casei fostei sale soții. De data aceea, nu se mai obosise să telefoneze înainte. Uneori, femeia făcea tot posibilul să plece înainte ca el să-și facă apariția, însă acum se asigurase că avea să o găsească acasă. Stătuse în mașină, la mică distanță, așteptând să o zărească. După o oră, ea apăru și parcă în față. Părea că fusese la cumpărături, fiindcă scoase din mașină câteva pungi de la supermarket. Kjell așteptă ca ea să intre, apoi conduse și ultima sută de metri până spre casă. Coborî din mașină, după care bătu la ușă. Umerii Carinei se gârboviră atunci când văzu cine se afla pe prag.

— Tu ești, deci? Ce vrei? întrebă ea.

De ce trebuia mereu să pară atât de… zdrobită? În continuare. După zece ani. Sentimentul de vinovăție căpătat nu făcu decât să-l irite și mai tare. De ce ea nu era în stare să priceapă gravitatea situației? De ce nu putea să realizeze că era timpul pentru o abordare severă?

— Trebuie să discutăm. În legătură cu Per.

Trecu de ea îmbrâncind-o și începu să-și scoată pantofii și să-și atârne haina. Pentru o clipă, Carina păru să se împotrivească, dar apoi ridică din umeri și intră în bucătărie. Stătu cu spatele la blatul de lucru și cu brațele încrucișate, pregătindu-se parcă de luptă.

— Ce mai e acum?

Scutură din cap, astfel încât șuvițele bretonului închis la culoare să-i cadă în ochi și să fie nevoită să le dea la o parte. Văzuse același gest de atâtea ori. Fusese unul din lucrurile pe care le iubise la ea atunci când se cunoscuseră pentru prima dată, înainte ca rutina zilnică și amărăciunea să își ceară birul, înainte ca dragostea lor să se stingă, determinându-l să aleagă un făgaș diferit. El tot nu știa dacă făcuse alegerea cea bună.

Kjell își trase unul din scaunele de bucătărie și luă loc.

— Trebuie să facem ceva. Nu are să se rezolve cu de la sine putere. Odată intrat în genul ăsta de tovărășie…

Carina îl întrerupse, ridicând mâna.

— Când am zis eu că s-ar rezolva de la sine putere? Doar că am o părere diferită în legătură cu ce ar trebui făcut. Nu e o soluție să-l trimitem de aici pe Per. Ar trebui să-ți dai și tu seama de asta.

— Ceea ce nu înțelegi e că are nevoie să plece din mediul ăsta! spuse el, trecându-și nervos mâna prin păr.

— Și bănuiesc că prin „mediul ăsta" te referi la tatăl tău, zise Carina, pe un ton disprețuitor. Cred că mai întâi ar trebui să-ți rezolvi propriile probleme cu tatăl tău, înainte de a-l implica și pe Per.

— Care probleme?

Kjell fu conștient de tonul său din ce în ce mai ridicat, așa că se forță să inspire adânc de câteva ori, pentru a se calma.

— Mai întâi de toate, nu mă refer doar la tatăl meu atunci când spun că Per trebuie să stea departe de-aici. Nu crezi că-mi dau seama ce se întâmplă? Nu crezi că știu că ai sticle ascunse în fiecare bufet și sertar?

Arătă spre dulăpioarele din bucătărie. Carina se pregăti să protesteze, dar el ridică mâna, pentru a o opri.

— Iar între mine și Frans nu e nimic de soluționat, zise el, scrâșnind din dinți. În ceea ce mă privește, prefer să nu am nimic de-a face cu acel om, și nicidecum nu intenționez să-i permit să-l influențeze în vreun mod pe Per. Însă cum nu putem sta încontinuu cu ochii pe băiat, și cum tu nu pari prea interesată să te ocupi de el, cred că singura soluție este să-l trimitem de aici. Trebuie să găsim un internat în care angajații să știe cum să gestioneze acest gen de situații.

— Și cum ai tu impresia că se va petrece totul? i-o reteză scurt Carina. Adolescenții nu sunt trimiși fără motiv la asemenea școli. Trebuie să fi făcut ceva mai întâi…

— Intrare prin efracție, o întrerupse Kjell. A fost prins intrând prin efracție în casa cuiva.

— Ce zici tu acolo? Niciodată n-a…

— La începutul lui iunie. Proprietarul l-a surprins în plin flagrant și m-a sunat. M-am dus până acolo și l-am luat pe Per. Intrase pe o fereastră de la subsol și tocmai aduna lucruri de prin casă când a fost prins. Proprietarul a amenințat să sune la poliție dacă nu i se dădea imediat numărul de telefon al părinților. Drept urmare, băiatul i-a spus numărul meu – și nu pe-al tău.

Nu se putu abține și se umflă în pene atunci când citi supărarea și dezamăgirea de pe chipul Carinei.

— I-a dat numărul tău? Dar de ce?

Kjell ridică din umeri.

— Cine știe? Bănuiesc că tatăl rămâne tată.

— În casa cui s-a furișat?

Carina încă părea să accepte cu greu faptul că Per îl rugase pe bărbat să-l sune pe Kjell. Acesta ezită câteva secunde, după care spuse:

— Bătrânul pe care l-au găsit mort în Fjällbacka, săptămâna trecută. Erik Frankel. Era casa lui.

— Dar de ce? spuse ea, dând din cap.

— Asta mă tot chinui să-ți spun! Erik Frankel era expert în cel de-al Doilea Război Mondial. Avea o grămadă de lucruri din perioada respectivă și probabil că Per voia să-și impresioneze amicii cu niște obiecte naziste autentice.

— Poliția știe ceva în legătură cu asta?

— Încă nu, zise el, pe un ton glacial. Depinde numai dacă…

— I-ai face asta propriului tău fiu? L-ai denunța pentru că a spart o casă? șopti Carina, îngrozită.

Kjell simți un gol cumplit în stomac. Își aminti cum arătase Carina atunci când o întâlnise pentru prima oară. La o petrecere de la școala de jurnalism. Venise cu o prietenă care studia acolo, însă fata respectivă dispăruse cu un individ, la scurt timp după ce ajunseseră; drept urmare, Carina rămăsese pe canapea, simțindu-se neglijată și singură. Kjell se îndrăgostise de ea la prima vedere. Purta o rochie galbenă și avea o panglică galbenă în părul ce pe-atunci era la fel de negru ca și în prezent, dar lipsit de evidentele șuvițe cărunte. Fata avusese ceva care îl îndemnase să o îngrijească, să o protejeze și să o iubească. Se gândi apoi la nunta lor. La rochia care în prezent ar fi fost considerată o rămășiță a anilor optzeci, cu cloșul ei voluminos și mânecile bufante. În orice caz, îmbrăcată în acea rochie, Carina fusese ca o viziune pentru el. Apoi prin minte îi trecu o altă imagine: Carina extenuată, nemachiată, purtând un halat urât de spital și ținându-l în brațe pe fiul lor. Când ridicase privirea spre el și-i zâmbise, Kjell se simțise în stare să mute și munții din loc pentru soția și băiatul său.

În bucătărioara mică, stând față-n față, precum doi combatanți, fiecare dintre ei avu o amintire pasageră a felului în care fuseseră cândva, o scăpărare a vremurilor când se bucuraseră împreună, când făcuseră dragoste împreună. Vremuri dinainte ca dragostea lor să se transforme în ceva fragil și delicat. Ceva care îl făcea vulnerabil pe Kjell. Golul din stomac deveni și mai cumplit.

Kjell își alungă acele gânduri.

— Dacă nu voi avea de ales, mă voi asigura ca poliția să primească aceste informații, zise el. Ori aranjăm să îl scoatem pe Per din mediul ăsta, ori îi las pe polițiști să se ocupe ei de treburi, în locul nostru.

— Nenorocitule! țipă Carina, cu vocea sugrumată de lacrimi și dezamăgire.

Kjell se ridică și spuse, pe un ton glacial:

— Așa vor sta lucrurile. Și am o sugestie în legătură cu locul în care-

l putem duce pe băiat. Ți-o voi trimite prin e-mail și vei putea arunca și tu o privire. Dar sub nicio formă nu va mai avea contact cu tatăl meu. Ai înțeles?

Femeia nu răspunse, ci doar scutură din cap, în semn de supunere. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese forța de a i se împotrivi lui Kjell. În ziua în care acesta renunțase la ea, la ei, Carina se abandonase pe sine.

Odată întors înapoi în mașină, Kjell conduse câteva sute de metri, apoi parcă. Își apăsă fruntea pe volan, apoi închise ochii. Prin minte i se derulară imagini cu Erik Frankel. Se gândi la ceea ce aflase despre el. Întrebarea era: ce ar fi fost de făcut cu informațiile?

Grini, în apropiere de Oslo, 1943

Partea cea mai cumplită era frigul. Faptul că niciodată nu te puteai încălzi. Umezeala care absorbea orice pic de căldură și care i se încolăcea în jurul trupului, precum o pătură înghețată și udă. Axel se ghemui pe pat. Zilele erau atât de lungi în celula sa de izolare, însă prefera apăsarea acesteia, în locul întreruperilor frecvente. Bătăile, interogatoriile, toate întrebările ce-l izbeau precum o aversă constantă, ce refuza să înceteze. Cum ar fi putut să le dea răspunsuri, când el însuși cunoștea atât de puțin? Iar ceea ce știa, nu le-ar fi spus nici în ruptul capului. Mai degrabă ar fi murit.

Axel își puse mâna pe scalp. Avea doar păr scurt și țepos, pe care îl simți aspru în palmă. De îndată ce ajunseseră acolo, toți prizonierii fuseseră rași în cap și trimiși la duș. Cu toții erau îmbrăcați în uniforme ale Gărzii Norvegiene. Când fusese prins, Axel știuse imediat că acolo avea să sfârșească: în acea închisoare aflată la doisprezece kilometri în afara orașului Oslo. Însă nimeni nu l-ar fi putut pregăti pentru viața care îl aștepta acolo, pentru teroarea de nedescris ce umplea toate orele din zi, pentru amorțeala și pentru durerea fără de sfârșit.

— Mâncarea!

Se auzi un zdrăngănit, iar tânărul gardian așeză o tavă pe jos, dindărătul gratiilor.

— Ce zi e azi? întrebă Axel în norvegiană.

Axel și Erik își petrecuseră aproape toate vacanțele de vară în Norvegia, cu bunicii din partea mamei, drept care vorbea fluent limba. Se vedea zilnic cu gardianul său și încerca mereu să-l angreneze în conversație, fiindcă tânjea după contactul uman. Însă de obicei nu primea din partea soldatului decât cele mai scurte răspunsuri. Întocmai ca și în ziua respectivă.

— Miercuri.

— Mulțumesc.

Axel se sili să-i zâmbească. Băiatul se pregăti să plece. Îngrozit de clipa în care avea să fie lăsat din nou pradă izolării și frigului, Axel încercă să-l mai rețină pe gardian, aruncându-i o nouă întrebare.

— Cum e vremea afară?

Băiatul se opri. Ezită. Privi înapoi, după care se întoarse la celula lui Axel.

— E înnorat. Tare frig, zise el.

Pe Axel îl uimi cât de tânăr părea băiatul. Trebuia să fi fost cam de vârsta lui, poate cu câțiva ani mai mic, însă având în vedere cum se simțea el însuși, Axel presupuse că arăta cu mult mai în vârstă – la fel de bătrân la exterior precum era și în interior.

Băiatul se îndepărtă iar câțiva pași.

— Frig pentru perioada asta a anului?

Vocea i se frânse, făcând ca inofensiva remarcă să sune extrem de ciudat. Într-o vreme, privise acel gen de discuții ca pe o pierdere de timp. În clipele acelea însă, ele reprezentau o ancoră de salvare, amintindu-i de lumea din exterior, care părea din ce în ce mai îndepărtată.

— Da, s-ar putea spune. Însă poate fi foarte frig în Oslo în perioada asta a anului.

— Ești de prin zonă? se grăbi Axel să întrebe.

Băiatul ezită, nesigur ce răspuns să ofere. Privi din nou în jur – nu era nimeni prin apropiere, care să-i vadă ori să-i audă.

— Nu suntem aici decât de vreo câțiva ani.

Axel hotărî să mai încerce o întrebare.

— Eu de cât timp sunt aici? Pare o eternitate.

Râse, dar fu tulburat de sunetul aspru și necunoscut al râsului său. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese vreun motiv de râs.

— Nu știu dacă ar trebui să…

Gardianul se trase de gulerul uniformei. Încă nu părea să se simtă confortabil în acea ținută obligatorie. „Cu vremea, are să se obișnuiască”, gândi Axel. Avea să învețe să accepte atât uniforma, cât și modul în care erau tratați prizonierii. Era ceva care stătea în firea omului.

— Ce contează dacă îmi spui de cât timp sunt aici? insistă Axel.

Absența noțiunii timpului era extrem de supărătoare – fără ceasuri, date sau săptămâni în jurul cărora să își poată ordona viața.

— Cam două luni. Nu sunt foarte sigur.

— Cam două luni. Iar azi e miercuri. Cu cer noros. E de-ajuns de bine pentru mine.

Axel îi surâse tânărului și primi în schimb un zâmbet prudent.

Odată plecat gardianul, Axel se prăbuși în pat, cu tava peste genunchi. Mâncarea lăsa mult de dorit. Aceleași lături, zi de zi. Cartofi buni pentru porci și tocane dezgustătoare. Însă fără doar și poate, asta făcea parte din strategia lor de a-i doborî pe prizonieri. Înmuie apatic lingura în mizeria cenușie din castron, însă foamea îl obligă într-un final să ridice mâncarea spre gură. Încercă să pretindă că degusta tocana de vită a mamei sale, însă aceasta nu făcu decât să înrăutățească totul, deoarece gândurile îi fugiră apoi spre lucruri pe care și le suprimase din minte: casa lui, familia, mama și tata, Erik. Brusc, nici măcar foamea nu mai fu îndeajuns de puternică; nimic nu îl mai putea determina să mănânce. Aruncă lingura în castron și își rezemă capul de zidul aspru. Îi văzu pe toți destul de clar: tatăl lui, cu mustața stufoasă, cenușie, pe care și-o pieptăna cu meticulozitate în fiecare noapte, înainte de culcare; mama lui, cu părul lung, prins într-un coc, la ceafă, și cu ochelarii așezați fix pe vârful nasului, în vreme ce croșeta seara, la lumina lămpii de citit. Și Erik. Probabil în camera lui, cu nasul într-o carte. Ce-or fi făcând cu toții? Oare se gândeau la el în clipele

acelea? Oare cum reacționaseră părinții lui la auzul veștii că fusese luat ostatic? Dar Erik, care deseori stătea tăcut, neîmpărtășindu-și gândurile cu nimeni. Intelectul său fantastic putea analiza cu o viteză impresionantă date și texte, însă băiatului îi venea greu să își exprime sentimentele. Uneori, dintr-o pornire răutăcioasă, Axel îi mai dădea fratelui său o îmbrățișare puternică, doar pentru a-i simți trupul crispându-i-se, stingher. După o clipă însă, Erik se domolea; urmau apoi câteva secunde în care se relaxa și ceda, înainte de a urla: „Dă-mi drumul", smulgându-se din îmbrățișare. Axel își cunoștea atât de bine frățiorul. Mult mai mult decât ar fi crezut vreodată Erik. Știa că acesta se simțea uneori ca un străin în familie, incapabil să poată concura cu el. Iar în momentele acelea, probabil că îi era și mai greu. Axel știa că grija tuturor pentru el avea să-i afecteze lui Erik viața de zi cu zi, știa că rolul fratelui său în cadrul familiei avea să se diminueze și mai mult. Nici măcar nu îndrăznea să-și imagineze cum ar fi fost lucrurile pentru Erik, dacă el ar fi murit.

Capitolul 10

— Bună, suntem acasă!

Patrik închise ușa, după care o așeză pe Maia pe podeaua din hol. Fetița dădu să plece imediat, așa că fu nevoit să o apuce de haină, pentru a o opri.

— Stai o clipă, dulceață. Înainte să fugi la mami, trebuie să-ți scoatem pantofiorii și hăinuța.

I le dădu jos, apoi o lăsă liberă.

— Erica? Suntem acasă! strigă el.

Nu primi niciun răspuns, dar atunci când se opri și ascultă, auzi niște păcănituri venind de la etaj. O ridică pe Maia și urcă spre camera de lucru a Ericăi, așezându-și apoi fetița pe podea.

— Bună. Deci pe-aici mi-erai.

— Da, am scris câteva pagini azi. Apoi a venit Anna la cafea.

Erica îi zâmbi Maiei, întinzându-și brațele spre fiica ei. Maia se împletici până la ea și o sărută cu foc, direct pe buze.

— Bună, scumpo. Ce-ați făcut azi, tu și tata?

Își frecă nasul de al Maiei, iar fetița gânguri de plăcere. Sărutările de eschimoși erau specialitatea lor.

— Ai fost plecat mult azi, spuse Erica, îndreptându-și atenția către Patrik.

— Ei bine, a trebuit să intervin și să lucrez nițel, spuse el entuziasmat. Noua polițistă pare grozavă, însă adevărul e că nu s-au gândit la toate variantele, așa că am mers cu ei în Fjällbacka, până acasă la cineva, de unde am primit un indiciu cu ajutorul căruia am putut restrânge perioada la două zile, când probabil a fost ucis Erik Frankel…

Se opri la mijlocul frazei, când observă expresia Ericăi și își dădu seama că ar fi trebuit să chibzuiască mai mult înainte de-a deschide gura.

— Și unde era Maia în timp ce tu „ai intervenit și-ai lucrat nițel”? întrebă Erica, pe un ton glacial.

Patrik se schimonosi. Ar fi fost momentul ideal pentru activarea alarmei de incendiu. Însă nu avu atâta noroc. Inspiră adânc, apoi se lansă direct în explicații.

— Annika a avut grijă de ea pentru o vreme. La secție.

Nu putea înțelege de ce lucrurile sunau atât de rău atunci când le expunea cu voce tare. Până în clipa respectivă, nici măcar nu îi trecuse prin minte că s-ar fi putut dovedi o idee nu tocmai bună.

— Deci Annika s-a îngrijit de fiica noastră la secție, în vreme ce tu ai fost plecat cu mașina, la slujbă, timp de câteva ore? Înțeleg eu bine?

— Păi… da, zise Patrik, încercând disperat să găsească o cale de-a

întoarce lucrurile în favoarea sa. S-a distrat grozav. A mâncat bine, după care Annika a scos-o la plimbare, timp în care a adormit în cărucior.

— Sunt sigură că Annika a făcut o treabă pe cinste, în calitate de dădacă. Nu asta e problema. Ce mă supără e că am căzut de acord ca tu să ai grijă de Maia, în vreme ce eu muncesc. Nu e ca și cum aș avea pretenția să stai cu ea minut de minut, până în ianuarie; bineînțeles că va fi nevoie de cineva care să mai stea cu copilul, din când în când. Dar mi se pare un pic cam deplasat să începi s-o lași pe Maia cu secretara de la secție, doar ca tu să-ți poți vedea de treburi, după nicio săptămână de concediu de paternitate. Ce părere ai?

Patrik se gândi pentru o clipă dacă întrebarea femeii era pur retorică, însă când Erica păru să aștepte un răspuns, el realiză că lucrurile nu stăteau astfel.

— Ei bine, dacă e să ne gândim așa, eu… de acord, a fost o prostie. Dar ei nici măcar nu verificaseră dacă Erik… iar eu m-am implicat atât… De acord, a fost o prostie! spuse el în încheierea acelei scuze neclare.

Își trecu cu mâna prin păr, făcându-l să stea vâlvoi.

— De acum încolo, gata cu munca. Promit. Doar tu și Maia. Acum bate palma, zise el, încercând să pară cât mai onest cu putință.

Erica suspină adânc și se ridică de pe scaun.

— În regulă, scumpo, nu pari să fi suferit în vreun fel. Să-l iertăm pe tati și să mergem la parter, să pregătim cina?

Maia dădu afirmativ din cap.

— Tati poate să ne gătească paste carbonara, ca să-și spele păcatele pentru azi, spuse Erica, îndreptându-se spre parter, urmată apoi de Maia.

Fetița dădu nerăbdătoare din cap. Pastele carbonara făcute de tati se numărau printre felurile ei de mâncare preferate.

— Așadar, ați ajuns la vreo concluzie? întrebă Erica mai târziu, când se așeză la masa din bucătărie și îl privi pe Patrik cum fierbea apa pentru spaghete și prăjea costița.

Maia era instalată în fața televizorului și urmărea *Bolibompa,* astfel încât adulții să se poată bucura de puțină pace și liniște.

— Mai mult ca sigur a murit între cincisprezece și șaptesprezece iunie, spuse Patrik, învârtind costița prin tigaie. La naiba! Frige! strigă el atunci când puțină grăsime îi sări pe braț. Noroc că nu prăjesc costița dezbrăcat!

— Știi ceva, dragul meu? Sunt de acord. Mare noroc că nu prăjești costița dezbrăcat!

Erica îi făcu semn cu ochiul, iar Patrik se apropie de ea, pentru a-i da o sărutare pe buze.

— Deci am redevenit „dragul” tău, ei? Asta înseamnă că nu mai

sunt căzut în dizgrație?

Erica se prefăcu să cântărească decizia pentru câteva clipe.

— N-aș merge chiar așa departe, dar s-ar putea să se întâmple în curând. Dacă pastele carbonara sunt bune de tot, e posibil să mă răzgândesc.

— Și cum a fost ziua ta? întrebă Patrik, reîntorcându-se la gătit.

Ridică atent bucățile de costiță și le așeză pe un șervet de hârtie, care să absoarbă grăsimea. Secretul unor paste carbonara era costița crocantă; nimic mai groaznic decât costița moale.

— De unde să încep? oftă Erica.

Mai întâi îi spuse despre vizita Annei și problemele întâmpinate de aceasta în calitate de mamă vitregă a unei adolescente. După aceea îi povesti despre cele întâmplate cu Britta. Patrik lăsă jos spatula și o privi surprins.

— Ai mers la ea acasă pentru a-i pune întrebări? Și bătrâna suferă de Alzheimer? Nu-i de mirare că soțul ei a urlat la tine. Și eu aș fi făcut la fel.

— A, mulțam mult! Anna mi-a zis același lucru, așa că am ascultat destule critici în legătură cu asta, mulțumesc, se bosumflă Erica. Nu știam despre boala ei când am pornit într-acolo.

— Și ce-a spus? întrebă Patrik, aruncând spaghetele în apa care fierbea.

— Realizezi că e destul acolo cât să hrănească o mică armată, nu? spuse Erica, văzând că aproape două treimi din pachet fuseseră băgate în oală.

— Cine gătește aici, eu sau tu? zise Patrik, îndreptând spatula către ea. În regulă, deci ce-a zis?

— Ei bine, se pare că la început, în tinerețe, Britta și mama mea au petrecut mult timp împreună. Erau un grup foarte unit – ele două, Erik Frankel și cineva pe nume Frans.

— Frans Ringholm? întrebă Patrik, amestecând în spaghete.

— Da, cred că așa îl chema. Frans Ringholm. De ce? Îl știi?

Erica îi aruncă o privire mirată, însă Patrik doar dădu din umeri.

— A mai zis ceva? A comunicat în vreun fel cu Erik sau Frans? Sau cu Axel, la drept vorbind?

— Nu cred, zise Erica. Nu păreau să fi ținut legătura, însă e posibil să mă înșel.

Se încruntă, derulându-și iar conversația în minte.

— A fost ceva… spuse ea, ezitând.

Patrik se opri din amestecat și așteptă continuarea.

— A zis ceva… ceva despre Erik și niște „vechi oseminte”. Și cum acestea trebuiau lăsate în pace. Și că Erik îi spusese… Nu, după aia a devenit confuză și nu am mai putut înțelege nimic. Era extrem de năucită, așa că nu am știut câtă importanță să acord lucrurilor pe care

le spunea. Probabil că nu erau decât absurdități.

— Nu neapărat, zise Patrik. Nu neapărat. Asta e a doua oară pe ziua de azi când aud acele cuvinte în legătură cu Erik Frankel. Vechi oseminte… Mă întreb: ce-o însemna?

Iar în vreme ce Patrik căzu pe gânduri, apa de la paste începu să dea în foc.

•

Frans se pregătise cu grijă înainte de întrunire. Consiliul se aduna o dată pe lună și existau nenumărate chestiuni ce trebuiau discutate. Curând avea să înceapă anul electoral, iar provocarea cea mai mare se afla chiar dinaintea lor.

— Toată lumea e prezentă?

Aruncă o privire în jurul mesei, inspectându-i, tăcut, pe ceilalți cinci membri. Bărbați, cu toții. Egalitatea între sexe nu pătrunsese încă în organizațiile neonaziste. Și probabil că nici n-avea să se întâmple vreodată.

Incinta respectivă din Uddevalla fusese închiriată de la Bertolf Svensson, cu toții aflându-se acum în camera din subsolul unui bloc de apartamente ce-i aparținea acestuia. Altminteri, spațiul era folosit drept sală comună și încă prezenta urme ale petrecerii ținute la sfârșit de săptămână de către unul dintre locatari. Grupul de bărbați avea, de asemenea, acces la un birou din aceeași clădire, însă era mic și nepotrivit pentru ședințe de consiliu.

— N-au curățat cum trebuie. O să stau de vorbă cu ei odată ce terminăm aici, mormăi Bertolf, dând cu piciorul într-o sticlă goală de bere și expediind-o de-a lungul podelei.

— Haideți să începem ședința asta, le zise Frans pe un ton aspru.

Nu avea timp de pălăvrăgeli inutile.

— Unde s-a ajuns cu pregătirile?

Frans se întoarse către Peter Lindgren, cel mai tânăr membru al consiliului. În ciuda obiecțiilor sonore ale lui Frans, bărbatul fusese ales coordonator al campaniei. El pur și simplu nu avea încredere în tânăr. Cu o vară în urmă, Lindgren făcuse pușcărie fiindcă atacase un somalez într-o piață din Grebbestad, iar Frans nu îl vedea în stare să-și păstreze calmul în situația dată.

Confirmând parcă suspiciunile lui Frans, Peter ocoli întrebarea și, în schimb, le spuse râzând:

— Ați auzit ce s-a întâmplat în Fjällbacka? S-ar părea că cineva a hotărât să-i facă de petrecanie lui Frankel – nenorocitul ăla de trădător al rasei.

— Fiindcă îmi imaginez că niciunul din noi nu a avut de-a face cu asta, eu sugerez să ne întoarcem la agenda curentă, zise Frans, cu privirea țintă spre Peter.

Pentru o clipă, între cei doi bărbați se duse în tăcere o luptă pentru

supremație. După care, Peter își mută privirea.

— Facem progrese. Am adus noi recruți și ne-am asigurat că toți, fie vechi sau noi, sunt pregătiți să facă puțină muncă de teren pentru a împrăștia mesajul nostru pe o arie întinsă, înainte de alegeri.

— Bun, zise Frans, tăios. Cum rămâne cu înscrierea partidului? S-a făcut? Și buletinele de vot?

— Totul e sub control.

Peter bătu cu degetele în masă, iritat în mod vădit de faptul că era chestionat precum un școlar. Neputându-se abține din a-l înțepa pe Frans, el adăugă:

— S-ar părea că nu ai reușit să-ți protejezi amicul. Ce era așa important la bătrânul ăla de ți se părea că merită să-ți riști tu pielea pentru el? Să știi că lumea a tot vorbit. Ți-a fost pus la îndoială devotamentul.

Frans se ridică și îl privi dușmănos. Werner Hermansson, aflat lângă el, îl apucă de braț.

— Nu-l asculta, Frans. Și, pentru numele lui Dumnezeu, Peter, ia-o mai moale. E ridicol. Ar trebui să discutăm despre ce ne-a mai rămas de făcut, nu să stăm aici, azvârlind rahat unul în celălalt. În regulă, acum dați noroc.

Werner se uită mai întâi spre Peter, apoi spre Frans. În afară de acesta din urmă, Werner era cel mai vechi membru al Prietenilor Suediei; în plus, îl știa pe Frans de foarte multă vreme. De data aceea însă, el se gândea la binele lui Peter, nu al lui Frans. Văzuse de ce era în stare Frans.

Pentru o clipă, totul rămase suspendat în aer. Apoi Frans luă loc.

— Riscând să mă repet, sugerez din nou să ne întoarcem asupra agendei. Aveți vreo obiecție? Mai există și alte subiecte mărunte cu care să ne pierdem vremea? Ei bine?

Țintui cu privirea pe fiecare membru de comitet în parte, apoi continuă:

— S-ar părea că majoritatea chestiunilor practice au prins contur. Având în vedere asta, ce-ar fi să mergem mai departe și să vorbim despre lucrurile care vor compune platforma politică a partidului? Am ascultat ce zice lumea pe-aici, prin oraș, și cred cu tărie că de data asta putem câștiga un loc în consiliul municipal. Oamenii au realizat cu câtă lejeritate au tratat guvernul și țara problemele de emigrație. Oamenii își văd acum slujbele ducându-se la străini. Văd cât de multe fonduri municipale sunt irosite pe servicii sociale care merg spre aceleași grupuri. Există o nemulțumire extinsă în legătură cu felul în care sunt conduse lucrurile, la nivel local, iar noi asta va trebui să exploatăm.

Telefonul mobil al lui Frans sună strident, în buzunarul de la pantaloni.

— La dracu'! Scuze, am uitat să-l închid. O secundă.

Recunoscu numărul. Telefonul fix al lui Axel. Își închise mobilul, fără să-i răspundă.

— Scuze, în regulă, deci, unde eram? A, da. Avem o ocazie fantastică de-a exploata ignoranța de care a dat dovadă municipalitatea în legătură cu problema refugiaților.

Frans continuă să vorbească, iar ceilalți din jurul mesei îl ascultară cu atenție. Însă gândurile lui fugeau într-o direcție complet diferită.

•

Hotărârea de a chiuli de la ora de matematică fusese ușoară. Dacă exista vreo materie la care nici măcar nu se gândea să se prezinte, aceea era matematica. I se făcea pielea de găină de la cifre și toate calculele complicate. Pur și simplu, nu înțelegea. Mintea i se golea în clipa în care voia să facă o adunare sau o scădere. Și la ce e bună aritmetica aia, oricum? Nu intenționa să lucreze vreodată în finanțe, așa că ar fi fost o mare pierdere de timp.

Per își aprinse o nouă țigară, în vreme ce examină terenul de joacă al școlii. Ceilalți plecaseră la magazinul Hedemyr pentru niște furtișaguri, însă el nu avusese chef să meargă. Cu o noapte în urmă stătuse la Tomas și se jucaseră Tomb Raider până la cinci dimineața. Mama îl tot sunase pe mobil, până când, într-un final, îl închisese. Ar fi preferat să rămână în pat, dar mama lui Tomas îl dăduse afară înainte să plece la muncă, așa că venise la școală, din lipsă de alte idei.

În clipele acelea, se simțea extrem de plictisit. Poate că totuși ar fi trebuit să-i însoțească pe ceilalți din gașcă. Se ridică de pe bancă pentru a merge după ei, dar apoi se așeză la loc, când îl văzu pe Mattias ieșind din clădirea școlii, alături de fata aia idioată, cea după care alergau cu toții, din cine știe ce motiv. El nu înțelesese niciodată motivul pentru care o considerau atât de grozavă pe Mia. Genul respectiv, de blondă inocentă, nu era deloc pe gustul lui.

Își ciuli urechile pentru a asculta ce ziceau. Mai mult vorbea Mattias, și pesemne că spunea ceva interesant, fiindcă Mia îi sorbea fiecare cuvânt, privindu-l cu ochișorii aceia albaștri, ascunși în spatele unui machiaj puternic. Când se apropiară, băiatul putu distinge frânturi din conversația lor. Rămase nemișcat. Mattias era atât de interesat de Mia, încât nici măcar nu-l observase pe Per.

— Să fi văzut ce s-a albit Adam când a dat cu ochii de el. Dar eu mi-am dat imediat seama ce era de făcut și i-am zis să vină înapoi, ca să nu strice dovezile.

— Uau! zise Mia, plină de admirație.

Per își râse în barbă. Dumnezeule, Mattias chiar se întrecea cu lauda, ca să o tăvălească puțin pe fată. Pesemne că era udă toată!

— … Și mai grozav e că nimeni altcineva nu a îndrăznit să meargă

acolo. Câțiva au zis c-o vor face, dar cu toții știm că una e să zici, și alta e să faci.

Per ascultase destul. Sări de pe bancă și fugi spre Mattias. Înainte ca acesta să-și dea seama ce se petrecea, Per se aruncă asupra lui, pe la spate, trântindu-l la pământ. Per se așeză peste el, răsucindu-i brațul până când Mattias urlă de durere, după care îl prinse de păr. Freza aceea penibilă, de surfer, parcă era făcută pentru a fi smulsă. Per îi ridică brusc capul și îl izbi de asfalt. Ignoră faptul că Mia țipa ca din gură de șarpe, la doar câțiva metri distanță. În timp ce fata alerga înspre școală, după ajutoare, Per îl trânti iar pe Mattias cu capul de suprafața dură.

— Ce porcării te-ai apucat să îndrugi? Ești așa un bou – să n-ai impresia că-ți voi mai permite să faci asta, papă-lapte ce ești!

Era atât de furios, încât văzu negru în fața ochilor, și restul lumii dispăru. Singurele lucruri pe care le mai conștientiza erau mâna cu care îl ținea de păr pe Mattias și fiorul ce-i străbătea degetele ori de câte ori capul băiatului se lovea de trotuar. Nu mai vedea decât sângele care începuse să coloreze suprafața întunecată de sub capul lui Mattias. Fu cuprins de satisfacție atunci când o văzu. O simți adânc în piept, o gustă, o savură. Fu învăluit de un calm pe care îl simțise rareori în trecut. Nu încercă să se opună furiei, ci doar îi cedă, lăsându-se dominat de ea, desfătându-se cu sentimentul că o latură primitivă dădea totul la o parte, tot ce era prea complicat, trist sau mărunt. Nu voia să se mai oprească, și nici nu o putea face. Continuă să urle, să-l lovească și să vadă petele roșii, lipicioase și umede, ori de câte ori îi izbea capul… până când se simți înșfăcat pe la spate și tras deoparte.

— Ce faci?

Per se întoarse extrem de uimit și văzu expresia mânioasă de pe chipul profesorului de matematică. În clădirea școlii, de la fiecare geam priveau elevi, iar în curte se adunase un grup de curioși. Per se uită fix și indiferent la silueta nemișcată a lui Mattias și, fără să opună rezistență, se simți târât la câțiva metri de victimă.

— Dumnezeule, ți-ai ieșit din minți?

Chipul profesorului era la câțiva centimetri distanță. Bărbatul striga, însă Per își întoarse capul, fără să simtă nimic.

Pentru o clipă, senzația fusese fantastică, însă apoi nu mai rămăsese decât deșertăciune.

•

Timp îndelungat, el stătu în hol, privind țintă fotografiile de pe perete. Ce vremuri fericite! Câtă dragoste! Pozele alb-negru de la căsătoria lor, când el și Britta arătau mult mai serioși decât se simțiseră de fapt. Britta ținând-o în brațe pe Anna-Greta, în vreme ce el le fotografia. Dacă își aducea bine aminte, după ce le făcuse poza,

pusese camera jos și o luase pentru prima oară în brațe pe fiica lui. Neliniștită, Britta îi amintise să-i țină bine capul bebelușului, însă el știuse instinctiv ce trebuia să facă. Iar Herman își asumase un rol activ în îngrijirea copiilor, într-o măsură mult mai mare decât se aștepta de la un soț pe vremea aceea. De multe ori, soacra lui îl admonestase, zicându-i că nu era treabă de bărbat să schimbe scutece ori să spele copiii. Însă el nu putuse să stea deoparte. Nu i se părea firesc ca Britta să ducă tot greul și să se îngrijească singură de cele trei fete ale lor.

De fapt, lui i-ar fi plăcut să mai aibă și alți copii, însă după cea de-a treia naștere, care fusese de zece ori mai complicată decât primele două la un loc, doctorul îl luase deoparte și-i spusese că probabil trupul Brittei nu ar mai fi supraviețuit încă unei sarcini. Iar Britta începuse să suspine. Cu capul plecat, cu privirea în altă parte și cu lacrimi în ochi, ea îi ceruse iertare fiindcă nu avea să-i mai poată dărui un fiu. Herman se uitase la ea, plin de mirare. Nici prin gând nu i-ar fi trecut să își dorească altceva în afară de lucrurile cu care fusese binecuvântat. Alături de soția și de fiicele sale se simțea mai bogat decât ar fi putut visa vreodată. Dură ceva până să o convingă, dar atunci când Britta realiză că el vorbea serios, încetă să mai plângă, apoi își îndreptară amândoi atenția asupra fetelor pe care le aduseseră pe lume.

În prezent, existau și mai mulți membri ai familiei cărora să le ofere dragoste. Fetele aveau copiii lor, pe care Herman și Britta îi iubeau la nebunie, iar bărbatul își demonstra din nou măiestria la schimbatul de scutece, de fiecare dată când mergeau să mai dea o mână de ajutor. Fiicelor nu le era deloc ușor să se ocupe de tot – serviciu, cămin, familie. Însă Herman și Britta fuseseră încântați și recunoscători că exista loc și pentru ei, că aveau pe cineva căruia să-i ofere ajutor și iubire. Ba chiar apăruseră nepoți și strănepoți. Degetele lui deveniseră mult mai rigide, însă cu apariția noilor scutece moderne încă putea să schimbe un bebeluș, din când în când. Herman scutură încet din cap. Unde zburaseră anii?

Urcă la etaj, în dormitor, și se așeză pe marginea patului. Britta își făcea siesta de după-masă. Fusese o zi grea. De câteva ori, crezând că se afla înapoi în casa părintească, ea nu-l recunoscuse. Ceruse să-și vadă mama. Apoi tatăl, cu teamă vădită în glas. Iar el îi mângâiase părul, dându-i încontinuu asigurări că tatăl său nu mai era, de mulți ani. Că nu avea cum să-i mai facă rău.

Îi dezmierdă mâna, aflată deasupra cuverturii croșetate. Pielea îi era ridată și avea aceleași pete de bătrânețe ca și el. Însă degetele îi erau încă lungi și grațioase. Zâmbi în sinea lui când îi văzu oja de culoare roz. Ea fusese dintotdeauna un pic vanitoasă; și încă mai era. Însă el nu se plânsese niciodată. Fusese mereu o femeie frumoasă, iar de-a lungul celor cincizeci și cinci de ani de căsătorie, Herman nu aruncase

nici măcar o privire altei femei.

Pleoapele îi tremurară. Visa ceva. Bărbatul își dori să-i poată pătrunde în vise. Să trăiască în acestea, alături de ea, și să pretindă că totul era ca odinioară.

În ziua respectivă, în confuzia sa, Britta vorbise despre lucrul pe care împreună hotărâseră să nu-l mai pomenească vreodată. Dar pe măsură ce mintea i se dezintegra, stăvilarele se năruiau odată cu zidurile clădite de-a lungul anilor, pentru a tăinui secretul. Îl împărtășiseră vreme atât de îndelungată, încât dispăruse oarecum în urzeala vieții lor, până când devenise invizibil. Herman își îngăduise să se destindă și să uite de el.

Nu fusese o idee bună ca Erik să o viziteze. Dimpotrivă. Așa se produsese fisura care, odată cu trecerea timpului, devenea din ce în ce mai mare. Dacă nu putea fi astupată, avea să facă loc unei viituri care i-ar fi luat cu sine pe toți.

Însă măcar nu mai trebuia să-și facă griji în legătură cu Erik. Niciunul dintre ei nu mai trebuia să-și facă griji în legătură cu Erik.

O mângâie în continuare pe creștet.

•

— Ah, am uitat să-ți spun: a telefonat Karin. Ai întâlnire cu ea la ora zece, ca să mergeți la plimbare. În față la farmacie.

Patrik se opri brusc.

— Karin? Azi? În… jumătate de oră? spuse el, uitându-se la ceas.

— Îmi pare rău, spuse Erica, deși tonul vocii sale nu o indica deloc. Mă gândeam să dau o fugă până la bibliotecă, să fac niște cercetări, așa că dacă tu și Maia puteți fi gata în douăzeci de minute, vă iau eu cu mașina, se înduplecă ea.

— Ești… Ești și tu de acord? ezită Patrik.

Erica se duse către el și îl sărută.

— În comparație cu folosirea secției de poliție pe post de creșă pentru fiica ta, o întâlnire cu fosta nevastă nu e mare lucru.

— Ha, ha, foarte amuzant, spuse Patrik, bosumflat, deși realiză că Erica avea dreptate – ceea ce făcuse cu o zi în urmă fusese destul de stupid.

— Nu mai pierde vremea! Du-te și îmbracă-te! Cu siguranță aș avea de obiectat dacă te-ai duce arătând așa la o întâlnire cu fosta nevastă.

Erica râse, examinându-și din cap până-n picioare soțul, care stătea în dormitor, îmbrăcat doar în indispensabili și o pereche de șosete.

— De ce, n-arăt strașnic îmbrăcat așa? zise Patrik, adoptând o postură de culturist.

Erica se amuză atât de mult, încât fu nevoită să se așeze înapoi pe pat.

— Vai, Doamne, încetează!

Prefăcându-se insultat, Patrik spuse:

— Țin să te anunț că sunt într-un asemenea hal de musculos, încât mi-e greu să-mi mențin înfățișarea asta – care e vitală când vrei să le dai infractorilor un fals sentiment de siguranță.

Își atinse pântecele, care tremură un pic mai mult decât ar fi trebuit să o facă o presupusă masă de mușchi. Mariajul nu ajutase deloc la reducerea dimensiunilor taliei sale.

— Încetează! strigă Erica. N-o să mai pot face niciodată sex cu tine dacă nu te potolești.

Drept răspuns, Patrik se aruncă pe pat, cu cel mai fioros mârâit sălbatic de care era în stare, și începu să o gâdile.

— Retrage-ți cuvintele! Ai de gând să-ți retragi cuvintele? Ei bine?

— Da, da, îmi retrag cuvintele! Acum potolește-te! țipă Erica, sufocându-se de râs.

— Mama! Tata!

În pragul ușii stătea Maia, bătând încântată din palme la vederea spectacolului. Fusese ademenită din camera sa de toate acele sunete interesante provenite din odaia părinților.

— Ia treci încoace să te gâdile tata și pe tine, zise Patrik, ridicând-o pe Maia și urcând-o în pat.

În clipa următoare, atât mama, cât și fiica râdeau în hohote. Apoi, istoviți, toți trei rămaseră întinși pe pat și se cuibăriră unul în celălalt, până când Erica se ridică brusc.

— Voi doi ați face bine să vă grăbiți. O îmbrac eu pe Maia în timp ce pui și tu niște haine potrivite pe tine.

Douăzeci de minute mai târziu, Erica opri mașina în fața clădirii municipale care găzduia, de asemenea, farmacia și biblioteca. Avea să fie prima dată când făcea cunoștință cu Karin, cu toate că auzise destul de multe povești despre ea. Nu știa exact la ce să se aștepte; Patrik fusese destul de rezervat când venise vorba de primul său mariaj.

Parcă mașina, își ajută soțul să ridice căruciorul din portbagaj, apoi îl însoți, pentru a o cunoaște pe Karin. Inspirând adânc, ea îi întinse mâna.

— Bună, sunt Erica. Am vorbit ieri la telefon.

— Ce plăcere să te cunosc! zise Karin, în vreme ce Erica realiză, uluită, că o plăcea pe femeia aflată dinaintea ei.

Văzu cu coada ochiului cât de stânjenit era Patrik, care se bâțâia înainte și-napoi, și nu putu să se abțină din a savura situația respectivă. Era chiar foarte amuzant.

O studie curioasă pe fosta soție. Karin era mai subțire decât ea și puțin mai scundă. Părul închis la culoare îi era prins într-o coadă simplă. Avea trăsături delicate, nu se machia și părea destul de… obosită. Asta fără îndoială din cauză că avea grijă de un bebeluș, gândi Erica, realizând că nici ea nu s-ar fi prezentat mai bine înainte

ca Maia să înceapă să doarmă întreaga noapte.

Discutară o vreme, apoi Erica își luă la revedere și se îndreptă spre bibliotecă. Fusese o ușurare să-i poată atribui în sfârșit un chip femeii care, timp de opt ani, însemnase o parte importantă din viața lui Patrik. Dar având în vedere circumstanțele ce le cauzaseră despărțirea, era de înțeles motivul pentru care Patrik nu dorise să păstreze deloc mărturii fotografice ale timpului petrecut împreună.

În bibliotecă domnea același calm ca întotdeauna. Erica petrecuse nenumărate ceasuri acolo, iar bibliotecile, în general, îi dădeau un sentiment fantastic de satisfacție.

— Bună, Christian!

Bibliotecarul își ridică privirea și zâmbi când o văzu.

— Bună, Erica. Ce mă bucur să te văd din nou! Cu ce îți pot fi de folos astăzi?

Accentul său de Småland era foarte plăcut. Erica se întrebă cum de oamenii din Småland păreau întotdeauna așa de fermecători, de îndată ce deschideau gura. În cazul lui Christian, prima impresie creată se și adeverise. Bărbatul era mereu politicos, serviabil și priceput în slujba sa. Existaseră multe ocazii în care o ajutase pe Erica să găsească informații pe care ea abia spera să le poată afla.

— Vrei să afli mai multe despre același caz pe care-l studiai data trecută? întrebă el, aruncându-i o privire încurajatoare.

Cercetările Ericăi erau întotdeauna o bine-venită diversiune de la programul oarecum monoton al slujbei lui, care consta cu precădere în căutarea de informații cu privire la pești, bărci cu pânze și fauna din Bohuslän.

— Nu, azi nu, spuse ea, așezându-se pe un scaun în fața lui, lângă biroul de informații. Azi am nevoie de niște date cu privire la oameni de-aici, din Fjällbacka. Și la anumite evenimente.

— Persoane și evenimente. Ai putea fi mai precisă? zise el, făcându-i cu ochiul.

— O să încerc.

Erica îi turui o listă cu nume.

— Britta Johansson, Frans Ringholm, Axel Frankel, Elsy Falck – sau, mai degrabă, Moström – și… Erik Frankel, adăugă ea, după o ezitare de câteva secunde.

Christian tresări.

— Bărbatul care a fost găsit mort?

— Așa e, zise Erica.

— Și Elsy? Este cumva…?

— Mama mea, da. Am nevoie de niște informații cu privire la toate aceste persoane, începând cam din perioada celui de-al Doilea Război Mondial. De fapt, hai să limităm cercetarea la anii de război.

— Cu alte cuvinte, din 1939 până în 1945.

Erica dădu afirmativ din cap și privi nerăbdătoare cum Christian introduse datele în computer.

— Chiar așa, în ce stadiu mai e proiectul tău?

Chipul bibliotecarului păru a se înnegura pentru o clipă. După aceea, norul negru se risipi și bărbatul îi răspunse la întrebare.

— Sunt cam la jumătate. Mulțumesc pentru întrebare. Iar reușita de până acum se datorează în mare parte sfaturilor primite de la tine.

— Ei, pentru puțin, zise Erica, părând jenată. Să-mi mai spui dacă ai nevoie de ponturi sau dacă vrei să arunc o privire peste manuscris. Apropo, ai ales un titlu?

— *Sirena,* răspunse Christian, fără a o privi în ochi. Se va numi *Sirena.*

— Ce titlu bun. Cum de ți-a venit…? întrebă Erica, dar Christian scutură brusc din cap, semn că nu voia să discute.

Erica îl privi surprinsă. Nu îi stătea deloc în fire să se poarte așa. Se întrebă dacă nu cumva spusese vreun lucru care să-l jignească, dar nu își putea da seama ce anume să fi fost.

— Iată câteva articole care s-ar putea să te intereseze, spuse apoi Christian. Să ți le scot la imprimantă?

— Da, te rog, încuviință Erica, încă ușor mirată.

Câteva minute mai târziu, întorcându-se de la imprimantă, cu un teanc de hârtii în brațe, Christian era din nou în starea sa obișnuită.

— Ar trebui să-ți dea de lucru pentru o vreme. Să mă anunți dacă te mai pot ajuta și cu altceva.

Erica îi mulțumi și plecă din bibliotecă. Avea noroc. Cafeneaua de peste drum era deschisă, așa că își luă o cafea și se puse pe citit. Însă descoperirile ei se dovediră atât de interesante, încât ceașca rămase neatinsă, iar cafeaua se răci.

•

— În regulă, ce-avem până în momentul de față? spuse Mellberg cu o grimasă, întinzându-și picioarele.

Îl surprindea faptul că toate unghiurile de la exercițiile fizice puteau dura atât de mult. În ritmul acela, avea să-și revină tocmai la timp pentru următoarea ciomăgeală de la cursul de salsa, din ziua de vineri. Dar, în mod straniu, ideea nu era atât de alarmantă precum și-ar fi imaginat. Îl atrăgea combinația dintre muzica fascinantă, apropierea trupului Ritei și faptul că picioarele lui chiar începeau să prindă mișcările, către sfârșitul cursului. Nu, nu avea de gând să se dea bătut prea curând. Dacă exista cineva care să aibă potențialul de a deveni regele salsa din Tanumshede, atunci el era acela.

— Scuze, ce-ai spus?

Mellberg tresări. Visând cu ochii deschiși la ritmurile latino, el ratase în întregime ceea ce zisese Paula.

— După cum a spus și Paula, am reușit să îngustăm intervalul

temporar al uciderii lui Erik Frankel, veni răspunsul lui Gösta. Pe cincisprezece iunie era cu… prietena lui sau cum i s-o spune la vârsta aia. S-a despărțit de ea și era în mod evident băut, lucru extrem de neobișnuit, conform spuselor femeii.

— Iar menajera s-a dus acolo pe șaptesprezece iunie, însă nu a putut intra, adăugă Martin. Asta nu înseamnă neapărat că era mort deja, însă e un indicator clar al faptului că posibilitatea exista. Femeii nu i se mai întâmplase niciodată să nu poată intra în casă. Dacă frații nu erau la domiciliu, îi lăsau întotdeauna cheia.

— Bine, în regulă, atunci pentru moment vom porni de la ipoteza că Erik a murit între cincisprezece și șaptesprezece iunie. Verificați și cu fratele lui, să vedem dacă era acasă ori plecase deja spre Paris.

Mellberg se aplecă să-l scarpine pe Ernst după urechi. Câinele era tolănit sub masa din bucătărie, peste picioarele lui Mellberg, ca de obicei.

— Dar chiar ești de părere că Axel Frankel a avut de-a face cu…?

Paula se opri la mijlocul frazei, când observă expresia nervoasă a lui Mellberg.

— Momentan, nu cred nimic. Dar știi la fel de bine ca și mine că majoritatea crimelor sunt comise de un membru al familiei. Așa că hai să vedem ce-i cu fratele. În regulă?

Paula dădu din cap. Avea și Mellberg dreptate o dată. Femeia nu se putea lăsa influențată de faptul că Axel Frankel îi păruse de-a dreptul agreabil.

— Cum rămâne cu băieții care au intrat cu forța în casă? Am aflat vreun indiciu de la ei?

Mellberg își privi colegii așezați în jurul mesei. Cu toții se întoarseră către Gösta. Acesta se foi agitat.

— Ei… păi… da și nu. I-am luat amprentele unuia dintre băieți – Adam – însă n-am prea avut timp să… discut cu celălalt.

Mellberg căscă ochii.

— Ai avut câteva zile să te ocupi de o sarcină simplă și, cu toate astea, nu ai făcut-o – și, citez, nu prea ai avut *timp*. Corect?

Gösta dădu din cap, părând abătut.

— Ei, păi, da… e corect. Însă mă voi ocupa astăzi.

Mellberg îi aruncă din nou o privire mânioasă.

— Imediat, cât ai zice pește, spuse Gösta, privind în jos.

— Ai face bine să te grăbești, zise Mellberg, îndreptându-și apoi atenția către Martin și Paula. Altceva? Cum merge treaba cu Frans Ringholm? Ați găsit ceva acolo? Mie, personal, îmi pare pista cea mai promițătoare, și chiar ar trebui să întoarcem totul cu susul în jos la Prietenii Suediei.

— Am discutat cu Frans, dar nu am aflat nimic pe care să ne bazăm. Conform spuselor lui, existau anumite persoane în cadrul organizației

care îl amenințaseră pe Frankel, însă el a încercat să intervină pentru a-l proteja pe Erik, datorită vechii lor prietenii.

— Iar cu aceste „persoane” – spuse Mellberg, făcând cu degetele semnul ghilimelelor – s-a stat de vorbă?

— Nu, încă nu, răspunse calm Martin. Dar se află pe agenda zilei de astăzi.

— Bun, bun, spuse Mellberg, împingându-l pe Ernst, fiindcă picioarele începuseră să-i amorțească.

Ernst eliberă un vânt câinesc, apoi se așeză mai comod peste picioarele stăpânului său.

— În regulă, atunci ne mai rămâne un lucru de discutat. Secția asta nu e creșă! S-a înțeles?!

O privi fix pe Annika. Aceasta luase în liniște notițe pe tot parcursul ședinței, iar în clipele respective se uita la el pe deasupra ochelarilor de citit. După o pauză lungă, Mellberg începu să se agite, întrebându-se dacă nu cumva tonul său fusese un pic cam dur.

Apoi Annika luă cuvântul.

— Mi-am îndeplinit sarcinile ieri, chiar dacă am avut grijă de Maia, iar asta e singura chestiune care să te preocupe, Bertil.

Se dădu în tăcere o luptă pentru supremație, atunci când Annika întâlni, calmă, privirea lui Mellberg. Într-un final, bărbatul se uită în altă parte, bombănind.

— Ei bine, în regulă, probabil că știi tu mai bine ce…

— În plus, datorită vizitei de ieri a lui Patrik ne-am dat seama că uitasem să-i verificăm lui Erik conturile bancare, spuse Paula, făcându-i Annikăi cu ochiul, în semn de sprijin.

— Sunt sigur că ne-am fi gândit la asta mai devreme sau mai târziu… dar mulțumită lui Patrik, s-a dovedit a fi mai devreme, și nu mai târziu, spuse Gösta, uitându-se iute spre Annika, înainte de a-și pleca privirea și a se reîntoarce la studierea feței de masă.

— În regulă, dar credeam că e în concediu de paternitate, zise Mellberg, posac, conștient că pierduse bătălia. Ce mai așteptați? Acum că avem niște piste, hai să ne punem pe treabă.

Cu toții se ridicară și își puseră cești le de cafea în mașina de spălat vase.

În clipa aceea, telefonul sună.

Fjällbacka, 1944

— Îmi imaginam că o să te găsesc aici.

Elsy luă loc lângă Erik, la adăpost, în despicătura unui bolovan.

— Aici am șansele cele mai mari de a fi lăsat în pace, zise Erik supărat, dar apoi expresia de pe chip i se înmuie, și băiatul închise cartea pe care o ținea în poală. Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut să-mi vărs necazul pe tine.

— Axel e motivul necazului tău? întrebă Elsy cu blândețe. Cum stau lucrurile pe-acasă?

— De parcă ar fi deja mort, zise Erik, privind pe deasupra apei care clipocea necontenit la intrarea în portul Fjällbacka. Cel puțin, mama așa se poartă, de parcă ar fi deja mort. Iar tata nu face decât să bombăne întruna, refuzând să discute despre asta.

— Dar tu? Cum te simți tu? întrebă Elsy, privindu-și cu atenție prietenul.

Îl cunoștea atât de bine pe Erik. Mai bine decât își imagina el. Petrecuseră nenumărate ceasuri jucându-se împreună – ea și Erik, Britta și Frans. Nu le mai rămăseseră prea multe jocuri, fiindcă aproape deveniseră oameni în toată firea. Dar în clipa aceea, ea nu vedea nicio diferență între acel Erik de paisprezece ani și băiețelul de cinci ani care, îmbrăcat în pantaloni scurți, era aidoma unui bătrânel, captiv în trupul unui copil. Era ca și cum Erik s-ar fi născut bătrân și, treptat, se ajusta firii sale adevărate. Ca și cum trupul copilașului, al băiatului, iar în clipele acelea, al tânărului, erau etape ce trebuiau parcurse înainte de a-și intra în pielea care i se potrivea.

— Nu știu cum mă simt, spuse el tăios, privind în altă parte.

Însă nu o făcu destul de rapid, iar Elsy îi zări ochii năpădiți de lacrimi.

— Ba da, știi, spuse ea, uitându-se la el din profil. Vorbește cu mine.

— Mă simt așa de… scindat. O parte din mine este atât de înfricoșată și tristă din cauza lucrurilor prin care a trecut și va mai trece Axel. Numai gândul că ar putea pieri mă face să…

Își căută vorbele potrivite, dar nu le găsi. Elsy își dădu totuși seama. Nu spuse nimic, ci doar îl așteptă să continue.

— Dar mai e o parte din mine care se simte atât de… mânioasă.

Vocea îi era mai profundă, începând să semene cu cea pe care urma să o aibă la maturitate.

— Sunt mânios fiindcă am devenit și mai invizibil decât până acum. Nu exist. Cât timp Axel era acasă, parcă își putea reflecta asupra mea puțin din lumina ce strălucea asupra lui. O rază micuță, din când în când. O fărâmă de lumină, de atenție, era îndreptată asupra mea. Iar asta îmi era de-ajuns. Niciodată nu-mi dorisem mai mult de-atât. Axel merita să se afle în lumina reflectoarelor, să se bucure de atenție. El întotdeauna e mai bun decât mine. Eu nu atrag atenția. Și nu am capacitatea lui Axel de a-i face

pe oamenii din jurul meu să se simtă bine. Fiindcă eu cred că ăsta e secretul… îi poate bine dispune mereu pe oameni. Eu nu am un asemenea talent. Eu îi fac pe oameni să se simtă agitați și stânjeniți. Nu prea le e clar ce părere să aibă despre mine. Eu știu prea multe. Nu râd destul. Eu…

Fu nevoit să facă o pauză și să ia o gură de aer – fusese probabil cel mai lung discurs pe care-l ținuse vreodată.

Elsy nu se putu abține din râs.

— Ai grijă să nu-ți epuizezi toate cuvintele deodată, Erik. De obicei, ești atât de zgârcit la vorbă.

Fata zâmbi, dar Erik își încleștă fălcile, înainte de-a continua.

— Dar eu exact la asta mă refer. Și vrei să știi ceva? Cred că aș putea să plec departe, pur și simplu să mă duc și să nu mă mai întorc. Iar nimeni de acasă nu mi-ar observa dispariția. Pentru mama și tata, sunt doar o umbră în câmpul lor vizual, iar din unele puncte de vedere, cred că ar simți ușurare odată cu dispariția acelei umbre, pentru a-și putea îndrepta apoi toată atenția asupra lui Axel.

Vocea i se frânse, iar băiatul se întoarse, rușinat.

Elsy îl cuprinse cu un braț, după care își rezemă capul de umărul lui, forțându-l să revină din locul întunecat în care voia să se ascundă.

— Erik, eu știu că ar observa dacă n-ai mai fi. Ei sunt doar… prinși în starea asta, în ce i s-a întâmplat lui Axel.

— Au trecut patru luni de când l-au prins nemții, zise Erik, mohorât. Cât au de gând să se concentreze la asta? Șase luni? Un an? Doi ani? O viață întreagă? Eu sunt aici, chiar acum. Sunt încă aici. De ce asta nu înseamnă nimic? Iar în același timp, mă simt groaznic fiindcă sunt gelos pe fratele meu, care se presupune că zace într-o închisoare și ar putea fi executat înainte să aibă cineva șansa de a-l mai revedea. Halal frate!

— Nimeni nu se îndoiește de dragostea ta față de Axel, spuse fata, bătându-l ușurel peste spinare. Însă nici nu e neobișnuit să vrei să ți se dea atenție, să vrei să existi. Dar trebuie să le spui ce simți, trebuie să-i faci să te vadă.

— Nu îndrăznesc, zise Erik, scuturând din cap. Dacă o să creadă că sunt un om rău?

Elsy îl apucă de obraji cu ambele mâini și îl obligă să o privească.

— Ascultă-mă, Erik Frankel. Nu ești un om rău. Îți iubești fratele și părinții. Dar, în același timp, ești îndurerat. Trebuie să vorbești cu ei despre asta, trebuie să ceri un pic și pentru tine. Înțelegi?

El încercă să-și ferească privirea, dar fata încă îl ținea strâns, uitându-se fix în ochii lui. Într-un final, Erik dădu din cap.

— Ai dreptate. Voi discuta cu ei.

Dintr-un impuls, Elsy îl cuprinse în brațe și îi dădu o îmbrățișare. Îl simți relaxându-se, în timp ce-l mângâia pe spinare.

— Ce naiba…?

O voce din spatele lor îi făcu să se îndepărteze unul de celălalt. Fata se

întoarse și îl văzu pe Frans holbându-se la ei, cu fața albă ca varul și pumnii încleștați.

— Ce naiba…! repetă el.

Părea că-i vine greu să găsească alte cuvinte. Elsy își dădu seama cum trebuie să fi arătat scena și îi vorbi calmă, în încercarea de a-l face să priceapă adevărul, înainte să izbucnească într-un acces de furie. Deseori, îl văzuse aprinzându-se la fel de repede ca un chibrit. Frans avea ceva care îl făcea mereu extrem de violent, ca și cum ar fi căutat în mod constant motive să se ia la harță. Iar Elsy era îndeajuns de deșteaptă încât să-și dea seama că băiatul era îndrăgostit de ea. În situația aceea, consecințele puteau fi dezastruoase dacă nu reușea să-i ofere explicații.

— Erik și cu mine stăteam doar de vorbă, zise ea, calmă.

— A, da, văd că asta făceați, spuse Frans, aruncându-le o privire ce-i dădu fiori lui Elsy.

— Vorbeam despre Axel și cât de greu e fără el, zise ea, uitându-se țintă la Frans.

Expresia brutală și rece a acestuia se mai îmblânzi puțin. Fata vorbi în continuare.

— Îl consolam pe Erik. Asta făceam. De ce nu stai și tu cu noi?

Bătu ușor cu palma peste bolovan. Băiatul ezită. Însă pumnii i se descleștară și expresia glacială îi dispăru complet. Oftă adânc și se așeză.

— Îmi pare rău, zise el, privind-o pe fată.

— E în regulă, îi răspunse Elsy, dar nu te mai grăbi să tragi concluzii pripite.

Frans se așeză și rămase tăcut pentru o vreme. Apoi se întoarse către ea. Intensitatea sentimentelor pe care fata i le citi în priviri o înfricoșă mai mult decât o făcuse înainte mânia lui glacială. O cuprinse un presentiment că lucrurile nu aveau să se încheie cu bine.

De asemenea, gândul îi fugi la Britta și la privirile drăgăstoase pe care aceasta i le arunca mereu lui Frans.

Nu, lucrurile nu aveau să se termine cu bine.

Capitolul 11

— Pare foarte drăguță.

Karin zâmbi, împingând căruciorul lui Ludde.

— Erica e cea mai grozavă, spuse Patrik, cu un zâmbet în colțul gurii.

Firește că avuseseră câteva certuri în ultima vreme, dar nu asta era important. Se considera un bărbat norocos pentru faptul că se trezea în fiecare dimineață alături de Erica.

— Aș vrea să pot spune același lucru despre Leif, răspunse Karin. Dar am început să mă satur cumplit de traiul alături de un solist dintr-o formație. Însă am știut în ce mă vâram, deci bănuiesc că n-am voie să mă plâng.

— Lucrurile se schimbă atunci când ai copii, zise Patrik, a cărui remarcă fusese pe jumătate afirmație, pe jumătate întrebare.

— Crezi tu? replică femeia, sarcastic. Poate că am fost eu naivă, însă n-am avut idee cât de multă muncă implică și cât de solicitant poate fi să ai un copil mic și… nu e ușor să duc eu tot greul pe umeri. Uneori am senzația că eu fac toată munca, să mă trezesc noaptea, să schimb scutece, să mă joc cu el, să-l hrănesc, să-l duc la doctor când e bolnav. Iar când Leif își face apariția pe ușă și Ludde îl întâmpină ca pe Moș Crăciun… Asta chiar mi se pare nedrept.

— Dar la cine aleargă Ludde atunci când se lovește? întrebă Patrik.

Karin zâmbi.

— Ai dreptate. La mine aleargă. Deci bănuiesc că până la urmă înseamnă și pentru el ceva faptul că eu sunt cea care îl consolează în toiul nopții. Dar, nu știu… Mă simt dezamăgită, oarecum. Nu așa trebuiau să stea lucrurile.

Oftă și îi aranjă băiețelului fesul, care îi căzuse pe o ureche.

— Personal, mi se pare mai distractiv decât mi-aș fi imaginat, zise Patrik, realizând cât de stupidă fusese remarca abia atunci când dădu cu ochii de privirea nimicitoare a lui Karin.

— Erica e de aceeași părere? întrebă ea tăios, iar Patrik sesiză nuanța.

— Nu, nu este. Sau, cel puțin, nu în ultimul an, zise Patrik.

Fu cuprins de vinovăție atunci când îi veni în minte chipul palid și obosit al Ericăi din primele luni de după nașterea Maiei.

— Să se fi datorat oare faptului că viața ei s-a schimbat brusc, trebuind să stea acasă cu Maia, în vreme ce tu plecai la muncă zi de zi?

— Dar am ajutat cât s-a putut de mult, protestă bărbatul.

— Ai ajutat, sigur, zise Karin, dirijând căruciorul și trecând înainte, odată ajunși pe o porțiune îngustă de drum, ce ducea spre Badholmen.

Însă există o diferență imensă între „a ajuta” și a fi cel care trebuie să poarte pe umeri aproape toată răspunderea. Nu-i chiar atât de simplu să-ți dai seama cum să calmezi un bebeluș care plânge, sau cum și când are nevoie să mănânce, sau cum să vă ocupați timpul, și tu, și bebelușul, cel puțin cinci zile pe săptămână, de obicei fără niciun fel de ajutor. E cu totul altă treabă să fii director general în cadrul Bebe SRL, în comparație cu postul de simplu asistent aflat pe margine, care preia inventarul.

— Dar nu-i poți băga pe toți tații în aceeași oală, zise Patrik, manevrând căruciorul în sus, pe dealul abrupt. Deseori, mamele nu vor să renunțe la control, iar dacă soțul chiar schimbă un scutec, ea va spune că a făcut-o în mod greșit, ori dacă hrănește el bebelușul, va zice că nu ține sticla cum trebuie, și așa mai departe. Nu e întotdeauna simplu pentru tați să participe la rolul acela de director general de care pomenești tu.

Karin rămase tăcută pentru câteva minute. Apoi se uită către Patrik și spuse:

— Și Erica a fost la fel atunci când a stat acasă, cu Maia? A refuzat să te lase să participi?

Așteptă un răspuns din partea lui.

Patrik se gândi bine o clipă, după care fu nevoit să recunoască:

— Nu, n-a fost așa. Chiar cred că m-am bucurat să nu dețin toată responsabilitatea. Când Maia nu se simțea bine și eu încercam să o alin, era plăcut să știu că, indiferent cât de mult ar fi plâns, i-aș fi putut-o da oricând Ericăi, dacă eu nu eram în stare să o calmez. Și ar fi avut ea grijă. Și era grozav să plec la serviciu în fiecare dimineață, știind că seara, la întoarcerea acasă, aveam să fiu întâmpinat cu drag de către Maia.

— Iar în același timp, îți primeai și doza de socializare, zise Karin pe un ton sec. Așadar, cum stau lucrurile în momentul de față, când ai pe umeri cea mai mare parte a răspunderii? Totul în regulă?

Patrik se gândi pentru o clipă, apoi fu nevoit să dea din cap.

— Ei bine, n-am prea căpătat note mari pentru munca de tătic casnic. Dar nu e ușor. Vezi tu, Erica lucrează acasă, și știe rostul tuturor lucrurilor, și…

Dădu iar din cap.

— Sună atât de familiar. De fiecare dată când Leif vine acasă, se-apucă să urle: „Karin! Unde-s scutecele?!” Uneori mă întreb cum anume voi, bărbații, sunteți în stare să vă descurcați la slujbe, având în vedere că în propriile case nu reușiți să țineți minte nimic.

— Ei, haide, zise Patrik, dându-i un ghiont. Nu suntem chiar atât de neajutorați. Dați-ne și nouă o șansă. Nu mai devreme de acum o generație, bărbații nu le-ar fi schimbat nici în ruptul capului scutecele copiilor, și noi am evoluat mult de-atunci și până acum. Însă genul

ăsta de schimbări nu se pot face peste noapte. Tații noștri ne-au fost modele, ei sunt cei care ne-au influențat, și e nevoie de timp pentru a ne adapta. Însă facem și noi ceea ce putem.

— Poate că faci *tu,* zise din nou Karin pe un ton amar. Cu siguranță nu e și cazul lui Leif.

Patrik nu îi răspunse. Chiar nu avea ce zice. Iar atunci când se despărțiră în Sälvik, la intersecția de lângă Clubul de Navigație Norderviken, se simți atât trist, cât și îngândurat. Vreme îndelungată, nutrise anumite sentimente negative față de Karin, din cauza felului în care aceasta îl trădase. În prezent însă îi părea extrem de rău pentru ea.

•

Telefonul primit la secție îi făcuse imediat să sară în mașina de poliție. Ca de obicei, Mellberg mormăise o scuză și se grăbise către biroul lui, dar Martin, Paula și Gösta plecaseră degrabă spre școala generală din Tanumshede. Odată ajunși, fură îndrumați spre biroul directorului, pe care Martin îl găsi cu ușurință, având în vedere că nu era prima lor vizită la școala respectivă.

— Ce s-a petrecut aici?

Aruncă o privire prin încăpere; un adolescent ursuz stătea așezat pe un scaun, flancat de director și doi bărbați, pe care Martin îi bănui a fi profesori.

— Per l-a bătut pe unul dintre elevii noștri, răspunse înverșunat directorul, așezându-se la birou. Îmi pare bine că ați ajuns atât de repede.

— În ce stare se află elevul? întrebă Paula.

— Nu arată bine. E cu infirmiera școlii, iar o ambulanță se află pe drum. Am sunat-o pe mama lui Per. Ar trebui să ajungă în curând.

Directorul îl privi cu asprime pe băiat, care îi răspunse printr-un căscat indiferent.

— Va trebui să ne însoțești la secția de poliție, zise Martin, făcându-i semn lui Per să se ridice, după care se întoarse către director. Vedeți dacă nu cumva reușiți să dați de mama lui, înainte să ajungă aici, altminteri va trebui s-o rugați să se întâlnească la secție cu noi. Colega mea, Paula Morales, va sta aici și îi va interoga pe cei care au văzut atacul.

— Voi începe imediat, zise Paula, îndreptându-se spre ușă.

Per afișă aceeași expresie indiferentă în vreme ce merse de-a lungul coridorului, însoțit de polițiști. Se adunase un grup mare de elevi curioși, la care băiatul reacționă cu un rânjet și un semn obscen făcut cu degetul mijlociu.

— Ai dracu' idioți, bolborosi el.

Gösta îi aruncă o privire crâncenă.

— Ține-ți gura până ajungem la secție.

Per dădu din umeri, dar se supuse. Tot drumul spre clădirea ce adăpostea atât poliția, cât și brigada de pompieri, băiatul rămase tăcut, uitându-se în gol, pe geam. Odată ajunși la secție, îl duseră în sala de interogatoriu, apoi așteptară să ajungă și mama sa. Telefonul mobil al lui Martin începu să sune. El ascultă cu atenție, după care se întoarse îngândurat spre Gösta.

— Era Paula, zise el. Știi pe cine-a bătut Per?

— Nu, e vreun cunoscut?

— E Mattias Larsson, unul dintre băieții care l-au găsit pe Erik Frankel. Îl duc la spital chiar acum. Deci va trebui să stăm de vorbă cu el mai târziu.

Gösta recepționă informația fără să comenteze, însă Martin îl văzu făcându-se alb ca varul.

Zece minute mai târziu, Carina dădu buzna pe ușa principală, spre zona de recepție, respirând cu greu și întrebând de fiul ei. Annika o conduse calmă în biroul lui Martin.

— Unde e Per? Ce-a făcut?

Femeia se forța să nu plângă și părea a fi în pragul isteriei. Martin îi strânse mâna și se prezentă. Formalitățile aveau deseori un efect calmant. Ca și acum. Carina repetă întrebările, dar pe un ton mult mai domol, apoi se așeză pe scaunul oferit de Martin. Bărbatul făcu o grimasă atunci când se așeză la birou, fiindcă recunoscuse un miros familiar emanat de femeia aflată în fața sa. Era un miros de alcool. Poate că fusese la o petrecere, cu o zi în urmă. Însă el nu credea varianta respectivă. Trăsăturile sale ușor puhave erau unul din semnele ce trădau un alcoolic.

— Conform raportului primit de la școală, Per a agresat un coleg.

— O, Doamne sfinte, zise ea, apucând strâns brațele scaunului. Cum…? Băiatul… este…

Nu fu în stare să-și termine propoziția.

— A fost dus la spital. Se pare că a suferit răni grave în urma bătăii.

— Dar de ce? spuse ea, înghițind cu noduri și scuturând din cap.

— Asta și avem de gând să aflăm. Îl ținem pe băiat într-una din sălile de interogatoriu de aici, și ne trebuie permisiunea dumneavoastră ca să-i punem câteva întrebări.

Carina dădu afirmativ din cap și înghiți din nou în sec.

— Da, desigur.

— În regulă, atunci. Să stăm de vorbă cu Per.

Martin o conduse, făcând o pauză pe coridor pentru a bate la ușa lui Gösta.

— Vino cu noi. O să stăm de vorbă cu băiatul.

Carina și Gösta făcură cunoștință, după care toți trei pătrunseră în camera unde îi aștepta Per, care se străduia să afișeze o plictiseală totală față de întreaga chestiune. Însă băiatul își pierdu calmul odată

cu apariția mamei sale. Ochiul îi zvâcni ușor. Un fremătat al mâinilor. Apoi, băiatul se sili să adopte din nou expresia indiferentă și întoarse privirea către zid.

— Per, ce-ai făcut de data asta? întrebă Carina pe un ton ascuțit, în vreme ce se așeză lângă fiul ei și încercă să-l ia în brațe.

Băiatul o dădu la o parte și refuză să răspundă.

Martin și Gösta se așezară față în față cu Per și Carina, iar Martin porni reportofonul. Din obișnuință, luase la el un pix și-un caiet, pe care le așeză pe masă. Apoi rosti mecanic ora și data și își drese vocea.

— În regulă. Per, ne poți spune ce s-a întâmplat? Apropo, Mattias a fost dus la spital. În caz că te întrebai.

Per zâmbi doar.

— Per! strigă mama sa, lovindu-l cu cotul. Trebuie să răspunzi la întrebare. Și firește că îți făceai griji cu privire la băiat! Nu?

Vocea Carinei fu stridentă, iar fiul ei refuză să o privească.

— Să-i mai acordăm puțin timp lui Per, zise Gösta, făcându-i Carinei cu ochiul, pentru a o mai calma.

Așteptară în tăcere ca băiatul de cincisprezece ani să le răspundă. Într-un final, acesta își răsuci capul și spuse:

— Mattias ăla vorbește numai tâmpenii.

— Ce fel de „tâmpenii”? zise Martin, păstrându-și tonul prietenos. Ai putea fi un pic mai exact?

Urmă o altă pauză interminabilă, după care băiatul continuă:

— O tot vrăjea pe Mia, se lăuda cât de curajos a fost atunci când el și Adam au intrat în casa bătrânului ăluia și i-au găsit cadavrul, în vreme ce nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit! Ce dracu’ mai voia să însemne și asta? Le venise ideea numai pentru că eu fusesem deja înăuntru. Stăteau cu urechile ciulite când le-am povestit despre toate lucrurile grozave pe care le avea. Toată lumea știe că nu au fost primii care au intrat acolo. Ai dracu’ tocilari.

Își dădu capul pe spate și râse, în timp ce mama lui se uită rușinată în gol, spre fața de masă.

— Vorbești de casa lui Erik Frankel? zise Martin, neîncrezător.

— Da, tipul pe care Mattias și Adam l-au găsit mort. Cel cu toate chestiile alea naziste. Grozave lucruri, spuse Per, cu ochii sclipindu-i. Speram să fac rost de câteva piese ca lumea, dar a apărut bătrânul, m-a închis acolo și l-a sunat pe tata și…

— Staaai… stai o secundă, zise Martin, cu brațele în aer. Mai rar. Vrei să spui că Erik Frankel te-a prins când i-ai spart casa? Și că te-a închis acolo?

Per dădu afirmativ din cap.

— Nu știam că era acasă, așa că am intrat pe un geam de la subsol. Însă bătrânul a venit jos cât timp eu eram în camera cu toate cărțile și chestiile alea, și a trântit ușa, după care a încuiat-o. Apoi m-a făcut să-

i dau numărul de telefon al tatii, ca să-l poată suna.

— Știați de asta? zise Martin, întorcându-se spre Carina și aruncându-i o privire aspră.

Femeia dădu din cap, șovăind.

— Abia ieri am aflat. Kjell, fostul meu soț, nu mi-a spus mai devreme, așa că n-am avut habar. Și nu înțeleg de ce nu i-ai dat numărul *meu,* Per, în loc să-l amesteci pe tatăl tău în asta!

— Tu n-ai fi făcut față, zise Per, privindu-și pentru întâia oară mama. Tu doar zaci și bei mereu, și nu-ți pasă de nimic altceva. Apropo, să știi că duhnești a băutură!

Lui Per începură să-i tremure mâinile, iar calmul său aparent se fisură.

Obrajii Carinei fură năpădiți de lacrimi.

— Numai atât ai de zis despre mine, după tot ce am făcut pentru tine? Ți-am dat viață, te-am hrănit, te-am îmbrăcat și te-am îngrijit în toți acei ani când tatăl tău nu a vrut să audă de noi.

Se întoarse apoi spre Martin și Gösta.

— Într-o zi, a plecat pur și simplu. Și-a făcut bagajele și a dispărut cu o parașută de douăzeci și cinci de ani, pe care a lăsat-o gravidă. Ne-a părăsit, fără să se uite măcar înapoi. S-a apucat să-și întemeieze o familie nouă, în vreme ce pe noi ne-a lăsat în urmă, ca pe niște gunoaie.

— Au trecut zece ani de când a plecat tata, zise Per, istovit, părând dintr-odată mult mai matur pentru cei cincisprezece ani ai săi.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău? întrebă Gösta.

— Fostul meu soț se numește Kjell Ringholm, răspunse încordată Carina. Vă pot da numărul lui de telefon, dacă doriți.

Martin și Gösta făcură schimb de priviri.

— Să fie cumva același Kjell Ringholm care scrie pentru *Bohusläningen*? zise Gösta, punând totul cap la cap. Fiul lui Frans Ringholm?

— Frans e bunicul meu, afirmă Per, cu mândrie. E așa grozav. A fost și la pușcărie, dar acum se ocupă de treburi politice. O să câștige alegerile următoare pentru consiliul municipal, iar atunci negrii ăia nenorociți or să zboare din comitat.

— Per! exclamă Carina, șocată, după care se întoarse către polițiști. E la vârsta la care testează lucrurile. Iar Frans nu reprezintă o influență pozitivă asupra lui. Kjell i-a interzis lui Per să-și vadă bunicul.

— De parcă m-ar opri asta, bombăni Per. Iar bătrânul ăla cu obiectele naziste? Ei bine, și-a meritat soarta. L-am auzit ce-i spunea tatii, când a venit după mine. Toate porcăriile alea, cum că i-ar fi putut da materiale bune pentru articolele pe care le scria despre Prietenii Suediei, și mai ales despre Frans. Nu se gândeau că eu ascult,

dar i-am auzit stabilind să se mai întâlnească din nou. Ai naibii trădători, amândoi. Înțeleg de ce bunicului îi e rușine cu tata, zise Per cu ostilitate.

Poc! Carina își pălmui fiul, iar în tăcerea care urmă, cei doi se priviră fix, atât cu surprindere, cât și cu ură. Apoi figura Carinei se înmuie.

— Îmi pare rău, scumpule, îmi pare foarte rău. N-am vrut să… Îmi… Îmi pare rău.

Încercă să-și îmbrățișeze fiul, dar acesta o respinse.

— Pleacă de lângă mine, bețiva naibii! Să nu-ndrăznești să mă atingi!

— În regulă, toată lumea să se calmeze, spuse Gösta, ridicându-se de pe scaun și privindu-i cu asprime pe Carina și Per. Momentan nu cred că vom ajunge mai departe. Poți pleca acum, Per. Însă…

Aruncă o privire spre Martin, care dădu din cap aproape imperceptibil.

— Însă va trebui să contactăm serviciile sociale în legătură cu asta. Am văzut destul încât să avem motive de îngrijorare și vom recomanda ca serviciile sociale să ancheteze totul îndeaproape. Între timp, noi ne vom ocupa de propria noastră anchetă.

— Chiar e necesar? întrebă Carina, cu o voce tremurândă.

Dar întrebării îi lipsi cu desăvârșire orice urmă de fermitate. Gösta avu impresia că femeia se simțea ușurată fiindcă altcineva urma să preia controlul asupra situației.

După ce Per și Carina părăsiră secția, mergând unul lângă celălalt, fără a se privi, Gösta îl urmă pe Martin până în biroul acestuia.

— Ei bine, asta cu siguranță ne-a dat temă de gândire, spuse Martin, așezându-se.

— Fără doar și poate, zise Gösta.

Își mușcă buzele, legănându-se pe călcâie.

— Pari că ai vrea să spui ceva. Ce e?

— Hmm… Ei bine, s-ar putea să nu fie important.

Apoi Gösta se hotărî. Ceva din subconștient nu îi dăduse pace de câteva zile, iar în timpul discuției cu Per, el realizase despre ce anume era vorba. În clipele acelea, întrebarea era cum anume să exprime totul în cuvinte. Martin nu avea să fie încântat.

•

Ezitând, Axel stătu pe verandă timp îndelungat. Într-un final, bătu la ușă. Herman îi deschise aproape imediat.

— Așadar, tu erai.

Axel scutură din cap și rămase locului.

— Intră. Nu i-am zis că vii. Nu știam dacă-și va aduce aminte.

— Așa grav e?

Axel îl privi cu înduioșare pe bărbatul din fața sa. Herman părea

obosit. N-avea cum să-i fie ușor.

— Ăsta e tot clanul? întrebă Axel, odată pătruns înăuntru, făcând semn spre fotografiile din hol.

Chipul lui Herman se lumină.

— Da, sunt cu toții acolo.

Axel studie pozele, cu mâinile prinse la spate. Sărbători de Sânziene și zile de naștere, reuniuni de Crăciun și zile obișnuite. O mulțime de oameni, cu tot cu copii și nepoți. Pentru o clipă, își îngădui să mediteze asupra felului în care ar fi arătat propriul său perete cu fotografii, dacă ar fi avut unul. Imagini cu el la birou. Mormane infinite de documente. Nenumărate cine în compania politicienilor sau a altor personaje influente. Nu existau prea mulți care să fi putut ține pasul cu el, care să fi făcut față imboldului său constant de a da de urma încă unui criminal de război care izbutise să ducă o viață nemeritat de confortabilă. Încă un fost nazist cu mâinile pătate de sânge, liber să se delecteze cu privilegiul de a folosi acele mâini întinate pentru a-și mângâia pe creștet nepoții. Cum ar fi putut membrii familiei, prietenii sau o viață obișnuită să concureze cu o misiune precum aceea? De-a lungul unor perioade însemnate din viața sa, nici măcar nu își îngăduise să cugete asupra lucrurilor pe care le rata. Iar recompensa primită atunci când eforturile sale dădeau roade, când anii de căutări prin arhive și discuții cu supraviețuitori pe care memoria nu îi mai ajuta duceau într-un final spre demascarea vinovaților și aducerea lor în fața justiției, ei bine, acea recompensă era atât de mare, încât dădea la o parte orice fel de năzuință de-a avea o viață normală. Sau, cel puțin, asta crezuse el întotdeauna. Însă în clipele acelea, aflat în fața pozelor de familie, se întrebă dacă nu cumva se înșelase atunci când pusese moartea mai presus de viață.

— Sunt minunate, zise Axel, întorcându-se cu spatele la fotografii.

Îl urmă pe Herman în sufragerie, oprindu-se brusc la vederea Brittei. Cu toate că el și Erik nu își abandonaseră niciodată casa din Fjällbacka, trecuseră zeci de ani de când se întâlniseră ultima dată cu femeia. În tot acel timp, nu existase nicio ocazie pentru ca viețile lor să se intersecteze.

În clipele acelea, anii se dădură în lături cu o forță nemiloasă, iar Axel se simți clătinându-se. Ea încă era frumoasă. De fapt, fusese mult mai atrăgătoare decât Elsy, pe care ar fi putut-o descrie mai degrabă ca fiind drăguță. Dar Elsy avusese o strălucire lăuntrică, o bunătate pe care frumusețea exterioară a Brittei nu le putea egala. Însă putu observa în acele clipe schimbările intervenite de-a lungul anilor. Nu mai exista nicio urmă a comportamentului ei arogant de odinioară; în momentele acelea, Britta radia o strălucire maternă călduroasă, o maturitate conferită pesemne de trecerea anilor.

— Tu ești? zise ea, ridicându-se de pe canapea. Chiar tu ești, Axel?

Întinse ambele mâini spre el, iar bărbatul i le prinse. Trecuseră atâția ani. Incredibil de mulți. Șaizeci de ani. O viață întreagă. Pe vremea când era tânăr, nu și-ar fi închipuit niciodată că timpul poate să treacă atât de repede. Mâinile pe care le ținea într-ale lui erau ridate și acoperite cu pete de bătrânețe. Părul ei nu mai era închis la culoare, ci avea o nuanță minunată, argintie. Calmă, Britta îl privi drept în ochi.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Axel. Ai îmbătrânit frumos.

— Ciudat, chiar gândeam același lucru despre tine, spuse Axel, zâmbindu-i.

— Ei bine, hai să luăm loc și să stăm un pic de vorbă. Herman, ai putea să ne aduci niște cafea?

Herman dădu din cap și merse în bucătărie, pentru a face cafeaua. Britta luă din nou loc, ținându-l încă de mână pe Axel, care se așeză lângă ea.

— Când te gândești ce bătrâni am ajuns, Axel. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut, zise ea, înclinându-și capul, pentru a-l privi pe bărbat.

Axel observă amuzat că Britta își păstrase ceva din cochetăria tinereții.

— Ai făcut mult bine de-a lungul anilor, din câte-am auzit, spuse ea, studiindu-l cu atenție.

Axel privi în altă parte.

— Nu sunt sigur că înțeleg la ce te referi prin „făcut de bine”. Am făcut ce trebuia. Anumite lucruri nu pot fi mușamalizate, replică el, apoi rămase tăcut.

— Ai dreptate în legătură cu asta, Axel, zise Britta, pe un ton solemn. Cu siguranță ai dreptate în legătură cu asta.

Stătură unul lângă celălalt, fără a spune nimic, privind afară, înspre golf, până când Herman se întoarse cu serviciul de cafea, așezat pe o tavă cu motiv floral.

— V-am pregătit niște cafea.

— Mulțumim, dragă, zise Britta.

Axel simți un junghi în inimă atunci când văzu felul în care se priviră cei doi. Își aminti că, prin munca sa, reușise să le aducă multor oameni un sentiment de liniște, oferindu-le satisfacția de a-și vedea torționarii trimiși în justiție. Și aceea reprezenta o formă de iubire. Nu personală, nu fizică, însă chiar și-așa, tot o formă de iubire.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Britta îi dădu o ceașcă de cafea și zise:

— Ai dus o viață frumoasă, Axel?

Întrebarea era atât de generală, încât el nu știu cum să-i răspundă. Și-i imagină pe Erik și pe prietenii săi în biblioteca de acasă, plini de voie bună și lipsiți de griji. Elsy, cu zâmbetul ei încântător și firea blândă. Frans, care îi făcea pe toți să stea ca pe ghimpi, însă care,

îndărătul acelui paravan, își păstra o notă de fragilitate și sensibilitate. Britta, care păruse atât de diferită față de cum era în prezent. Pe vremuri, ea își purtase frumusețea ca pe un scut, făcându-l pe Axel să o considere o simplă formă fără fond, fără pic de substanță care să merite a fi remarcată. Și poate că în trecut lucrurile stătuseră întocmai așa. Însă anii umpluseră golul, iar în clipele respective, femeia părea să aibă o strălucire lăuntrică. Gândurile îi fugiră apoi la Erik. Era atât de dureros, încât mintea lui dori să înlăture acele idei. Stând însă în sufrageria Brittei, Axel se forță să și-l imagineze pe fratele său așa cum fusese în trecut, înainte ca vremurile grele să înceapă. Așezat cu picioarele rezemate de biroul tatii. Cu părul castaniu, ciufulit, ca întotdeauna, și cu acea expresie distrată pe chip, care îl făcea să pară mult mai în vârstă decât era de fapt. Erik. Scumpul, preaiubitul Erik.

Axel realiză că Britta aștepta un răspuns din partea lui. Se sili să revină în prezent. Însă, ca de obicei, trecutul și prezentul se contopeau în mod iremediabil, iar cei șaizeci de ani îi aruncau amintirile într-o învălmășeală de oameni, întâlniri și evenimente. Mâna cu care ținea ceașca de cafea începu să-i tremure și, într-un final, el spuse:

— Nu știu. Cred că da. Pe cât am meritat.

— Eu am avut o viață frumoasă, Axel. Și am decis în urmă cu mult timp că am meritat-o. Ar trebui să faci la fel și tu.

Mâna îi tremură și mai mult, făcându-l să verse cafea pe canapea.

— Ah, îmi pare așa rău… Eu…

Herman sări în picioare.

— Nicio problemă. Aduc o cârpă.

Merse în bucătărie și se înapoie rapid cu un șervet umed, pe care îl apăsă cu grijă pe tapițerie.

Britta scoase un țipăt strident, făcându-l pe Axel să tresară.

— Vai, acum mama se va supăra pe mine. Canapeaua ei elegantă. Nu-i a bună!

Axel îi aruncă o privire întrebătoare lui Herman, care continua tăcut să șteargă pata.

— Crezi că o poți scoate? Mama va fi atât de supărată pe mine!

Britta se legănă înainte și-napoi, urmărind cu îngrijorare eforturile lui Herman de a șterge urmele. Bărbatul se ridică și își cuprinse soția cu brațul.

— Va fi în regulă, scumpo. Scap eu de pată, îți promit.

— Ești sigur? Dacă mama se supără, s-ar putea să-i spună tatii și…

Britta își frânse mâinile și începu să își roadă încheieturile degetelor.

— Promit că voi scăpa de pată. Nici măcar nu va băga de seamă.

— Ah, ce bine. Ce bine, zise Britta, relaxându-se.

Apoi tresări și privi țintă spre Axel.

— Tu cine ești? Ce dorești?

Bărbatul se uită încurcat la Herman.

— Apare și dispare, zise acesta, așezându-se lângă Britta și bătând-o ușurel peste mână.

Femeia îl studie cu concentrare pe Axel, ca și cum figura acestuia avea ceva supărător sau derutant, ceva care îi tot scăpa. Apoi îl luă de mână, apropiindu-și chipul de-al lui.

— Vezi tu, el mă strigă.

— Cine? întrebă Axel, stăvilindu-și impulsul de a-și retrage mâna.

La început, Britta nu îi răspunse. Apoi bărbatul își auzi ecoul propriilor cuvinte.

— Anumite lucruri pur și simplu nu pot fi mușamalizate, șopti ea, cu fața la doar câțiva centimetri de a lui.

Își trase brusc mâna din încleștarea ei și îl privi pe Herman, pe deasupra părului argintiu al Brittei.

— Așadar, acum vezi și tu, cu propriii tăi ochi, zise Herman, istovit. Ce ne facem de-acum încolo?

•

— Adrian! Încetează!

Străduindu-se din răsputeri să-și îmbrace fiul, pe Anna o trecură, într-un final, toate apele. În ultima vreme, băiețelul își transformase zvârcolirile într-o veritabilă artă, îngreunând semnificativ încercările mamei de a pune niște haine pe el. Femeia izbutise să-l țină locului îndeajuns încât să poată trage pe el o pereche de indispensabili, după care băiețelul evadă și începu să alerge prin toată casa.

— Adrian! Haide acum! Te rog. Mama nu are timp pentru așa ceva. Vom merge cu Dan și cu mașina până în Tanumshede, să facem niște cumpărături. Poți să mergi la Hedemyr, să te uiți la jucării, zise ea, disperată să-i câștige bunăvoința, deși era conștientă că nu era soluția cea mai bună pentru a rezolva problema îmbrăcatului.

Însă ce altceva să fi făcut?

— Încă nu sunteți gata? întrebă Dan atunci când veni la parter și o văzu stând pe podea, lângă un maldăr de haine, în vreme ce Adrian continua să gonească nebunește. Cursul meu începe în jumătate de oră. Trebuie să plec.

— Bine. Atunci descurcă-te singur, se răsti Anna, aruncând spre Dan hainele băiețelului.

Dan o privi surprins. În ultima vreme nu fusese în apele ei, însă poate că nici nu era de mirare. Unirea a două familii se dovedea mult mai dificilă decât anticipaseră amândoi.

— Haide, Adrian, zise Dan, apucându-l de ceafă pe băiat, când acesta trecu în goană pe lângă el. Ia să vedem dacă mai știu cum se face.

Îi puse șosetele cu oarecare ușurință, dar mai mult de atât nu reuși. Adrian își reluă zvârcoleala și refuză să-și pună pantalonii. Dan mai

făcu niște încercări, după care își pierdu și el răbdarea.

— Adrian, stai locului ACUM!

Părând uimit, Adrian se opri imediat. Apoi se făcu roșu ca un rac.

— Tu NU ești tati! Pleacă de-aici! Vreau la tati! TATI!

Era deja prea mult pentru Anna. Începu să plângă, năpădită de toate amintirile despre Lucas și vremurile îngrozitoare pe care le trăise ca o prizonieră în propria ei casă. Fugi la etaj și se aruncă pe pat, unde se lăsă pradă suspinelor îndurerate. Apoi simți o atingere ușoară pe spinare.

— Iubito, ce s-a întâmplat? Nu-i așa de rău. Băiatul nu e obișnuit cu situația și doar ne testează, atâta tot. S-o fi văzut pe Belinda, la vârsta lui. El e de-a dreptul amator, prin comparație. Odată, sătul până peste cap de tărăboiul legat de haine, am scos-o afară, în fața ușii, îmbrăcată doar în chiloți. Pernilla s-a înfuriat – era luna decembrie, la urma urmei. Însă n-am lăsat-o afară decât un minut…

Anna nu se amuză. În schimb, plânse și mai tare, tremurând toată.

— Iubito, ce e? Mă faci să mă îngrijorez. Știu că ai trecut prin multe, însă putem reuși împreună. Cu toții avem nevoie de puțin timp, iar apoi lucrurile se vor calma. Tu… tu și cu mine… împreună putem rezolva asta.

Femeia își înălță spre el chipul plâns, apoi se ridică în capul oaselor.

— Șt… știu… se bâlbâi, încercând să nu mai plângă. Știu asta… și nu înțeleg… de ce reacționez… așa.

Dan o mângâie pe spate, iar suspinele începură să se domolească.

— Sunt doar un pic cam… prea sensibilă… Nu înțeleg. Mă port așa doar când sunt…

Anna se opri la mijlocul frazei și, cu gura deschisă, îl privi țintă pe Dan.

— Cum? zise el, mirat. Te porți așa când ești cum?

Femeia nu reuși să-i răspundă, iar după o clipă, observă sclipirea din ochii lui Dan. Apoi dădu din cap, spunându-i:

— Mă port așa doar când sunt… însărcinată.

Dormitorul fu învăluit de o tăcere mormântală. După care, cei doi auziră o voce dinspre ușa de la intrare.

— M-am îmbrăcat. Singur. Sunt băiat mare. Acum putem să mergem la magazinul cu jucării?

Dan și Anna se uitară spre Adrian, care stătea la ușă, mândru ca un păun. Pantalonii fuseseră puși cu fața-n spate, iar cămașa o avea pe dos, însă era adevărat: își luase pe el hainele. De unul singur.

•

Până și pe hol mirosea bine. Mellberg intră nerăbdător în bucătărie. Cu puțin înainte de ora unsprezece, Rita îi telefonase pentru a-l întreba dacă ar vrea să ia prânzul acolo, având în vedere că Señorita își exprimase dorința de a se juca împreună cu Ernst. Bărbatul nu o

întrebase cum anume îi fusese comunicată respectiva dorință. Anumite lucruri trebuiau acceptate precum mana cerească.

— Bună.

Johanna stătea lângă Rita, ajutând-o să taie legume. Efortul său era evident, deoarece pântecele o obliga să păstreze distanța între ea și blatul de lucru.

— Bună. Miroase atât de bine aici, zise Mellberg, adulmecând aerul.

— Facem *chilli con carne,* zise Rita, apropiindu-se pentru a-i da o sărutare pe obraz.

Mellberg rezistă impulsului de a-și ridica mâna spre obraz și a atinge locul unde îl sărutase. În schimb, se așeză la masa aranjată pentru patru persoane.

— Ni se mai alătură cineva? întrebă el, privind-o pe Rita.

— Partenerul meu vine acasă la prânz, spuse Johanna.

— N-ar fi bine să stai jos? o întrebă Mellberg, trăgându-i un scaun. Bănuiesc că nu e ușor să cari așa o greutate.

Johanna se supuse și se așeză lângă el, răsuflând din greu.

— Vai, nici nu îți poți imagina. Să sperăm că nu va mai dura mult. Va fi grozav să scap de asta, zise ea, mângâindu-și burta. Vrei să pui mâna? îl întrebă pe Mellberg atunci când îi văzu expresia de pe chip.

— Se poate? zise el, timid.

Mellberg nu aflase de existența propriului său fiu decât atunci când Simon era deja adolescent, drept urmare, partea respectivă a existenței de părinte reprezenta un mister pentru el.

— Uite, dă din picioruțe.

Johanna îi luă mâna și o duse pe partea stângă a pântecelui. Mellberg tresări când simți lovitura puternică.

— Doamne! Uimitor! Te doare?

Se uită fix la abdomenul ei, simțind între timp loviturile în palmă.

— Nu prea. Uneori e mai incomod atunci când vreau să dorm. Partenerul meu e de părere că bebelușul se va face fotbalist.

— Tind să-i dau dreptate, zise Mellberg, nevrând să-și îndepărteze mâna.

Întâmplarea îi stârnise niște sentimente ciudate, pe care abia dacă le putea defini. Năzuință, fascinație, regret… Nu era tocmai sigur.

— Tatăl lui are înclinații spre fotbal, pe care le-ar putea moșteni bebelușul? zise el, râzând.

Spre marea lui surpriză, întrebarea îi fu întâmpinată cu tăcere. Ridică privirea și observă atunci expresia uluită a Ritei.

— Dar Bertil, nu știi că…

În clipa aceea, ușa de la intrare se deschise.

— Ce bine miroase, mamă – se auzi din hol. Ce pregătești? Chilli-ul tău special?

Paula intră în bucătărie, iar uluiala de pe chipul său era mai mare

decât cea a lui Mellberg.

— Paula?

— Șefu'?

Gândurile i se învârtiră prin minte lui Mellberg, până când totul căpătă sens. Paula, care se mutase acolo cu mama ei. Rita, proaspăt mutată în zonă. Și ochii negri. Când te gândești că nu-i observase mai devreme! Aveau exact aceiași ochi. Mai era doar un singur lucru pe care nu îl…

— Așadar, văd că mi-ai cunoscut partenera, zise Paula, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri pe Johanna.

Îl fixă pe Mellberg cu privirea, așteptând o reacție din partea acestuia. Provocându-l să spună ceva greșit, să facă ceva greșit.

Cu coada ochiului, Rita îl urmărea agitată. Ținea o lingură de lemn într-o mână, dar se oprise din amestec, așteptând, la rându-i, o reacție din partea bărbatului. Lui Mellberg îi trecură prin minte zeci de gânduri. Zeci de prejudecăți. Zeci de lucruri pe care le spusese de-a lungul anilor, care mai bine ar fi rămas nerostite. Însă realiză brusc că sosise acea clipă din viața sa când trebuia să zică și să facă lucrurile care se cuveneau. Erau prea multe în joc și, cu ochii negri ai Ritei ațintiți asupra lui, Mellberg spuse calm:

— Nu știam că urmează să devii mamă. Ba chiar atât de curând! Bag de seamă că e rost de felicitări. Johanna a fost amabilă și m-a lăsat să-l simt pe neastâmpărat, așa că tind să fiu de acord cu teoria ta – se va naște un viitor fotbalist.

Paula nu se mișcă timp de câteva secunde, cu brațul în jurul Johannei și cu privirea țintă asupra lui Mellberg, încercând să stabilească dacă exista vreo urmă voalată de sarcasm în cuvintele sale. Apoi se relaxă și zâmbi.

— E extraordinar să simți toate loviturile alea, nu-i așa?

Camera întreagă păru a face implozie, cu un sentiment de ușurare. Rita se întoarse la oala cu chilii și spuse, râzând:

— Asta nu-i nimic în comparație cu felul în care dădeai tu din picioare, Paula. Îmi aduc aminte că tatăl tău obișnuia să glumească pe tema asta, zicând că parcă erai în căutare de-o altă ieșire față de cea obișnuită.

Paula îi dădu Johannei o sărutare pe obraz și se așeză la masă. Nu își putea ascunde uluirea cu care îl privea pe Mellberg. Acesta, la rându-i, se simțea extrem de mulțumit de el însuși. Încă i se părea ciudat ca două femei să trăiască împreună, iar faptul că una din ele era însărcinată îl buimăcea în mod special. Mai devreme sau mai târziu, avea să afle cum stăteau lucrurile. Însă chiar și-așa, făcuse ceea ce trebuia. Spre marea lui surpriză, vorbele îi fuseseră sincere.

Rita așeză pe masă oala cu chilii și-i îndemnă să servească. Privirea pe care i-o aruncă lui Mellberg fu dovada finală că acesta se

descurcase bine.

Bărbatul încă mai putea simți pântecele bombat al Johannei și loviturile de picior ale bebelușului în palma sa.

•

— Ai sosit la fix pentru masa de prânz. Mă pregăteam să te sun.

Patrik gustă o lingură cu vârf din supa de roșii, după care așeză cratița pe masă.

— Asta da servire. Cu ce ocazie?

Erica intră în bucătărie și-l sărută pe gât.

— Crezi că asta-i tot? Vrei să spui că aș fi putut să te impresionez doar cu o masă de prânz? Mamă, asta înseamnă că am spălat hainele, am făcut curat în sufragerie și am schimbat becul în baie degeaba.

Patrik se întoarse și o sărută pe buze.

— Nu știu sub influența cărui drog te afli, dar vreau și eu, zise Erica, privindu-l cu mirare. Unde-i Maia?

— A adormit acum vreo cincisprezece minute. Așa că vom putea lua prânzul în pace și liniște, doar noi doi. Iar după asta, poți fugi înapoi la etaj, în vreme ce eu voi spăla vasele.

— Bine… Acum chiar e prea mult, spuse Erica. Ori ai golit conturile, ori ești pe cale de-a mă anunța că ai o amantă sau că ai fost acceptat în programul spațial NASA și că vei petrece următorul an înconjurând planeta, într-o navă spațială… Ori soțul meu a fost răpit de extratereștri, iar tu ești un fel de android, jumătate om, jumătate robot.

— De unde-ai știut de NASA? zise Patrik, făcându-i cu ochiul.

Puse câteva felii de pâine într-un coș, după care se așeză la masa din bucătărie, față în față cu Erica.

— Nu, adevărul e că am avut o revelație în timp ce mă plimbam azi cu Karin și… ei bine, m-am gândit că ar trebui să te ajut mai mult. Dar să nu crezi că vei avea parte de un asemenea tratament în fiecare zi. N-aș putea să garantez că nu voi recidiva.

— Așadar, ca să-mi conving soțul să mă ajute mai mult în gospodărie nu trebuie decât să-l trimit la o întâlnire cu fosta lui nevastă? Tactica asta merită împărtășită prietenelor mele.

— Ei, nu știu ce să zic, răspunse Patrik, suflând în lingură. N-a fost tocmai o întâlnire. Și ea nici nu o duce prea bine.

Îi povesti pe scurt cele aflate de la Karin, și Erica dădu din cap. Deși Karin părea să capete mult mai puțin sprijin decât ea, situația suna totuși extrem de familiar.

— Deci cum ți-a mers în dimineața asta? întrebă Patrik.

Erica se lumină la față.

— Am găsit o grămadă de lucruri interesante. Nici prin gând nu ți-ar trece ce s-a întâmplat în Fjällbacka, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. S-a făcut contrabandă cu tot felul de lucruri, atât

înspre, cât și dinspre Norvegia. Mâncare, vești, arme și oameni. Au venit aici și dezertori germani, și partizani norvegieni. Apoi a urmat și problema cu minele. Din cauza acestora, s-au pierdut câteva pescadoare și cargoboturi, alături de echipajele acestora și întreaga încărcătură. Și știai că în 1940, forțele aeriene suedeze au doborât un avion de vânătoare nemțesc, în apropiere de Dingle? Toți cei trei membri ai echipajului au pierit. N-am auzit pe nimeni pomenind asemenea lucruri. Întotdeauna trăisem cu impresia că războiul abia dacă a avut vreun impact în ținuturile astea – lăsând la o parte hrana și raționalizarea carburantului.

— S-ar părea că începe să te intereseze mult subiectul, zise Patrik, servind-o cu încă puțină supă.

— Și nu ți-am zis nici măcar jumătate. L-am rugat pe Christian să scoată la iveală orice informație legată de mama și prietenii săi, gândindu-mă că oricum nu va da roade căutarea, fiindcă erau cu toții așa de tineri la vremea respectivă. Dar stai să vezi…

Vocea Ericăi tremură de emoție, în timp ce femeia se ridică pentru a-și lua servieta. O așeză pe masa din bucătărie și scoase un vraf mare de hârtii.

— Mamă, ce ditamai teancul!

— Am petrecut ore întregi citindu-le pe toate, zise Erica, frunzărind documentele, cu degetele tremurându-i.

Într-un final, găsi ceea ce căuta.

— Iată-l! Uită-te aici!

Arătă cu degetul spre un articol cu o fotografie mare, alb-negru.

Patrik studie articolul pe care i-l înmânase femeia. Poza fu prima care-i captă atenția. Cinci oameni, stând unul lângă celălalt. Mijind ochii, Patrik se chinui să descifreze scrisul de sub imagine, și recunoscu patru nume: Elsy Moström, Frans Ringholm, Erik Frankel și Britta Johansson. Însă de al cincilea nu auzise până atunci. Un băiat pe nume Hans Olavsen, cam de aceeași vârstă cu ceilalți. Patrik lectură în tăcere articolul, în vreme ce Erica își fixă privirea asupra lui.

— Ei bine? Ce părere ai? Nu știu ce înseamnă toate astea, dar nu poate fi vorba de o coincidență. Uită-te la dată. S-a întors în Fjällbacka aproape în aceeași zi când mama și-a încheiat jurnalul. Asta nu poate fi o coincidență! Trebuie să însemne ceva! spuse Erica, pășind în susul și-n josul bucătăriei.

Patrik își înclină capul și privi din nou fotografia. Studie chipurile celor cinci tineri. Elsy pierise în urmă cu patru ani, într-un accident de mașină. Iar în prezent, încă unul dintre ei își dăduse sfârșitul, ucis după șaizeci de ani de când fusese făcută poza. Instinctul îi spunea că Erica avea dreptate. Trebuia să însemne ceva.

•

Paula merse înapoi spre secție, cu gândurile răvășite. Mama ei pomenise de un bărbat drăguț pe care-l cunoscuse și care o însoțise la plimbări, și pe care îl convinsese chiar să participe la cursul de salsa predat de ea. Însă nici prin gând nu i-ar fi trecut Paulei că bărbatul era noul ei șef. Și nu ar fi exagerat să spună că ideea nu o prea încânta. Mellberg era probabil ultimul bărbat pe care l-ar fi ales pentru mama sa. Deși se vedea nevoită să recunoască faptul că reacționase destul de bine la veștile cu privire la ea și Johanna. Fapt care o surprindea. Mințile înguste reprezentaseră argumentul ei principal împotriva mutării în Tanumshede. Ei și Johannei le fusese și-așa destul de greu să fie acceptate ca o familie în Stockholm. Iar într-un orășel precum acela… Ei bine, s-ar fi putut dovedi catastrofal. Însă ea discutase totul în amănunt cu mama sa și cu Johanna, iar împreună ajunseseră la concluzia că dacă lucrurile nu aveau să iasă bine, se puteau muta înapoi în Stockholm.

Deocamdată, lucrurile merseseră mai bine decât s-ar fi așteptat. Îi plăcea slujba de la secție, mama ei se acomodase cu orele de salsa și serviciul cu jumătate de normă de la supermarketul Konsum și, cu toate că Johanna era în concediu de odihnă, după care avea să urmeze un lung concediu de maternitate, ea discutase cu vreo câteva firme locale, ce se arătaseră interesate de serviciile ei. Cu toate acestea, în clipa în care văzu expresia lui Mellberg atunci când ea își puse brațul în jurul Johannei, Paula avu senzația că totul s-ar fi putut duce pe apa sâmbetei. În momentul acela, întreaga lor viață s-ar fi putut duce de râpă. Însă Mellberg o surprinsese. Poate că totuși nu era chiar incurabil, cum crezuse ea.

Paula schimbă câteva vorbe cu Annika, la recepție. Apoi bătu la ușa lui Martin și intră.

— Cum merge? întrebă ea, când bărbatul își ridică privirea dinspre hârtii.

— În legătură cu atacul? Păi, băiatul și-a recunoscut fapta – nu că ar fi avut de ales. Mama sa l-a luat acasă, dar Gösta a informat serviciile sociale. Nu pare să aibă o situație prea stabilă pe-acasă.

— Deseori se întâmplă așa, zise Paula, așezându-se.

— Însă și mai interesant era motivul pentru care l-a atacat. S-ar părea că băiatul i-a spart casa lui Erik Frankel, pe la începutul lui iunie.

Paula ridică din sprânceană, dar îl lăsă pe Martin să continue, fără să mai facă vreun comentariu. După ce bărbatul îi spuse întreaga poveste, amândoi rămaseră tăcuți o clipă.

— Mă întreb dacă Erik avea ceva care să-l fi interesat pe Kjell, zise Paula. Să fi fost ceva legat de Frans?

Martin dădu din umeri.

— Așa a zis băiatul. Mă gândeam că ar fi bine să-l întrebăm pe Kjell.

Trebuie oricum să mergem în Uddevalla pentru a intervieva niște membri ai Prietenilor Suediei, iar *Bohusläningen* își are biroul central acolo. Iar pe drum, putem trece și pe la Axel.

— Zis și făcut, replică Paula, ridicându-se.

Douăzeci de minute mai târziu, amândoi se aflau în fața ușii de la casa fraților Frankel.

„Axel pare mai în vârstă decât ultima dată", gândi Paula. Mai costeliv, aproape străveziu, într-un fel. Bărbatul le zâmbi prietenos, în vreme ce-i lăsă înăuntru. Nu-i întrebă cu ce treburi se aflau acolo, ci doar îi conduse pe verandă.

— Ați făcut progrese? întrebă Axel, așezându-se. Cu ancheta, vreau să spun, clarifică el de prisos.

Martin îi aruncă o privire Paulei, după care zise:

— Urmărim câteva piste momentan. Cel mai important e că am reușit să estimăm data morții fratelui dumneavoastră.

— Ei bine, e un lucru important, spuse Axel zâmbind, cu toate că zâmbetul respectiv nu îi șterse nicidecum mâhnirea sau extenuarea din priviri. Așadar, când credeți că s-a întâmplat?

— Pe cincisprezece iunie, a mers în vizită la Viola Pettersson, doamna cu care era… prieten; s-ar părea că atunci a fost văzut în viață pentru ultima oară. Pe șaptesprezece iunie, menajera…

— Laila, zise Axel, văzând că Martin se chinuia să-și amintească numele acesteia.

— Așa, Laila. A venit aici pe șaptesprezece, pentru a face curățenie, însă nu i s-a răspuns la ușă, și nici nu i s-a lăsat cheia, după cum vă stătea în obicei, atunci când nu erați acasă.

— Da, Erik era foarte atent să îi lase cheia Lailei. Din câte știu, nu a uitat niciodată să o facă. Așadar, cum nu i-a deschis ușa, iar cheia nu era, atunci…

Axel se cufundă în tăcere și se șterse la ochi, de parcă ar fi avut vedenii cu fratele său, vedenii pe care preferă să le îndepărteze de îndată.

— Îmi pare atât de rău, zise Paula cu blândețe, dar trebuie să vă întrebăm unde vă aflați între cincisprezece și șaptesprezece iunie. Vă asigur că e doar o formalitate.

Fluturând din mână, Axel îi alungă tentativa de a-l liniști.

— Nu e nevoie să vă cereți scuze. Știu că vă faceți doar meseria. Și, pe deasupra, nu arată statisticile faptul că majoritatea crimelor sunt comise de un membru al familiei?

Martin dădu din cap.

— Adevărat. Însă trebuie să strângem informații pentru anchetă și ne-ar fi de ajutor dacă am putea să vă tăiem de pe lista suspecților.

— Desigur. Să-mi iau calendarul.

Axel fu plecat timp de câteva minute. Se întoarse cu un jurnal gros.

— Ia să văd…, spuse el, așezându-se și frunzărind paginile. Am plecat din Suedia și am mers direct la Paris pe trei iunie, iar de întors, m-am întors abia când dumneavoastră… ați fost amabili și m-ați așteptat la aeroport. Dar între cincisprezece și șaptesprezece… a, am găsit: pe cincisprezece am avut o întâlnire în Bruxelles, pe șaisprezece am mers la Frankfurt, după care m-am întors la sediul central din Paris pe șaptesprezece. Vă pot oferi fotocopii după bilete, dacă doriți, spuse el, înmânându-i Paulei jurnalul.

Femeia îl studie cu atenție pe Axel, însă după ce-i aruncă o privire întrebătoare lui Martin, care scutură din cap, ea împinse jurnalul înapoi, de-a lungul mesei.

— Nu, nu cred că va fi nevoie. Vă amintiți și altceva referitor la datele cu pricina, ceva care să aibă vreo însemnătate, în ceea ce-l privea pe Erik? Ceva anume? O convorbire telefonică? Vreun lucru pe care să vi-l fi menționat?

Axel dădu din cap.

— Nu, îmi pare rău. După cum am spus, fratele meu și cu mine nu aveam obiceiul de a ne telefona prea des atunci când eu eram plecat în străinătate. Erik m-ar fi sunat doar dacă ardea casa.

Râse, dar apoi tăcu brusc și se șterse din nou la ochi.

— Așadar, asta a fost tot? Vă mai pot ajuta și cu altceva? întrebă el, închizând jurnalul cu grijă.

— De fapt, ar mai fi ceva…, zise Martin, privindu-l fix. Am stat azi de vorbă cu un tânăr pe nume Per Ringholm, în legătură cu un act de violență. Ne-a spus că v-a spart casa în urmă cu câteva luni. Și că Erik l-a prins asupra faptului, l-a închis în bibliotecă și l-a sunat pe tatăl lui, Kjell Ringholm.

— Băiatul lui Frans, zise Axel.

Martin încuviință.

— Exact. Și Per i-a auzit pe Erik și pe Kjell stabilind să se întâlnească mai târziu. Pare-se că Erik deținea informații care l-ar fi putut interesa pe Kjell. Vă sună cunoscut?

— Nu, deloc, zise Axel, scuturând puternic din cap.

— Dar informațiile pe care dorea Erik să le transmită mai departe? Aveți idee ce anume ar fi putut să fie?

Axel rămase tăcut pentru o vreme, ca și cum ar fi cugetat asupra întrebării. Apoi dădu iar din cap.

— Nu, nu știu ce-ar fi putut să fie. Erik a petrecut mult timp studiind perioada premergătoare celui de-al Doilea Război Mondial și firește că a trăit pe propria-i piele efectele nazismului din vremurile respective. Pe de altă parte, Kjell s-a dedicat scrierii de articole cu privire la renașterea nazismului în Suedia zilelor noastre. Poate că Erik a găsit cine știe ce legătură, vreun lucru de interes istoric care să-i ofere lui Kjell material suplimentar. Dar de ce nu-l întrebați pe Kjell?

— Suntem în drum spre Uddevalla chiar acum. Însă ce-ar fi să vă dau numărul meu de mobil, în caz că vă amintiți ceva?

Martin notă numărul pe o bucată de hârtie și i-o înmână lui Axel, care mai apoi o strecură în jurnal.

Paula și Martin se întoarseră la mașină, continuându-și drumul în tăcere. Însă amândoi se gândeau la același lucru: ce anume scăpau din vedere?

•

— Nu mai putem amâna. Nu va mai putea să stea acasă pentru multă vreme.

Herman își privi fetele cu o disperare atât de mare, încât acestea abia fură în stare să se uite la el.

— Știm, tată. Procedezi corect. Nu există altă opțiune. Ai avut grijă de mama atât timp cât ai putut, însă acum îți vor lua alții locul. Vom găsi un loc excelent pentru ea.

Anna-Greta merse în spatele scaunului, cuprinzându-și tatăl în brațe. Tresări în momentul în care simți cât de sfrijit îi era trupul, pe sub cămașă. Boala mamei lor îl făcea să plătească scump. Poate chiar mai scump decât crezuseră ele. Sau decât fuseseră dispuse să vadă. Se aplecă și își lipi obrazul de-al lui Herman.

— Tată, suntem aici ca să te ajutăm. Birgitta, Margareta și familiile noastre. Știi doar că suntem alături de tine. Nu e nevoie să te simți izolat.

— Fără mama voastră, chiar mă simt izolat. Însă nu avem de ales, replică letargic Herman, ștergându-și repede cu mâneca o lacrimă. Cu toate astea, știu că e spre binele Brittei. Sunt conștient de asta.

Fiicele făcură schimb de priviri pe deasupra capului său. Herman și Britta fuseseră nucleul vieților tuturor, punctul de sprijin pe care se putuseră baza întotdeauna. În clipele acelea, se năruia însăși piatra de temelie a existenței lor, făcându-i să se agațe unul de celălalt, în căutarea echilibrului. Era înfricoșător să își privească mama veștejindu-se, pălind din ce în ce mai tare, ajungând într-un final să pară mai măruntă decât ele. Sosise momentul de a interveni și de a-și asuma rolurile de adulți, luând asupra lor povara celor pe care, de-a lungul întregii lor copilării și adolescențe, îi consideraseră infailibili, indestructibili. Firește că încetaseră de mult timp să își privească părinții ca pe niște zei atotștiutori, însă chiar și-așa, era dureros să îi vadă pe Britta și pe Herman stingându-se.

Anna-Greta mai îmbrățișă puțin silueta costelivă a tatălui său, apoi se așeză din nou la masa din bucătărie.

— Se descurcă atâta timp cât ești tu aici? întrebă îngrijorată Margareta. Să fug până la ea, să verific?

— Tocmai adormise când am plecat, zise Herman. Însă de obicei nu doarme mai mult de-o oră, așa că ar fi bine să mă întorc acasă.

Istovit, el se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să mergem acolo și să stăm cu ea câteva ore? Iar tu te poți odihni, zise Birgitta. S-ar putea întinde în camera de oaspeți, nu? o întrebă pe Margareta, având în vedere că se întâlniseră acasă la aceasta pentru a discuta despre mama lor.

— Excelentă idee, zise Margareta, scuturând energic din cap. Du-te și odihnește-te pentru o vreme, iar noi vom merge să stăm cu mama.

— Mulțumesc, fetelor, spuse Herman, îndreptându-se către hol. Însă eu și mama voastră ne-am îngrijit reciproc timp de peste cincizeci de ani și aș vrea să o fac în continuare, în puținul timp care ne-a mai rămas. Odată instalată la sanatoriu, atunci…

Nu își termină fraza; în schimb, țâșni degrabă pe ușă, înainte ca fiicele să-i poată vedea lacrimile.

•

Britta zâmbi în somn. Momentele de luciditate pe care mintea sa i le refuza atunci când era trează deveneau din ce în ce mai frecvente în timpul somnului. În clipele respective, ea vedea totul în clar. Câteva dintre amintiri nu erau bine-venite, însă pătrundeau oricum, cu forța. Amintiri precum sunetul făcut de cureaua tatălui său, atunci când plesnea un dos golaș de copil. Sau imaginea obrajilor înlăcrimați ai mamei. Sau odăile înghesuite ale căsuței din deal, unde răsunau țipetele stridente ale unui copilaș, făcând-o pe Britta să își țină mâinile peste urechi și să zbiere, la rându-i. Însă existau și lucruri mai plăcute printre amintirile ei. Verile în care se jucase fericită, alergând peste pietrele încălzite de soare. Elsy într-una din rochiile înflorate, pe care mama ei i le lucrase de mână. Erik în pantalonii lui scurți, cu acea expresie solemnă. Frans, cu părul său blond, cârlionțat. Își dorise dintotdeauna să-și treacă mâna prin buclele sale, chiar și pe vremea când erau atât de tineri, încât nu părea să existe o diferență semnificativă între băieți și fete.

În timp ce dormea, o voce se strecură cu forța în amintirile sale. O voce cum nu se putea de cunoscută. Îi vorbise din ce în ce mai des în ultima vreme. Nu îi dăduse pace, indiferent că era trează, adormită sau învăluită în ceață. Vocea care străpungea totul și râvnea totul insista în a pătrunde în lumea ei. Vocea care îi refuzase alinarea nu îi îngăduia să uite. Vocea pe care nu credea să o mai audă vreodată. Însă ea era acolo. Atât de stranie. Și atât de groaznică.

Mișcă din cap, într-o parte și-n alta, încercând să înlăture vocea și amintirile ce-i tulburau odihna. Într-un final, izbuti. Dinaintea sa reveniră amintiri plăcute. Întâia oară când l-a zărit pe Herman. Clipa în care a știut că ei doi aveau să își petreacă restul vieții împreună. Nunta lor, pașii pe care îi făcuse către altar, beată de fericire, îmbrăcată în rochia sa albă. Durerile nașterii, iar apoi, dragostea simțită la venirea pe lume a Annei-Greta. Și a Birgittei, și a

Margaretei, pe care le iubea la fel de mult. Herman îngrijindu-se de copii, făcând-o din dragoste, nu din datorie sau obligație. Britta zâmbi. Pleoapele i se zbătură. Acolo dorea să rămână. Acolo, cu toate acele amintiri. Dacă ar fi trebuit să aleagă una singură, care să-i umple memoria, pentru tot restul vieții, aceea ar fi fost imaginea lui Herman, făcându-i baie în cădiță celei mai mici dintre fete. Fredonând, el îi ținuse cu grijă capul micuț. Cu o blândețe infinită, îi șterse trupșorul durduliu cu un burete de baie, privind-o drept în ochi, în timp ce aceasta îi urmărise fiecare mișcare. Britta se văzu stând la ușă, cercetându-i, fără a atrage atenția soțului său. Chiar dacă ar fi dat totul uitării, s-ar fi zbătut să păstreze acea amintire. Herman și Margareta, el ținându-i căpșorul cu mâna. Tandrețea și devotamentul.

Un sunet o trezi din visare. Voia să se întoarcă înapoi. Înapoi la sunetul apei împroșcând, în vreme ce Herman înmuia buretele în cadă. La sunetul gânguritului voios al Margaretei, când apa călduță stropea în jurul ei. Însă un alt sunet o forță pe Britta să revină mai aproape de suprafață. Mai aproape de negura pe care voia să o evite cu orice preț. Trezirea însemna riscul de a fi învăluită într-o pâclă cenușie, nedeslușită, care punea stăpânire pe mintea ei și care începuse a-i absorbi din ce în ce mai mult timp amintirile.

Într-un final, deschise ochii, șovăind. Cineva se aplecase înspre ea și o privea. Britta zâmbi. Poate că încă nu era complet trează. Poate că ar fi reușit să mai țină la distanță negura, cu ajutorul amintirilor ce o vizitau în somn.

— Tu ești? întrebă femeia, privind țintă către persoana ce se apleca deasupra ei.

Își simți trupul molatic și apăsat de somnul care încă nu o părăsise pe de-a-ntregul. Nu avu puterea de a se mișca. Pentru o clipă, amândoi rămaseră tăcuți. Nu erau prea multe de spus. După care, un sentiment puternic pătrunse cu forța în mintea Brittei. Amintiri ieșiră la suprafață. Sentimente care fuseseră uitate scânteiară în momentele respective, trezindu-se la viață. Apoi femeia se simți cuprinsă de teroare. De groaza căreia i se sustrăsese datorită pierderii treptate a memoriei. În clipele acelea, văzu Moartea stându-i alături, în pat, iar întreaga sa ființă protestă, nevrând să-și părăsească viața și tot ce îi aparținuse. Apucă strâns cearșaful cu mâinile, însă buzele ei uscate reușiră doar să scoată câteva sunete guturale. Trupul îi fu cuprins de teroare, făcând-o să-și miște brusc capul, dintr-o parte în alta. Cu disperare, femeia încercă să-și transmită gândurile către Herman, ca și cum acesta ar fi putut-o auzi. Știa însă că era în van. Moartea venise la ea, curând securea avea să coboare, și nimeni nu ar fi putut-o ajuta. Avea să moară singură, în patul său. Fără Herman. Fără fete. Fără să-și ia rămas-bun. În clipa aceea, negura se risipi, iar gândurile îi deveniră clare, cum nu mai fuseseră de multă vreme. Cu teama gonindu-i în

piept, ca o fiară sălbatică, Britta reuși într-un final să inspire adânc și să scoată un țipăt. Moartea nu se clinti. Continuă doar să o privească stând întinsă în pat. O privea țintă și zâmbea. Nu era un zâmbet ostil, însă asta făcea lucrurile și mai înspăimântătoare.

Apoi Moartea se aplecă și luă perna de pe partea de pat a lui Herman. Îngrozită, Britta văzu silueta albă apropiindu-se. Negura cea din urmă.

Trupul său protestă pentru un moment, panicat din cauza lipsei de aer. Încercă să inspire, să tragă oxigen în plămâni. Mâinile femeii dădură drumul cearșafului și se agitară frenetic în aer. Întâmpinară rezistență, întâmpinară un strat de piele. Sfâșiară și zgâriară, luptându-se pentru a mai trăi încă o secundă.

Apoi totul se cufundă în beznă.

Grini, în apropiere de Oslo, 1944

— Trezirea! răsună în cazarmă vocea gardianului. Alinierea la inspecție, cinci minute.

Axel își deschise cu greu ochii. Pentru o clipă, fu complet dezorientat. Era întuneric în cazarmă; fiind atât de devreme, lumina aproape că nu pătrundea înăuntru. Însă chiar și-așa, era o îmbunătățire față de celula în care stătuse izolat în primele luni. Prefera înghesuiala și duhoarea cazărmii în locul lungilor zile de singurătate. Auzise că erau 3 500 de prizonieri în Grini. Faptul nu îl surprindea. Încotro se uita, vedea bărbați, cu toții având pe chip aceeași expresie resemnată, pe care el o presupuse a fi asemănătoare cu a sa.

Se ridică din pat și se frecă la ochi, pentru a alunga somnul. Ordinele de a se alinia pentru inspecție erau emise de câteva ori pe zi, cum aveau chef gardienii, și vai de cel care nu se mișca destul de repede. În ziua respectivă însă, îi era tare greu să se scoale din pat. Se visase în Fjällbacka. Stând pe Veddeberget, privind apa și pescărușii care țipau strident, în vreme ce zburau de jur-împrejurul catargelor. De fapt, era un sunet destul de urât, însă cumva devenise parte din sufletul orășelului. În vis, el își amintise cum îl învăluia calda și blânda adiere văratică. Și mirosul algelor, purtat de vânt, până sus de tot, în vârful dealului, unde el îl inspira cu lăcomie.

Însă realitatea era mult prea crudă și rece pentru ca el să poată rămâne agățat de visul său. În schimb, băiatul simți pe piele țesătura aspră a păturii și o aruncă la o parte, trecându-și picioarele de-o parte a patului șubred. Foamea îl măcina. Firește că li se dădea mâncare, însă nu destul și nu îndeajuns de des.

— E vremea să ieșiți, zise tânărul gardian, plimbându-se printre prizonieri.

Se opri în fața lui Axel.

— E frig azi, spuse el pe un ton prietenos.

Axel evită să-l privească. Era același băiat care fusese de gardă la venirea lui acolo, și pe care îl considerase mai prietenos decât restul. Lucru ce se dovedise adevărat. Nu îl văzuse niciodată abuzând sau denigrând pe cineva, așa cum făceau mai toți ceilalți gardieni. Însă lunile pe care Axel le petrecuse la închisoare trasaseră un hotar limpede între ei doi. Prizonier și gardian. Erau două entități bine delimitate. Duceau vieți atât de diferite, încât el abia dacă se putea uita înspre gardieni, atunci când aceștia îi treceau prin fața ochilor. Uniforma Gărzii Norvegiene purtată de Axel indica apartenența acestuia la o clasă umană inferioară. Aflase de la ceilalți prizonieri că uniforma fusese adoptată în 1941, în urma încercării de evadare a unui deținut. Axel își pusese întrebarea cum de bărbatul găsise puterea de a face așa ceva. Personal, se simțea nepăsător, secătuit

de întreaga sa energie, ca urmare a combinației dintre munca grea, hrana insuficientă, somnul puțin și neliniștea stârnită de gândul la cei rămași acasă. Lucruri la care se mai adăuga și suferința nemăsurată.

— Ar fi bine să te grăbești, zise tânărul gardian, dându-i brânci.

Axel făcu precum i se spuse și dădu zor spre cazarmă. Consecințele erau dure pentru oricine întârzia la inspecția de dimineață. În timp ce coborî pe scările ce duceau în curte, se împiedică brusc. Își simți piciorul alunecându-i pe treaptă și căzu înainte, plonjând spre gardianul aflat în fața sa. Dădu din brațe pentru a-și recăpăta echilibrul, dar în loc ca acestea să se zbată în aer, mâinile-i atinseră uniforma și trupul gardianului. Cu o bufnitură puternică, Axel aterizâ în spinarea bărbatului, iar impactul îi tăie răsuflarea. Pentru început, domni tăcerea. Apoi simți pe cineva săltându-l înapoi în picioare.

— Te-a atacat, rosti gardianul care îl apucase zdravăn.

Îl chema Jensen și era unul dintre cei mai neînduplecați paznici.

— Nu cred că…, zise tânărul gardian, ridicându-se nehotărât și scuturându-și uniforma de praf.

— Am zis că te-a atacat!

Chipul lui Jensen era roșu ca racul. Bărbatul profita de orice ocazie pentru a-i abuza pe cei aflați la cheremul său. De câte ori mergea prin lagăr, mulțimile se despărțeau precum Marea Roșie dinaintea lui Moise.

— Nu, el…

— L-am văzut eu! *strigă paznicul mai în vârstă, făcând un pas înainte. Îl înveți tu minte sau o fac eu*?

— Dar el…

Gardianul, care nu era decât un biet copil, îi aruncă o privire disperată lui Axel, apoi se întoarse către colegul său.

Axel privi scena cu indiferență. Încetase demult să mai reacționeze și să mai simtă. Ce trebuia să se întâmple se întâmpla. Cei care se împotriveau destinului erau sortiți pieirii.

— În regulă, atunci, o să…

Gardianul în vârstă merse către Axel, ridicându-și carabina.

— Nu! *Mă ocup eu*! *E treaba mea, zise băiatul, palid la față, intervenind între cei doi.*

Îl privi în ochi pe Axel, aproape implorându-i iertarea. Apoi ridică mâna și îl pălmui.

— Asta se vrea a fi pedeapsă? *zbieră Jensen, răgușit.*

Între timp se adunase un grup de curioși, iar câțiva gardieni începură să râdă, așteptând nerăbdători. Era bine-venit orice lucru care spărgea monotonia rutinei zilnice din închisoare.

— Lovește-l mai tare! *strigă Jensen, și mai roșu la față.*

Tânărul gardian se uită din nou spre Axel, care încă refuza să-l privească în ochi. Apoi încleștă pumnul, își luă avânt și îl pocni pe Axel în falcă. Acesta își dădu capul pe spate, dar rămase în picioare.

— Mai tare!

În clipa aceea li se alăturară și alți gardieni, iar fruntea băiatului sclipi de sudoare. Nu mai încercă să-l privească pe Axel. Se aplecă și își luă carabina de pe jos, ridicând-o în aer și pregătind o lovitură.

Axel se întoarse din reflex, așa că primi izbitura peste urechea stângă. Simți ca și cum ceva s-ar fi spintecat înăuntrul lui, iar durerea fu de nedescris. Următoarea lovitură o căpătă în față. După aceea, nu își aminti decât foarte puțin. Nu îi mai rămase decât suferința.

Capitolul 12

Nu exista niciun semn pe ușă care să indice faptul că incinta respectivă era ocupată de Prietenii Suediei. Doar o bucată de hârtie, deasupra cutiei de scrisori, cu textul „Exclus petiții” și cu numele „Svensson”. Martin și Paula primiseră adresa de la colegii lor din Uddevalla, care țineau sub observație activitatea organizației.

Nu telefonaseră în prealabil. În schimb, merseseră la risc, în ideea că aveau să găsească pe cineva acolo, în timpul programului. Martin apăsă butonul soneriei. Înăuntru se auzi un zgomot strident, dar pentru început nu se petrecu nimic. Tocmai se pregătea să apese iar pe sonerie, când ușa se deschise.

— Da?

Un bărbat în jurul vârstei de treizeci de ani le aruncă o privire întrebătoare, apoi se încruntă la vederea uniformelor. Brazda de pe chip i se adânci când o observă pe Paula. Timp de câteva secunde, el o măsură din cap până-n picioare, făcând-o să-și dorească să-i tragă un șut zdravăn în vintre.

— Așadar. Cu ce pot fi azi de folos guvernului? întrebă el, disprețuitor.

— Am dori să stăm de vorbă cu cineva de la Prietenii Suediei. Am venit unde trebuie?

— Sigur. Intrați.

Bărbatul, un blond înalt și bine făcut, genul musculos, se dădu la o parte și le făcu loc.

— Martin Molin. Iar aceasta e Paula Morales. Suntem de la poliția din Tanumshede.

— Nu zău? Ați făcut ceva drum, zise bărbatul, conducându-i spre un birou micuț. Numele meu e Peter Lindgren.

Se așeză la birou și le făcu semn către două scaune pentru vizitatori.

Martin își notă numele. Intenționa să-l caute pe Lindgren în baza lor de date, imediat cum aveau să ajungă înapoi la secție. Ceva îi spunea că bărbatul aflat dinaintea lor avea un șir lung de arestări.

— Așadar, ce doriți?

Peter se lăsă pe spate, încleștându-și mâinile în poală.

— Anchetăm uciderea unui bărbat pe nume Erik Frankel. Vă sună cunoscut?

Paula se sili să-i vorbească pe un ton calm. Bărbații de genul acela îi dădeau fiori. Fără îndoială că Peter Lindgren avea aceleași sentimente față de oamenii ca ea.

— Ar trebui? răspunse el, uitându-se la Martin.

— Da, ar trebui, zise acesta. Organizația dumneavoastră a avut ceva… contacte cu el. I-ați trimis câteva amenințări. Însă nu-mi

imaginez că știți ceva cu privire la asta, nu? zise Martin, cu sarcasm.

Peter Lindgren dădu din cap.

— Nu, nu-mi sună cunoscut. Aveți dovezi cu privire la aceste… amenințări? întrebă el, zâmbind.

Martin avu senzația că bărbatul îl inspecta pe toate fețele. După o scurtă pauză, el spuse:

— Momentan e irelevant ceea ce avem sau nu avem. Știm că organizația voastră l-a amenințat pe Erik Frankel. Și mai știm că unul dintre membrii voștri, Frans Ringholm, cunoștea victima și a prevenit-o în legătură cu aceste amenințări.

— Nu l-aș lua prea în serios pe Frans, zise Peter, cu o scânteiere periculoasă în priviri. Se bucură de un respect considerabil în cadrul… organizației noastre, dar înaintează în vârstă și, ei bine… trăim în alte vremuri, lucrurile s-au schimbat, iar oamenii precum Frans nu înțeleg întotdeauna regulile noi ale jocului.

— Însă cineva ca dumitale înțelege? zise Martin.

Peter ridică brusc mâinile în aer.

— E important să știi când să respecți regulile și când să le încalci. Pe termen lung, contează să facem ceea ce servește cauzei noastre.

— Iar cauza voastră în momentul de față ar fi… care anume?

Paula își dădu seama cât de ostilă păruse, lucru pe care-l confirmă și privirea de avertizare venită din partea lui Martin.

— O societate mai bună, zise Peter, calm. Oamenii care au condus țara asta n-au făcut o treabă strălucită. Au permis… forțelor străine să ocupe prea mult loc. Au permis ca tot ce e suedez și pur să fie împins în afară.

Îi aruncă o privire beligerantă Paulei, care înghiți în sec de mai multe ori, pentru a nu reacționa. Nu era nici locul, nici timpul potrivit. În plus, era cum nu se putea de conștientă că bărbatul o întărâta.

— Însă toate astea se vor schimba. Poporul suedez a devenit din ce în ce mai conștient că vom ajunge pe fundul prăpastiei dacă vom continua așa, dacă le vom permite celor aflați la putere să dărâme în continuare ceea ce au clădit strămoșii noștri. Organizația noastră poate oferi o societate mai bună.

— Și, teoretic vorbind, în ce fel ar reprezenta un profesor de istorie, bătrân și pensionar, o amenințare pentru… societatea mai bună?

— Teoretic vorbind – zise Peter, încleștându-și din nou mâinile în poală – teoretic vorbind, bineînțeles că nu ar reprezenta vreo amenințare adevărată. Însă a contribuit la răspândirea unei imagini false, o imagine pe care victorioșii războiului s-au luptat din greu să o promoveze. Firește că așa ceva nu poate fi tolerat. Teoretic vorbind.

Martin era pe cale să-i răspundă, însă bărbatul nu păru să fi terminat.

— Toate imaginile, toate relatările din lagărele de concentrare și alte locuri similare sunt pure născociri, minciuni exagerate care mai apoi au fost modelate drept adevăruri. Și știți de ce? Pentru a suprima complet mesajul original, mesajul corect. Istoria este scrisă de învingători, iar aceștia au ales să scufunde adevărul în sânge, să distorsioneze imaginea pe care o vedea lumea, pentru ca nimeni să nu îndrăznească să se întrebe dacă a câștigat cine trebuia. Iar Erik Frankel făcea parte din acea mișcare de suprimare, din acea propagandă. Motiv pentru care – ipotetic vorbind – Erik Frankel stătea în calea societății pe care noi dorim să o creăm.

— Și cu toate acestea, din câte știți, organizația dumneavoastră nu l-a amenințat niciodată?

Martin îl studie cu atenție. Știa deja care avea să fie răspunsul.

— Nu, nu am făcut-o. Noi funcționăm conform legilor unei democrații. Buletine de vot. Manifeste electorale. Dobândirea puterii prin intermediul voturilor. Din punctul nostru de vedere, orice altceva este de neconceput.

Îi aruncă o privire Paulei, care stătea cu mâinile strâns încleștate în poală. Își imagina soldații care veniseră să-l ia pe tatăl său. Avuseseră în ochi aceeași privire.

— Ei bine, nu vă mai deranjăm acum, zise Martin, ridicându-se în picioare. Poliția din Uddevalla ne-a dat numele celorlalți membri ai consiliului, așa că vom sta, firește, de vorbă și cu ei în legătură cu asta.

Peter se ridică și dădu din cap.

— Bineînțeles. Dar nimeni nu vă va spune altceva. În ceea ce-l privește pe Frans… ei bine, eu n-aș acorda prea multă atenție unui bătrân care trăiește în trecut.

•

Ericăi îi venea greu să se concentreze asupra scrisului. Îi tot stăteau în cale gânduri legate de mama sa. Scoase mormanul de articole și îl puse deasupra pe cel cu fotografia. Era atât de frustrant să privească acele chipuri, fără însă a putea primi vreun răspuns. Se aplecă, își apropie fața de poză și studie îndeaproape cele cinci persoane, rând pe rând.

Mai întâi, Erik Frankel. O figură serioasă, privind înspre obiectivul aparatului. O postură țeapănă. Îl învăluia un aer de tristețe și, fără a ști dacă avea sau nu dreptate, ea trase concluzia că întemnițarea fratelui său fusese cea care își pusese amprenta asupra lui Erik. Însă bărbatul avusese aceeași aură solemnă și mâhnită și când se întâlniseră în luna iunie, în legătură cu medalia.

Erica își mută privirea asupra persoanei aflate lângă Erik. Frans Ringholm. Era chipeș. Tare chipeș. Păr blond, cârlionțat, un pic cam lung, pesemne spre necazul părinților săi. Un zâmbet larg și

fermecător pentru camera foto. Avea brațele așezate nonșalant în jurul celor ce-i stăteau de-o parte și de cealaltă. Niciunul dintre aceștia nu părea încântat.

Erica studie persoana din dreapta lui Frans. Mama ei, Elsy Moström. Expresia acesteia era cu siguranță mult mai blândă față de ce își amintea Erica să fi văzut de-a lungul timpului. Însă zâmbetul îi era ușor crispat, semn că nu prea agrea brațul pe care Frans i-l pusese în jurul umărului. Erica nu putu să nu cadă pe gânduri atunci când își văzu mama arătând așa de drăgălașă. Elsy pe care o știuse ea fusese rece și inabordabilă. În fotografie nu apărea nicio urmă a laturii respective. Erica atinse încetișor chipul mamei sale. Cât de diferit s-ar fi petrecut totul dacă ar fi fost precum fata din poză. Ce se întâmplase cu ea? Ce anume o văduvise de întreaga sa blândețe? Ce anume făcuse ca indiferența să ia locul privirii visătoare? De ce nu fusese în stare să-și ducă în jurul fiicelor sale, într-o strânsă îmbrățișare, acele brațe delicate, ce se vedeau pe sub mânecile scurte ale rochiei înflorate?

Erica trecu la următoarea persoană din fotografie. Britta nu privea spre aparatul foto. În schimb, se întorsese pentru a se uita la Elsy. Ori la Frans. Era imposibil să-și dea seama. Erica se întinse în căutarea lupei de pe birou. O așeză deasupra chipului Brittei și se uită cu ochii mijiți, pentru a face imaginea cât mai clară posibil, însă chiar și-așa, nu își putu da seama. Britta era încruntată, iar maxilarul său avea o notă de duritate și neclintire. Iar ochii… Erica era aproape sigură. Britta privea spre unul dintre ei – Elsy ori Frans – sau poate că spre amândoi.

Ultima persoană din fotografie. Cam de aceeași vârstă cu ceilalți. De asemenea, blond și cârlionțat, ca Frans, dar cu părul mai scurt. Înalt și destul de zvelt, cu o expresie gânditoare pe chip. Nici fericită, dar nici tristă. Gânditoare, acela era cuvântul cel mai potrivit prin care Erica i-ar fi descris înfățișarea.

Citi din nou articolul. Hans Olavsen era un partizan din Norvegia care fugise din țara sa la bordul unui pescador numit *Elfrida,* ce își avea baza în Fjällbacka. Fusese adăpostit de căpitanul vasului, Elof Moström. Conform reporterului care scrisese articolul, Hans sărbătorea în clipele acelea sfârșitul războiului, alături de prietenii săi din Fjällbacka.

Erica puse articolul înapoi în vârful maldărului. Instinctul îi spunea că exista ceva în dinamica grupului de tineri, ceva care… Nu reușea să pună punctul pe „i”. Singurul lucru pe care îl știa în mod cert era că dezlegarea misterului mamei sale depindea de o cunoaștere adâncă a relațiilor dintre acei prieteni, incluzându-l poate și pe partizanul norvegian, Hans Olavsen. Și nu existau decât două persoane pe care le-ar fi putut întreba: Axel Frankel și Britta Johansson.

Chiar nu dorea să se întoarcă și să o deranjeze pe acea bătrână

tulburată, însă cum altfel să descopere adevărul din spatele acelei priviri mânioase? Poate că soțul Brittei ar fi înțeles dacă Erica i-ar fi putut explica motivul pentru care avea nevoie să discute cu soția lui. A doua zi, hotărî ea. A doua zi, avea să apuce taurul de coarne și să se ducă înapoi.

Era sigură că ar fi găsit răspunsurile de care avea nevoie, dacă ar fi putut-o prinde pe Britta într-un moment mai lucid.

Fjällbacka, 1944

Războiul își pusese amprenta asupra lui Elof Moström. Toate acele călătorii, străbătând apa care încetase a-i mai fi prietenă, devenindu-i inamică. Întotdeauna iubise marea din Bohuslän. Îi iubise unduirea, mirosul, sunetul când își spărgea valurile de prora vasului. Însă de când începuse războiul, prietenia dintre el și mare se schimbase. Marea devenise ostilă. Dincolo de suprafață, ea tăinuia pericole, mine care puteau exploda dintr-o clipă într-alta, aruncându-i în aer pe el și pe întregul său echipaj. Și nici nemții care patrulau prin zonă nu erau cu mult mai grozavi. Niciodată nu știa ce puneau la cale. Furtuni, bancuri de nisip – acelea erau lucruri cu care se obișnuiseră să aibă de-a face, lucruri pe care le puteau aborda, având în spatele lor generații întregi de experiență. Iar dacă uneori natura îi învingea, situația era acceptată cu calm și sânge rece.

Acea nestatornicie nouă era mult mai rea. Dacă supraviețuiau traversării, existau apoi alte primejdii care-i pândeau în clipa ancorării, când trebuiau să-și coboare încărcătura. De fiecare dată când acosta în port, își amintea cum îl pierduseră pe Axel Frankel în fața nemților. Privi înspre orizont, îngăduindu-și câteva momente în care mintea să-i zboare la tânărul pierdut. Atât de curajos. Aparent de neînfrânt. Iar în clipele acelea, nimeni nu știa nimic de el. Îi trecuseră pe la urechi zvonuri cum că l-ar fi dus la Grini, însă nu știa dacă era adevărat. Și chiar dacă ar fi fost, nu avea cum să știe dacă se mai afla acolo. Auzise că prizonierii începuseră să fie trimiși în Germania. Poate că băiatul era acolo. Sau poate că nu mai era în viață. Trecuseră șase luni de când îl luaseră nemții, și în tot acel timp nu se auzise nimic de el. Așadar, era greu să nu pună răul în față. Căpitanul oftă adânc. Din când în când, se mai întâlnea cu părinții băiatului, domnul și doamna Frankel. Însă niciodată nu îndrăznea să dea ochii cu ei. Traversa pe celălalt trotuar și trecea în grabă, ferindu-și privirea. Simțea că trebuia să fi putut acționa cumva. Însă cum? Poate că ar fi trebuit să refuze din start să-l ia cu el pe băiat.

Îl durea sufletul ori de câte ori îl vedea pe fratele lui Axel. Acel băiețel serios, pe nume Erik. Nu că ar fi fost vreodată prea guraliv, însă de când dispăruse fratele său, el devenise și mai tăcut. Elof se gândise să stea de vorbă cu Elsy. Nu agrea faptul că își petrecea atât de mult timp cu Erik și băiatul celălalt, Frans. Nu că ar fi avut ceva împotriva lui Erik. Cu Frans, în schimb, era o cu totul altă poveste. „Huligan" era cuvântul ce-i venea în minte atunci când încerca să-l descrie pe băiat. Însă niciunul dintre ei nu reprezenta o companie adecvată pentru Elsy. Familia Moström pur și simplu nu se afla pe aceeași treaptă socială cu familiile Frankel și Ringholm. La fel de bine, s-ar fi putut naște pe o planetă diferită, și nimic bun n-ar fi ieșit vreodată din intersectarea celor două lumi ale lor. Poate că

era în regulă pe vremea când, copii fiind, jucau „leapșa” ori „țară, țară, vrem ostași”. Însă ei crescuseră. Și nimic bun nu avea să iasă din asta.

Hilma îi atrăsese atenția de nenumărate ori. Îl rugase să stea de vorbă cu fata. Însă până atunci, nu îl lăsase inima să o facă. Războiul îngreunase totul. Prietenii erau cam singurul lux rămas tinerilor, și cum ar fi putut el să o priveze pe Elsy de prietenii săi? Însă mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoit să o facă. În definitiv, băieții rămâneau băieți. Jocurile de „leapșa” sau „țară, țară, vrem ostași” aveau în curând să se transforme în dezmierdări tainice. Știa asta din proprie experiență. Și el fusese cândva tânăr, cu toate că vremurile respective îi păreau foarte îndepărtate. Sosise timpul ca lumile acelea două să se despartă încă o dată; așa stăteau lucrurile, și așa aveau să stea întotdeauna. Era imposibil să le schimbe ordinea firească.

— Căpitane! Ar fi bine să aruncați o privire.

Tresărind, Elof se întoarse către cel care îi întrerupsese gândurile. Unul dintre membrii echipajului îi făcea insistent semn să se apropie. Elof se încruntă mirat, după care i se alătură. Se aflau în ape libere și mai aveau încă vreo câteva ore până să ajungă în portul Fjällbacka.

— Avem un pasager clandestin, zise Calle Ingvarsson, arătând spre cală.

În spatele sacilor de încărcătură stătea ghemuit un băiat. În momentele acelea, se strecură afară din ascunzătoarea sa.

— L-am descoperit când am auzit un sunet venind de-acolo, dinăuntru. Tușea atât de tare, încât mă mir că nu l-am auzit de pe punte, zise Calle, aruncându-și în gură nițel tabac.

Se schimonosi. Tabacul disponibil pe timp de război era un slab substitut al produsului adevărat.

— Cine ești? Și ce cauți pe vasul meu? se răsti Elof.

Îi trecu prin minte să cheme întăriri din echipajul aflat pe punte.

— Numele meu e Hans Olavsen și am urcat la bord în Kristiansand, zise tânărul, într-o norvegiană melodioasă.

Se ridică și întinse mâna. După un moment de ezitare, Elof dădu noroc cu el. Băiatul îl privi în ochi și spuse:

— Speram să merg în Suedia cu voi. Nemții au… ei bine, să zicem că dacă țin la viața mea, nu mai pot rămâne pe tărâm norvegian.

Elof rămase tăcut vreme îndelungată, gândindu-se la cele spuse de băiat. Nu îi plăcea să fie pus în fața unor asemenea vicleșuguri. Însă, pe de altă parte, ce opțiune ar fi avut băiatul? Nu era ca și cum s-ar fi putut apropia de barcă în plină zi, sub privirile nemților care patrulau în port, pentru a cere să fie transportat în Suedia.

— De unde ești de loc? întrebă el, într-un final, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Oslo.

— Și ce-ai făcut de îți e cu neputință să rămâi în Norvegia?

— Oamenii nu vorbesc despre lucrurile pe care au fost nevoiți să le facă

pe timp de război, spuse Hans, în vreme ce o umbră îi întunecă pentru moment chipul. Să zicem că mișcarea partizană nu mai are nevoie de mine.

„Pesemne c-a ajutat oameni să treacă granița”, gândi Elof. Era o ocupație primejdioasă și, odată ce nemții te aveau în vizor, era înțelept să fugi cât se mai putea. Elof simți cum se înduplecă. Își aminti de Axel, care făcuse călătoria spre Norvegia de atâtea ori, fără a se gândi vreodată la propria-i siguranță. Și plătise scump. Să fie acel băiat mai prejos decât fiul de nouăsprezece ani al doctorului? Se hotărî pe loc.

— În regulă, te luăm cu noi. Ne îndreptăm spre Fjällbacka. Ai mâncat ceva?

Hans dădu din cap și înghiți în sec.

— Nu. Nimic, de alaltăieri. Călătoria din Oslo a fost… dificilă. Nu am putut folosi o rută directă, zise el, cu privirea plecată.

— Calle, adu-i băiatului niște mâncare. Eu trebuie să mă întorc pe punte – e de datoria mea să mă asigur că ajungem acasă întregi, ceea ce înseamnă să navighez în jurul nenorocitelor de mine pe care nemții insistă să le împrăștie peste tot pe căile navigabile, explică el și începu să urce pe scară, către tambuchiul de acces.

Când se uită în urma sa, întâlni privirea băiatului. Compasiunea pe care o simți îl luă prin surprindere. Câți ani să fi avut? Nu mai mult de optsprezece. Cu toate acestea, Elof îi citi în priviri atât de multe lucruri care nu își aveau locul acolo. Tinerețe și inocență pierdute. Fără nicio îndoială, războiul făcuse multe victime. Și nu era vorba doar de cele care pieriseră.

Capitolul 13

Gösta se simți oarecum vinovat. Dacă și-ar fi făcut slujba cum trebuia, poate că Mattias n-ar fi ajuns în spital. Posibil să nu fi contat, însă ar fi putut afla că Per le spărsese casa fraților Frankel, cu câteva săptămâni înaintea băieților, fapt care ar fi schimbat cursul evenimentelor. Când îl vizitase pe Adam pentru a-i lua amprentele, băiatul chiar îi spusese de cineva de la școală, care pomenise de lucrurile grozave aflate în casa Frankel. Deci asta nu-i dăduse pace lui Gösta. De-ar fi fost mai atent! Mai precaut. Pe scurt, de și-ar fi făcut slujba cum trebuia. Bărbatul oftă. Acel suspin pe care Gösta îl perfecționase după mulți ani de practică. Sosise vremea să îndrepte lucrurile pe cât putea de bine.

Se duse în garaj și luă ultimul vehicul de poliție rămas. Martin și Paula îl luaseră pe celălalt pentru a merge în Uddevalla. Patruzeci de minute mai târziu, el parcă în fața spitalului Strömstad. Recepționera îl informă că starea lui Mattias e stabilă, după care îi spuse cum să găsească salonul pacientului.

Gösta inspiră adânc înainte de-a intra. Fără îndoială că alături de băiat aveau să fie membri ai familiei. Lui Gösta nu îi plăcea să cunoască rudele. Era mereu tulburător, îngreunându-i astfel concentrarea asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Însă uneori chiar își surprinsese atât colegii, cât și pe el însuși, prin sensibilitatea dovedită atunci când stătuse de vorbă cu oameni aflați în situații traumatizante. Dacă ar fi avut energie și voință, poate că ar fi reușit să-și folosească talentul în cadrul meseriei, lucru care i-ar fi fost de ajutor. În schimb, aptitudinile respective abia dacă își făceau apariția, ele nefiind întocmai bine-venite, din punctul de vedere al lui Gösta.

— L-ați prins?

Se ridică în picioare un bărbat înalt, îmbrăcat la costum și cravată. Până atunci, el stătuse cu brațele în jurul unei femei care plângea în hohote. Gösta presupuse că femeia respectivă era mama băiatului, judecând după asemănarea cu cel aflat pe patul de spital. Sau, mai bine zis, judecând după asemănarea cu băiatul pe care Gösta îl intervievase în fața casei Frankel; acel Mattias la care se uita în clipele respective era de nerecunoscut. Fața îi era plină de vânătăi. Buzele aveau de două ori grosimea normală, iar băiatul părea să poată folosi doar un singur ochi. Celălalt era tumefiat.

— Când pun mâna pe… nenorocitul ăla, se răsti tatăl lui Mattias, încleștându-și pumnii.

Ochii bărbatului erau năpădiți de lacrimi, însă Gösta hotărî să-i dea zor și să își facă meseria. Hotărârea sa veni mai ales ca urmare a sentimentului de vinovăție ce i se intensificase la vederea chipului

stâlcit în bătaie al lui Mattias.

— Lăsați poliția să se ocupe de asta, zise Gösta, așezându-se lângă ei, pe un scaun.

Se prezentă, după care le aruncă o privire neînduplecată, pentru a se asigura că erau atenți.

— L-am dus la secție pe Per Ringholm, pentru interogatoriu. A recunoscut faptul că v-a bătut fiul și fără îndoială că va suporta consecințele. Momentan, nu știu care vor fi acestea; asta va decide procurorul.

— Dar l-ați închis, nu? spuse mama lui Mattias, cu buzele tremurânde.

— Pentru moment, nu. Procurorul nu decide arestarea unui minor decât în cazuri excepționale. Așa că s-a dus acasă cu mama lui, cât timp noi vom desfășura ancheta. Am adus în ecuație și serviciile sociale.

— Așadar, i s-a permis să meargă acasă cu mama lui, în vreme ce fiul meu zace aici și…, spuse tatăl lui Mattias, cu o voce frântă.

Neîncrezător, el privi spre Gösta.

— Pentru moment, da. După cum am zis, vor exista consecințe, vă garantez asta. Însă trebuie să discut puțin cu fiul dumneavoastră, să mă asigur că am acoperit toate aspectele.

Părinții lui Mattias se priviră reciproc, apoi încuviințară.

— În regulă, însă doar dacă se simte în stare. Nu e lucid mereu. L-au trecut pe analgezice.

— Îl vom lăsa pe el să decidă pentru cât timp vrea să stea de vorbă, zise Gösta pe un ton liniștitor, mutându-și scaunul înspre pat.

Îi veni destul de greu să înțeleagă vorbele nedeslușite ale băiatului, dar într-un final, întreaga poveste îi fu confirmată. Relatarea lui se potrivea spuselor lui Per.

Odată încheiat interogatoriul lui Mattias, el se întoarse către părinții băiatului.

— Se poate să îi iau amprentele?

Din nou, părinții făcură schimb de priviri. Și din nou, răspunsul îi aparținu tatălui:

— În regulă, dați-i drumul. Dacă așa trebuie…

Nu își termină fraza, ci doar își privi cu lacrimi în ochi fiul.

— Nu va dura decât o clipă, zise Gösta, scoțând echipamentul necesar.

La scurt timp după aceea, se întoarse la mașină, privind spre cartonul pe care erau căsuțele cu amprente. Era posibil să nu aibă vreo relevanță. Însă el își făcuse treaba. Într-un final. Era și asta o consolare.

•

— Ultima oprire pe ziua de azi? spuse Martin, coborând din mașina

de poliție în fața biroului central *Bohusläningen*.

— Sună bine. Ar fi timpul să ne îndreptăm spre casele noastre, zise Paula, uitându-se la ceas.

Nu scosese nicio vorbă după vizita la sediul Prietenilor Suediei, iar Martin o lăsase să mediteze în pace și liniște. Înțelesese cât de greu trebuia să îi fie atunci când se confrunta cu persoane de genul acela. Persoane care o judecau înainte ca ea să apuce a le da „bună ziua", persoane care nu observau decât culoarea pielii și nimic mai mult. Îi părea supărător, însă el, cu tenul său alb ca varul și părul roșu ca focul, nu fusese niciodată supus unor priviri ca acelea pe care trebuia să le îndure Paula. Avusese oarecum de suferit în timpul școlii din cauza părului, însă totul se întâmplase cu multă vreme în urmă, și nu era deloc asemănător.

— Îl căutăm pe Kjell Ringholm, zise Paula, înclinându-se peste biroul de la recepție.

— O clipă, îi voi spune că sunteți aici.

Recepționera ridică telefonul pentru a-l anunța pe Ringholm că era căutat.

— Luați loc, vă rog. Vine imediat.

— Mulțumim.

Se așezară pe două fotolii, lângă o măsuță de cafea. După câteva minute, se îndreptă spre ei un bărbat oarecum dolofan, cu părul și barba închise la culoare. Paulei i se păru că semăna mult cu Bjørn din formația ABBA. Sau cu Benny. Niciodată nu putea face diferența între cei doi.

— Kjell Ringholm, zise el, dând noroc cu ei.

Strângerea sa de mână era fermă, aproape dură, iar Martin nu se putu abține să nu facă o grimasă.

Îi conduse în birou și îi invită să ia loc, după care spuse:

— Credeam că îi știu pe toți polițiștii din Uddevalla, dar mă văd nevoit să recunosc că amândoi aveți figuri necunoscute mie. Pentru cine lucrați?

Kjell se așeză la biroul său ticsit cu hârtii.

— Suntem de la secția din Tanumshede, nu de la cea din Uddevalla.

— Serios? întrebă el, surprins.

Paula avu o senzație ciudată, însă aceasta se evaporă imediat.

— Ei bine, ce aveți pe suflet?

Bărbatul se lăsă pe spate, cu mâinile împreunate deasupra abdomenului.

— Mai întâi de toate, trebuie să vă aducem la cunoștință că astăzi l-am luat la secție pe fiul dumneavoastră, fiindcă și-a atacat unul dintre colegii de clasă.

Bărbatul aflat la birou se ridică brusc în picioare.

— Poftim? Vreți să spuneți că Per e în arest? Pe cine a…? Cum e…?

Se împletici în vorbele ieșite năvalnic pe gură, făcând-o pe Paula să aștepte un moment de liniște, pentru a-i putea răspunde la întrebări.

— A bătut un elev pe nume Mattias Larsson. Băiatul a fost dus la spital, iar conform ultimei relatări, starea acestuia e stabilă, deși a suferit leziuni grave.

— Poftim?

Kjell părea să proceseze cu greu lucrurile ce-i erau aduse la cunoștință.

— De ce nu m-ați sunat mai curând? Pare că totul s-a petrecut în urmă cu un știu câte ore!

— Școala a contactat-o pe mama lui Per, așa că dânsa a venit la secție și a fost prezentă la interogatoriu. Apoi băiatului i s-a dat voie să meargă acasă împreună cu dânsa.

— După cum probabil v-ați dat seama, nu e chiar mediul familial perfect, zise Kjell, privindu-i pe amândoi.

— În urma interogatoriului am înțeles că există anumite… probleme, spuse Martin, ezitând. Drept urmare, i-am rugat pe cei de la serviciile sociale să se ocupe de situație.

Kjell oftă.

— Ar fi trebuit să mă ocup mai din timp de problemă, însă tot interveneau alte chestiuni. Nu știu…

Își fixă privirea asupra unei fotografii de pe birou, înfățișând o femeie blondă și doi copii ce păreau a avea în jur de nouă ani. Timp de o clipă, cu toții rămaseră în deplină tăcere. Apoi Kjell întrebă:

— Ce se va întâmpla acum?

— Procurorul va trece în revistă cazul, după care va decide calea de acțiune. Însă problema e serioasă.

Kjell făcu semn cu mâna.

— Înțeleg. Credeți-mă, nu o tratez cu superficialitate. Îmi dau seama cât e de gravă. Dumneavoastră aveți experiență în asemenea situații, ce credeți că se va…?

Se uită iar în treacăt spre fotografie, dar apoi își întoarse privirea către polițiști.

Cea care îi răspunse fu Paula.

— Greu de zis. Îmi imaginez că va ajunge la un cămin pentru tineri cu probleme.

Kjell dădu istovit din cap.

— S-ar putea să fie chiar spre binele lui. Timp de multă vreme, Per a fost… dificil, așa că poate asta îl va obliga să realizeze gravitatea situației. Însă nu i-a fost ușor băiatului. Eu nu prea l-am ajutat, iar maică-sa… Ei bine, ați văzut și dumneavoastră cum stau lucrurile. Însă ea n-a fost mereu așa. Din cauza divorțului, a…

Vocea îi pieri și Kjell aruncă din nou o privire către fotografia de pe birou.

— I-a fost foarte greu după divorț.

— Mai trebuie să discutăm cu dumneavoastră în legătură cu ceva.

Martin se aplecă spre el pentru a-l studia.

— Ce anume?

— În cadrul anchetei a reieșit faptul că Per a spart o casă pe la începutul lunii iunie. Și că a fost prins de către proprietarul imobilului, Erik Frankel. Din câte am înțeles, dumneavoastră știați de incident. Am dreptate?

Pentru o clipă, Kjell nu spuse nimic, însă apoi dădu afirmativ din cap.

— Așa este. Erik Frankel mi-a dat telefon după ce l-a încuiat pe băiat în bibliotecă, iar eu m-am dus repede acolo.

Zâmbi, sleit de puteri.

— De fapt, a fost destul de amuzant să-l văd închis acolo, printre toate cărțile alea. A fost probabil singura dată când s-a aflat într-o legătură atât de strânsă cu o bibliotecă.

— Nu e nimic amuzant în a-i sparge cuiva casă, răspunse Paula, pe un ton sec. S-ar fi putut termina urât.

— Desigur, știu asta. Îmi cer scuze. A fost o glumă deplasată, spuse Kjell. Însă atât eu, cât și Erik am căzut de acord să nu dăm amploare incidentului. Erik era de părere că întreaga chestiune avea să-i servească drept lecție băiatului. Considera că Per avea să se gândească de două ori înainte de-a face din nou așa ceva. Și asta a fost tot. Am mers, l-am luat pe băiat, l-am făcut cu ou și cu oțet, după care…

Se opri, dând din umeri.

— S-ar părea însă că dumneavoastră și Erik Frankel ați mai discutat și în legătură cu altceva, pe lângă spargerea dată de Per. Băiatul l-a auzit pe Erik spunând că are informații pentru dumneavoastră, ceva care s-ar putea să vă intereseze, în calitate de jurnalist. După care amândoi ați căzut de acord să vă întâlniți, cu altă ocazie. Vă sună cunoscut?

Întrebarea fu întâmpinată cu tăcere. Apoi Kjell dădu din cap.

— Nu, eu nu-mi amintesc să fi zis așa ceva. Ori a născocit Per totul, ori a interpretat greșit cele auzite. Erik a zis doar că îl pot contacta în caz că am nevoie de materiale cu privire la nazism.

Martin și Paula îi aruncară o privire sceptică. Niciunul nu credea o iotă din cele spuse, dar minciuna nu avea cum să fie scoasă la iveală.

— Știți dacă tatăl dumneavoastră și Erik au luat în vreun fel legătura? întrebă într-un final Martin.

Umerii lui Kjell se relaxară puțin, parcă de ușurare că subiectul fusese schimbat.

— Din câte știu eu, nu. Pe de altă parte, nu mă interesează câtuși de puțin activitățile tatălui meu – exceptând ocaziile când acestea îmi devin subiecte de articol.

— Nu vi se pare ușor straniu? zise Paula. Să vă criticați în public tatăl, în felul acela?

— Dumneata, în mod special, ar trebui să-ți amintești importanța luptei neobosite împotriva politicilor antiemigrare, răspunse Kjell. E precum o tumoare canceroasă în societatea noastră, iar noi trebuie să o combatem cu orice preț. Iar dacă tatăl meu alege să facă parte din acea șleahtă… ei bine… e decizia lui, zise Kjell, ridicându-și mâinile. Și, apropo, tatăl meu și cu mine nu avem legături adevărate unul cu celălalt, în afara faptului că el a lăsat-o gravidă pe mama. Când eram mic, singurele ocazii în care îl vedeam erau vizitele la închisoare. De îndată ce am crescut destul de mare încât să gândesc și să iau singur propriile decizii, am realizat că nu doream un asemenea personaj în viața mea.

— Așadar, nu ați luat deloc legătura unul cu celălalt? Per îl contactează? întrebă Martin, mai mult din curiozitate decât că ar fi avut vreo relevanță în cadrul anchetei.

— Nu, eu nu păstrez deloc legătura cu el. Din nefericire, tatăl meu a reușit să-i bage în cap lui Per o grămadă de idei proaste. Când băiatul era mai mic, am făcut tot posibilul ca ei doi să nu se întâlnească, dar acum că Per e adolescent, ei bine… nu i-am putut împiedica, indiferent cât de mult ne-am străduit.

— În regulă. Nu cred să mai fie și altceva. Cel puțin nu pentru moment, zise Martin, ridicându-se în picioare, urmat îndeaproape de Paula.

În drum spre ușă, Martin se opri, întorcându-se.

— Sunteți cum nu se poate de sigur că nu dețineți vreo informație despre sau de la Erik Frankel, care să ne poată fi de folos?

Privirile celor doi se intersectară și, preț de o clipă, Kjell ezită. Apoi bărbatul scutură din cap și zise răspicat:

— Nu, nimic. Absolut nimic.

Nu îl crezură nici de data aceea.

•

Margareta era îngrijorată. De la vizita lui Herman, cu o zi în urmă, nimeni nu răspundea la telefonul din casa părinților. Era straniu și îngrijorător. De regulă îi dădeau de știre dacă plecau pe undeva, dar în ultima vreme rareori își mai părăsiseră locuința. Iar în fiecare seară, ea obișnuia să le telefoneze pentru a sta un pic de vorbă. Era un ritual vechi de ani de zile, și Margareta nu își amintea vreo ocazie în care părinții să nu-i fi răspuns la telefon. De data aceea însă, aparatul țârâia necontenit, răsunând în pustiu, fără ca vreunul din ei să ridice receptorul. Femeia se gândise să-i vadă cu o seară în urmă, dar soțul său, Owe, o convinsese să mai aștepte până dimineața, spunându-i că probabil se culcaseră mai devreme. Însă nici în dimineața aceea nu răspundea nimeni.

Convinsă că părinții ei trebuie să fi pățit ceva, Margareta se încălță, își luă haina și porni spre casa acestora. Timp de zece minute, cât dura să ajungă la destinație, femeia blestemă în sinea ei faptul că se lăsase convinsă de Owe și nu mersese acolo mai devreme. Pur și simplu, simțea că nu era a bună.

Ajungând la doar câteva sute de metri de casa părinților, ea distinse o siluetă în fața ușii de la intrare. Își miji ochii pentru a vedea cine era și realiză că era vorba de scriitoarea Erica Falck.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Margareta, încercând să pară prietenoasă, însă conștientizându-și până și ea urma de îngrijorare din voce.

— Păi… da, o căutam pe Britta. Însă nu pare-a fi nimeni acasă.

Femeia cu păr bălai stătu jenată pe verandă.

— Eu sunt fiica lor. De ieri îi tot sun, dar nu răspund la telefon. Așa că am trecut pe-aici, să mă asigur că totul e în ordine, zise Margareta. Puteți să intrați cu mine și să așteptați pe hol.

Se întinse către grinzile de deasupra intrării, de unde luă o cheie. Mâna îi tremură atunci când descuie ușa.

— Intrați. Mă duc să arunc o privire, zise ea, simțindu-se deodată recunoscătoare că se afla în compania altei persoane.

Ar fi putut să o cheme pe una dintre surori, sau chiar pe ambele, înainte de-a porni la drum, însă atunci s-ar fi văzut nevoită să recunoască posibila gravitate a situației și îngrijorarea ce nu-i dădea pace.

Străbătu camerele de la parter, privind în jurul său. Totul era curat și ordonat, arătând la fel ca întotdeauna.

— Mamă? Tată? strigă ea, fără însă a primi vreun răspuns.

În clipele acelea, teama pusese neîndoielnic stăpânire asupra ei, făcând-o să se sufoce. Trebuia să le fi telefonat surorilor. Chiar trebuia să o fi făcut.

— Stați aici. Mă duc să arunc o privire la etaj, îi spuse ea Ericăi.

Nu dădu fuga pe scări, ci merse încet, tremurând din toate încheieturile. Totul părea nefiresc de tăcut. Însă odată ajunsă în capul scărilor, auzi un sunet vag. Asemănător unui plânset. Aproape ca plânsetul unui copilaș. Rămase neclintită preț de o secundă, încercând să-și dea seama de unde venea zgomotul. Apoi realiză că se auzea dinspre dormitorul părinților. Cu inima spărgându-i pieptul, femeia se năpusti și deschise ușa. Fu nevoie de câteva secunde pentru ca ea să înțeleagă ce-i era dat să vadă. Apoi, ca de undeva, din depărtare, își auzi vocea urlând după ajutor.

•

Atunci când Frans sună la ușă, Per îi deschise.

— Bunicule, zise băiatul, arătând precum un cățeluș ce trebuia mângâiat pe creștet.

— În ce belele te-ai băgat? se răsti Frans, intrând în casă.

— Dar eu… el… el vorbea numai tâmpenii. Ce trebuia să fac, să înghit în sec?

Băiatul păru ofensat. El crezuse că bunicul ar fi înțeles, fără doar și poate, situația.

— În plus, e un fleac prin comparație cu ce ai făcut tu, adăugă el, sfidător, cu toate că nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Frans.

— Și tocmai de-aia știu ce vorbesc!

Frans îl apucă de umeri și-l scutură bine, obligându-și nepotul să dea ochii cu el.

— Să mergem înăuntru și să stăm un pic de vorbă, poate atunci o să-ți bag mințile în căpățâna aia îndărătnică. Apropo, unde-i maică-ta?

Frans se uită în jur după Carina, pregătit să lupte pentru dreptul de-a sta de vorbă cu nepotul lui.

— Probabil că doarme, să-și revină, zise Per, mergând greoi spre bucătărie. A început să bea de îndată ce-am ajuns ieri acasă, și-i tot dădea înainte noaptea trecută, când m-am dus eu la culcare. Însă n-am auzit nici „pâs” de ceva vreme încoace.

— Mă duc să o salut. Între timp, tu pune de-o cafea, zise Frans.

— Dar nu știu cum să fac…, începu să se smiorcăie Per.

— Atunci a sosit vremea să-nveți! se răsti Frans, îndreptându-se spre dormitorul Carinei. Carina, zise el răsunător, odată ajuns în cameră.

Singurul zgomot era cel al sforăitului strident. Femeia atârna afară pe jumătate din pat, cu un braț atingând podeaua. Încăperea duhnea a poșircă și a vomă.

Inspirând adânc, Frans se îndreptă spre ea. Îi puse o mână pe umăr și o scutură.

— Trezirea, Carina.

Nicio reacție. Aruncă o privire împrejur. Ușa de la baie dădea spre dormitorul femeii. Frans intră și deschise robinetele, pentru a-i pregăti baia. În vreme ce apa curgea în cadă, el începu să o dezbrace, fără a-și putea masca dezgustul. Nu dură mult, având în vedere că femeia nu avea pe ea decât lenjeria intimă. O înfășură într-o pătură, o duse în baie și, fără a mai sta pe gânduri, o așeză în cadă.

— Iisuse Hristoase! pufni uluită fosta sa noră. Ce cauți aici?

Frans nu îi răspunse. În schimb, merse în fața dulapului, deschise ușa, apoi alese niște haine curate. I le puse pe vasul de toaletă, lângă vană.

— Per face cafeaua. Usucă-te, îmbracă-te și vino în bucătărie.

Pentru o clipă, i se păru că femeia avea să-l refuze, însă apoi aceasta dădu, supusă, din cap.

— Așadar, ai descoperit arta utilizării filtrului de cafea? își întrebă Frans nepotul, care stătea la masa din bucătărie, examinându-și unghiile.

— Probabil o să aibă gust de rahat, mormăi Per. Dar măcar am încercat.

Frans studie lichidul negru ca smoala, care începuse să picure în vasul de sticlă.

— Măcar s-ar părea că e destul de tare.

Vreme îndelungată, el și nepotul lui stătură față-n față la masă, fără a-și vorbi. Era un sentiment atât de ciudat să-și vadă propria istorie întruchipată în altcineva. Distingea în băiat frânturi din propriul lui tată. Frânturi dintr-un tată pe care încă regreta că nu îl ucisese. Poate că totul ar fi fost diferit dacă ar fi făcut-o. Și-ar fi adunat întreaga mânie ce-i clocotea lăuntric și ar fi îndreptat-o către persoana ce o merita cu adevărat. În schimb, furia lui se strecurase afară, într-o direcție complet greșită, lipsită de orice scop. Și încă se mai afla acolo. Era conștient de asta, doar că nu o mai lăsase să se dezlănțuie frenetic, ca în tinerețe. În prezent, el deținea controlul asupra mâniei, și nu invers. Lucru de care trebuia să-și convingă și nepotul. Furia sa nu avea nimic în neregulă, însă era important să se asigure că el decidea când să-i dea frâu liber. Mânia era ca o săgeată ce trebuia eliberată într-un mod strunit, și nu un topor pe care să-l arunce bezmetic. Frans încercase metoda respectivă, drept urmare, își petrecuse după gratii o mare parte a vieții, iar unicul său fiu nu suporta să se afle în aceeași încăpere cu el. Nu mai avea pe nimeni altcineva. Cei din organizație nu-i erau prieteni. Niciodată nu făcuse greșeala de a presupune contrariul sau de a încerca să și-i aducă de partea sa. Cu toții erau mult prea consumați de propria lor furie, pentru a fi în stare să pună bazele unor asemenea relații. Aveau un țel comun. Atâta tot.

Își privi nepotul și îl recunoscu în acesta pe tatăl lui. Dar și pe el însuși. Și pe Kjell. Își dăduse toată silința pentru a-și cunoaște cât mai bine fiul în timpul scurtelor vizite la închisoare și al perioadelor când chiar se afla acasă. Însă era o străduanie sortită eșecului. De era să fie sincer cu el însuși, Frans nici măcar nu știa dacă își iubea sau nu fiul. Poate că o făcuse odinioară. Poate că inima lui tresăltase cândva, atunci când Rakel îl adusese pe fiul lor în vizită la închisoare. Însă nu își mai amintea.

Straniu era că, stând acolo, la masa din bucătărie, alături de nepotul lui, singura dragoste pe care și-o mai amintea era cea față de Elsy. O dragoste veche de șaizeci de ani, care însă îi rămăsese întipărită în memorie. Elsy și nepotul său. Aceștia erau singurii oameni față de care simțise vreun strop de afecțiune. Reușiseră să-i stârnească un oarecare sentiment. Dar și acesta pierise. Tatăl lui ucisese totul. Frans nu se mai gândise de multă vreme la asta. Și nici la restul. Însă evenimentele recente îi aduseseră din nou la viață trecutul. Sosise momentul de a cugeta din nou.

— Kjell va fi foc și pară când va afla că ai fost aici!

Carina apăru în cadrul ușii. Se legăna puțin, însă era curată și îmbrăcată. Părul îi era ud leoarcă, iar în jurul umerilor avea înfășurat un prosop, pentru a nu-și uda cămașa.

— Nu-mi pasă de Kjell, zise Frans pe un ton sec.

Se ridică să toarne cafea în cești.

— Nu pare prea bună, spuse femeia, așezându-se și privind spre ceașca plină până la refuz cu licoarea neagră ca smoala.

— Bea-o, zise Frans, deschizând bufete și sertare.

— Ce cauți? întrebă Carina, luând o înghițitură și strâmbându-se. Lasă-mi bufetele în pace!

Frans nu îi răspunse, trăgând afară sticlă după sticlă și turnând metodic conținutul în chiuvetă.

— N-ai niciun drept să te amesteci! strigă femeia către el.

Per se ridică să plece.

— Stai jos, spuse Frans, arătând cu degetul spre nepotul său. Îi vom da noi de capăt.

Per îl ascultă imediat, afundându-se înapoi în scaun.

O oră mai târziu, după ce toată băutura fusese azvârlită, celor trei nu le mai rămăsese decât adevărul.

•

Kjell privi în gol spre ecranul computerului. Sentimente de vinovăție îl tot frământaseră de la vizita din urmă cu o zi a polițiștilor. Știa că ar fi trebuit să meargă la Per și Carina, însă pur și simplu nu se putea mobiliza. Nu avea idee cu ce să înceapă. Ceea ce îl speria și mai mult era conștientizarea faptului că începea să se dea bătut. Inamicilor externi le putea ține piept. Își putea dirija întreaga energie în lupta cu cei avizi de putere, cu neonaziștii sau cu morile de vânt, indiferent cât de mari erau acestea. Însă când venea vorba de fosta lui familie, când venea vorba de Per și Carina, era ca și cum ar fi fost sleit de puteri. Secătuit de o conștiință încărcată.

Se uită la fotografia ce-i înfățișa pe Bea și pe copii. Firește că-i iubea pe Magda și pe Loke, și nu ar fi vrut să trăiască fără ei. Dar, în același timp, totul se întâmplase atât de repede și apucase pe-o cale greșită. Situația în care se trezise îl luase pe nepregătite, iar Kjell încă se mai întreba uneori dacă nu cumva cauzase mai mult rău, decât bine. Poate că doar sincronizarea fusese una nefericită. Poate că trecuse printr-un fel de criză a vârstei mijlocii, iar Bea apăruse la momentul cel mai nepotrivit. La început nu-i venise să creadă: o tânără atrăgătoare ca ea să fie interesată de unul ca el. Cu toate acestea, se dovedise a fi adevărat. Iar el nu se putuse abține. Făcuse dragoste cu ea, îi atinsese trupul ferm și dezgolit, îi observase admirația din priviri. Fusese nici mai mult, nici mai puțin decât îmbătător. Nu avusese gândirea limpede, nu se putuse da cu un pas înapoi, pentru a lua o decizie rațională. Și, în mod ironic, tocmai apăruseră primele semne că avea

să-și revină, când deodată pierduse întreg controlul asupra situației. Începuse să-l plictisească faptul că ea nu oferea niciodată vreun contraargument în discuțiile lor, că nu știa nimic despre aselenizare ori despre revolta din Ungaria. Ba chiar începuse să-l plictisească atingerea fină a pielii ei.

Încă își amintea clipa în care totul se năruise. Parcă ar fi fost ieri, atunci când ea îl privise cu ochi mari și albaștri, spunându-i că avea să fie tată, că în sfârșit se va vedea nevoit să-i spună Carinei, după cum îi promisese cu mult timp în urmă.

În momentul acela, Kjell își conștientizase greșeala. Preț de o secundă, îi trecuse prin minte să se ridice și să o lase acolo, în cafenea, apoi să meargă acasă și să se întindă pe canapea, alături de Carina, pentru a se uita la știrile TV, în vreme ce Per, la cei cinci anișori ai lui, dormea neîntors în patul său. Dar instinctul lui masculin îi spusese că nu exista cale de întoarcere. Existau amante cărora nici prin gând nu le-ar fi trecut să divulge totul nevestei, după cum existau și amante care ar fi dezvăluit cu plăcere aventura, până la cele mai mici detalii. Știa, fără doar și poate, în ce categorie se încadra Bea. Odată amenințată, nu i-ar fi păsat pe cine sau ce ar fi zdrobit. Ar fi trecut ca un uragan prin viața lui, distrugându-i întreaga existență, fără a privi în urmă. Iar el ar fi fost lăsat în urmă, să adune rămășițele.

Drept urmare, alesese rezolvarea lașă. Îngrozit de gândul de-a rămâne singur, în te miri ce apartament mizerabil de burlac, privind fix în tavan și întrebându-se pe ce drum să apuce în viață, el optase pentru singura cale rămasă. Cea dictată de Bea. Aceasta câștigase. Iar el îi părăsise pe Carina și Per. Îi aruncase deoparte, ca pe niște gunoaie pe marginea drumului. Iar odată cu aceasta, o distrusese pe Carina. Și îl pierduse pe fiul său, Per. Acela fusese prețul pe care-l plătise pentru a simți atingerea unei femei tinere.

Poate că ar fi reușit măcar să își păstreze fiul alături, dacă ar fi ignorat vinovăția ce-i zdrobea pieptul, precum un bolovan, ori de câte ori se gândea la cei doi pe care-i lăsase în urmă. Însă el nu avusese sorți de izbândă. Făcuse câteva încercări sporadice, jucase rolul figurii autoritare, rolul tatălui, în câteva ocazii rare, însă eșuase lamentabil.

Fiul său ajunsese să-i fie străin. Iar Kjell nu mai avea energia să încerce din nou. După o întreagă viață petrecută urându-și tatăl, care-i abandonase pe el și pe mama sa, în favoarea unei vieți în care ei nu aveau niciun rol, Kjell îi făcuse același lucru propriului său fiu. Crudul adevăr era că se transformase în tatăl lui.

Bătu cu pumnul în masă, încercând să înlocuiască durerea din suflet cu o suferință fizică. Nu îi fu de ajutor. Apoi deschise sertarul de jos al biroului, pentru a se uita la singurul lucru care îi putea distrage atenția de la acea tortură.

Existase un moment când îi trecuse prin minte să dea materialul

polițiștilor, dar în ultima clipă, jurnalistul din el oprise întreaga acțiune. Erik nu îi oferise prea mult. Când venise la Kjell, el îi vorbise pe ocolite, fiind vizibil nesigur de cantitatea informațiilor pe care să le dezvăluie. La un moment dat, păruse chiar că dă înapoi, fără a divulga absolut nimic.

Kjell deschise dosarul. Își dorea să-i fi pus mai multe întrebări lui Erik, să fi căpătat câteva indicii, pentru a ști încotro s-o apuce. Nu avea decât niște articole din ziar, pe care i le dăduse Erik, fără comentarii sau explicații.

— Ce vrei să fac eu cu astea? întrebase Kjell, ridicând brusc mâinile.

— Asta e meseria ta, venise răspunsul lui Erik. Știu că poate părea straniu, însă eu nu îți pot oferi întreg răspunsul. Nu îndrăznesc. Drept urmare, îți dau aceste unelte – restul îl poți face tu.

După care dispăruse, lăsându-l pe Kjell în fața biroului și a unui dosar ce conținea trei articole.

Kjell se scărpină în barbă și deschise dosarul. Parcursese deja de mai multe ori materialul, însă mereu interveniseră alte lucruri, împiedicându-l să-și dedice întreaga atenție asupra sarcinii. Dacă era să fie sincer, el pusese chiar sub semnul întrebării logica pe care ar fi avut-o dedicarea timpului său unei asemenea căutări. Era posibil ca bătrânul să fi fost senil. Iar dacă într-adevăr se aflase în posesia unui material pe cât de exploziv lăsase să se înțeleagă, atunci de ce nu oferise niște explicații concrete? Însă având în vedere faptul că Erik Frankel fusese omorât, jurnalistul începuse a-i privi dosarul dintr-o cu totul altă perspectivă. Era pregătit să i se dedice complet. Și știa exact cu ce să înceapă: cu numitorul comun al celor trei articole. Un norvegian, luptător al rezistenței, pe nume Hans Olavsen.

Fjällbacka, 1944

— Hilma!

Tonul lui Elof le făcu atât pe soție, cât și pe copilă să o zbughească afară, în întâmpinarea lui.

— Cerule, cum poți răcni! Ce se petrece? exclamă Hilma, însă vocea i se domoli, văzând că Elof nu era singur. Avem musafiri? întrebă ea, ștergându-și agitată mâinile pe șorț. Eu tocmai spălam vasele…

— Nu-ți face griji, o asigură Elof. Pe flăcău nu-l va deranja starea casei. A venit azi cu noi pe vapor. Fugea de nemți.

Băiatul întinse mâna către Hilma, apoi făcu o plecăciune când femeia îi apucă palma într-a ei.

— Hans Olavsen, se prezentă el, în norvegiana sa cadențată.

Apoi îi întinse mâna lui Elsy, care i-o scutură stângace, făcând o mică reverență.

— Nu i-a fost ușor pe drum încoace, așa că poate îi oferim și noi o gustare, zise Elof.

Își agăță chipiul în cui și îi înmână haina lui Elsy, care o ținu în brațe, fără să se clintească.

— Nu sta așa, fato. Atârnă-n cui haina tatii, spuse el cu asprime, însă apoi nu mai rezistă și mângâie obrazul fiicei sale.

Având în vedere primejdiile care, mai nou, îl acompaniau în orice călătorie, întotdeauna privea ca pe un dar faptul că se putea întoarce acasă, pentru a le revedea pe Elsy și pe Hilma. Stânjenit deoarece căzuse pradă emoției, de față cu un străin, el își drese vocea, după care făcu semn cu mâna.

— Intră, intră. Sunt sigur că Hilma va găsi ceva bun pentru noi, zise el, așezându-se pe un scaun din bucătărie.

— Nu avem multe de oferit, spuse soția lui, cu privirea plecată. Însă din puținul pe care-l avem, vom împărți cu dragă inimă.

— Vă sunt sincer recunoscător, zise băiatul, așezându-se față-n față cu Elof și ochind înfometat farfuria cu sandviciuri pe care Hilma tocmai o așeza pe masă.

— În regulă, servește, zise femeia, după care merse la bufet, pentru a le turna amândurora câte un strop de akvavit[{13}].

Băuturile se găseau rar, însă ocazia părea a fi potrivită pentru așa ceva.

Mâncară în tăcere. Când nu mai rămăsese decât un singur sandvici, Elof împinse farfuria spre băiatul norvegian, îndemnându-l din priviri să servească. Aflată lângă bufet, Elsy arunca din când în când o ocheadă, în timp ce-și ajuta mama. Era atât de palpitant! În propria lor bucătărie se afla cineva care fugise de nemți și bătuse cale lungă până acolo, tocmai din Norvegia. Murea de nerăbdare să le povestească și celorlalți. Apoi un gând

îi fulgeră prin minte și abia se putu abține din a spune ceva. Însă tatăl ei trebuie să fi avut aceleași gânduri, fiindcă rosti chiar întrebarea ce-i stătea și ei pe suflet.

— Un băiat de-aici, din oraș, a fost luat de nemți. S-a întâmplat cu peste un an în urmă, dar poate că tu…

Elof ridică brațele, fixându-l cu privirea pe băiatul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Ei bine, nu prea sunt șanse ca eu să-l știu. Atâția oameni vin și pleacă. Cum îl cheamă?

— Axel Frankel, zise Elof.

Dar speranța din priviri i se prefăcu în dezamăgire atunci când băiatul scutură din cap, după o clipă de răgaz.

— Nu, mă tem că nu. N-am dat de el. Cel puțin, nu cred să fi dat. N-ați aflat nimic în legătură cu ce-a pățit? Nimic care să vă dea mai multe informații?

— Din păcate, nu, zise Elof, scuturând din cap. Nemții l-au luat în Kristiansand, iar de-atunci n-am mai auzit nimic. Se poate să fi și…

— Nu, tată. Eu nu cred!

Ochii lui Elsy fură năpădiți de lacrimi și, rușinată, fata o zbughi sus, în camera ei. Nu-i venea să creadă că se făcuse de râs, atât pe ea, cât și pe părinții săi. Să plângă așa, ca un sugar, în fața unui străin…

— Fiica dumneavoastră îl cunoaște pe acest… Axel? întrebă norvegianul, privind în urma fetei, cu o mină îngrijorată.

— E prietenă cu fratele lui mai mic. I-a fost greu lui Erik. I-a fost greu întregii familii, zise Elof, suspinând.

Privirea lui Hans fu umbrită pentru o clipă.

— Mulți oameni au fost greu încercați de războiul ăsta, rosti el.

Elof realiză că băiatului îi fusese dat să vadă lucruri la care nicio persoană de vârsta lui nu ar fi trebuit să asiste.

— Dar familia ta? întrebă el, cu prudență.

Hilma stătea lângă bufet, ștergând o farfurie, dar se opri pe loc.

— Nu știu unde sunt, răspunse într-un final Hans, cu privirea plecată. Când s-o termina războiul – asta de s-o termina vreodată – mă voi întoarce să-i caut. Până atunci, nu mă pot înapoia în Norvegia.

Hilma dădu cu ochii de Elof pe deasupra capului bălai al flăcăului. După o conversație mută, constând doar într-un schimb de priviri, cei doi ajunseră la o înțelegere. Elof își drese vocea.

— Ei bine, vezi tu, pe timp de vară noi închiriem de regulă casa vizitatorilor și locuim la subsol, în timp ce ei sunt aici. Însă camera e liberă tot restul anului. Poate că ai vrea să… locuiești aici o vreme, să te pui pe picioare, înainte de-a hotărî ce vei face pe viitor. S-ar putea să-ți și găsesc ceva de lucru. Poate că nu cu normă întreagă, dar destul cât să ai bani de buzunar. Mai întâi va trebui să raportez la poliția din comitat că am adus pe cineva în țară, însă n-ar trebui să fie probleme, dacă voi promite să-ți

port de grijă.

— Numai dacă-mi veți permite să plătesc chiria din banii câștigați, zise Hans, privindu-l cu un amestec de recunoștință și vină.

Elof îi aruncă din nou o privire Hilmei, după care dădu din cap.

— De acord. Orice contribuție e bine-venită, în vreme de război.

— Voi merge jos, să rânduiesc totul, zise Hilma, luându-și haina pe ea.

— Nici nu vă pot mulțumi îndeajuns. Chiar nu pot, zise băiatul, în norvegiana sa cadențată, plecându-și capul – însă nu destul de repede.

Elof reuși să vadă în fugă lacrimile băiatului.

— Pentru puțin, zise el, încurcat. Pentru puțin.

Capitolul 14

— Ajutor!

Erica tresări la auzul strigătului de la etaj. O zbughi în direcția sunetului, parcurgând scările din câteva salturi.

— Ce s-a întâmplat? țipă ea, dar apoi se opri brusc, văzând chipul speriat al Margaretei.

Erica se apropie, după care respiră adânc, văzând un pat mare, dublu.

— Tata, scânci Margareta, după care intră în odaie.

Erica rămase la ușă, nefiind sigură de ce ar fi trebuit să vadă sau să facă.

— Tata, repetă Margareta.

Herman stătea întins pe pat, cu privirea ațintită în tavan, rămânând indiferent la suspinele fiicei sale. Lângă el, în pat, zăcea Britta. Chipul său era palid și împietrit, și nu mai încăpea urmă de îndoială că femeia murise. Herman îi stătea alături, cu brațele strânse puternic în jurul trupului neînsuflețit.

— Am omorât-o, șopti el.

Margaretei i se tăie răsuflarea.

— Ce vorbești, tată? Firește că n-ai omorât-o!

— Am omorât-o, repetă el sumbru, strângându-și mai tare în brațe soția lipsită de suflare.

Fiica sa merse pe lângă marginea patului și se așeză în dreptul lui. Încercă prudentă să-i descleștеze mâna, reușind după câteva încercări. Îi dezmierdă fruntea, spunându-i:

— Tată, nu e vina ta. Mama nu era bine. Pesemne că i-a cedat inima. Nu e vina ta. Trebuie să înțelegi asta.

— Eu am omorât-o, repetă bărbatul, privind țintă într-un punct, pe perete.

Margareta se întoarse către Erica.

— Puteți, vă rog, să chemați o ambulanță?

Erica ezită.

— Să chem și poliția?

— Tata e în stare de șoc. Nu știe ce spune. Nu avem nevoie de poliție, zise Margareta, pe un ton aspru.

Apoi se întoarse către tatăl său și-l prinse de mână.

— Mă ocup eu de tot. Le voi suna pe Anna-Greta și pe Birgitta, iar toate trei te vom ajuta. Îți suntem alături.

Herman nu-i răspunse, ci doar rămase nemișcat, permițându-i fetei să-l apuce de mână, însă fără a o strânge și el.

Erica merse la parter și scoase telefonul mobil. Făcu o scurtă pauză înainte de-a forma numărul.

— Bună, Martin. Erica la telefon. Soția lui Patrik. Ei bine, cred că avem nevoie de ajutorul vostru aici. Sunt acasă la Britta Johansson, care a murit. Soțul ei spune că el a omorât-o. Cred că a murit din cauze naturale, însă… Ah, în regulă. Aștept aici. Suni tu după ambulanță? În regulă.

Erica încheie conversația, sperând că nu făcuse vreo boroboață. Firește că Margareta părea să aibă dreptate – Britta pur și simplu murise în somn. Însă atunci de ce tot susținea Herman că el ar fi ucis-o? În plus, era o coincidență stranie că o altă prietenă de-a mamei sale murise subit, la doar câteva luni după uciderea lui Erik. Nu, era clar, luase hotărârea corectă.

Erica merse înapoi la etaj.

— Am chemat ajutoare, zise ea. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— Ați putea face niște cafea? Să văd dacă-l pot convinge pe tata să coboare la parter.

Margareta îl ridică încetișor pe Herman.

— În regulă, tată, haide. Să mergem la parter, să așteptăm ambulanța.

Erica se duse în bucătărie. Căută cele trebuincioase, după care puse pe foc un vas mare cu apă. Câteva minute mai târziu, auzi pași pe trepte, după care o văzu pe Margareta conducându-l pe Herman în odaie. Îl îndrumă spre un scaun de bucătărie, în care bărbatul se prăbuși.

— Sper ca medicii să aibă ceva să-i dea, zise Margareta, părând îngrijorată. Pesemne că de ieri a tot stat lângă ea. Nu înțeleg de ce nu a telefonat niciuneia dintre noi.

— De asemenea am…, ezită Erica, după care o luă de la început. De asemenea, am anunțat poliția. Sunt sigură că aveți dreptate, însă am considerat că e necesar. Pur și simplu, nu am putut să…

Nu izbuti să găsească vorbele potrivite, iar Margareta o privi de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Ați sunat la poliție? Credeți că tatăl meu vorbea serios? Ați înnebunit? E în stare de șoc după ce și-a găsit soția moartă, iar acum va trebui să răspundă și întrebărilor de la poliție? Cum îndrăzniți?!

Margareta făcu un pas spre ea, însă chiar atunci se auzi soneria.

— Ei trebuie să fie. Mă duc să deschid ușa, zise Erica, ținând privirea plecată în vreme ce puse jos cafeaua, apoi zbughind-o în hol.

Când deschise ușa, prima persoană pe care o văzu fu Martin. Acesta scutură sinistru din cap.

— Bună, Erica.

— Bună, răspunse ea încetișor, dându-se la o parte.

Dacă oare se înșelase? Dacă oare supunea un bărbat îndurerat unor chinuri zadarnice? Însă deja era prea târziu.

— Britta e la etaj, în dormitor, zise ea, apoi făcu semn spre

bucătărie. Soțul ei e acolo. Cu fiica. Ea a fost cea care a găsit… Pare să fi murit de ceva timp.

— În regulă, voi arunca o privire, zise Martin, făcându-i semn Paulei să intre, cu doctorii de la ambulanță.

Le făcu repede cunoștință Paulei și Ericăi, apoi merse în bucătărie. Margareta stătea cu brațul pe după umerii tatălui său.

— E absurd, zise ea, privindu-l țintă pe Martin. Mama a murit în somn, iar tata e în stare de șoc. Chiar e necesar?

Martin își ridică brațele.

— Sunt sigur că lucrurile s-au petrecut întocmai cum mi-ați descris. Însă acum că suntem aici, vom arunca o privire, după care va fi gata. Și permiteți-mi să vă ofer condoleanțele mele.

O privi dârz, iar femeia își dădu, șovăind, consimțământul.

— E la etaj. Aș putea să le telefonez surorilor mele? Și soțului?

— Da, desigur, zise Martin, după care se îndreptă spre etaj.

Erica ezită, însă apoi veni în urma lui și a medicilor. Se dădu la o parte și-i spuse lui Martin, aproape șoptind:

— Am venit să discut cu ea în legătură cu niște treburi, printre care și Erik Frankel. Ar putea fi o simplă coincidență, însă pare un pic ciudat, nu crezi?

Martin o privi pe Erica, în vreme ce-i făcu loc medicului care trebuia să intre primul în cameră.

— Crezi că există vreo legătură?

— Nu știu, zise Erica, scuturând din cap. Însă am făcut cercetări cu privire la trecutul mamei mele și, în tinerețe, ea era prietenă atât cu Erik Frankel, cât și cu Britta. În plus, din grupul lor mai făcea parte cineva pe nume Frans Ringholm.

— Frans Ringholm? zise Martin, părând bulversat.

— Da. Îl cunoști?

— Păi, ei bine… ne-am lovit de el în cadrul anchetei uciderii lui Erik, zise Martin, începând să facă legături în minte.

— Așadar, nu-i un pic cam straniu ca Britta să moară și ea atât de brusc? La nici trei luni după asasinarea lui Erik Frankel? insistă Erica.

Martin încă părea nesigur.

— Aici nu avem de-a face cu niște adolescenți. La vârsta lor se pot întâmpla multe. Atac cerebral, atac de cord, tot felul de lucruri.

— Ei bine, îți pot spune de pe-acum că n-a fost nici atac de cord, nici atac cerebral, zise din dormitor medicul.

Martin și Erica îl priviră surprinși.

— Atunci ce-a fost? întrebă Martin.

Intră în cameră și se așeză în spatele medicului aflat la căpătâiul Brittei. Erica hotărâse să rămână la ușă, dar își întinse gâtul, pentru a vedea mai bine.

— Femeia aceasta a fost sufocată, zise medicul, arătând cu o mână

spre ochii Brittei și folosind-o pe cealaltă pentru a-i ridica una din pleoape. Uitați – petești.

— Petești? repetă Martin, nelămurit.

— Pete roșii în albul ochiului, apărute din cauza unor mici rupturi capilare, consecință a presiunii vasculare sporite. Tipic în caz de sufocare, strangulare și alte situații de acest gen.

— Însă nu e posibil să fi suferit vreun atac care să-i fi îngreunat respirația? Asta nu ar fi produs aceleași simptome? întrebă Erica.

— Da, e posibil. Absolut, concluzionă doctorul. Însă la prima examinare i-am observat în gât o pană micuță, deci pun pariu că arma crimei este aceasta, zise el, arătând către perna albă, aflată lângă capul Brittei. Petești mai poate să indice și faptul că presiunea a fost aplicată direct gâtului – de exemplu, dacă cineva și-ar fi folosit mâinile pentru a o sugruma. Însă răspunsul definitiv ni-l va da raportul autopsiei. Dar un lucru e cert. Eu nu voi eticheta asta drept „moarte din cauze naturale" decât dacă medicul legist mă va convinge că n-am dreptate. Trebuie să tratăm încăperea ca pe un loc al crimei.

Se îndreptă de spate și părăsi cu grijă camera. Martin îi urmă exemplul, după care își scoase din buzunar telefonul mobil, pentru a-i chema pe specialiștii care să examineze în amănunt încăperea.

După ce-i îndrumă pe toți la parter, el se întoarse în bucătărie și se așeză în fața lui Herman. Margareta se uită la el în treacăt, și o căutătură încruntată îi brăzdă figura în clipa în care văzu că lucrurile nu stăteau așa cum ar fi trebuit.

— Cum îl cheamă pe tatăl dumneavoastră? întrebă Martin.

— Herman, zise ea, devenind și mai îngrijorată.

— Herman, îmi poți spune ce s-a întâmplat aici?

La început, bărbatul nu-i răspunse. Singurul sunet era cel al medicilor care șușoteau discret între ei, în sufragerie. Apoi Herman ridică privirea și spuse foarte clar:

— Am omorât-o.

•

Veni și ziua de vineri, aducând cu sine un aer de vară târzie. Lăsându-se condus de Ernst, Mellberg își întinse picioarele și făcu pași mari. Până și câinele părea să aprecieze acea zi călduroasă.

— Hei, Ernst, zise Mellberg, așteptând ca patrupedul să-și ridice piciorul deasupra unui tufiș. În seara asta, tati pleacă iar la dans.

Ernst își înclină ușor capul și îi aruncă o privire mirată, după care se reîntoarse la activitățile sale de prin tufișuri.

Mellberg se trezi fluierând, cu gândul la cursul din seara aceea și la trupul Ritei, strâns lipit de-al lui. Un lucru era sigur: acele dansuri salsa nu erau deloc de lepădat.

Chipul bărbatului se întunecă pe măsură ce gândurile la ritmuri fierbinți se strecurară pe nesimțite, pentru ca mai apoi să fie înlocuite

de cele cu privire la anchetă. Sau, mai corect spus, la anchete. Cum se făcea că ei niciodată nu se puteau bucura de puțină pace și liniște în orășelul acela? Ce aveau oamenii de se tot omorau între ei? Ei bine, cel puțin unul dintre cazuri părea simplu. Soțul mărturisise. Acum nu mai așteptau decât ca raportul medicului legist să confirme faptul că într-adevăr fusese crimă, după care ancheta avea să fie rezolvată. Martin Molin tot bombănea cum că ar fi fost un pic stranie uciderea unei persoane care avea legături cu Erik Frankel, însă Mellberg nu punea mare preț pe spusele lui. Doamne ferește, din câte înțelesese el, victimele fuseseră prietene în copilărie. Lucru care se întâmpla în urmă cu peste șaizeci de ani, adică o eternitate, așa că nu ar fi putut avea de-a face cu ancheta. Nu, ideea era absurdă. Însă pentru a fi sigur, îi dăduse lui Molin permisiunea să facă niște verificări, să parcurgă liste cu apeluri telefonice și așa mai departe, pentru a vedea dacă poate găsi o legătură. Existau șanse mari ca întreaga căutare să nu dea rezultate. Însă măcar așa i-ar fi închis gura.

Brusc, Mellberg observă că, în vreme ce mintea îi fugise în altă direcție, pașii îl purtaseră spre locuința Ritei. Ernst aștepta la ușă, dând nerăbdător din coadă. Mellberg aruncă o privire spre ceas. Ora unsprezece. Numai bine pentru o scurtă pauză de cafea, asta în cazul în care femeia s-ar fi aflat acasă. Ezită preț de o clipă, după care sună la interfon. Niciun răspuns.

— Bună.

Vocea din spatele său îl făcu pe Mellberg să tresară. Era Johanna. Fata se legănă ușor dintr-o parte în alta, ținându-se cu mâinile de șale.

— Greu de crezut că poate fi atât de dificil să mergi la o scurtă plimbare, zise ea frustrată, îndreptându-și spinarea, cu o grimasă. O iau razna stând acasă, așteptând, însă trupul și mintea mea nu prea vor să se pună de acord.

Femeia oftă, plimbându-și degetele pe deasupra pântecelui uriaș.

— Bănuiesc că pe Rita o cauți, zise ea, aruncându-i un zâmbet strengar.

— Păi… da… spuse Mellberg, jenându-se dintr-odată. Noi… adică Ernst și cu mine am ieșit la o scurtă plimbare și Ernst a vrut să vină să o vadă pe… Señorita, așa că am…

— Rita nu-i acasă, zise Johanna, cu zâmbetul încă pe buze, părând amuzată de stânjeneala bărbatului. E plecată de dimineață în vizită la o prietenă. Însă dacă vrei să urci la o cafea… vreau să spun, dacă Ernst ar dori să vină până sus, Señorita e acasă, zise femeia, după care îi făcu semn cu ochiul. Iar dumneata mi-ai putea ține companie. Nu prea mă simt în apele mele.

— O, da, desigur, replică Mellberg, urmând-o înăuntru.

Odată ajunși în apartament, Johanna se așeză pe un scaun din bucătărie, pentru a-și trage răsuflarea.

— Ce-ar fi să te relaxezi tu? îi spuse Mellberg. Am văzut unde ține Rita lucrurile necesare, așa că o să pun de-o cafea. Iar tu mai bine te-ai odihni.

Johanna privi uimită cum bărbatul începu să cotrobăie prin bufet, și rămase așezată pe scaun, recunoscătoare.

— Trebuie că-ți e foarte greu, zise Mellberg, aruncând o privire către pântecele ei, în vreme ce turnă apa într-o cafetieră.

— E puțin spus „greu". Mă văd nevoită să recunosc că sarcina nu-i așa grozavă precum s-ar credea. La început te simți oribil vreo trei sau patru luni și trebuie să stai mereu prin preajma toaletei, în caz că îți vine să verși. Apoi urmează câteva luni în care te simți binișor, iar din când în când, chiar bine. Dar apoi, ca din senin, te transformi în Barbapapa, din cărțile pentru copii. Sau poate în Barbamama{14}.

— Și după aia?

— Nu întreba! spuse Johanna cu asprime, scuturând din deget către el. N-am îndrăznit să meditez atât de departe. Dacă încep să mă gândesc la faptul că nu există decât o cale de ieșire pentru copilul ăsta, chiar o să intru în panică. Iar de-mi vei spune că „de când lumea, femeile au tot dat naștere și au supraviețuit, ba chiar și-au mai dorit apoi și alte odrasle, așa că n-are cum să fie prea greu", s-ar putea să mă văd nevoită să te pocnesc.

Mellberg ridică brațele, în semn de protest.

— Stai de vorbă cu cineva care până acum nici măcar nu s-a aflat prin preajma vreunei maternități.

Îi servi cafeaua, după care luă loc la masă.

— În orice caz, trebuie să fie plăcut să poți mânca pentru doi, rânji el, în vreme ce femeia își îndesă în gură un al treilea biscuit.

— Ăsta e unul din beneficiile de care profit la maximum, râse Johanna, întinzându-se după un alt biscuit. Deși s-ar părea că dumneata ai adoptat aceeași filosofie, chiar și fără să ai sarcina drept scuză, îl tachină ea, arătând cu degetul spre pântecele de proporții al lui Mellberg.

— O să scap de el după câteva dansuri, zise bărbatul, trecându-și palma peste burtă.

— Aș vrea să trec cândva pe-acolo, să vă urmăresc, spuse Johanna, zâmbindu-i prietenos.

Pentru o clipă, Mellberg fu uimit de faptul că exista cineva care părea să-i aprecieze compania – nu era obișnuit cu așa ceva. Apoi, spre marea lui surpriză, realiză că îi făcea plăcere să-și petreacă timpul cu nora Ritei. După ce respiră adânc, Mellberg îndrăzni să pună întrebarea care nu-i dăduse pace încă de la prânz, când totul prinsese contur în mintea sa.

— Cum rămâne cu… tatăl? Cine…?

Realiză că existau șanse ca exprimarea lui să nu fi fost cea mai

limpede, însă femeia nu păru să întâmpine dificultăți în a pricepe. Îi aruncă o privire pătrunzătoare și, timp de câteva secunde, cugetă asupra unui răspuns, într-un final, ea se mai îmbună, părând a hotărî că întrebarea nu fusese declanșată de altceva decât de curiozitate.

— O clinică. În Danemarca. Nu l-am cunoscut pe tată. Așa că nu, n-am agățat un tip oarecare printr-o bodegă, în caz că la asta te gândeai dumneata.

— A, nu… Nu m-am gândit la așa ceva, zise Mellberg, nevoit însă a recunoaște în sinea lui că respectivul gând îi trecuse neîndoielnic prin minte.

Se uită la ceas. Trebuia să o ia din loc, înspre secție. Se făcuse aproape ora prânzului și nu dorea să rateze momentul. Se ridică pentru a duce cești le și farfuria în bucătărie, apoi se opri o clipă. Într-un final, își scoase portofelul din buzunarul de la spate, extrase o carte de vizită și i-o înmână Johannei.

— Dacă… dacă ai vreodată nevoie de ajutor sau… Ei bine, îmi imaginez că Paula și Rita îți stau la dispoziție… dar, eh… pentru orice eventualitate…

Johanna acceptă cartea de vizită cu o expresie mirată, după care Mellberg o zbughi înspre ușă. Nu prea cunoștea motivul pentru care-i oferise Johannei datele sale de contact. Poate că avea de-a face cu sentimentul rămas viu în amintire, de când bebelușul îi lovise mâna, la atingerea pântecelui mamei.

— Ernst, hai aici, strigă el dintr-odată, mânând câinele înaintea sa.

După aceea, închise ușa în urma lor, fără a-și lua rămas-bun.

•

Martin privea țintă spre listele cu apeluri telefonice. Acestea nu scoseseră la iveală nimic care să-i confirme bănuielile, dar nici nu i le contraziseră. Chiar înainte ca Erik Frankel să fie omorât, cineva telefonase familiei Frankel, din casa Brittei și a lui Herman. Pe listă figurau două apeluri către numărul respectiv. Alături de încă un apel, datând din urmă cu vreo două zile, și care indica faptul că Axel fusese contactat ori de Britta, ori de Herman. În plus, mai exista un apel către numărul de telefon al lui Frans Ringholm.

Martin se uită în gol pe fereastră, după care își trase iar scaunul și își rezemă picioarele pe birou. Își dedicase dimineața scotocirii prin documentele, fotografiile și toate celelalte materiale adunate de-a lungul anchetei morții lui Erik. Hotărâse să nu capituleze până când nu avea să descopere o conexiune între cele două crime. Însă până în momentul respectiv, el nu aflase nimic. În afară de telefoanele cu pricina.

Frustrat, Martin azvârli pe birou listele. Avea senzația că ajunsese într-un punct mort. Și era conștient că Mellberg îi dăduse permisiunea de-a ancheta circumstanțele decesului Brittei numai pentru a-l face să

tacă. La fel ca toți ceilalți, Mellberg părea convins de vinovăția soțului. Însă tot nu apucaseră să-l interogheze pe Herman. Potrivit medicilor, bărbatul încă se afla într-o stare puternică de șoc, fiind internat în spital. Drept urmare, se vedeau nevoiți să aștepte până când doctorii aveau să-l considere apt de interogatoriu.

Întreaga chestiune era atât de încurcată, încât Martin nu avea idee pe ce cale să o apuce. Privi țintă spre dosarul ce conținea documentele anchetei, implorându-le parcă să-i vorbească, după care avu o idee.

Bineînțeles! Cum de nu-i trecuse prin minte până atunci?

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, el trase mașina în fața casei lui Patrik și a Ericăi. Telefonase în prealabil pentru a-și anunța vizita și pentru a fi sigur că avea să-și prindă colegul acasă. După primul țârâit al soneriei, Patrik deschise ușa, ținând-o pe Maia în brațe. Fetița începu imediat să fluture din mânuțe atunci când văzu cine era la ușă.

— Bună, dulceață, o salută Martin, făcându-i și el cu mâna.

Drept răspuns, Maia își întinse brațele către el, refuzând apoi să-i mai dea drumul și obligându-l, astfel, să stea pe canapea, cu ea în brațe. Patrik se așeză pe fotoliu și, aplecat deasupra hârtiilor și pozelor, își mângâie bărbia, gânditor.

— Unde-i Erica? întrebă Martin, uitându-se împrejur.

— Cum? zise Patrik, neatent. O, a plecat la bibliotecă în urmă cu vreo câteva ore. Alte cercetări pentru noua sa carte.

— Înțeleg, spuse Martin, întorcându-și apoi atenția asupra Maiei, pentru ca tatăl fetiței să poată citi materialele, fără a fi deranjat.

— Deci crezi că are dreptate Erica? întrebă el într-un final, ridicându-și privirea. Ești de acord cu faptul că s-ar putea să existe o legătură între cele două crime?

Martin făcu o scurtă pauză, înainte să dea afirmativ din cap.

— Da, așa cred. Încă nu dețin dovezi concrete, însă dacă mă întrebi ce părere am, trebuie să admit că sunt convins de existența unei legături.

Patrik încuviință, după care spuse:

— Ei bine, este fără doar și poate o coincidență stranie. I-ai întrebat pe Axel Frankel și pe Frans Ringholm în legătură cu telefoanele primite de-acasă de la Britta și Herman?

— Nu încă, zise Martin, dând din cap. Am vrut mai întâi să stau de vorbă cu tine, să mă asigur că nu sunt eu nebun fiindcă umblu după alte soluții, când noi de fapt avem deja un suspect care a mărturisit.

— Mda, soțul femeii…, zise Patrik. Întrebarea e de ce să fi spus că a omorât-o dacă nu era adevărat?

— N-am idee. Poate ca să protejeze pe altcineva? spuse Martin, ridicând din umeri.

— Hmm… mormăi Patrik, continuând să frunzărească documentele de pe măsuța de cafea.

— Cum rămâne cu ancheta uciderii lui Erik? Faceți progrese?

— Ei bine, nu le-aș numi tocmai progrese, replică descurajat Martin, balansând-o pe-un genunchi pe Maia. Paula încearcă să afle mai multe în legătură cu Prietenii Suediei; în plus, am stat de vorbă cu toți vecinii, însă nimeni nu-și amintește să fi văzut ceva ieșit din comun. Casa fraților Frankel e așa ruptă de lume încât n-am prea avut mari speranțe ca vreun vecin să fi observat ceva, și din nefericire, se pare că nu ne-am înșelat. În afară de asta, doar atât mai avem, spuse el, arătând spre documentele întinse precum un evantai pe masă, în fața lui Patrik.

— Cum rămâne cu toată contabilitatea lui Erik? întrebă el, răsfoind prin hârtii și trăgând vreo câteva de la fundul grămezii. E ceva pe-acolo care să pară nelalocul lui?

— Nu, nu prea. De regulă apăreau doar chitanțele obișnuite de plată, câteva mici retrageri de numerar, genul ăsta de lucruri.

— Nicio tranzacție cu vreo sumă importantă? întrebă Patrik, studiind coloanele de cifre.

— Nu. Singurul lucru care ne-a atras atenția a fost un transfer lunar făcut de Erik. Banca susține că respectivele plăți prin transfer au fost efectuate timp de aproape cincizeci de ani.

Patrik tresări și îl privi lung pe Martin.

— Cincizeci de ani? A transferat banii unei persoane fizice sau unei companii?

— S-ar părea că e vorba de o persoană fizică din Göteborg. Numele se află într-una din hârtiile de la dosar, explică Martin. Nu discutăm aici de sume considerabile. Bineînțeles, acestea s-au mărit odată cu trecerea anilor, însă cele mai recente plăți erau în jurul a două mii de coroane. Ceea ce vreau să spun e că n-ar putea fi vorba de șantaj sau ceva similar. În definitiv, cine-ar face plăți timp de cincizeci de ani?

Martin realiză cât de absurd sunase și îi veni să se plesnească peste frunte. Ar fi trebuit să verifice transferurile cu pricina. Eh, mai bine mai târziu decât niciodată.

— I-aș putea telefona astăzi, ca să aflăm despre ce e vorba, zise el, mutând-o pe Maia pe genunchiul celălalt.

Patrik rămase tăcut preț de o clipă, după care spuse:

— Știi ceva? Trebuie să ies din casă și să merg la o plimbare cu mașina.

Deschise dosarul și scoase din el hârtia cu numele.

— Wilhelm Fridén. Se pare că lui i-au revenit banii. Pot merge mâine acolo, să stau de vorbă cu el față-n față. Mai e valabilă adresa asta? zise el, fluturând bucățica de hârtie.

— Da, e cea pe care mi-a dat-o banca. Așa că ar trebui să fie la zi, răspunse Martin.

— Bun. Voi merge acolo mâine. S-ar putea să fie vorba de o

chestiune delicată, așadar, cred că e mai înțelept să mă duc personal, în loc să discut prin telefon.

— În regulă. Dacă ai fi dispus să faci asta, ți-aș rămâne veșnic recunoscător, zise Martin. Dar cum rămâne cu…? întrebă el, arătând înspre Maia.

— O pot lua cu mine, spuse Patrik, oferindu-i un zâmbet larg fetiței sale. După care putem face un popas, în vizită la mătușa Lotta și la verișori, bine, scumpete? O să fie distractiv să te reîntâlnești cu verișorii.

Maia gânguri, semn că era de acord, apoi bătu din palme.

— Aș putea să păstrez eu ăsta vreo câteva zile? întrebă Patrik, arătând spre dosar.

Martin se gândi o clipă. Avea cópii după majoritatea documentelor, așa că nu era o problemă.

— În regulă, ține-l tu. Și să mă anunți dacă descoperi ceva care să ți se pară demn de cercetări suplimentare. În vreme ce tu verifici cum stă treaba în Göteborg, eu voi discuta cu Axel, pentru a afla motivul telefonului primit din partea Brittei sau a lui Herman.

— Haide să nu-l întrebăm încă pe Axel cu privire la plățile bancare. Cel puțin, până când nu voi avea mai multe informații.

— Desigur.

— Nu fi descurajat, zise Patrik, conducându-l pe Martin spre ușă. Știi din experiență cum merg lucrurile. Mai devreme sau mai târziu, o mică piesă va aluneca exact acolo unde-i e locul și va rezolva întregul puzzle.

— Bineînțeles. Știu asta, zise Martin, nepărând însă convins. Doar că mi se pare cea mai proastă perioadă în care să te afli în concediu. Ne-ar fi prins bine ajutorul tău.

Zâmbi, în încercarea de a-și înmuia puțin vorbele.

— Crede-mă, într-o bună zi și tu te vei afla în locul meu. Iar atunci când tu vei schimba scutece, eu voi fi înapoi la secție, muncind pe brânci.

Patrik îi făcu semn cu ochiul, după care închise ușa în urma lui Martin.

— Așadar, mâine plecăm spre Göteborg, îi zise el Maiei, țopăind cu ea în brațe. Doar că mai întâi trebuie să o convingem pe mămica ta.

Maia dădu din cap, semn că era de acord.

•

Paula se simțea extenuată. Extenuată și scârbită. Petrecuse ore întregi pe internet, căutând informații despre grupări suedeze neonaziste, în special Prietenii Suediei. Încă părea plauzibil ca ei să fi avut o legătură cu moartea lui Erik Frankel, dar problema consta în lipsa de dovezi concrete ale poliției. Nu dăduseră de nicio scrisoare de amenințare. Nu aveau decât insinuările lui Frans Ringholm, conform

cărora Prietenii Suediei nu vedeau cu ochi buni activitățile lui Erik, iar Frans nu îl mai putea ocroti în fața celor ce dețineau puterea. Nu existau nici dovezi formale care să fi stabilit conexiunea dintre locul crimei și vreunul din acele personaje. Cu ajutorul polițiștilor amabili din Uddevalla, toți membrii consiliului oferiseră în mod voluntar amprente, însă fără a-și masca în vreun fel disprețul. Dar Laboratorul Național Criminalistic nu a găsit nicio potrivire cu amprentele descoperite în biblioteca Frankel. Nu s-au dovedit mai norocoși nici la capitolul alibiuri. Niciunul dintre membrii consiliului nu a putut oferi o justificare perfectă, însă cei mai mulți aveau câte una care nu merita să fie pusă la îndoială, decât dacă poliția ar fi găsit dovezi incriminatorii. Câțiva dintre membri confirmaseră că în timpul zilelor cu pricina, Frans vizitase o organizație înrudită din Danemarca, ceea ce-i oferea și acestuia un alibi. O altă problemă o reprezenta faptul că organizația era atât de mare – depășind chiar așteptările Paulei – încât nu puteau verifica alibiurile și amprentele tuturor persoanelor asociate cu Prietenii Suediei. De aceea, hotărâseră ca pentru moment să-și îndrepte atenția asupra membrilor consiliului. Însă fără niciun rezultat.

Iritată, Paula își continuă cercetarea pe internet. De unde veneau toate persoanele acelea? Și de unde izvora toată ura lor? Putea să înțeleagă dușmănia îndreptată asupra unor indivizi anume, persoane care să le fi făcut rău, într-un fel sau altul. Însă a-i urî pe ceilalți pentru simplul motiv că veneau din altă țară sau din cauza culorii pielii? Nu, ea pur și simplu nu reușea să înțeleagă.

Ea însăși îi disprețuia pe nemernicii care îi uciseseră tatăl. Îi ura atât de mult, încât n-ar fi ezitat să-i ucidă, asta în cazul în care i s-ar fi ivit ocazia și respectivii încă s-ar mai fi aflat în viață. Însă ura ei se încheia acolo, deși s-ar fi putut extinde mult mai mult, împrăștiindu-se precum o maladie. Refuzase să cadă pradă unui asemenea dispreț. În schimb, își limitase animozitatea față de cei din ale căror pistoale fuseseră trase gloanțele ce-i doborâseră tatăl. Dacă nu și-ar fi ținut ura în frâu, Paula ar fi ajuns, în cele din urmă, să-și urască țara natală. Și cum să fi făcut ea una ca asta? Cum să fi urât patria în care se născuse, în care făcuse primii pași, în care se jucase alături de prietenii săi, în care se cuibărise la pieptul bunicii, în care ascultase cântece, pe-nserat, și în care dansase de sărbători? Cum să fi urât toate acele lucruri?

Însă oamenii din cazul de față… Parcurse pagina, coloană după coloană, citind afirmații conform cărora cei ca ea trebuiau eradicați sau cel puțin trimiși înapoi în țările lor de baștină. Și mai existau și fotografii. Chiar multe, din Germania nazistă, bineînțeles. Imagini alb-negru pe care le mai văzuse de nenumărate ori – mormane de trupuri goale, costelive, ce fuseseră azvârlite deoparte, ca niște gunoaie, după ce oamenii muriseră în lagărele de concentrare. Auschwitz,

Buchenwald, Dachau… toate acele nume îngrozitor de familiare, asociate pe vecie cruzimii absolute. Însă acolo, pe site-urile respective, ele erau aclamate și celebrate. Ori li se nega existența. Fiindcă erau și cei care contestau totul, oameni precum Peter Lindgren. Acesta pretindea sus și tare că Holocaustul nici măcar nu avusese loc. Că șase milioane de evrei nu fuseseră expulzați, uciși, torturați, gazați în lagăre de concentrare, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cum de putea cineva să nege un asemenea fapt, când existau atât de multe dovezi, atât de mulți martori? Cum reușiseră mințile perverse ale unor asemenea oameni să nege istoria?

Paula tresări atunci când o bătaie în ușă o întrerupse.

— Bună, la ce lucrezi? întrebă Martin, din ușă.

— Verific toate informațiile pe care le pot găsi cu privire la Prietenii Suediei, oftă ea. Dar scormonitul prin chestiile astea e de-ajuns să te bage-n sperieți. Știi că există aproximativ douăzeci de organizații neonaziste în Suedia? Sau că Partidul Democrat Suedez a câștigat un total de 281 de locuri în 144 de municipalități? Încotro se îndreaptă țara asta?

— Nu știu, dar te cam pune pe gânduri, zise Martin.

— Ei bine, e oribil, spuse Paula, aruncându-și pixul.

— S-ar părea că ai nevoie de o pauză de la toate treburile astea, concluzionă Martin. Mă gândeam să mai stăm de vorbă cu Axel.

— Referitor la ceva anume? întrebă Paula, ridicându-se pentru a-l urma pe Martin spre garaj.

— Nu chiar. M-am gândit că n-ar fi rău să vedem ce mai face. În definitiv, el era cel mai apropiat de Erik și îl cunoștea cel mai bine. Însă mai e și un lucru pe care aș vrea să-l întreb. Știu că eu sunt singurul care crede în existența unei legături cu asasinarea Brittei Johansson, însă nu demult, cineva i-a dat lui Axel un telefon din casa acesteia, și încă unul prin luna iunie, deși e imposibil să aflăm dacă apelul îi fusese destinat lui Erik sau lui Axel. Tocmai am parcurs listele cu apeluri telefonice efectuate de familia Frankel, iar în luna iunie, cineva i-a sunat din casa aceea fie pe Britta, fie pe Herman. De două ori. Înainte ca ei să le telefoneze fraților Frankel.

— În orice caz, merită verificat, zise Paula, prinzându-și centura de siguranță. Atâta vreme cât pot fugi un pic de lecturile despre naziștii ăia, o să fiu de acord cu orice teorie, indiferent cât de absurdă ar părea.

Martin încuviință, în vreme ce plecară cu mașina din garaj. Înțelegea pe deplin sentimentele Paulei. Însă ceva îi spunea că teoria sa nu era atât de absurdă precum părea.

•

Fusese buimăcită întreaga săptămână. Abia vineri, Anna se simțise în stare să conștientizeze încet toate informațiile. Dan se descurcase

mult mai bine decât ea. Odată dispărut șocul inițial, el începuse să fredoneze. Îi respinsese cu voioșie toate obiecțiile, spunând: „Eh, se va rezolva. O să fie grozav! O să avem bebelușul nostru – e fantastic!”

Însă Anna nu prea izbutea să fie de acord cu acel „fantastic”. Nu încă. Se surprindea atingându-și pântecele, încercând să-și imagineze viața ce creștea înăuntrul său. Un embrion microscopic, care în doar câteva luni avea să devină bebeluș. Cu toate că mai trecuse de două ori prin așa ceva, tot i se părea de necrezut. Poate cu atât mai mult atunci, fiindcă de sarcinile anterioare abia dacă își mai amintea. Acele amintiri dispăruseră într-o negură în care teama de a fi bătută o dominase ceas după ceas, năvălindu-i până și în vise. Întreaga sa energie fusese dirijată în apărarea, din calea lui Lucas, a pântecelui, a vieților lor.

De data aceea, nu mai era necesar. Și, într-un mod absurd, lucrul acela o speria. De data aceea, putea fi fericită. Îi era permis să fie fericită. Era de așteptat să fie fericită. În definitiv, îl iubea pe Dan. Se simțea ocrotită alături de el. Știa că nici prin gând nu i-ar fi trecut să îi facă vreun rău – atât ei, cât și oricui altcuiva. De ce să o fi speriat un asemenea lucru? Aceea era întrebarea la care se tot chinuise să găsească răspuns în ultimele câteva zile.

— Ce zici? Băiat sau fată?

Dan se strecurase pe la spatele ei, cuprinzând-o în brațe și dezmierdându-i abdomenul încă plat. Anna râse și continuă să amestece în oala cu mâncare.

— Sunt probabil în săptămâna a șaptea. Nu e un pic cam devreme să știm dacă e băiețel sau fetiță?

Anna se întoarse cu fața spre el, părând îngrijorată.

— Sper să nu fii prea dezamăgit dacă nu vei avea un fiu, deoarece știi că tatăl este cel care determină sexul copilului, iar cum tu deja ai trei fete, probabilitatea statistică e…

— Șșt, râse Dan, apăsând cu degetul peste buzele Annei. Voi fi entuziasmat indiferent ce va fi. Dacă va fi băiat, grozav. Dacă va fi fată, tot grozav. În plus, zise el, cu o mină serioasă, eu deja am un fiu: pe Adrian. Sper că realizezi asta. Credeam că-mi știi sentimentele. Când v-am rugat pe toți să vă mutați cu mine, nu m-am referit doar la casă. M-am referit și la asta.

Își duse pumnul la piept, chiar deasupra inimii, și Anna fu nevoită să-și înghită lacrimile, deși fără prea mult succes, fiindcă o picătură i se prelinse pe obraz și buzele începură să-i tremure. Dan îi șterse lacrima, apoi îi cuprinse chipul între palme și o privi în ochi, obligând-o să se uite la el.

— Dacă va fi fată, atunci Adrian și cu mine ne vom uni forțele, în mijlocul atâtor femei din casa asta. Și să nu te îndoiești niciodată de faptul că v-am luat pe toți trei, împreună: tu, Emma și Adrian. Și vă

iubesc pe toți. Și pe tine, acolo, în burtică. Mă auzi? strigă el, uitându-se la pântecele femeii.

Anna râse.

— Nu cred că urechile se dezvoltă decât prin a douăzecea săptămână.

— Ei bine, toți copiii mei se dezvoltă foarte, foarte rapid, spuse Dan, făcându-i cu ochiul.

— Hmm, nu zău? replică Anna, izbucnind în râs.

Se sărutară, dar apoi auziră trântindu-se ușa de la intrare și se îndepărtară unul de celălalt.

— Cine e? strigă Dan.

— Eu sunt, răspunse o voce morocănoasă.

Belinda intră și îi privi pe sub breton.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Dan, mânios.

— Cum naiba crezi că am ajuns? La fel ca de fiecare dată. Cu autobuzul.

— Ori îmi vorbești politicos, ori nu-mi vorbești deloc, zise Dan, încordat.

— Ei bine, atunci aleg…, spuse Belinda, cu un deget la tâmplă, prefăcându-se gânditoare. Mda. Acum știu. Aleg SĂ NU-ȚI VORBESC DELOC!

Apoi o zbughi în sus, pe scări, trânti zgomotos în urma ei ușa de la cameră și dădu muzica la maximum.

Dan se lăsă în jos, pe ultima treaptă, o trase pe Anna aproape și începu a-i vorbi pântecelui, aflat la același nivel cu gura sa:

— Sper că ți-ai acoperit urechile acolo, înăuntru. Fiindcă tatăl tău va fi mult prea bătrân pentru un asemenea limbaj atunci când tu vei fi de vârsta ei.

Anna îi mângâie părul, oferindu-i puțină compasiune. Deasupra lor, muzica duduia în continuare.

Fjällbacka, 1944

— Avea vreo veste în legătură cu Axel? întrebă Erik, neputând să-și ascundă entuziasmul.

Cei patru se adunaseră la locul lor obișnuit de pe Rabekullen, chiar vizavi de cimitir. Cu toții doreau să afle ce avea Elsy de spus cu privire la veștile ce se răspândiseră prin orășel cu iuțeala fulgerului – și anume că Elof adusese acasă un luptător din rezistența norvegiană, care fugise de nemți.

Elsy scutură din cap.

— Nu. Tata l-a întrebat, dar a zis că n-a auzit nimic de Axel.

Dezamăgit, Erik privi țintă la piatra de granit, lovind cu bocancul pietrele acoperite de mușchi.

— Poate că nu-l știe după nume, însă dacă i-am povesti mai multe despre Axel, ar fi posibil să-și aducă aminte ceva, zise Erik, cu speranța renăscută în priviri.

De-ar fi căpătat măcar un semn că fratele lui încă trăia. În urmă cu o zi, mama lui spusese, pentru întâia oară, lucrul de care se temuseră cu toții. Plânsese mai sfâșietor ca niciodată și spusese că ar fi fost bine să aprindă pentru Axel o lumânare duminica, la biserică, fiindcă probabil băiatul murise deja. Tatăl acestuia se înfuriase și o certase, însă Erik îi observase resemnarea din priviri. Nici măcar tatăl lui nu mai credea că Axel se afla printre cei vii.

— Hai să mergem să vorbim cu el, zise nerăbdătoare Britta, ridicându-se și scuturându-și rochia.

Întinse mâna pentru a-și netezi codițele împletite.

— A, da, văd că tu din grijă față de Erik te tot gătești atâta, zise Frans, batjocoritor. Nu știam că ți-s dragi norvegienii. Băieții suedezi nu sunt buni?

Britta se făcu roșie ca focul.

— Tacă-ți gura, Frans. Te faci singur de râs. Bineînțeles că-mi pasă de Erik. Și vreau să aflu ce-a pățit Axel. Însă nu strică să arăt onorabil.

— Atunci va trebui să depui eforturi considerabile – dacă vrei să arăți onorabil, veni replica vulgară a lui Frans, în timp ce băiatul o trase pe Britta de rochie.

Fata părea gata să izbucnească în lacrimi, când Elsy interveni brusc:

— Potolește-te, Frans. Uneori spui cele mai idioate lucruri. Încetează!

Băiatul o privi țintă, după care se albi la față. Brusc, se ridică și o luă la sănătoasa, cu o expresie furioasă pe chip. Erik dădu cu piciorul în câțiva bolovani apoi, fără a o privi pe Elsy, rosti pe un ton grav:

— Ar trebui să ai grijă cum îi vorbești lui Frans. Băiatul ăsta are ceva… Ceva care îl macină. Simt eu asta.

Elsy îl privi mirată, întrebându-se ce anume provocase strania remarcă. Dar instinctul îi spunea că el avea dreptate. Îl știa pe Frans de când erau copii, însă dinăuntrul lui creștea ceva incontrolabil, de neîmblânzit.

— Hai, nu fi ridicol, chicoti Britta. Nu-i nimic în neregulă cu Frans. Ne… tachinam și noi.

— Ești orbită de dragostea pe care i-o porți! zise Erik.

Britta îl lovi peste umăr.

— Hei, ce te-a apucat? zise el, ținându-se de umăr.

— Vorbeai numai tâmpenii. Ei bine, vrei sau nu să mergi și să-l întrebi pe norvegian despre fratele tău?

Britta porni la drum, în vreme ce Erik și Elsy făcură schimb de priviri.

— Era acasă atunci când am plecat, zise fata. Bănuiesc că n-ar strica să stăm un pic de vorbă cu el.

La scurt timp după aceea, Elsy bătu discret în ușa de la subsol. Hans păru ușor stânjenit atunci când deschise și-i văzu stând afară pe cei trei.

— Da? spuse el.

Înainte de-a vorbi, Elsy le aruncă o privire celorlalți. Cu coada ochiului, îl observă pe Frans venind agale înspre ei, cu o expresie mult mai calmă și cu mâinile îndesate nonșalant în buzunarele de la pantaloni.

— Păi, să… ne întrebam dacă am putea intra să stăm de vorbă câteva clipe.

— Sigur, zise norvegianul, dându-se la o parte.

Britta îi făcu strengărește cu ochiul atunci când trecu pe lângă el. Băieții îi strânseră mâna și se prezentară. Cămăruța în care intrară avea foarte puțin mobilier. Elsy și Britta luară loc pe singurele scaune, Hans se cocoță în pat, iar Frans și Erik se așezară pe podea.

— Are legătură cu fratele meu, zise Erik, cu speranța licărindu-i în priviri. Fratele meu i-a ajutat pe semenii tăi în timpul războiului. Pleca alături de tatăl lui Elsy pe corabia acestuia, aceeași corabie care te-a adus pe tine aici, și transporta lucruri înspre și dinspre țara ta. Însă acum un an, a fost capturat de nemți în portul Kristiansand și… de-atunci nu mai știm nimic de el, zise băiatul, cutremurându-se.

— Tatăl lui Elsy m-a întrebat de el, zise Hans, privindu-l în ochi pe Erik. Dar mă tem că numele nu-mi e cunoscut. Și nici nu-mi amintesc să fi auzit de vreun suedez capturat în Kristiansand. Însă partizani ca mine sunt mulți. Și între noi fie vorba, ne-au ajutat și mulți suedezi.

— Chiar dacă nu-l știi după nume, poate că totuși l-ai recunoaște după chip, spuse nerăbdător Erik, împreunându-și mâinile în poală.

— Slabe șanse, dar hai, spune-mi cum arată.

Erik își descrise fratele cât putu de bine. Nu era un lucru atât de dificil, fiindcă deși Axel dispăruse de un an, Erik tot mai păstra în minte imaginea lui clară. În același timp însă, mai existau mulți alții care să-i semene lui Axel, îngreunând astfel sarcina de a găsi trăsături distinctive, care să-l deosebească de alți tineri suedezi de vârsta lui.

Hans scutură din cap după ce-l ascultă cu atenție pe Erik.

— Nu, nu-mi sună cunoscut. Îmi pare foarte rău.

Erik se retrase, dezamăgit. Pentru o vreme, cu toții rămaseră tăcuți. Apoi Frans rupse tăcerea:

— Așadar, povestește-ne despre aventurile tale din război. Trebuie c-ai avut ceva peripeții captivante! spuse el, cu privirea scânteindu-i.

— Sincer să fiu, nu prea am mare lucru de povestit, replică Hans, părând a ezita să divulge mai mult, însă Britta refuză să-l creadă.

Fata îl fixă cu privirea, îndemnându-l să le împărtășească ceva, orice, din experiențele sale. După alte câteva proteste, norvegianul se înduplecă într-un final și începu să le povestească despre cum era viața în Norvegia. Despre ocupația nazistă, despre suferința compatrioților săi, despre eforturile acestora de a opune rezistență. Cei patru tineri îl ascultară cu gurile deschise. Totul părea atât de palpitant. Bineînțeles, sesizară amărăciunea din ochii lui Hans și își dădură seama că băiatul trebuie să fi fost martor la multe nenorociri. Însă chiar și așa… lucrurile tot li se păreau captivante.

— Ei bine, eu cred că ai dat dovadă de mult curaj, spuse Britta, îmbujorându-se. Majoritatea băieților n-ar îndrăzni să facă asemenea lucruri. Numai cei ca Axel – și ca tine – sunt destul de curajoși încât să lupte pentru cauza lor.

— Adică noi n-am cuteza? Așa crezi tu? se răsti Frans.

Și mai mult îl irita faptul că Britta îi tot arunca norvegianului ocheade pline de admirație, care în mod normal îi erau rezervate lui.

— Erik și cu mine suntem la fel de curajoși, iar când vom ajunge de vârsta lui Axel și a lui… Apropo, câți ani ai? îl întrebă el pe Hans.

— Tocmai am împlinit șaptesprezece, răspunse băiatul, părând stânjenit de toată atenția îndreptată asupra lui și a ocupațiilor sale.

Se întoarse să-i arunce o privire lui Elsy. Cât timp îi ascultase pe ceilalți, fata nu scosese o vorbă, dar în clipele acelea, ea remarcă semnalele norvegianului.

— Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Hans să se odihnească. A trecut prin destule, zise ea cu blândețe, făcându-le semn prietenilor ei.

Aceștia se ridicară fără prea multă tragere de inimă și îi mulțumiră băiatului, înainte de a părăsi încăperea. Elsy, care plecă ultima, se *întoarse chiar înainte de-a închide ușa.*

— Mulțumesc, zise Hans, aruncându-i un zâmbet șters. Însă mi-a făcut plăcere compania voastră, așa că sunteți cu toții bine-veniți să vă mai întoarceți. Doar că în clipa asta sunt un pic…

Fata îi zâmbi.

— Te înțeleg perfect. Ne vom întoarce altă dată și ne-ar face plăcere să îți arătăm orașul. Dar pentru moment, odihnește-te.

Trânti apoi ușa. Însă, într-un mod inexplicabil, chipul băiatului îi rămase dinaintea ochilor, refuzând să mai dispară.

Capitolul 15

Erica nu era la bibliotecă, așa cum credea Patrik. Pornise într-acolo, însă chiar atunci când își parcase mașina, îi venise o idee. Mai exista o persoană care-i fusese apropiată mamei sale. O persoană cu care se împrietenise mult mai recent, nu cu șaizeci de ani în urmă. De fapt, era singura prietenă de-a mamei pe care și-o putea aminti Erica, de pe vremea când ea și Anna erau copile. Era ciudat că nu se gândise la ea mai devreme. Însă Kristina avea o prezență atât de puternică în calitate de soacră, încât Erica uitase de prietenia acesteia cu mama sa.

Odată luată decizia, pornise din nou mașina și se îndreptase către Tanumshede. Era pentru prima oară când, pe nepusă masă, hotăra să-i facă o vizită Kristinei. Aruncă o privire spre telefon, întrebându-se dacă ar fi fost indicat să o sune mai întâi. Nu, la naiba! Dacă soacra ei putea da buzna în casa Ericăi, fără să o anunțe, atunci și ea îi putea plăti cu aceeași monedă.

Erica era încă iritată când ajunse la destinație și, din pură ostilitate, apăsă doar o singură dată pe butonul soneriei, după care deschise și intră.

— Bună, strigă ea.

— Cine e? se auzi din bucătărie vocea ușor alarmată a Kristinei.

O clipă mai târziu, femeia își făcu apariția în hol.

— Erica? zise ea, uimită, holbându-se la nora ei. Ești aici? Ai adus-o pe Maia cu tine?

Aruncă o privire în spatele Ericăi, dar nu își zări nepoata nicăieri.

— Nu, e acasă cu Patrik, spuse Erica descălțându-se și punându-și frumos pantofii în rastel.

— Ei bine, intră, zise Kristina, în continuare uimită. O să pun de-o cafea.

Erica o urmă spre bucătărie, privind-o cu surprindere. Abia dacă își recunoștea soacra. Întotdeauna o văzuse pe Kristina aranjată și machiată puternic. De câte ori le făcea o vizită, era plină de energie, vorbea întruna și nu stătea locului o clipă. Dar, în momentele acelea, Kristina părea o femeie complet diferită. Cu toate că era dimineață, ea purta o cămașă de noapte ponosită și nu avea nici urmă de machiaj pe chip, lucru care o îmbătrânea vizibil, scoțându-i în evidență cutele și ridurile. Nici părul nu-i era coafat, părând turtit de la statul în pat.

— Cred că arăt într-un hal…, zise Kristina, de parcă i-ar fi citit gândurile Ericăi. Însă parcă nu merită să mă aranjez dacă nu am nimic special de făcut și nu trebuie să merg undeva anume, spuse ea, trecându-și cu mâna prin păr.

— Dar mereu pare că ai un program atât de încărcat, zise Erica, luând loc.

Kristina nu spuse nimic, doar așeză pe masă două cești, alături de câțiva biscuiți Ballerina.

— Nu-i ușor să ieși la pensie, după ce-ai muncit o viață întreagă, zise ea într-un final, în vreme ce turnă cafeaua în cești. Toți sunt așa de ocupați cu viețile lor. Bănuiesc că s-ar găsi lucruri de făcut, însă, pur și simplu, n-am avut chef…

Se întinse după un biscuit, evitând să dea ochii cu nora sa.

— Dar nouă de ce ne-ai zis că ai mereu atâtea lucruri de făcut?

— Eh, voi, tinerii, aveți propriile voastre vieți. Nu voiam să vă simțiți obligați față de mine. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să fiu o povară pentru voi. Și îmi dau seama că vizitele mele nu sunt mereu întâmpinate cu bucurie, așadar, m-am gândit c-ar fi mai bine să…

Rămase tăcută, iar Erica o privi cu uimire. Kristina ridică ochii spre ea și continuă:

— Dacă vrei să știi, eu trăiesc pentru ceasurile pe care le petrec alături de tine și Maia. Lotta își are viața ei în Göteborg și nu-i e ușor să vină aici, cum de altfel nici mie nu-mi e simplu să trec pe la ea, având în vedere că nu au prea mult spațiu. Și, după cum am spus, îmi dau seama că vizitele pe care vi le fac vouă nu sunt mereu întâmpinate cu bucurie.

Își mută din nou privirea, iar Erica se simți rușinată.

— Trebuie să recunosc, vina cea mai mare îmi aparține, zise ea cu blândețe. Însă ești mereu bine-venită. Iar tu și Maia vă distrați așa de bine. Singurul lucru pe care-l cerem e să ne respecți intimitatea. E căminul nostru și îți întâmpinăm cu bucurie vizitele. Drept pentru care am… aș aprecia dacă, înainte să ne faci o vizită, ne-ai da un telefon, ca să te asiguri că e momentul potrivit. Te rog, nu intra val-vârtej în casă, fără să ne anunți și, pentru numele lui Dumnezeu, te rog nu ne învăța cum să ne rânduim gospodăria și cum să ne creștem copilul. Dacă poți respecta aceste reguli, atunci ești bine-venită acasă la noi. Sunt sigură că Patrik ți-ar fi îndatorat dacă i-ai da o mână de ajutor, acum că e-n concediu de paternitate.

— Da, și eu cred, zise Kristina, cu un râset care-i aduse o licărire în priviri. Așadar, cum se descurcă?

— La început, i-a fost mai greu, răspunse Erica, povestindu-i Kristinei cum Patrik o dusese cu el pe Maia la locul unei crime și la secția de poliție. Însă cred că momentan am stabilit ordinea priorităților.

— Bărbații ăștia, zise Kristina. Îmi aduc aminte de prima oară când Lars a stat acasă cu Lotta. Fetița avea cam un an, iar eu am plecat singură la cumpărături. N-a fost nevoie decât de vreo douăzeci de minute, și responsabilul magazinului a și venit în căutarea mea, spunând că a telefonat Lars. Chipurile, era ceva de importanță capitală și trebuia să mă întorc acasă. Așa că mi-am lăsat baltă cumpărăturile

și am fugit acasă. Fără doar și poate, era de importanță capitală.

— Serios? Ce se întâmplase? întrebă femeia, cu ochii mari cât cepele.

— Ei bine, fii atentă aici. A confundat absorbantele mele cu scutecele Lottei. Și nu reușea să-și dea seama cum anume trebuiau prinse, așa că atunci când am ajuns acasă, el se căznea să le lipească cu bandă adezivă!

— Glumești! zise Erica, și ambele pufniră în râs.

— După un timp, s-a obișnuit. Lars le-a fost un tată bun lui Patrik și Lottei când aceștia erau copii. Nu mă pot plânge. Însă erau vremuri diferite.

— Apropo de vremuri diferite, zise Erica, profitând de ocazie pentru a aduce vorba de motivul vizitei sale, fac niște cercetări cu privire la viața mamei mele, la copilăria ei și așa mai departe. Am găsit niște vechituri prin pod, inclusiv câteva jurnale… și m-au cam pus pe gânduri.

— Jurnale? zise Kristina, privind-o țintă. Ce scria în ele? întrebă ea pe un ton aspru.

Erica își privi uimită soacra.

— Din nefericire, nimic prea interesant. Cu precădere, gânduri adolescentine. Însă ciudat e că apar multe însemnări cu privire la amicii ei de pe vremuri. Erik Frankel, Britta Johansson și Frans Ringholm. Iar acum doi dintre aceștia, Erik și Britta, au fost uciși, la doar câteva luni distanță unul față de celălalt. Ar putea fi doar o coincidență, însă pare straniu.

Kristina încă o privea înmărmurită.

— A murit Britta? întrebă ea, venindu-i greu să creadă vestea.

— Da, n-ai auzit? Credeam că ai aflat deja din gura lumii. A găsit-o fata ei acum două zile și s-ar părea că a fost sufocată. Soțul ei pretinde că el a ucis-o.

— Așadar, atât Erik, cât și Britta au murit? zise Kristina, părând a avea mintea învolburată de gânduri.

— Îi cunoșteai? întrebă Erica.

— Nu, spuse Kristina, scuturând din cap. Știam doar ce-mi povestise Elsy despre ei.

— Și ce ți-a povestit? întrebă Erica, aplecându-se nerăbdătoare spre ea. Exact pentru asta am și venit aici. M-am gândit că poate știi câte ceva despre ea, fiindcă ai fost timp de mulți ani prietena mamei. Deci ce ți-a povestit despre acea perioadă? Și din ce cauză a încetat brusc să mai scrie în jurnal, în 1944? Sau mai există și alte jurnale, pe undeva? Ți-a pomenit vreodată mama despre ele? În ultimul jurnal, scria ceva despre un norvegian, Hans Olavsen, care venise să locuiască la ei. Am găsit un articol tăiat dintr-un ziar, care pare să indice faptul că ei patru au petrecut mult timp cu băiatul acela. Ce s-a întâmplat cu

el?

Întrebările curgeau cu asemenea repeziciune, încât nici Erica nu mai putea ține pasul. Fără a spune o vorbă și cu chipul împietrit, Kristina o privea țintă.

— Nu îți pot răspunde la întrebări, Erica, zise ea într-un final. Nu pot. Nu pot decât să-ți spun ce s-a întâmplat cu Hans Olavsen. Elsy mi-a spus că, odată încheiat războiul, băiatul s-a întors imediat în Norvegia. După aceea, nu i-a mai fost dat să-l vadă niciodată.

— Au fost…? L-a iubit? ezită Erica, neștiind cum să-și formuleze întrebarea.

Kristina tăcu vreme îndelungată. Într-un final, o privi pe Erica.

— Da, l-a iubit.

•

Era o zi splendidă. Axel nu se mai gândise de multă vreme la asemenea lucruri. La faptul că anumite zile puteau fi mai frumoase decât altele. Însă aceea se potrivea tiparului. La hotarul dintre vară și toamnă, cu o adiere blândă și călduroasă. Lumina pierduse acea strălucire vărătică și începuse să capete ruginiul toamnei. O zi cu adevărat splendidă.

Se duse în dreptul ferestrei și privi afară, cu mâinile la spate. Însă nu văzu copacii. Sau iarba ce crescuse un pic cam înaltă și începuse să se veștejească, odată cu sosirea vremii răcoroase. În schimb, o văzu pe Britta. Minunata, sprintena Britta, pe care în trecut, pe vremea războiului, nu o privise decât ca pe o copiliță. Una dintre prietenele lui Erik, o fată drăguță, însă un pic cam înfumurată. Nu îi stârnise defel interesul. Fusese mult prea tânără. Iar pe el îl preocupaseră toate lucrurile ce trebuiau rezolvate, toate lucrurile pe care le avea de făcut. Fata nu ocupase decât un loc mărginaș în lumea lui.

Însă se gândi la ea în clipele acelea. Se gândi la cum era când o văzuse cu câteva zile în urmă. Șaizeci de ani mai târziu. Încă frumoasă. Încă ușor înfumurată. Dar anii îșI puseseră amprenta asupra ei. O transformaseră într-o persoană diferită de cea din trecut. Axel se întrebă dacă și el se schimbase la fel de mult. Poate că da. Poate că nu. Poate că anii petrecuți în temniță îl schimbaseră îndeajuns pentru o viață întreagă, drept care orice altă modificare încetase din acea clipă. Toate lucrurile pe care le văzuse, toate ororile la care asistase – poate că ele transformaseră ceva în adâncul lui, ceva care nicicând nu putea fi vindecat ori mântuit.

Axel își imagină și alte chipuri. Chipurile oamenilor vânați de el, la prinderea cărora contribuise. Nu se petrecuse ca în filme, cu urmăriri palpitante, la viteze năucitoare. Doar ceasuri întregi de muncă laborioasă, stând în birou și urmărind neobosit, pe hârtie, cinci decenii de piste posibile, punând la îndoială identități, liste cu pasageri, plăți și orașe în care să se fi refugiat. Așa îi vânaseră, unul

câte unul. Asigurându-se că aveau să fie pedepsiți pentru păcatele lor, care se cufundau din ce în ce mai mult în trecut.

Nu aveau să îi prindă pe toți. Era conștient de asta. Încă existau nenumărați afară, în libertate, iar din ce în ce mai mulți se apropiau de sfârșitul vieții. Dar în loc să piară în suferință, la închisoare, ei mureau liniștiți, de bătrânețe, fără a fi nevoiți să își înfrunte faptele din trecut. Acela era lucrul care îl motiva. Acela era lucrul care îl făcea să refuze capitularea; se afla într-o necontenită căutare, vâna în permanență, mergea de la o ședință la alta, parcurgea meticulos arhivă după arhivă. Refuza să se odihnească atât timp cât acolo, în libertate, mai exista chiar și unul dintre cei la prinderea căruia ar fi putut contribui eforturile sale.

Axel privi pe fereastră, cu ochii pierduți. Știa că devenise o obsesie pentru el. Munca lui mistuise totul, transformându-se într-o ancoră de salvare de care se agăța ori de câte ori avea îndoieli asupra lui ori a umanității lui. Atât timp cât era angrenat în vânătoare, nu avea nevoie să-și pună la îndoială propria ființă. Atât timp cât muncea spre a servi țelului, își putea zdrobi vinovăția încet, dar sigur. Numai refuzând să stea locului, el izbutea să se descotorosească de toate lucrurile la care prefera să nu se gândească.

Se întoarse. Țârâia soneria. Preț de o clipă, nu se putu rupe de toate acele chipuri ce îi jucau dinaintea ochilor. Apoi se duse să deschidă ușa.

— Ah, voi erați, zise Axel când îi văzu pe Paula și pe Martin.

Pentru o secundă, se simți copleșit de oboseală. Uneori îi părea că lucrurile nu aveau să se încheie niciodată.

— Putem intra să stăm de vorbă cu dumneavoastră câteva minute? întrebă Martin pe un ton amabil.

— Bineînțeles. Intrați, spuse Axel, conducându-i spre verandă. Aveți vreo veste? Apropo, am auzit de Britta. Teribilă veste. Știți, i-am văzut pe ea și pe Herman acum vreo câteva zile. Îmi vine atât de greu să-mi imaginez că el ar fi putut să…, zise Axel, neterminându-și fraza și scuturând încet din cap.

— Da, este chiar tragic, spuse Paula. Însă nu ne vom grăbi să tragem concluzii pripite.

— Dar din câte-am auzit, Herman a mărturisit. Nu-i așa? întrebă Axel.

— Ei bine, da, șovăi Martin. Însă până când vom reuși să-l interogăm…, zise el, ridicându-și brațele. De fapt, acesta e și motivul pentru care am venit să discutăm cu dumneavoastră.

— În regulă. Deși nu văd cum aș putea să vă ajut.

— Am aruncat o privire prin listele cu apeluri telefonice – apeluri efectuate din casa Brittei și a lui Herman – și am văzut că numărul dumneavoastră apare de trei ori.

— Ei bine, vă pot spune despre cel puțin unul dintre ele. Herman mi-a telefonat în urmă cu câteva zile și m-a rugat să trec pe la Britta. Nu mai țineam legătura de ani de zile, așa că m-a luat oarecum prin surprindere. Însă din câte înțelesesem, ea fusese diagnosticată cu Alzheimer. Și Herman voia ca ea să revadă pe cineva din vremurile de mult apuse, în caz că i-ar fi fost de ajutor.

— Iar acela a fost motivul vizitei dumneavoastră acolo? întrebă Paula, studiindu-l cu încordare. Pentru ca Britta să întâlnească pe cineva din vremurile de mult apuse?

— Da. Cel puțin, acela a fost motivul oferit de Herman. Firește, nu fusesem chiar foarte apropiați pe vremuri. De fapt, ea era prietenă cu fratele meu, Erik, însă nu am considerat că vizita mea ar fi putut dăuna în vreun fel. La vârsta mea, e întotdeauna plăcut să depeni amintiri de demult.

— Și ce s-a întâmplat cât timp ați fost acolo? zise Martin, înclinându-se către el.

— A avut mintea limpede o vreme și am povestit un pic despre zilele de demult. Însă apoi a devenit confuză și, ei bine, nu prea mai avea rost să stau, așa că m-am scuzat și am plecat. E atât de tragic! Alzheimer e o boală cumplită.

— Cum rămâne cu telefoanele de la începutul lui iunie? întrebă Martin, uitându-se prin notițe. Primul, efectuat de pe telefonul dumneavoastră, pe două ale lunii, apoi un apel din partea Brittei sau a lui Herman, pe data de trei și, într-un final, încă un apel de pe telefonul lor, pe patru iunie.

Axel scutură din cap.

— Nu știu nimic în legătură cu asta. Pesemne că au vorbit cu Erik. Însă trebuie să fi fost același gen de rugăminte. Și, de fapt, era mult mai firesc ca Britta să vrea să stea de vorbă cu Erik, dacă începuse să-și amintească de trecut. După cum am mai spus, ei doi fuseseră prieteni.

— Însă primul apel a fost efectuat din casa dumneavoastră, insistă Martin. Știți de ce le-ar fi telefonat Erik?

— După cum am zis mai înainte, fratele meu și cu mine om fi locuit sub același acoperiș, însă nu ne amestecam unul în treburile celuilalt. N-am habar de ce ar fi vrut Erik să o contacteze pe Britta. Însă poate că dorea să reînnoade prietenia. Pe măsură ce înaintează în vârstă, oamenii devin tot mai stranii când e vorba de asemenea chestiuni. Lucruri din trecutul îndepărtat par brusc mai profunde și încep să capete o însemnătate mai mare.

Axel conștientiză adevărul spuselor sale de îndată ce-și încheie fraza. Vedea cu ochii minții cum din trecut, cu pași grăbiți, veneau spre el oameni cu chipuri acuzatoare. Apucă strâns brațul fotoliului. Nu era momentul să se lase copleșit.

— Deci credeți că Erik a vrut să-i vadă, de dragul vechii prietenii? întrebă Martin, cu scepticism.

— După cum am zis, răspunse Axel, slăbind din încleștare brațul fotoliului, n-am nicio idee. Însă pare cea mai logică explicație.

Martin făcu schimb de priviri cu Paula. Șansa lor de a mai avansa părea extrem de redusă. Cu toate acestea, pe bărbat îl încerca totuși sâcâitorul sentiment că, dintr-o chestiune de proporții, el nu primea decât niște fărâme.

După ce plecară, Axel se întoarse la fereastră. Aceleași chipuri începură să i se perinde prin fața ochilor.

•

— Bună, cum a fost la bibliotecă?

Patrik se lumină la față atunci când o văzu pe Erica intrând pe ușă.

— Păi… eu… de fapt nu m-am dus la bibliotecă, zise femeia, cu o expresie ciudată pe chip.

— Atunci unde-ai fost? întrebă Patrik.

Maia își făcea somnul de după-masă, iar Patrik aduna resturile de la prânz.

— Să mă întâlnesc cu Kristina, spuse ea, alăturându-i-se în bucătărie.

— Care Kristina? A, te referi la mama mea? zise Patrik, uluit. Ce te-a apucat? Ar trebui să verific dacă n-ai cumva febră.

Merse către ea și o apăsă cu palma peste frunte. Erica îl repezi.

— Auzi, nu-i chiar așa de ciudat. În definitiv, e soacra mea. De ce nu i-aș face o vizită, pe nepusă masă?

— A, da, râse Patrik. Haide, spune tot. De ce ai vrut să te vezi cu mama?

Erica îi povesti despre ideea strălucită pe care o avusese brusc în fața bibliotecii, referitor la prietenia Kristinei cu mama ei. Apoi îi descrise ciudata reacție a femeii și dezvăluirea făcută de aceasta, cu privire la aventura dintre Elsy și norvegianul care fugise de naziști.

— Însă a refuzat să-mi divulge orice altceva, zise Erica, părând frustrată. Sau poate că numai atât știa. Nu sunt sigură. Dar am impresia că Hans Olavsen a abandonat-o pe mama, într-un fel sau altul. A părăsit Fjällbacka și, după spusele Kristinei, Elsy a crezut că s-a întors în Norvegia.

— Și ce ai de gând să faci acum? întrebă Patrik, așezând în frigider ce rămăsese de la masa de prânz.

— O să-i dau de urmă, bineînțeles, îi răspunse Erica, îndreptându-se către sufragerie. Apropo, cred că ar trebui să o invităm pe Kristina aici, duminică. Să poată petrece un pic de timp cu Maia.

— Acum sunt sută la sută convins că ai febră, se amuză Patrik. Oricum, o voi suna mai târziu pe mama, s-o întreb dacă vrea să vină la o cafea duminică. Dar e posibil să nu aibă timp. Știi cât de ocupată e

întotdeauna.

— Aha, o auzi pe Erica spunând din sufragerie, pe un ton straniu.

Patrik scutură din cap. Femeile astea. N-avea să le înțeleagă nicicând. Însă poate că asta era și ideea.

— Ce-i aici? strigă Erica.

Patrik merse să vadă despre ce era vorba. Femeia arăta cu degetul spre măsuța de cafea, iar pentru o secundă, lui Patrik îi veni să-și dea pumni fiindcă nu strânsese totul înainte ca ea să ajungă acasă. Însă o cunoștea îndeajuns de bine încât să realizeze că era prea târziu să-i mai ascundă ceva.

— Sunt toate materialele din ancheta uciderii lui Erik Frankel, îi spuse el, ridicând un deget, în semn de avertisment. Iar tu să nu spui nimănui despre ceea ce vei citi în dosarul acela. În regulă?

— Bine, spuse amuzată Erica, fluturând din mână spre el, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze o muscă enervantă.

Apoi luă loc pe canapea și începu să răsfoiască prin documente și fotografii. O oră mai târziu, parcursese întreg materialul din dosar și o luase de la capăt. Patrik trecuse de câteva ori pentru a vedea ce face, dar într-un final renunțase la orice tentativă de a-i atrage atenția. În schimb, el se făcu comod, cu ziarul de dimineață, pe care încă nu avusese timp să-l citească.

— Nu ai cine știe ce dovezi concrete de la care să pornești, spuse Erica, plimbându-și degetul peste raportul criminaliștilor.

— Nu, par destul de limitate, spuse Patrik, lăsând ziarul jos. În biblioteca lor nu s-au găsit alte amprente în afară de cele aparținând lui Erik, Axel și celor doi băieți care au descoperit cadavrul. Nu pare să fi dispărut nimic, iar urmele de pantofi nu aparțin nici ele vreunei alte persoane. Arma crimei era sub birou. O armă care deja exista la locul faptei, ca să zic așa.

— Cu alte cuvinte, nu a fost o crimă premeditată. După toate probabilitățile, a fost comisă sub impulsul momentului, cugetă Erica.

— Adevărat. Sau cineva știa de bustul din piatră aflat pe pervaz.

Patrik avu brusc o idee care îi mai venise în urmă cu câteva zile.

— Spune-mi din nou, când ai fost mai exact în vizită la Erik Frankel, pentru a-i arăta medalia?

— De ce vrei să știi? întrebă ea, dar părea a fi cu mintea în altă parte.

— Nu sunt sigur. S-ar putea să nu fie deloc important, însă ar fi util să știu.

— A fost cu o zi înainte de vizita pe care am făcut-o alături de Maia în parcul cu animale sălbatice Nordens Ark. N-a fost cumva pe trei iunie? În cazul ăsta, l-am vizitat pe Erik pe două ale lunii.

— Ai căpătat informații cu privire la medalie? Ți-a zis ceva cât timp ai fost acolo?

— Dacă ar fi făcut-o, te-aș fi anunțat de îndată ce aș fi ajuns acasă. Nu, a spus doar că voia să mai facă niște verificări înainte de a-mi dezvălui orice informație în legătură cu ea.

— Deci încă nu știi ce fel de medalie nazistă e?

— Nu, zise Erica, privindu-l gânditoare. Dar asta cu siguranță e ceva ce trebuie să aflu. Mâine o să hotărăsc de unde să-mi încep căutările.

Își îndreptă din nou atenția asupra dosarului și studie fotografiile de la locul crimei. Apucă imaginea din vârful maldărului și o privi cu atenție.

— E imposibil de… bombăni ea, după care se ridică în picioare și se îndreptă spre etaj.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Patrik, fără însă a primi un răspuns.

O clipă mai târziu, Erica se întoarse, fluturând în aer o lupă.

— Ce faci? întrebă el, aruncându-i soției sale o ocheadă, pe deasupra ziarului.

— Nu sunt sigură. Probabil că nu e nimic, însă… pare că cineva a mâzgălit ceva în carnețelul de pe biroul lui Erik. Doar că nu prea văd…

Se aplecă înspre fotografie, așezând lupa deasupra peticului mic și alb, ce reprezenta carnețelul în imagine.

— Cred că scrie…

Privi din nou cu ochii mijiți.

— Cred că scrie „*Ignoto Militi*”.

— Serios? Și asta ce vrea să însemne? zise Patrik.

— Nu știu. Mă gândesc că o fi ceva legat de militari. Probabil că nu-s decât niște mâzgăliturи, spuse ea, părând dezamăgită.

— Erica… zise Patrik, lăsând ziarul jos și înclinându-și capul. Am discutat un pic cu Martin când mi-a adus aici dosarul. Și m-a rugat să-i fac o favoare.

Bine, dacă era să fie sincer, el se oferise, însă nu era nevoie să-i spună asta Ericăi. Își drese vocea și continuă.

— M-a rugat să verific pe cineva în Göteborg, cineva care primea în mod regulat plăți prin bancă, din partea lui Erik Frankel. Lună de lună, timp de cincizeci de ani.

— Cincizeci de ani? zise ea, ridicând din sprâncene. A plătit pe cineva timp de cincizeci de ani? Ce era? Șantaj? întrebă, neputând ascunde faptul că ideea îi părea destul de palpitantă.

— Nu știe nimeni. Și probabil că nu-i nimic, însă… Ei bine, Martin se întreba dacă nu aș putea merge până în Göteborg, să verific.

— Ba cum să nu! Vin și eu cu tine, zise Erica, entuziasmată.

Patrik o privi lung. Nu era tocmai reacția la care s-ar fi așteptat.

— Păi, aaa, poate… se bâlbâi el, gândindu-se bine dacă exista vreun motiv pentru care să nu își ia soția cu el. În definitiv, nu era decât o sarcină de rutină, verificarea unor plăți bancare, așa că nu ar fi trebuit

să existe vreo problemă.

— În regulă, vino cu mine. După care ne vom opri să-i facem o vizită Lottei, ca Maia să-și poată revedea verișorii.

— Grozav, spuse Erica.

O simpatiza pe sora lui Patrik.

— Și poate că voi da și eu de cineva în Göteborg, care să-mi povestească despre medalie.

— Ai șanse. Dă câteva telefoane în după-masa asta și vezi dacă poți găsi pe cineva care să se priceapă la asemenea lucruri.

Își ridică apoi ziarul și se reîntoarse asupra lecturii. Ar fi fost înțelept să-și utilizeze cu cap timpul rămas până când avea să se trezească Maia.

Erica luă lupa și aruncă din nou o privire asupra carnețelului de pe biroul lui Erik. *Ignoto Militi.* Întrezări ceva în minte.

•

De data aceea, îi trebui doar o jumătate de oră pentru a se obișnui cu pașii.

— Bravo, Bertil, îl lăudă Rita, oferindu-i o mică strângere de mână. Simt că ai început să capeți ritm.

— Nu-i rău, eh? zise Mellberg, cu falsă modestie. Întotdeauna am avut talent la dans.

— Așa e, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Am auzit că tu și Johanna ați luat cafeaua împreună.

Îi zâmbi și ridică privirea spre el. Rita mai avea ceva care i se părea atrăgător. Mellberg nu fusese niciodată prea înalt, dar fiindcă Rita era minionă, el se simțea ca un uriaș.

— Eram în trecere pe lângă blocul tău…, zise el, stânjenit. Apoi am văzut-o pe Johanna, care m-a întrebat dacă nu vreau să urc la o cafea.

— A, înțeleg. Erai în trecere, făcu haz Rita, în vreme ce continuară să se legene pe ritm de salsa. Păcat că n-am fost acasă atunci când s-a întâmplat să fii în trecere. Însă Johanna a zis că v-ați simțit tare bine.

— Da, ei bine, e o fată drăguță, spuse Mellberg, amintindu-și din nou cum simțise piciorușul de bebeluș lovindu-l peste mână. O fată foarte drăguță.

— Nu le-a fost ușor, oftă Rita. Iar la început, și mie mi-a luat ceva până să mă obișnuiesc cu ideea. Însă probabil am știut chiar dinainte ca Paula să o aducă pe Johanna acasă, pentru a mi-o prezenta. Iar acum uite că sunt împreună de aproape zece ani și, ei bine, pot spune cu mâna pe inimă că nu mi-aș putea-o închipui pe Paula alături de nimeni altcineva. Sunt perfecte una pentru cealaltă, așa că nu prea pare să conteze faptul că amândouă sunt femei.

— Dar trebuie să fi fost mai simplu în Stockholm. Să fie acceptate, la asta mă refer, zise Mellberg cu prudență, apoi înjură fiindcă o călcase pe picior pe Rita. Vreau să spun că e ceva mult mai obișnuit

acolo. Când mă uit la TV, am uneori impresia că mai toate persoanele din Stockholm sunt homosexuale.

— N-aș zice asta, se amuză Rita. Însă firește că erau un pic neliniștite cu privire la mutatul aici. Trebuie să recunosc, am fost surprinsă în mod plăcut. Cred că până în momentul de față nu s-au confruntat cu nicio problemă. Sau poate că oamenii pur și simplu n-au observat. Însă toate la timpul lor. Ce să facă și ele? Să nu se mute acolo unde vor? Nu, uneori trebuie să ai curaj.

Brusc, ea păru supărată, ca și cum privirea i s-ar fi pierdut undeva, în depărtare, peste umărul lui Mellberg. Bărbatul îi citi gândurile.

— A fost greu? Să fiți nevoite să fugiți din țară? întrebă el, circumspect.

De regulă, făcea tot posibilul să evite întrebările delicate, sau le punea doar fiindcă așa se aștepta din partea lui, și niciodată nu îi păsa de răspuns. Însă în momentele acelea, Mellberg chiar dorea cu adevărat să știe.

— A fost și ușor, și greu, îi spuse Rita, în ai cărui ochi negri putu vedea că femeia trecuse prin experiențe pe care el nici nu și le-ar fi putut imagina. A fost ușor să părăsesc ceea ce devenise țara mea. Însă greu să părăsesc țara care fusese odinioară.

Pierdu ritmul dansului timp de câteva secunde și se opri, fără să-i dea drumul lui Mellberg. I se ivi apoi o licărire în priviri, după care își trase mâinile și bătu puternic din palme.

— Iar acum a sosit timpul pentru următoarea mișcare. Pirueta. Bertil, ajută-mă.

Îl prinse din nou de mână și îi arătă încet pașii pe care trebuia să îi facă pentru a o roti pe sub brațul său. Nu era simplu, iar bărbatul își încâlci de tot mâinile și picioarele. Însă Rita nu-și pierdu răbdarea. Insistă, iar și iar, până când Bertil și ceilalți cursanți prinseră pașii.

— Va fi bine, zise ea, privind în sus către Mellberg.

Acesta se întrebă dacă femeia se referea doar la dans. Sau și la altceva. Speră să fi fost cea de-a doua variantă.

•

Începea să se întunece afară. Cearșaful de pe patul spitalului foșnea puțin ori de câte ori făcea o mișcare, așa că el încercă să stea locului. Prefera liniștea deplină. Nu putea face nimic pentru a controla sunetele din exterior – vocile, oamenii aflați în trecere, tăvile zdrăngănind. Însă acolo, înăuntru, se putea asigura de existența unei tăceri cât mai adânci. Se putea asigura că liniștea nu avea să fie deranjată de foșnetul cearșafurilor.

Herman privi în gol, pe fereastră. Pe măsură ce se întuneca, își putea zări treptat propria imagine reflectată în geam și observă cât de jalnică părea silueta din pat. Un bărbat mărunțel și cărunt, cu părul rar și obrajii brăzdați, îmbrăcat într-un halat alb de spital. De parcă

Britta ar fi fost cea care îi dăduse forță. Îi oferise o demnitate care să îl împlinească. Făcuse ca viața lui să capete sens. Iar acum, din vina lui, ea nu mai exista.

Fiicele sale trecuseră să îl viziteze. Se dăduseră de ceasul morții din cauza lui, îl îmbrățișaseră, îl priviseră lung, cu neliniște, și îi vorbiseră pe tonuri îngrijorate. Însă el nu avusese puterea de a se uita măcar la ele. Se temuse că i-ar fi descoperit vinovăția din priviri. Că ar fi văzut ce făcuse el. Ce cauzase el.

El și Britta păstraseră secretul vreme îndelungată. Îl împărtișeră, îl tăinuiseră, se căiseră pentru el. Cel puțin, așa considerase Herman. Însă atunci când ea se îmbolnăvise, iar zidul de apărare începuse a se nărui, el realizase într-un moment de limpezime că spălarea păcatelor era zadarnică. Mai devreme sau mai târziu, soarta și timpul îl ajungeau din urmă pe om. Era imposibil să se ascundă. Era imposibil să fugă. Crezuseră, prostește, că era de ajuns să ducă o viață corectă, să fie oameni cumsecade. Să își iubească odraslele și să le crească în spiritul de a fi capabile să ofere, la rândul lor, dragoste. Și, într-un final, își băgaseră singuri în cap faptul că binele pe care-l creaseră eclipsase răul.

O omorâse pe Britta. De ce nu puteau înțelege asta? Știa că aveau să stea de vorbă cu el, punându-i întrebări cu privire la cele întâmplate, interogându-l. De ce nu puteau accepta pur și simplu situația?

O omorâse pe Britta. Iar în clipele acelea, nu îi mai rămăsese nimic.

•

— Ai idee cine e persoana asta? Sau de ce Erik i-a făcut plăți în toți acești ani? întrebă Erica, în vreme ce se apropiară de Göteborg.

Maia se comportase excepțional și stătuse cuminte pe scaunul din spate al mașinii. Având în vedere că plecaseră cu puțin timp înainte de opt și jumătate, atunci când intrară în oraș nu era decât ora zece.

— Nu, singurele informații pe care le deținem sunt cele pe care le-ai văzut deja, spuse Patrik, făcând semn cu capul spre documentul din husa de plastic pe care o ținea Erica în poală.

— Wilhelm Fridén. Vasagatan 38, Göteborg. Născut la 3 octombrie 1924, citi ea cu voce tare.

— Doar atât știm. Am stat puțin de vorbă cu Martin noaptea trecută și nu a găsit nici cazierul, nici vreo conexiune între bărbat și Fjällbacka. Nimic. Practic, încercăm marea cu degetul. Apropo, la ce oră ai programată întâlnirea cu individul acela, în legătură cu medalia?

— La amiază, în anticariatul lui, spuse Erica, atingând buzunarul în care pusese la loc sigur medalia, învelită într-o bucată de pânză moale.

— Vrei să rămâi în mașină cu Maia, cât timp stau eu de vorbă cu Wilhelm Fridén, sau ai prefera să mergeți la plimbare? întrebă el, în

vreme ce parcă mașina pe Vasagatan.

— Ce vrei să zici? răspunse Erica, părând ofensată. Vreau să vin cu tine, firește.

— Dar nu poți. Cum rămâne cu Maia? întrebă stângaci Patrik, realizând însă cum avea să decurgă respectiva conversație – și cum avea să se încheie.

— Dacă o poți lua cu tine la locul unei crime și la secție, atunci ne poate însoți și pe noi, cât timp vom sta de vorbă cu un bărbat trecut de optzeci de ani, zise ea, lăsând clar să se înțeleagă faptul că nu mai încăpea discuție.

— Bine, oftă Patrik.

Era conștient de momentele în care suferea o înfrângere.

Apartamentul era la etajul trei al unei clădiri datând de la începutul secolului. La ușă le răspunse un bărbat în vârstă de vreo șaizeci de ani. Le deschise, aruncându-le o privire întrebătoare.

— Da? Vă pot ajuta?

Patrik întinse legitimația de polițist.

— Mă numesc Patrik Hedström și sunt de la secția de poliție din Tanumshede. Am câteva întrebări în legătură cu un bărbat pe nume Wilhelm Fridén.

— Cine e? se auzi din apartament o voce stinsă de femeie.

Bărbatul se întoarse și strigă:

— Poliția. Vor să pună câteva întrebări legate de tata!

Se roti înapoi spre Patrik, zicându-i:

— Nu-mi pot imagina ce anume i-ar putea interesa pe polițiști în legătură cu tata, însă haideți, intrați.

Se dădu la o parte, făcându-le loc să intre, apoi ridică din sprâncene când o văzu pe Maia în brațele Ericăi.

— Mai nou, văd că poliția își antrenează recruții de mici! remarcă el, amuzându-se.

Patrik îi zâmbi jenat.

— Acestea sunt soția mea, Erica Falck, și fetița noastră, Maia. Ele… ăă… soția mea este interesată de cazul pe care îl anchetăm și…

Se opri. Nu părea să existe nicio explicație bună pentru faptul că un polițist își târa după el nevasta și copilul, la un interogatoriu.

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă prezint. Sunt Göran Fridén, iar cel despre care întrebați e tatăl meu.

Patrik îl studie, curios. Bărbatul era de înălțime potrivită, cu păr cărunt, ușor ondulat și ochi albaștri, prietenoși.

— Tatăl dumneavoastră e acasă? întrebă Patrik, urmându-l pe Göran Fridén de-a lungul unui coridor mare.

— Mă tem că ați venit prea târziu pentru a-i pune întrebări tatălui meu. A murit acum două săptămâni.

— Oh, zise Patrik, uluit.

Nu se așteptase la un asemenea răspuns. Fusese convins că bărbatul, în ciuda vârstei sale înaintate, era încă în viață, din moment ce numele său nu era trecut pe lista decedaților, în registrele publice. Lucru datorat fără doar și poate faptului că murise de curând. Era cunoscut faptul că trebuia ceva timp pentru ca informația să fie trecută în registru. Se simți extrem de dezamăgit. Să i se fi înfundat deja pista – cea despre care intuiția îi spusese că era importantă?

— Însă ați putea discuta cu mama mea, dacă doriți, zise Göran, făcându-le semn către sufragerie. Nu știu despre ce e vorba, însă poate că după ce ne veți spune, ea va reuși să vă ajute.

O femeie mărunțică și firavă, cu părul alb ca neaua, se ridică de pe canapea și veni spre ei, pentru a le strânge mâna.

— Märta Fridén.

Îi studie curioasă, apoi le aruncă un zâmbet larg, când o văzu pe Maia.

— Bună! Vai, ce fetiță adorabilă! Cum o cheamă?

— Maia, zise mândră Erica, îndrăgind-o instantaneu pe Märta Fridén.

— Bună, Maia, spuse Märta, ciupindu-i obrazul.

Aflată în centrul atenției, Maia radie de fericire, dar apoi începu să dea din picioruțe, semn că voia să fie lăsată jos, fiindcă văzuse o păpușă veche pe canapea.

— Nu, Maia, zise cu asprime Erica, încercând să o potolească pe fetiță.

— E-n regulă. Dă-i voie să se uite, spuse Märta, fluturând din mână. Nu există nimic de neatins pe-aici. După moartea lui Wilhelm, am realizat că nu putem lua cu noi totul atunci când ni se-apropie sfârșitul.

Căpătă o expresie mâhnită, iar fiul ei veni lângă ea, cuprinzând-o pe femeie de după umeri.

— Ia loc, mamă. Le fac eu niște cafea musafirilor, cât timp stai tu de vorbă cu ei.

Märta îl urmări cu privirea atunci când acesta ieși din cameră și se îndreptă spre bucătărie.

— E un băiat bun, zise ea. Nu vreau să fiu o povară pentru el; copiilor ar trebui să li se permită să-și trăiască propriile vieți. Însă uneori el e prea bun. Wilhelm era așa mândru de el.

Pentru o clipă, păru cufundată în amintiri, dar apoi se întoarse către Patrik.

— Așadar, din ce motiv voia poliția să discute cu Wilhelm al meu?

Patrik își drese vocea. Stătea ca pe ace. Poate că era pe cale să scoată la iveală o grămadă de chestiuni pe care acea bătrânică drăguță ar fi preferat să nu le știe. Însă nu avea de ales. Ezitând, el spuse:

— Ei bine, anchetăm o crimă, undeva la nord, în Fjällbacka. Vedeți,

eu sunt de la secția de poliție Tanumshede, iar Fjällbacka aparține de districtul de poliție Tanum.

— Vai de mine! O crimă? zise Märta, încruntându-se.

— Da, a fost ucis un bărbat pe nume Erik Frankel, zise Patrik, făcând o pauză pentru a vedea dacă numele urma să stârnească vreo reacție.

Dar din câte își dădu seama, Märta nu părea a-l recunoaște.

— Erik Frankel? Nu-mi sună familiar. Și ce v-a adus la Wilhelm?

Femeia se înclină spre el, părând interesată.

— Ah, păi… vedeți…, ezită Patrik. Uitați cum stă treaba, timp de aproape șaizeci de ani, acest Erik Frankel i-a făcut plăți lunare lui Wilhelm Fridén. Soțului dumneavoastră. Și firește că ne întrebăm de ce a făcut asta și ce legătură exista între cei doi bărbați.

— Wilhelm primea bani de la… un bărbat din Fjällbacka, pe nume Erik Frankel?

Märta păru cu adevărat surprinsă. În clipa aceea, Göran își făcu apariția, ducând o tavă pe care stăteau cești de cafea.

— Deci ce se petrece? întrebă el, aruncându-le o privire întrebătoare.

Cea care îi răspunse fu mama sa.

— Polițiștii aceștia spun că un bărbat pe nume Erik Frankel, care a fost găsit ucis, i-a plătit tatălui tău bani în fiecare lună, de șaizeci de ani încoace.

— Ce mai înseamnă și asta? exclamă Göran, așezându-se pe canapea, alături de mama sa. I-a dat bani tatii? De ce?

— Ei bine, asta am dori să aflăm, zise Patrik. Speram ca Wilhelm să poată răspundă el însuși la întrebarea aceea.

— Păpușa, zise Maia încântată, ridicând jucăria cea veche înspre Märta.

— Da, e o păpușă, spuse Märta, zâmbind. A fost a mea când eram mică.

Maia îmbrățișă cu tandrețe jucăria. Märta abia dacă își mai putea lua ochii de la ea.

— Ce copil fermecător! zise ea, făcând-o pe Erica să încuviințeze, entuziasmată.

— La ce fel de sume ne referim aici? întrebă Göran, privindu-l insistent pe Patrik.

— Nu sunt mari. Două mii de coroane pe lună, în ultimii ani. Dar se măriseră de-a lungul vremii, pesemne pentru a ține pasul cu inflația. Așadar, cu toate că suma s-a modificat, valoarea adevărată pare să fi rămas constantă.

— De ce nu ne-o fi spus tata despre asta? o întrebă Göran pe mama lui, care scutură din cap.

— N-am idee. Însă Wilhelm și cu mine nu discutam niciodată despre

chestiuni financiare. El se îngrijea de toate acele treburi, în vreme ce eu mă ocupam de gospodărie. Așa era obiceiul generației noastre. Așa ne împărțeam noi sarcinile. Dacă n-ai fi fost tu, Göran, aș fi fost complet pierdută, în caz că trebuia să am singură grijă de conturi bancare, împrumuturi și alte asemenea lucruri, zise ea, strângându-și de mână fiul.

— Mă bucur să te ajut, mamă, știi doar.

— Aveți niște extrase de cont peste care să putem arunca o privire? întrebă Patrik, părând ușor descurajat.

Sperase să obțină răspunsuri la toate întrebările sale cu privire la acele plăți lunare, însă părea să fi ajuns într-un punct mort.

— Nu avem niciun fel de document aici, acasă. Totul e la avocații noștri, se scuză Göran. Dar îi pot ruga să facă niște cópii și să vi le trimită.

— V-am fi foarte recunoscători, zise Patrik, căpătând un dram de speranță.

Poate că totuși aveau să-i dea de cap.

— Vai, scuzați-mă, am uitat complet de cafea, exclamă Göran, ridicându-se de pe canapea.

— Oricum ar cam trebui să plecăm, zise Patrik, aruncând o privire la ceas. Așa că nu vă mai deranjați pentru noi.

— Îmi pare rău că nu v-am putut fi de mai mult ajutor, spuse Märta, înclinând din cap și zâmbindu-i lui Patrik.

— Nu vă faceți griji, așa e uneori. Și, din nou, vă transmit condoleanțele mele sincere. Sper că nu v-am cauzat prea multe neplăceri fiindcă am venit aici și v-am pus întrebări la atât de puțin timp după… Nu am știut.

— Nu face nimic, dragul meu, răspunse ea, fluturând din mână, semn că nu avea de ce să-și ceară scuze. Îl cunoșteam la perfecție pe Wilhelm al meu, așa că indiferent pentru ce erau plățile respective, vă pot garanta că nu aveau nicio legătură ilicită sau lipsită de etică. Deci puneți câte întrebări doriți și, după cum a zis și Göran, vom avea grijă ca documentele să vă parvină. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta.

Se ridicară cu toții și merseră în hol. Maia încă ținea strâns la piept păpușa.

— Maia, scumpo, trebuie să lași aici păpușa, zise Erica, pregătindu-se sufletește pentru inevitabila izbucnire.

— Lăsați copila să păstreze jucăria, zise Märta, mângâind-o pe creștet atunci când trecu pe lângă ea. După cum am zis, n-o să pot lua totul cu mine atunci când voi pune mâinile pe piept, și oricum sunt prea bătrână ca să mă mai joc cu păpușile.

— Sunteți sigură? se bâlbâi Erica. Este așa de veche, sunt sigură că aveți amintiri plăcute…

— Amintirile sunt adunate aici, zise Märta, ducând degetul spre

frunte. Nu în lucruri tangibile. Nimic nu m-ar face mai fericită decât să știu că o fetiță se va juca din nou cu Greta. Sunt sigură că biata păpușă s-a plictisit teribil, stând pe canapea, alături de o bătrânică.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din suflet, zise Erica, jenată că o impresionase atât de mult gestul femeii, încât fusese nevoită să clipească pentru a-și risipi lacrimile.

— Cu mare plăcere.

Märta mângâie din nou fetița pe creștet, apoi, însoțită de fiul său, îi conduse pe musafiri către ușă.

Ultimul lucru pe care-l văzură Patrik și Erica, înainte ca ușa să se închidă în urma lor, fu gestul lui Göran, care își cuprinse mama pe după umeri și o sărută pe frunte.

•

Martin era acasă, umblând neliniștit de colo până colo. Pia era la serviciu și, având în vedere că se afla singur în apartament, bărbatul nu-și putea lua gândul de la anchetă. Aproape că simțea cum responsabilitatea se înzecise deoarece Patrik era în concediu, iar el nu știa foarte sigur dacă avea să se poată ocupa de caz. Vedea ca pe o slăbiciune din partea lui faptul că fusese nevoit să-i ceară ajutorul lui Patrik. Însă punea mult preț pe judecata colegului său, poate chiar mai mult decât punea pe judecata proprie. Uneori se întreba dacă avea vreodată să fie încrezător în munca sa. Întotdeauna exista un sentiment de neîncredere, în fundal, o nesiguranță care-l urmărise încă de pe vremea când absolvise academia de poliție. Să i se fi potrivit cu adevărat meseria aceea? Să fi fost oare capabil să facă lucrurile care i se cereau?

Rătăci dintr-o încăpere în alta, măcinat de gândurile sale negre. Își dădea seama că nesiguranța legată de profesie îi era amplificată și de faptul că urma să se confrunte cu cea mai mare provocare a vieții sale – căreia, de asemenea, nu știa cum avea să îi facă față. Dacă nu se va descurca? Dacă nu-i va putea oferi Piei sprijinul de care avea nevoie? Dacă nu va face față rolului de tată? Dacă… dacă… Gândurile i se învârtiră prin minte din ce în ce mai amețitor, până când, într-un final, Martin realiză că trebuia să iasă afară și să facă ceva, altminteri ar fi înnebunit. Își înhăță jacheta, se urcă în mașină și se îndreptă spre sud.

La început, nu își dădu seama încotro o apucase, dar pe măsură ce se apropia de Grebbestad, îi deveni clar. Îl tot frământa acel telefon dat lui Frans Ringholm, din casa Brittei și a lui Herman. Pe parcursul celor două anchete, dădeau peste același grup de oameni și, cu toate că investigațiile păreau a urma făgașe paralele, instinctul îi spunea că ele se intersectau la un moment dat. De ce îi telefonaseră Britta și Herman lui Frans în luna iunie, chiar înainte ca Erik să moară? Pe listă nu apărea decât un singur apel din partea lor, pe data de patru

iunie. Nu durase prea mult. Două minute și treizeci și trei de secunde. Martin memorase informațiile de pe listele cu apeluri. De ce îl contactaseră pe Frans? Să fi fost atât de simplu precum sugerase Axel? Să fi fost suferința cea care o determinase pe Britta să își dorească reînnoirea prieteniilor din trecut? Contactarea unor persoane cu care, din câte se știa, nu mai vorbise de șaizeci de ani? Mintea putea cu siguranță să îi joace feste, dar… Nu, mai era ceva. Ceva care îi tot scăpa. Dar nu avea de gând să se dea bătut.

Frans era pe picior de plecare atunci când dădu nas în nas cu Martin, la ușa apartamentului său.

— Cu ce pot fi azi de folos poliției? întrebă el, politicos.

— Am doar câteva întrebări suplimentare.

— Tocmai plecam să-mi fac plimbarea zilnică. Dacă vrei să discutăm, poți veni cu mine. Nu-mi schimb programul de dragul nimănui. Așa mă mențin eu în formă.

Porni spre malul apei, urmat de Martin.

— Așadar, nu vă deranjează deloc să fiți văzut alături de un polițist? întrebă Martin, aruncându-i un zâmbet crispat.

— Vezi tu, am petrecut o parte așa de mare din viața mea cu polițaii, încât sunt obișnuit să mă aflu în compania voastră, răspunse el, privindu-l ușor amuzat. În regulă, ce anume voiai să mă întrebi? zise el, făcând să dispară orice urmă de veselie.

Martin fu nevoit să meargă mai vioi pentru a ține pasul cu el. Bătrânul era tare sprinten.

— Nu știu dacă ați auzit, însă a mai avut loc o crimă în Fjällbacka.

Frans încetini pentru o clipă, dar apoi își reluă pasul.

— Nu, nu știu. Despre cine-i vorba?

— Britta Johansson, zise Martin, observându-l cu atenție pe Frans.

— Britta? făcu acesta, întorcând capul spre Martin. Cum? Cine?

— Soțul femeii susține că el a făcut-o. Însă eu am îndoielile mele.

Frans tresări.

— Herman? Dar de ce? Nu pot să cred.

— Îl cunoașteți pe Herman? întrebă Martin, încercând să nu arate cât de important putea fi răspunsul cu pricina.

— Nu, nu prea, zise Frans, scuturând din cap. De fapt, l-am întâlnit doar o singură dată. M-a sunat în iunie, să-mi spună că Britta era bolnavă și că își exprimase dorința de a mă vedea.

— Nu vi s-a părut ușor straniu? Având în vedere că nu vă mai văzuserăți de peste șaizeci de ani? întrebă Martin, fără a încerca să-și ascundă scepticismul.

— Ei bine, da, bineînțeles că mi s-a părut ciudat. Însă Herman mi-a explicat că suferea de Alzheimer și că nu era un lucru ieșit din comun ca pacienții cu boala aceea să rememoreze experiențe din trecut și să se gândească la oamenii care fuseseră odată importanți în viețile lor.

Și, vezi tu, în definitiv, micul nostru grup a crescut laolaltă, iar noi am petrecut mult timp împreună.

— Iar acel mic grup era compus din…?

— Din mine, Britta, Erik și Elsy Moström.

— Iar doi dintre ei au fost uciși în decursul a două luni, gâfâi Martin, pășind iute pe lângă Frans. Nu vi se pare o coincidență stranie?

Frans privi fix spre linia orizontului.

— Odată ajuns la vârsta mea, vei fi asistat la multe coincidențe stranii, încât să știi că, de fapt, ele se petrec destul de des. În plus, ai zis că soțul ei a mărturisit. Crezi că tot el l-a omorât și pe Erik? întrebă Frans, aruncându-i o privire lui Martin.

— Pentru moment, nu facem speculații cu privire la nimic. Însă mă pune mereu pe gânduri faptul că dintr-un grup de patru persoane, două au fost ucise într-o perioadă așa de scurtă.

— După cum am zis, coincidențele nu au nimic straniu. E vorba de pură întâmplare. Și destin.

— Sună destul de filosofic, având în vedere că o spune cineva care și-a petrecut o mare parte din viață la închisoare. Și asta a fost tot pură întâmplare și destin?

Un ton caustic i se strecurase în voce, deși Martin voia să rămână neutru. Însă de-a lungul ultimei săptămâni, el fusese martor la modul în care o afecta pe Paula tot ceea ce simboliza Frans Ringholm. Drept urmare, îi era greu să-și ascundă aversiunea.

— Întâmplarea și destinul n-au avut nimic de-a face cu asta. Când am ales calea respectivă, eram adult, capabil de a-mi lua propriile decizii. Și, bineînțeles, aș putea spune că am greșit în anumite cazuri… și că ar fi trebuit să aleg un alt drum.

Frans se opri și se întoarse cu fața către Martin.

— Însă nu avem șansa să facem asta, în timp ce viețile ni se deapănă, nu-i așa? zise el, după care se puse din nou în mișcare. Nu avem șansa de a vedea lucrurile înainte ca ele să se întâmple. Nu, eu am făcut alegerile pe care le-am făcut. Am trăit viața pe care am ales-o. Și am plătit pentru asta.

— Dar opiniile dumneavoastră? Le-ați ales și pe acelea?

Martin își dădu seama că era cu adevărat curios să afle răspunsul. Nu îi înțelegea pe oamenii care erau gata să condamne omenirea în ansamblul ei. Nu înțelegea cum își puteau justifica lor înșiși asemenea puncte de vedere. Și, cu toate că îl dezgustau cumplit, îl făceau și curios cu privire la modul lor de gândire.

Frans simți sinceritatea întrebării și rămase câteva momente gândindu-se cum să răspundă.

— Eu îmi susțin opiniile, zise el într-un final. Văd că există ceva greșit în societatea noastră – iar acesta e modul în care interpretez eu

un lucru greșit. Consider că e de datoria mea să contribui cu o soluție.

— Dar să arunci vina asupra unor întregi grupuri etnice… zise Martin, scuturând din cap – el pur și simplu nu era în stare să înțeleagă acel mod de gândire.

— Faci greșeala de a-i privi pe oameni ca pe niște indivizi separați, rosti sec Frans. Nu suntem așa. Noi facem parte dintr-un grup. Facem parte dintr-o entitate colectivă. Iar aceste grupări s-au luptat întotdeauna între ele, s-au luptat pentru un loc în ierarhie, în ordinea lumii. Poate că tu ți-ai dori ca lucrurile să stea altfel, dar ăsta e adevărul. Și cu toate că eu nu recurg la violență pentru a-mi asigura locul în lume, rămân totuși un supraviețuitor. Cineva care, într-un final, va ieși victorios în ierarhia lumii. Și istoria este întotdeauna scrisă de învingători.

Rămase apoi tăcut și se întoarse pentru a-l privi pe Martin care, deși îl trecuseră nădușelile, tremura din cauza pasului sprinten. Confruntarea directă cu o părere atât de fermă și de fanatică era de-a dreptul terifiantă. Nicio logică de pe pământ nu avea să-i convingă vreodată pe Frans și pe acoliții săi de faptul că modul în care priveau ei realitatea era complet distorsionat. Asemenea oameni trebuiau doar ținuți în frâu, marginalizați și reduși ca număr. Martin considerase dintotdeauna că, dacă ar fi avut ocazia de a-i oferi cuiva argumente valabile, ar fi reușit într-un final să ajungă la o convingere care să poată fi schimbată. Dar în ochii lui Frans zărise o convingere susținută cu atâta brutalitate și ură, încât ar fi fost imposibil de înlăturat vreodată.

Fjällbacka, 1944

— E delicios, exclamă Vilgot, servindu-se cu încă o porție de macrou prăjit. E cu adevărat delicios, Bodil.

Femeia nu îi răspunse, ci doar plecă ușurată capul. Era întotdeauna recunoscătoare când soțul ei era bine dispus și mulțumit de ea.

— Ține minte, băiete, spuse el, arătând cu furculița spre Frans. Când te hotărăști să te-nsori, să te asiguri că fata e bună în bucătărie și în pat!

Vilgot râse deșănțat.

— Vilgot! zise Bodil, aruncându-i iute o privire acuzatoare, dar nu îndrăzni mai mult.

— Haide, e bine să învețe băiatul lucrurile astea, spuse el, luând o porție zdravănă de piure. Și să știi, Frans, că poți fi mândru de tatăl tău azi. Tocmai am primit un telefon din Göteborg și am aflat că a intrat în faliment compania evreului ăluia, Rosenberg, doar nu degeaba i-am furat atât de multe afaceri în ultimul an. Ce părere ai? Așa ceva merită sărbătorit! Așa trebuie să tratăm cu ei. Să-i aducem în genunchi, unul câte unul, atât financiar, cât și cu biciul!

Râse atât de zgomotos, încât îi tremură pântecele. Grăsimea de pește i se prelinse din gură și îi străluci pe bărbie.

— Nu-i va fi ușor să-și câștige pâinea, cel puțin nu în vremurile astea, zise Bodil, fără a se putea abține.

Își dădu seama că greșise de îndată ce vorbele îi ieșiră pe gură.

— La ce anume te gândești când spui asta, draga mea? zise Vilgot, pe un ton înșelător de politicos, lăsându-și la o parte cuțitul și furculița. Având în vedere că ești plină de compasiune față de o asemenea persoană, doresc să știu cum ai ajuns la punctul acesta de vedere.

— Nu e nimic. Nu voiam să zic nimic, răspunse ea, cu privirea, sperând că-l va opri.

Însă o licărire apăruse deja în privirea lui Vilgot.

— Nu, nu, chiar mă interesează punctul tău de vedere. Haide, spune-mi.

Frans se uită când la unul, când la altul, simțind un gol în stomac. Își văzu mama începând să tremure, în vreme ce Vilgot o fixă cu privirea. Văzu sticlirea din ochii lui, o expresie cu care se întâlnise de nenumărate ori. Îi trecu prin minte să se ridice de la masă, dar apoi își dădu seama că deja era prea târziu.

Vocea lui Bodil tremură, obligând-o să înghită în sec de câteva ori, înainte de-a spune:

— Mă gândeam doar la familia lui. Mă gândeam că trebuie să fie greu zilele astea să găsești un nou mod de-a te întreține.

— Vorbim aici de-un evreu, Bodil.

Tonul lui Vilgot era dojenitor, bărbatul vorbindu-i încet, ca unui copil.

Era exact tonul care izbutea să o stârnească pe soția lui. Aceasta ridică privirea și spuse, cu o urmă de sfidare:

— Și evreii sunt ființe umane. Și ei trebuie să le pună mâncare pe masă copiilor, la fel ca și noi.

Frans voia să strige la ea să tacă, să nu-i mai vorbească așa tatălui. Nimic bun nu ieșea vreodată din asemenea lucruri. Ce pățise oare? Cum de-i spusese așa ceva? Să apere ea un evreu? Să fi meritat oare prețul pe care știa că avea să-l plătească? Brusc, simți o ură inexplicabilă față de mama sa. Cum putea fi atât de proastă? Nu știa doar că nu ieșea nimic bun dacă îl provoca pe Vilgot? Cel mai bine era să plece capul și să facă așa cum spunea el, fără a-i opune rezistență. Atunci aveau să se poată înțelege unul cu celălalt, pentru o vreme. Însă acea femeie proastă îi arătase ceea ce nimeni nu ar fi trebuit să-i arate vreodată lui Vilgot Ringholm: o scânteie de nesupunere. Frans se cutremură cu gândul la butoiul de pulbere pe care avea să-l aprindă acea scânteie neînsemnată.

Pentru început, odaia rămase cufundată într-o tăcere mormântală. Vilgot o privi țintă, părând incapabil să priceapă ceea ce-i fusese dat să audă. O venă i se umflă pe gât, iar Frans îl văzu încleștându-și pumnii. Băiatul voia să sară de la masă și să fugă cât îl țineau puterile. În schimb, se simți incapabil să se miște din loc.

Apoi urmă explozia. Pumnul lui Vilgot țâșni în direcția lui Bodil, izbind-o peste maxilar și azvârlind-o îndărăt. Scaunul femeii se răsturnă, iar aceasta ateriză pe podea, cu o bufnitură puternică. Icni de durere – sunet care îi devenise atât de cunoscut lui Frans, încât îl putea simți până-n măduva oaselor. Dar în loc să o compătimească, băiatul se simți și mai furios. De ce nu tăcuse din gură? De ce îl obliga să asiste la o asemenea scenă?

— Așa deci, ești iubitoare de evrei. Am dreptate? zise Vilgot, ridicându-se în picioare. Răspunde-mi! Așa e?

Bodil reuși să se întoarcă și, mergând de-a bușilea, încercă să își tragă sufletul.

Vilgot ținti și îi trase un șut în coaste.

— Așa e? Răspunde-mi! Am sub acoperiș o iubitoare de evrei? În propriul meu cămin? Așa e?

Femeia nu răspunse și, cu eforturi supraomenești, încercă să se târască din calea lui. Vilgot o urmări, după care ținti din nou, izbind-o cu piciorul în același loc. Bodil tresări și căzu la podea, ca un bolovan, însă reuși apoi să se ridice iar pe brânci, într-o nouă încercare de a se târî din calea lui.

— Ești o cățea, așa să știi! O cățea iubitoare de evrei! strigă el înveninat, iar când Frans își privi tatăl, observă pe chipul lui o urmă de plăcere.

Vilgot o lovi din nou, bombardând-o în același timp cu ocări. Apoi îl privi pe Frans. Entuziasmul îi lumina chipul – o imagine pe care Frans o cunoștea prea bine.

— În regulă, băiete, acum o să te învăț cum să te ocupi de cățele. E

singurul limbaj pe care-l înțeleg. Privește și învață.

Gâfâind, își trase în jos pantalonii, privindu-l în tot acest timp pe Frans. Apoi se apropie de Bodil, care izbutise să se târască puțin mai departe. O prinse de păr cu o mână și îi ridică fusta cu cealaltă.

— Nu, nu, te rog… gândește-te la… Frans, îl imploră femeia.

Vilgot râse doar, în vreme ce-i smuci capul pe spate și o penetră cu un geamăt răsunător.

Golul din stomacul lui Frans se transformă într-un bulgăre de ură, încremenit și mare. Iar atunci când mama se întoarse și dădu ochii cu el, în vreme ce tatăl lui o siluia nemilos, Frans știu că singurul lucru pe care îl putea face pentru a supraviețui era să își păstreze acea ură.

Capitolul 16

Kjell își petrecu dimineața de sâmbătă la birou. Bea îi luase pe copii în vizită la părinții ei, oferindu-i astfel o ocazie numai bună de a face câteva cercetări cu privire la Hans Olavsen. Însă până în momentul acela, Kjell nu descoperise nimic. Existau mult prea mulți norvegieni din perioada aceea, care purtau numele respectiv, iar dacă nu găsea ceva care să reducă lista, atunci sarcina s-ar fi dovedit imposibilă.

Citise neîncetat articolele primite de la Erik, însă chiar și-așa, nu își putea da seama încotro duceau toate acele informații disparate. Iar chestiunea respectivă îl frapa cel mai mult. Dacă Erik Frankel dorise să-i facă dezvăluiri pentru un articol, de ce nu îi spusese, pur și simplu, despre ce era vorba? Ce sens avea abordarea criptică? Kjell oftă. Singura informație aflată din articole în legătură cu Hans Olavsen era că bărbatul fusese un luptător al rezistenței, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Preț de o clipă, îi trecu prin minte să-și întrebe tatăl dacă știa mai multe cu privire la norvegian, însă ideea fu imediat respinsă. Ar fi preferat să petreacă o sută de ore în te miri ce arhivă, decât să ceară ajutorul tatălui său.

O arhivă! Bună idee. Să fi existat în Norvegia vreo bază de date cu persoanele care făcuseră parte din mișcarea de rezistență? Trebuie să fi curs multă cerneală cu privire la subiectul respectiv, iar cineva cu siguranță făcuse cercetări și încercase să traseze istoricul mișcării. Așa se întâmpla mereu.

Făcu niște căutări pe internet, folosind diferite combinații de cuvinte, până când, într-un final, dădu de ceea ce-l interesa. Un bărbat pe nume Eskil Halvorsen scrisese câteva cărți despre Norvegia din timpul celui de-al Doilea Război Mondial și, mai ales, despre mișcarea de rezistență. Acela era bărbatul cu care trebuia să stea de vorbă. Kjell găsi online o carte de telefon norvegiană și află numărul lui Halvorsen. Se întinse imediat după telefon și apăsă pe taste, dar fu apoi nevoit să formeze din nou, fiindcă de nerăbdare, uitase de codul țării. Nu își făcea griji că avea să-l deranjeze pe bărbat sâmbătă dimineața; un jurnalist nu își putea permite să aibă asemenea scrupule.

După ce aștepta nerăbdător timp de câteva secunde, auzi într-un final o voce la celălalt capăt al firului. Kjell se prezentă și dădu explicațiile de rigoare, cum că se afla în căutarea unui bărbat pe nume Hans Olavsen, care făcuse parte din rezistență în timpul războiului și care, într-un final, fugise în Suedia.

— … Așadar, nu ați întâlnit acest nume în cercetările dumneavoastră?

Kjell desenă dezamăgit cerculețe în carnetul său.

— … Da, realizez că vorbim aici despre mii de persoane care au activat în mișcarea de rezistență, dar există cumva posibilitatea să…?

Continuă să mâzgălească în carnețel cu înfrigurare, ascultând în același timp un lung discurs legat de structura organizatorică a rezistenței norvegiene. Fără îndoială că era un subiect fascinant, mai ales având în vedere că neonazismul reprezenta specialitatea lui, însă Kjell nu dorea să își neglijeze scopul.

— Există vreo arhivă cu numele luptătorilor din rezistență?… În regulă, deci există documentație?… Ați putea oare să mă ajutați și să faceți o căutare după numele Hans Olavsen, să vedeți dacă apare menționat pe undeva și dacă există informații cu privire la unde se află în prezent? V-aș fi extrem de recunoscător. Și, în caz că vă ajută cu ceva, bărbatul a venit în Fjällbacka, Suedia, în anul 1944.

Kjell puse jos receptorul, mulțumit de sine. Ce-i drept, nu aflase indicii majore, însă era convins că bărbatul cu care stătuse de vorbă era cel mai în măsură să scoată la iveală informații despre Hans Olavsen.

Iar între timp exista și ceva de care să se ocupe el. Se putea ca biblioteca din Fjällbacka să dețină informații cu privire la norvegian. Cel puțin, merita să încerce. Aruncă o privire asupra ceasului. Înșfăcă jacheta, opri computerul și părăsi biroul.

Undeva, departe, Eskil Halvorsen începuse deja să caute informații despre luptătorul din rezistență pe nume Hans Olavsen.

•

Maia încă ținea strâns păpușa atunci când părinții săi o așezară în mașină. Pe Erica o impresionase extrem de mult darul femeii și i se părea adorabil cât de rapid se îndrăgostise Maia de păpușă.

— Ce bătrânică drăguță, îi zise ea lui Patrik, care doar dădu din cap, concentrat să treacă prin traficul din Göteborg, pe străzile cu sens unic și printre tramvaiele zgomotoase, care apăreau de unde nu te așteptai.

— Unde să parcăm? întrebă el, privind în jur.

— Uite un loc, îi făcu semn Erica, iar Patrik opri mașina acolo.

— Cel mai bine ar fi ca tu și Maia să nu veniți în magazin cu mine, spuse ea, luând cărucior din portbagaj. Nu cred că un anticariat ar fi locul cel mai nimerit pentru domnișoara asta zvăpăiată – știi cum îi place să-și pună mâinile peste tot.

— Probabil că ai dreptate, zise Patrik, așezând-o pe Maia în cărucior. O să mergem la o plimbare. Însă va trebui să-mi povestești apoi totul, de-a fir a păr.

— Așa voi face, promit.

Erica îi făcu Maiei semn cu mâna, apoi se îndreptă spre adresa pe care o primise la telefon. Anticariatul se afla pe Guldheden și femeia îl găsi cu ușurință. Un clopoțel sună atunci când păși înăuntru, iar un bărbat scund, subțirel și cu o barbă lungă își făcu apariția de după o

perdea.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el politicos, așteptându-i răspunsul.

— Bună ziua, sunt Erica Falck. Am vorbit mai devreme la telefon, spuse ea, apropiindu-se și întinzându-i mâna.

— *Enchanté*{15}, zise el, sărutându-i mâna, spre marea surpriză a Ericăi.

Femeia nu-și putu aduce aminte ultima oară când îi sărutase cineva mâna. Asta în cazul în care i-o sărutase cineva, vreodată.

— Înțeleg că aveți o medalie despre care ați dori să știți mai multe, așa e? Intrați și putem lua loc, în vreme ce o examinez.

Trase perdeaua la o parte, făcându-i loc, și Erica fu nevoită să se aplece pentru a putea intra pe ușa neobișnuit de joasă. Apoi ea se opri brusc. Icoane rusești acopereau în întregime pereții cotlonului întunecos, în care nu rămăsese loc decât pentru o măsuță și două scaune.

— Pasiunea mea, zise bărbatul, care la telefon se prezentase Åke Grundén. Dețin una dintre cele mai prețioase colecții de icoane rusești din Suedia, adăugă el cu mândrie, în vreme ce luară loc.

— Sunt foarte frumoase, zise Erica, admirându-le.

— O, sunt chiar mai mult de-atât, draga mea, mult mai mult de-atât, spuse el, privindu-și colecția, mândru ca un păun. Sunt purtătoarele unei istorii și ale unei tradiții… minunate.

Apoi se opri și își puse ochelarii pe nas.

— Însă mă aprind când e vorba de subiectul acesta, așa că ar fi mai bine să revenim la oile noastre. Mă văd nevoit să recunosc că sună interesant.

— Ei bine, am înțeles că mai sunteți specialist și în altceva: medalii din cel de-al Doilea Război Mondial.

Bărbatul o privi pe deasupra ochelarilor.

— E ușor să devii un pic izolat atunci când alegi să faci ordine prin artefacte, în loc să te înconjori de lume. Nu sunt pe de-a-ntregul sigur că am făcut alegerea corectă, însă e ușor să fii înțelept atunci când privești înapoi.

Îi zâmbi, iar femeia făcu la fel. Avea un simț al umorului liniștit și ironic, pe placul Ericăi. În vreme ce bărbatul aprinse lampa aflată pe masă, ea băgă mâna în buzunar și scoase cu grijă medalia împăturită în bucata de pânză. Åke privi respectuos cum Erica dădu stofa la o parte și scoase din ea medalia.

— Ah, zise el, ținând-o în palmă.

O studie cu grijă, răsucind-o pe toate părțile în lumina puternică a lămpii, pentru a nu rata niciun detalii.

— De unde o aveți? întrebă într-un final, uitându-se din nou la ea, pe deasupra ochelarilor.

Erica îi povesti despre cufărul ce-i aparținuse mamei sale și despre

cum găsise medalia înăuntru.

— Iar din câte știți, mama dumneavoastră nu a avut nicio legătură cu Germania?

Erica scutură din cap.

— Nu, cel puțin eu n-am auzit nimic în legătură cu asta. Însă Fjällbacka, orășelul în care a crescut și a trăit mama mea, e aproape de granița cu Norvegia. Conform unor cercetări făcute de mine, mulți localnici s-au implicat în sprijinirea mișcării norvegiene de rezistență, în timpul războiului. Bunicul din partea mamei le permitea unor oameni să ducă pe furiș bunuri către Norvegia, la bordul vasului său. Spre sfârșitul războiului, a adus cu el și un luptător din rezistența norvegiană, pe care l-a găzduit în căminul său.

— Da, fără îndoială că în timpul ocupației naziste a Norvegiei au existat nenumărate legături între orașele de pe coastele celor două țări… zise el, părând a gândi cu voce tare, în vreme ce studie în continuare medalia. Ei bine, n-am idee cum a intrat în posesia mamei dumneavoastră, însă măcar atât vă pot spune – aveți aici o Cruce de Fier, o distincție militară germană acordată pentru merite excepționale, în vreme de război.

— Există vreo listă cu persoanele care au primit această medalie? întrebă Erica, plină de speranță. Indiferent ce s-ar spune despre germani, au fost buni organizatori pe timp de război și cu siguranță că există o arhivă de vreun fel…

Åke scutură din cap.

— Nu, nu știu să existe o asemenea listă. Crucea de Fier a fost împărțită pe mai multe grade; cea de față este cunoscută drept o Cruce de Fier de Clasă I și nu este tocmai rară. De-a lungul războiului au fost acordate cam patru sute cincizeci de mii, așa că ar fi imposibil să dai de urma posesorului de drept.

După tot ghinionul din ultima vreme, Erica își pusese toate speranțele în medalia respectivă. Fu o dezamăgire crâncenă să ajungă din nou într-un punct mort. Se ridică și îi mulțumi lui Åke, întinzându-se pentru a da mâna cu el. În schimb, bărbatul o surprinse cu o nouă sărutare galantă și spuse:

— Îmi pare rău, aș fi vrut să vă pot ajuta mai mult.

— Nu-i nimic, zise ea, deschizând ușa. Va trebui să cercetez în continuare. Îmi doresc cu disperare să aflu de ce medalia asta se afla în posesia mamei mele.

Însă atunci când ușa se închise în urma ei, Erica se simți complet descurajată. Nu credea să mai poată elucida vreodată misterul medaliei.

Sachsenhausen, 1945

Avea amintiri începețoșate cu privire la mare parte a călătoriei. Cel mai bine își amintea cât de mult îl chinuise urechea. Stătuse în trenul către Germania, îngrămădit laolaltă cu mulți alți prizonieri din Grini, incapabil să se concentreze la nimic altceva în afară de propriul său cap, pe care-l simțea gata să explodeze. Chiar și atunci când aflase că aveau să fie mutați în Germania, reacționase cu pasivitate. Într-un fel, veștile îl făcuseră să se simtă ușurat. Era conștient că Germania însemna moarte. Nimeni nu știa exact la ce să se aștepte, însă umblau zvonuri despre soarta ce li se pregătea. Fuseseră categorisiți prizonieri NN – de la cuvintele germane „Nacht und Nebel" – noapte și negură. În această calitate, nu aveau să mai fie judecați de un tribunal, nu avea să li se mai dea nicio sentință, rudele lor nu aveau să afle niciodată soarta lor: pur și simplu, urmau să dispară în noapte și în negură.

Atunci când coborâse din tren, în Germania, Axel se considerase gata să înfrunte orice l-ar fi așteptat acolo. Însă nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru realitate. Din tren, coborâseră direct în infern. Un infern în care văpăile nu le pârjoleau tălpile, însă chiar și-așa, era tot un infern.

Stătea deja acolo de câteva săptămâni, iar ceea ce îi era dat să vadă îi bântuia coșmarurile, în timp ce-și dormea somnul tulbure, noapte după noapte, cuprins de neliniște în fiecare dimineață, când erau obligați să se trezească la ora trei, pentru a munci fără întrerupere până la nouă seara.

Prizonierii NN o duceau mai rău decât ceilalți. Erau priviți ca și cum ar fi fost deja morți și de aceea se aflau ultimii pe scara ierarhică. Pentru a nu exista îndoieli, cu toții aveau câte un „N" roșu pe spate. Roșul indica faptul că erau deținuți politici. Criminalii purtau simboluri verzi și exista o permanentă luptă pentru supremație între deținuții verzi și cei roșii. Singura consolare o reprezenta faptul că prizonierii nordici își uniseră forțele. Erau răspândiți prin tot lagărul, dar seară de seară, după muncă, se adunau pentru a sta de vorbă. Cei mai rezistenți își tăiau o felie mică din rația zilnică de pâine. Bucățile adunate erau apoi oferite prizonierilor nordici ce zăceau bolnavi la infirmerie. Erau hotărâți să asigure întoarcerea acasă a cât mai multor scandinavi. Însă mulți dintre ei erau departe de a mai putea fi ajutați. Axel pierdu curând șirul tuturor deținuților care își aflaseră sfârșitul.

Își privi mâinile cu care ținea lopata. Erau piele și os; fără pic de carne, doar piele întinsă peste încheieturi. Simțindu-se slăbit, se sprijini de lopată preț de o secundă, atunci când gardianul cel mai apropiat întoarse privirea în altă parte; însă apoi se grăbi să-și continue săpatul, de îndată ce atenția germanului reveni asupra lui. Fiecare lopată plină îl făcea să gâfâie de efort. Axel nu mai voia să vadă de ce săpau el și ceilalți prizonieri.

Comisese acea greșeală o singură dată, în prima zi. Iar scena respectivă încă i se perinda prin minte, de fiecare dată când închidea ochii. Mormanul imens de cadavre. Schelete descompuse, care fuseseră stivuite ca niște gunoaie și care, în clipele acelea, erau azvârlite de-a valma, unele peste altele, într-un mormânt comun. Era mai bine să nu se uite. Zări puțin, doar cu coada ochiului, în vreme ce se chinuia să dea cu lopata îndeajuns de multă țărână încât să nu atragă nemulțumirea gardienilor.

Brusc, prizonierul de lângă el se prăbuși la pământ. La fel de costeliv și de înfrânt ca Axel, căzu, fără a se mai putea ridica. Lui Axel îi trecu prin minte să meargă pentru a-i da omului o mână de ajutor, însă, ca de obicei, gândul fu îndepărtat. În clipele acelea, puțina lui rezervă de energie era destinată propriei supraviețuiri. Așa era în lagăre: fiecare trebuia să-și poarte singur de grijă. Deținuții politici germani erau experți în materie, iar el ținuse seama de povețele acestora. „Nie auffallen", spuneau ei – nu atrage atenția asupra ta, nu încerca să evadezi. Soluția era să te așezi discret în centru și să ții privirea plecată ori de câte ori exista vreo amenințare. Iar în felul acesta, Axel privi cu indiferență cum gardianul se îndreptă către prizonierul căzut la pământ, îl apucă de braț și îl târî spre mijlocul gropii, în secțiunea cea mai adâncă, pe care deja o terminaseră de săpat. Apoi gardianul se cățără înapoi, lăsându-l în urma sa pe deținut. Nu intenționa să-și irosească gloanțele pe el. Erau vremuri grele, ce rost avea să strice un glonț pe cineva care oricum era mort? Unul câte unul, cadavrele din mormanul imens aveau să fie aruncate peste el. Dacă nu murise încă, avea să o facă în curând, sufocat de greutatea acestora.

Axel își întoarse privirea dinspre deținutul din groapă și continuă să sape, în colțul său. Nu se mai gândea la cei de acasă. Nu mai era loc pentru asemenea gânduri, dacă intenționa să supraviețuiască.

Capitolul 17

Trecuseră două zile și Erica tot se simțea descurajată. Știa că Patrik era la fel de mâhnit și demoralizat după încercarea sa de a afla motivul plăților lunare efectuate de Erik Frankel. Însă niciunul din ei nu voia să se dea bătut. Patrik spera să apară ceva în documentele pe care le lăsase în urmă Wilhelm Fridén, în vreme ce Erica era hotărâtă să își continue cercetările, testând fiecare pistă posibilă, până când avea să dea de ceva.

Se retrăsese în camera de lucru pentru a scrie puțin, dar nu se putu concentra. Mult prea multe lucruri i se învârteau prin minte. Se întinse după pachetul de Dumlekola, savurând gustul de cola, pe măsură ce delicioasa ciocolată i se topea în gură. Curând avea să fie nevoită să pună capăt acestui obicei. Însă atât de multe se petrecuseră în ultima vreme, încât nu își putea refuza plăcerea unei mici tratații, din când în când. Avea să-și facă mai târziu griji în legătură cu asta. Prin voință, reușise să slăbească la timp pentru nuntă. Drept urmare, era convinsă că o putea face din nou. Însă nu chiar în ziua aceea.

— Erica! strigă Patrik, de la parter.

Femeia se duse până în capul scărilor pentru a afla ce anume voia soțul ei.

— A sunat Karin. Maia și cu mine plecăm la plimbare cu ea și Ludde.

— Mm… bine, zise ea ușor nedeslușit, fiindcă molfăia o bomboană Dumlekola.

Se întoarse în camera de lucru și se așeză în fața computerului. Încă nu se hotărâse ce poziție să adopte referitor la plimbările lui Patrik și ale lui Karin. Femeia părea destul de cumsecade, iar cei doi divorțaseră de mult timp. Erica avea siguranța că relația dintre ei era de domeniul trecutului, asta cel puțin în ceea ce-l privea pe Patrik. Și totuși… Îi părea ciudat să îl vadă plecând să-și petreacă timpul cu fosta soție. La urma urmei, ei doi împărțiseră cândva un pat. Erica scutură din cap, pentru a-și îndepărta imaginea ce-i trecuse prin minte, apoi se consolă cu o altă bomboană. Trebuia neapărat să-și vină în fire. Niciodată nu fusese geloasă.

Pentru a-și lua gândul de la subiectul respectiv, ea intră pe internet. Îi veni o idee și, plină de nerăbdare, tastă *Ignoto militi* în motorul de căutare. Îi apărură o mulțime de pagini. O alese pe prima și citi cu interes. Își dădu seama de ce cuvintele îi sunaseră cunoscut. Cu mult timp în urmă, aflată într-o excursie cu școala la Paris, vizitase Arcul de Triumf. Și mormântul soldatului necunoscut. Pesemne că *Ignoto militi* însemna „soldatul necunoscut”.

Erica se încruntă pe măsură ce își continuă lectura, în minte i se

formară alte întrebări. Să fi fost o simplă coincidență faptul că Erik Frankel scrisese acele cuvinte în carnețelul de pe birou? Ori să fi avut cumva o însemnătate specială pentru el? Iar dacă da, care să fi fost aceasta? Mai citi un pic de pe ecran, însă nu găsi altceva de interes, așa că dădu în josul paginii, în căutare de alte linkuri. Cu o a treia bomboană Dumlekola în gură, își rezemă picioarele pe birou, gândindu-se la următorul pas. Apoi își dădu seama că exista cineva care i-ar fi putut oferi mai multe informații. Șansele erau minime, însă… Goni spre parter, înhăță cheile de la mașină de pe masa din hol, după care o porni spre Uddevalla.

Trei sferturi de oră mai târziu, ajunse în parcarea de la spital, ezitând fiindcă realizase că nu prea avea un plan. Fusese relativ ușor să afle prin telefon la ce secție era internat Herman, însă nu știa dacă avea să-i fie permis accesul. Ei bine, deja bătuse drumul până acolo, așa că putea măcar să facă o încercare. Doar că avea să fie nevoită să improvizeze.

Mai întâi, cumpără un buchet mare de flori. Luă liftul, coborî la etajul corespunzător, după care păși cu încredere spre salon. Nimeni nu păru a-i da atenție. Erica se uită la numerele de deasupra ușilor. Treizeci și cinci: acela era salonul lui. Speră doar să îl găsească pe bărbat de unul singur. Dacă fiicele sale erau acolo, ea avea să plătească cu vârf și îndesat.

Inspirând adânc, Erica împinse ușa, deschizând-o. Ce ușurare! Nu erau vizitatori. Intră, apoi închise cu atenție ușa în urma sa. În salon erau două paturi, iar Herman stătea întins într-unul din ele. Colegul său de cameră părea a fi adormit. Pe de altă parte, Herman era treaz și privea în gol, cu brațele întinse pe deasupra cearșafului.

— Bună ziua, Herman, șopti Erica, trăgându-și un scaun spre patul lui. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine. Am venit să o vizitez pe Britta. Iar dumneavoastră v-ați supărat pe mine.

La început, avu impresia că Herman ori nu putea, ori nu dorea să o asculte. Apoi bărbatul se întoarse încet ca să se uite la ea.

— Știu cine ești. Fata lui Elsy.

— Așa e. Sunt fata lui Elsy, îi zâmbi Erica.

— Ai fost la noi acasă și în urmă cu câteva zile, spuse el, privind țintă pe fereastră, fără a clipi.

Pe Erica o cuprinse un straniu sentiment de duioșie față de el. Și-l imagină întins lângă trupul neînsuflețit al soției sale, într-o strânsă îmbrățișare. Iar în clipele acelea, părea atât de mărunt, întins pe un pat de spital… mărunt și firav. Nu mai era același bărbat care țipase la ea fiindcă o tulburase pe Britta.

— Da, am fost acasă la dumneavoastră. Cu Margareta, zise Erica.

Herman doar scutură din cap. Niciunul din ei nu vorbi timp de câteva momente. Într-un final, Erica spuse:

— Am făcut niște cercetări cu privire la viața mamei. Așa am dat de numele Brittei. Iar când am vorbit cu ea, am avut sentimentul că știa mai multe decât ar fi vrut – sau ar fi putut – să-mi spună.

Herman îi aruncă un zâmbet ciudat, însă nu răspunse. Erica îi zise în continuare:

— De asemenea, mi se pare o coincidență stranie ca doi dintre cei trei prieteni din copilărie ai mamei să moară într-o perioadă așa de scurtă.

Tăcu, în așteptarea unui răspuns.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Herman. Bărbatul își ridică mâna și o șterse.

— Am omorât-o, spuse el, cu ochii pierduți. Am omorât-o.

Erica îl auzi. După spusele lui Patrik, nu exista nimic care să îi contrazică declarația. Însă femeia știa, de asemenea, că Martin avea dubiile sale, întocmai ca și ea. În plus, vocea lui Herman avea un ton straniu, pe care nu îl putea interpreta nicicum.

— Știți ce anume evita Britta să-mi spună? Era ceva care s-a întâmplat în timpul războiului? Era ceva legat de mama? Cred că am dreptul să știu, insistă ea.

Speră să nu îl forțeze prea tare, având în vedere starea în care se afla, însă dorea cu disperare să știe ce anume din trecutul mamei sale ar fi putut cauza schimbarea majoră pe care o suferise aceasta. Neprimind vreun răspuns, ea continuă:

— Atunci când Britta a început să devină confuză, în timpul vizitei mele, a pomenit ceva despre un soldat necunoscut. Ce voia să însemne asta? Atunci când a spus-o, a crezut că sunt Elsy, nu fiica acesteia. Un soldat necunoscut – știți ceva în legătură cu asta?

La început, nu putu recunoaște sunetul făcut de Herman. Apoi își dădu seama că bărbatul râdea. O imitație infinit de tristă a unui râset. Nu înțelese ce anume putea fi atât de amuzant.

— Întreabă-l pe Paul Heckel. Și pe Friedrich Hück. Ei îți pot răspunde la întrebări.

Începu iar să râdă, din ce în ce mai răsunător, până când tot patul începu să se zgâlțâie. Râsul bărbatului o înfricoșă pe Erica mai mult decât lacrimile acestuia, însă ea îl întrebă totuși:

— Cine sunt acești bărbați? Unde îi pot găsi? Ce legătură au ei cu toate astea?

Își dorea să îl poată scutura bine pe Herman, pentru a-l obliga să-i răspundă, pentru a smulge de la el o explicație, însă chiar în clipa aceea, ușa se deschise.

— Ce se petrece aici?

Un doctor apăru în cadrul ușii, cu brațele încrucișate și cu o expresie neînduplecată pe chip.

— Îmi cer scuze, se fâstâci Erica. Am greșit salonul. Însă domnul

acesta în vârstă a zis că dorește să stea de vorbă. Apoi…

Se ridică brusc în picioare și se grăbi să iasă din încăpere, cerându-și scuze din priviri. Până să ajungă la mașină, inima îi spărgea deja pieptul. Herman îi oferise două nume. Două nume germane pe care nu le mai auzise până atunci, nume care nu îi spuneau nimic. Ce legătură aveau cei doi cu toată chestiunea respectivă? Să fi existat cumva o conexiune cu Hans Olavsen? În definitiv, acesta luptase împotriva nemților, înainte de a fugi în Suedia.

Tot drumul înapoi spre Fjällbacka, cele două nume i se învârtiră prin minte: Paul Heckel și Friedrich Hück. Era foarte sigură că nu le mai auzise până atunci. Și totuși de ce îi păreau cunoscute?

•

— Martin Molin, zise el, răspunzând la telefon după primul țârâit.

Ascultă cu atenție timp de câteva minute, rupând tăcerea doar pentru a pune câteva întrebări. Apoi luă carnețelul unde făcuse niște notițe pe parcursul conversației și merse în biroul lui Mellberg. Îl găsi pe acesta în mijlocul podelei, cu picioarele întinse, aplecându-se înainte și căznindu-se a-și atinge – fără succes – degetele de la picioare.

— A, scuze. Deranjez? întrebă Martin, oprindu-se brusc în cadrul ușii.

Măcar Ernst părea fericit să-l vadă. Veni spre el, dând din coadă, și începu să-i lingă mâna. Mellberg nu răspunse, ci doar se încruntă, chinuindu-se din greu să se ridice. Spre marele lui necaz, fu nevoit să se dea bătut într-un final și să întindă mâna către Martin, care îl ajută să se ridice în picioare.

— Făceam doar câteva extensii, bombăni Mellberg, mutându-se înțepenit la loc pe scaun.

Observă rânjetul de pe figura lui Martin și îl repezi scurt.

— Voiai ceva anume sau doar intenționai să mă întrerupi pe mine așa, fără motiv?

Mellberg se întinse către sertarul de jos al biroului și scoase o bezea cu nucă de cocos. Ernst adulmecă aerul și, reperând imediat deliciosul și deja bine-cunoscutul miros, își privi stăpânul cu ochi umezi și stăruitori. Mellberg încercă să-i arunce câinelui o privire aspră, dar apoi se înduplecă, întinzându-se după o a doua bezea, pe care i-o azvârli. Desertul dispăru în doi timpi și trei mișcări.

— Câinele tău pare să devină cam pântecos, zise Martin, aruncându-i o privire îngrijorată lui Ernst, care începuse să semene cu stăpânul.

— Eh, e-n regulă. Un pic de greutate suplimentară e bună pentru oricine, zise Mellberg satisfăcut, bătând ușor cu palma peste propria-i burtă.

Martin lăsă la o parte subiectul și se așeză în fața lui Mellberg.

— Tocmai am primit un telefon din partea lui Pedersen. De

asemenea, am căpătat și raportul lui Torbjörn în dimineața asta. Bănuielile inițiale au fost confirmate. Britta Johansson a fost, într-adevăr, omorâtă. Sufocată cu perna ce se afla în pat, lângă ea.

— Și cum anume…, începu Mellberg.

— Să vedem, îl întrerupse Martin, consultându-și carnețelul. Ca de obicei, Pedersen a folosit un limbaj oarecum specializat, însă, în termeni simpli, femeia avea în gât o pană provenită din pernă. Pesemne că a ajuns acolo în timp ce se chinuia să respire, cu perna apăsată peste față. Pedersen a analizat și urmele de fibre din gâtul femeii și a descoperit bumbac precum cel din pernă. În plus, oasele gâtului i-au fost traumatizate, semn că cineva a exercitat o presiune directă asupra lor. Cel mai probabil, cu mâinile. Au căutat amprente, însă din nefericire, nu au găsit nimic.

— Ei bine, pare destul de clar. Din câte-am auzit, femeia era bolnavă. Un pic dusă cu pluta, zise Mellberg, rotindu-și degetul în jurul tâmplei.

— Avea Alzheimer, replică Martin cu asprime.

— Mda, în regulă, știu, spuse Mellberg, respingând reacția iritată a lui Molin. Dar nu-mi spune că tu consideri vinovat pe altcineva, și nu pe bătrân. Mai mult ca sigur a fost unul din… omorurile alea făcute de milă, zise el, mulțumit de propria lui deducție logică, după care se recompensă cu o nouă bezea.

— Păi… se poate, șovăi Martin, dând foaia carnețelului. Dar conform spuselor lui Torbjörn, au găsit o amprentă pe fața de pernă. De regulă, e foarte dificil să prelevezi amprente de pe țesături, dar în cazul acesta, fața de pernă era prinsă cu vreo doi nasturi lucioși, iar pe unul din ei s-a găsit amprenta clară a degetului mare. Și nu îi aparține lui Herman, spuse el, cu fermitate.

Mellberg se încruntă și îi aruncă o privire îngrijorată, preț de o clipă. După care se lumină iar la față.

— Probabil că e a uneia dintre fete. Verifică, doar așa, ca să fim siguri, să putem confirma. Apoi sună-l pe doctorul de la spital și spune-i să îi dea soțului Brittei naiba știe ce medicamente sau terapie cu electroșocuri, ce-o avea nevoie ca să-l reanimeze, fiindcă vrem să putem sta de vorbă cu omul până la sfârșitul săptămânii. Ai priceput?

Martin oftă și dădu din cap. Nu îi plăcea deloc. Absolut deloc. Însă Mellberg avea dreptate. Nu existau dovezi care să indice alt făptaș. Nimic în afară de o amprentă. Și dacă era să fie extrem de ghinionist, s-ar fi dovedit că Mellberg avea dreptate și din acel punct de vedere.

Martin aproape că ieșise pe ușă, când se plesni cu palma peste frunte și făcu brusc cale întoarsă.

— Vai, am uitat un lucru. La naiba, câtă prostie pe capul meu! Pedersen a găsit sub unghiile Brittei o cantitate semnificativă de ADN, atât resturi de piele, cât și sânge. S-ar părea că a reușit să zgârie

persoana care a sufocat-o. I-a făcut răni destul de adânci, conform spuselor lui Pedersen, fiindcă avea unghii ascuțite. Pedersen e de părere că l-a zgâriat pe asasin pe brațe și pe față, zise Martin, rezemându-se de tocul ușii.

— Și soțul ei are vreo zgârietură? întrebă Mellberg, înclinându-se în față, cu coatele rezemate de birou.

— Nu știu, dar se pare că ar trebui să-i facem cât mai curând o vizită lui Herman, spuse Martin.

— Asta cu siguranță, răspunse Mellberg. Ia-o pe Paula cu tine, strigă el, însă Martin deja dispăruse.

•

De câteva zile, Per mergea prin casă în vârfurile picioarelor, nevenindu-i a crede că lucrurile aveau să dureze. Mama lui nu reușise niciodată să stea trează, nici măcar pentru o zi. Asta de când îi părăsise tatăl lui Per. Băiatul abia dacă își mai putea aminti cum fuseseră lucrurile înainte, dar puținele amintiri pe care le avea erau destul de plăcute.

Cu toate că se prefăcea a opune rezistență, începuse chiar să capete speranță. Din ce în ce mai multă, cu fiecare oră scursă. Ba chiar cu fiecare minut. Carina părea vlăguită și îi tot arunca priviri rușinate ori de câte ori se întâlneau. Însă era trează. Băiatul verificase pretutindeni și nu găsise nici măcar o sticlă proaspăt achiziționată. Nici măcar una. Și doar îi cunoștea ascunzătorile. De fapt, niciodată nu înțelesese de ce se mai obosea cu ascunsul băuturii. Putea la fel de bine să le fi lăsat pe blatul de lucru din bucătărie.

— Să pregătesc cina? întrebă încet femeia, aruncându-i o privire precaută.

Aproape că umblau tiptil unul în jurul celuilalt, de parcă abia se cunoscuseră pentru prima oară și nu erau siguri de mersul lucrurilor. Și poate că nu era departe de adevăr. Trecuse atât de multă vreme de când o văzuse trează ultima oară. Cum să fi fost la curent cu toate cele întâmplate în jurul ei, când ea se învârtea necontenit prin aburi de alcool care filtrau tot ceea ce vedea, tot ceea ce făcea? În clipele acelea, erau străini unul față de celălalt. Dar străini curioși, interesați și plini de nădejde.

— Ai vreo veste de la Frans? întrebă ea, scoțând din frigider ingredientele necesare pentru a face spaghete cu chiftele.

Per nu avu niciun răspuns. De când se știa, orice fel de contact cu bunicul din partea tatălui îi fusese strict interzis și totuși, Frans fusese cel care intervenise și salvase situația, sau cel puțin le oferise un crâmpei de speranță, cum că putea fi salvată.

Carina observă confuzia și ezitarea fiului său de a răspunde.

— E-n regulă. Kjell poate să spună ce-o vrea, însă din punctul meu de vedere, îți e permis să vorbești cu Frans. Atâta vreme cât…

Ezită, temându-se să nu spună vreun lucru greșit, ceva care să dea peste cap fragilul echilibru pe care îl formaseră în ultimele câteva zile. Însă apoi își luă inima-n dinți și continuă:

— Nu am nicio problemă cu faptul că tu iei legătura cu bunicul. El… ei bine, Frans a spus lucrurilor pe nume. A spus ceva ce m-a făcut să înțeleg…

Lăsă jos cuțitul pe care-l folosea la tăiatul cepei, iar atunci când se întoarse cu fața către băiat, Per văzu că se chinuia să-și stăpânească lacrimile.

— M-a făcut să realizez că lucrurile trebuie să se schimbe și îi sunt veșnic recunoscătoare pentru asta. Dar vreau să îmi promiți că nu vei sta prin preajma… indivizilor acelora cu care umblă el.

Îi aruncă o privire stăruitoare și buza inferioară începu să-i tremure.

— Nu-ți pot promite nimic la schimb… Sper că vei înțelege. Este atât de greu. Fiecare zi, fiecare clipă e grea. Nu îți pot promite decât că voi încerca. Bine?

Din nou, acea privire jenată, stăruitoare.

Per simți cum nodul din piept începu să-i slăbească. În toți acei ani, singurul lucru pe care și-l dorise, mai ales imediat după dispariția din viața lor a tatălui, fusese permisiunea de a fi copil. În schimb, fusese obligat să curețe voma după ea, să se asigure că nu avea să dea foc casei, atunci când fuma în pat, și să iasă pentru a face toate cumpărăturile. Fusese nevoit să facă lucruri cu care niciun băiețel nu ar fi trebuit să se confrunte. Toate acele amintiri îl năpădiră. Însă nu mai conta. Fiindcă singurul lucru pe care îl auzea era vocea ei, acea voce blândă și rugătoare, de mamă. Făcu un pas înainte și o strânse în brațe. Se cuibări lângă ea, cu toate că era aproape cu un cap mai înalt. Iar pentru prima oară în ultimii zece ani, își îngădui să se simtă copil.

Fjällbacka, 1945

— Nu-i așa că-i grozav să faci o pauză de la lucru? gânguri Britta, atingând brațul lui Hans.

Băiatul doar râse și îi îndepărtă mâna. După ce ajunsese să-i cunoască pe toți de-a lungul ultimelor șase luni, știa prea bine când era folosit pentru a-l face gelos pe Frans. Privirea amuzată pe care o primi din partea acestuia îi indică faptul că și el, la rându-i, era conștient de ce-i putea Brittei pielea. Probabil că fata n-avea să înceteze niciodată să suspine după Frans.

Bineînțeles că și el își avea partea de vină, fiindcă uneori îi dădea apă la moară, pentru ca apoi să se poarte cu ea glacial ca de obicei. Lui Hans, jocul respectiv îi părea aproape nemilos, însă nu dori să se implice. Dar ceea ce îl supără fu descoperirea persoanei de care era interesat Frans cu adevărat. O privi pe fată în timp ce aceasta stătea la mică distanță de el și simți un junghi în piept fiindcă tocmai atunci ea îi spusese ceva lui Frans, apoi zâmbi. Elsy avea un zâmbet atât de frumos. Și nu doar zâmbetul îi era frumos. Ochii, brațele ei gingașe, în acele rochițe scurte pe care le purta mereu, gropița care îi apărea în colțul stâng al gurii, de fiecare dată când zâmbea. Fiecare detaliu, totul la ea era frumos.

Elsy și familia sa fuseseră cumsecade cu el. Le plătea chirie o sumă foarte mică, iar Elof îi găsise de lucru pe una dintre corăbii. Era deseori invitat să se alăture familiei, la masă – de fapt, aproape în fiecare seară – și sufletul i se umplea de bucuria de a fi cu ei. Sentimentele de care îl privase războiul i se reîntorceau treptat.

Apoi mai era și Elsy. Hans se străduise să reziste gândurilor și sentimentelor ce îl cotropeau ori de câte ori stătea noaptea întins în pat, zugrăvind în minte imaginea ei. Într-un final însă, realizase că era îndrăgostit iremediabil. Iar gelozia îl săgeta în inimă ori de câte ori îl vedea pe Frans privind-o pe Elsy cu aceeași expresie pe care probabil că o avea și el pe chip.

N-o fi fost Britta îndeajuns de deșteaptă încât să-și dea seama ce anume se petrecea, însă înțelesese din instinct că nu reprezenta punctul de interes nici pentru Frans, nici pentru Hans. El știa că o deranja cumplit acest lucru. Era o fată superficială și egoistă, iar Hans nu putea înțelege cum cineva ca Elsy și-ar fi dorit să petreacă timpul cu ea. Însă atât timp cât Elsy alegea să o aibă în preajmă pe Britta, el se vedea nevoit să-i accepte prezența.

Pe lângă Elsy, dintre cei patru noi amici, Erik era persoana pe care Hans o simpatiza cel mai mult. Băiatul avea o maturitate pe care Hans o găsea liniștitoare. Îi plăcea să stea de vorbă cu el. Povesteau despre război, istorie, politică și economie, iar Erik fusese încântat să își descopere în

persoana lui Hans egalul după care tot tânjise. Firește, atunci când venea vorba de fapte și cifre, el nu era la fel de citit precum Erik, însă știa multe despre lume, despre istorie și despre modul în care nenumărate lucruri se legau între ele. Puteau sta de vorbă ceasuri în șir. Elsy obișnuia să-i tachineze, comparându-i cu doi bătrânei care își spuneau povești de adormit copiii, dar Hans își dădea seama că fata se bucura fiindcă ei doi se înțelegeau atât de bine. Singurul lucru despre care nu vorbeau era fratele lui Erik. Hans nu abordase niciodată subiectul, iar după acea primă tentativă, nici Erik nu o mai făcuse.

— Cred că mama va termina curând de pregătit cina, zise Elsy, ridicându-se și scuturându-și rochia.

Hans încuviință, apoi se ridică și el în picioare.

— Ar fi bine să vin și eu, altminteri se va supăra mama ta, zise, privind-o pe Elsy, care doar zâmbi indulgent și începu să coboare colina stâncoasă.

Hans observă că fata se îmbujorase. Avea șaptesprezece ani, cu doi ani mai mare decât ea, însă cu toate acestea, Elsy îl făcea să se simtă ca un școlar ridicol.

Le făcu semn cu mâna celorlalți, care rămaseră locului, și coborî degrabă panta, după Elsy. Aceasta se uită la stânga și la dreapta înainte de a trece drumul, apoi deschise poarta cimitirului. Era o scurtătură spre casă.

— Ce vreme frumoasă în seara asta, zise el, dându-și seama cât de emoționat părea.

Înjură, în sinea lui, spunându-și să înceteze cu comportamentul de prostănac. Fata merse rapid de-a lungul potecii pietruite, iar el veni în urma ei, cu pași grăbiți. O prinse din urmă și i se alătură, cu mâinile îndesate în buzunarele de la pantaloni. Fata nu îi răspunse la comentariile despre vreme, lucru care-l bucură, fiindcă vorbele lui îi păruseră de-a dreptul jalnice.

Brusc, îl cuprinse un sentiment de intensă fericire. Mergea alături de Elsy, privindu-i din când în când profilul, pe ascuns. Vântul era surprinzător de cald, iar pietrișul de pe potecă le trosnea plăcut sub tălpi. Era pentru prima oară, de foarte multă vreme, când își amintea să fi avut asemenea trăiri. De fapt, niciodată nu se simțise așa. Existaseră atât de multe obstacole. Atât de multe lucruri care îl făcuseră să simtă atâta umilință, ură și teamă. Încerca să nu se mai gândească la trecut. În clipa în care se furișase la bordul corăbiei lui Elof, luase hotărârea de a lăsa totul în urmă. Și de a nu mai privi niciodată înapoi.

Însă în clipele acelea, imaginile căpătaseră o voință proprie. Băiatul merse tăcut pe lângă Elsy, încercând să-și izgonească vedeniile înapoi în grotele în care le ascunsese, dar acestea își croiau drum peste stavile, înapoi în conștiința lui. Poate că acesta era prețul unui moment de fericire imaculată. Acel moment pasager, dulce-amărui. Să fi fost chiar și-așa, tot își merita prețul. Totuși nu îi era de ajutor în clipele respective, când pășea alături de Elsy și simțea abătându-se asupra lui toate chipurile, imaginile,

mirosurile, amintirile și sunetele trecutului. Copleșit de panică, simți că trebuia să acționeze într-un fel. Gâtlejul începu să i se strângă, iar răsuflarea îi deveni accelerată și nesigură. Nu își mai putea stăvili amintirile. Dar nici nu le putea permite să pună stăpânire pe el. Trebuia să acționeze într-un fel.

În clipa aceea, mâna lui Elsy o atinse în treacăt pe-a lui. Atingerea îl făcu să tresară. Era catifelată și electrizantă, iar în simplitatea ei, era îndeajuns pentru a-l face să izgonească lucrurile pe care nu voia să și le amintească. Se opri dintr-odată pe dealul de lângă cimitir. Elsy era cu un pas înaintea lui, iar atunci când se întoarse, se trezi față în față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Elsy, părând îngrijorată.

În clipa aceea, Hans nu știu ce puse stăpânire asupra lui. Făcu un pas spre ea, îi cuprinse chipul cu mâinile și o sărută delicat pe buze. La început, Elsy încremeni, iar el simți panica amplificându-i-se lăuntric. Apoi fata se relaxă deodată, iar buzele, unite în sărutarea cu el, i se înmuiară, după care se întredeschiseră. Înfricoșat, dar stârnit, el își strecură încetișor limba, căutând-o pe a ei. Își dădu seama că nu mai fusese niciodată sărutată, dar instinctiv, limbile celor doi se întâlniră și Hans își simți genunchii tremurând. Cu ochii închiși, se distanță de ea, uitându-se în sus abia după câteva secunde. Primul lucru pe care-l văzu fu privirea fetei. Iar în aceasta, o imagine în oglindă a sentimentelor pe care el însuși le nutrea.

Mergând împreună spre casă, încet și silențios, toate imaginile din trecut rămaseră la distanță. Ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Capitolul 18

Atunci când femeia își făcu apariția, Christian studia ecranul computerului. Din Uddevalla, Erica mersese direct la bibliotecă, fiind la fel de tulburată ca atunci când îl părăsise pe Herman, la spital. Era convinsă că numele germane îi sunau cunoscut – și le notase pe o bucată de hârtie, pe care i-o întinse bibliotecarului.

— Bună, Christian. Verifici tu, te rog, dacă există informații cu privire la aceste două persoane: Paul Heckel și Friedrich Hück? îl rugă ea.

În timp ce bărbatul aruncă o privire asupra numelor, Erica observă cât de extenuat părea bibliotecarul. „Probabil că suferă de astenie de toamnă sau o avea probleme cu copiii", gândi ea, însă nu putu să nu își facă griji.

— Ia loc cât timp caut eu.

Erica se așeză, dar speranța îi fu spulberată atunci când văzu că pe chipul lui Christian nu se citea nicio reacție în vreme ce acesta examina rezultatele căutării.

— Mă tem că nu pot găsi nimic, zise el într-un final, scuturând din cap. Cel puțin, nimic în arhivele și bazele noastre de date. Însă poți căuta pe internet. Deși bănuiesc că numele acestea sunt destul de comune în Germania.

— Bine, spuse Erica, dezamăgită. Așadar, nu există nicio conexiune între nume și zona asta?

— Mă tem că nu.

Erica oftă.

— Ei bine, pesemne că ar fi fost mult prea simplu, zise ea, după care se lumină la față. Ai putea verifica dacă există prin arhive ceva despre o persoană menționată în articolele pe care mi le-ai găsit data trecută? Atunci n-am făcut o căutare după numele lui, în mod special, ci doar după numele mamei și al câtorva prieteni de-ai ei. Este un luptător din rezistența norvegiană, pe nume Hans Olavsen, care a fost aici, în Fjällbacka…

— Spre sfârșitul războiului. Da, știu, rosti el, laconic.

— Știi de el? întrebă Erica, ușor nerăbdătoare.

— Nu, însă e a doua oară în ultimele câteva zile când mi se cer informații despre el. Pare-a fi un individ popular.

— Cine ți-a mai cerut informații despre el? întrebă ea, ținându-și respirația.

— Trebuie să verific, răspunse Christian, rotindu-și scaunul de la birou spre o cutie cu dosare. Și-a lăsat cartea de vizită, ca să îi pot telefona în caz că mai aflu ceva despre băiat.

Fredonă încetișor și aruncă o privire în cutie, unde găsi într-un final

ceea ce căuta.

— Aha. Aici e. Kjell Ringholm.

— Mulțumesc, Christian, spuse Erica, zâmbind. Acum știu cu cine trebuie să stau de vorbă.

— Pare important, chicoti Christian, fără însă ca zâmbetul să îi lumineze și privirea.

— Nu chiar. Doar că sunt curioasă de ce l-ar interesa pe el Hans Olavsen, gândi ea cu voce tare. Și ai găsit ceva despre el când a fost Kjell Ringholm aici?

— Aceleași materiale pe care ți le-am dat ultima oară. Mă tem că nimic mai mult.

— În regulă. Cam slabă mișcare azi, oftă Erica. Te superi dacă-mi notez numărul de pe cartea de vizită?

— Te rog, o îndemnă Christian, oferindu-i cartea de vizită.

— Mulțumesc, spuse ea, făcându-i cu ochiul.

Bărbatul îi întoarse și el gestul, părând însă în continuare obosit.

— Așadar, zise ea, faci progrese cu cartea? Ești sigur că nu te pot ajuta cu nimic? *Sirena* – așa se intitulează, nu?

— Ah, da, merge bine, zise el, cu toate că entuziasmul din voce nu păru sincer. Și da, așa se va chema, *Sirena*. Însă te rog să mă scuzi acum, mai am ceva de făcut.

Îi întoarse spatele și începu să tasteze.

Pe Erica o îngrijora atitudinea lui. Nu-și amintea să se fi comportat vreodată așa. Ei bine, ea avea alte lucruri de care trebuia să se ocupe, își zise când ieși din bibliotecă. Iar primul pe listă era o discuție cu Kjell Ringholm.

•

Căzuseră de acord să se întâlnească în Veddö. Erau șanse mici să fie văzuți acolo de către cineva, în perioada aceea a anului, iar dacă s-ar fi întâmplat să fie reperați, ar fi trecut drept doi bătrâni aflați la plimbare.

— Imaginează-ți doar cum ar fi dacă oamenii și-ar putea vedea viitorul, zise Axel, dând cu piciorul într-o piatră care se rostogoli de-a lungul plajei.

Pe timp de vară, acea plajă era împărțită între cirezile de vaci și oamenii veniți acolo să înoate, drept care, să vezi o bovină răcorindu-se în apă era la fel de obișnuit ca niște copii la înot. Dar în momentele acelea plaja era pustie, iar vântul aduna bucăți uscate de alge, învârtindu-le în zbor.

Fără a pomeni de fapt subiectul, ei se învoiseră să nu discute despre Erik. Sau despre Britta. Niciunul dintre ei nu înțelegea pe deplin motivul întâlnirii lor. Nu avea să le folosească în vreun fel. Și nici nu ar fi schimbat lucrurile. Însă cu toate acestea, amândoi simțiseră nevoia de a se vedea. Era ca o pișcătură de țânțar care se cerea

scărpinată. Și cu toate că erau conștienți de faptul că, întocmai ca și în cazul pișcăturii, scărpinatul nu ar fi făcut decât să înrăutățească situația, ei căzuseră chiar și așa pradă tentației.

— Toată ideea e că nimeni nu știe dinainte, zise Frans, cu privirea către întinderea de apă. Dacă cineva ar avea un glob de cristal care să-i dezvăluie toate evenimentele din viața lui, probabil că nici nu s-ar mai ridica din pat. Oamenii ar trebui să guste viața în doze limitate. Să dea de necazuri și probleme în porții îndeajuns de mici încât să poată fi digerate.

— Uneori viața are un fel de a-ți servi bucăți imposibil de înghițit, spuse Axel, dând cu piciorul în altă piatră.

— Poate că e valabil în cazul altora, însă nu și în cazul nostru, zise Frans, întorcându-se pentru a-l privi pe Axel. Om părea noi diferiți în ochii oamenilor, însă tu și cu mine suntem asemănători. Știi asta. Nu dăm înapoi niciodată. Indiferent cât de mare e porția ce ni se oferă.

Axel încuviință doar. Apoi îl privi din nou pe Frans.

— Ai vreun regret?

Frans chibzui timp îndelungat, după care spuse:

— Ce e de regretat? Ce-am făcut e bun făcut. Cu toții facem alegeri. Și tu le-ai făcut pe ale tale. Iar eu, pe ale mele. Dacă am regrete? Nu. La ce bun?

Axel ridică din umeri.

— Presupun că regretul este un semn al umanității. Fără el… ce ne-am face?

— Dar întrebarea e dacă regretul ăsta schimbă lucrurile în vreun fel. Iar același lucru este valabil și în cazul muncii depuse de tine – al răzbunării. Ți-ai devotat întreaga viață hăituirii criminalilor, iar unicul tău scop a fost răzbunarea. Alt scop n-a mai existat. A schimbat cumva lucrurile? Șase milioane de oameni tot au murit în lagărele de concentrare. Cum schimbă asta faptul că ai dat tu de urma vreunei femei care fusese gardian la închisoare, pe timp de război, însă care după aceea a dus o viață de casnică, undeva prin Statele Unite? Dacă o târăști în fața unui tribunal și o judeci pentru crimele comise în urmă cu peste șaizeci de ani, ce anume vei schimba?

Axel înghiți în sec. În principiu, el nu se îndoia de însemnătatea muncii pe care o depunea. Dar Frans atinsese un punct nevralgic. Pusese întrebarea pe care Axel însuși o luase în considerare de mai multe ori, în momentele lui de slăbiciune.

— Le aduce liniște familiilor victimelor. Și este un semnal că nu vom trece cu vederea aceste fapte, care nu pot fi considerate comportamente umane admisibile.

— Aiurea, zise Frans, îndesându-și mâinile în buzunare. Tu chiar crezi că se sperie cineva de asta sau că este transmis cine știe ce mesaj important, în condițiile în care prezentul este mult mai intens decât

trecutul? E în natura umană să nu realizăm consecințele faptelor noastre și să nu învățăm din greșelile trecutului. Cât despre liniște? Ei bine, dacă cineva nu și-a găsit liniștea după șaizeci de ani, atunci nici că o va mai face vreodată. E responsabilitatea fiecăruia să-și afle singur pacea sufletească – nu poți avea pretenții să capeți răzbunare sau să crezi că ea va veni într-o bună zi.

— Sunt niște vorbe cinice, spuse Axel.

Vântul devenise mai rece și îl făcu să tremure.

— Vreau doar să realizezi că, în spatele tuturor acelor fapte nobile cărora ai tu impresia că ți-ai dedicat viața, există un sentiment uman primitiv și fundamental: dorința de răzbunare. Eu, unul, nu cred în răzbunare. Cred că singurul lucru asupra căruia ar trebui să ne concentrăm este schimbarea prezentului.

— Și tu asta crezi că faci? întrebă Axel, pe un ton încordat.

— Axel, noi doi ne aflăm de o parte și de alta a baricadei, răspunse el, sec. Însă da, eu asta cred că fac. Schimb ceva. Nu caut răzbunare. Nu am regrete. Aștept cu nerăbdare viitorul și acționez în conformitate cu convingerile mele. E complet diferit în comparație cu ceea ce faci tu. Însă noi doi nu vom cădea niciodată de acord. Drumurile noastre s-au bifurcat în urmă cu mulți ani și nu se vor mai întâlni vreodată.

— Cum de-au ajuns lucrurile să stea așa? întrebă Axel, înghițind în sec.

— Exact asta și zic: nu contează cum. Situația e așa cum e. Iar singurul lucru pe care îl putem face acum e să schimbăm, să supraviețuim. Să nu privim înapoi. Să nu ne lăsăm cuprinși de regrete ori speculații despre cum ar fi stat lucrurile.

Frans se opri și îl obligă pe bărbat să îl privească.

— Nu te poți uita înapoi. Ce-a fost a fost. Trecutul e trecut. Nu există regrete.

— Aici te înșeli, Frans, îi răspunse Axel, înclinându-și capul. Aici te înșeli amarnic.

•

După multe împotriviri, doctorul lui Herman fusese de acord să le permită să stea de vorbă cu pacientul său timp de câteva minute. Bărbatul se înduplecase abia atunci când Martin și Paula acceptaseră ca două dintre fiicele lui Herman să poată fi de față pe tot timpul interogării.

— Bună, Herman, zise Martin, vorbindu-i cu blândețe și întinzându-i mâna bărbatului întins în pat.

Herman dădu noroc cu el, însă fără forță.

— Ne-am cunoscut la tine acasă, nu știu dacă îți mai aduci aminte. Ea e colega mea, Paula Morales. Am vrea să îți punem câteva întrebări, dacă se poate.

Luă loc alături de Paula, undeva lângă pat.

— În regulă, zise Herman, părând un pic mai conștient.

Fiicele sale stăteau pe cealaltă margine a patului, iar Margareta își ținea de mână tatăl.

— Te rog să primești sincerele noastre condoleanțe, îi spuse Martin. Înțeleg că tu și Britta ați fost căsătoriți multă vreme, așa e?

— Cincizeci și cinci de ani, răspunse Herman și, pentru prima oară de când se aflau acolo, ei zăriră o licărire în privirea lui. Britta și cu mine am fost căsătoriți timp de cincizeci și cinci de ani.

— Ne-ai putea spune ce s-a întâmplat? Când a murit? zise Paula, adoptând același ton blând ca și Martin.

Margareta și Anna-Greta îi priviră agitate și se pregăteau să protesteze, când Herman flutură din mână, semn că nu era nevoie.

Martin, care deja observase că pe fața lui Herman nu existau zgârieturi, făcea tot posibilul să arunce o privire pe sub mânecile halatului de spital, în căutarea semnelor care să îl trădeze. Nu reuși să vadă nimic, însă hotărî să mai aștepte până la încheierea discuției, pentru a confirma observațiile făcute.

— Am mers la cafea acasă la Margareta, zise Herman. Sunt așa drăguțe cu mine, fetele mele. Mai ales de când Britta s-a îmbolnăvit, spuse Herman, aruncându-le un zâmbet fiicelor sale. Am avut multe de discutat. Eu… hotărâsem că ar fi fost mai bine pentru Britta să locuiască undeva unde să fie îngrijită mai mult, se strădui el să spună.

Margareta îl bătu ușor peste mână.

— N-aveai de ales, tată. Nu mai existau alternative. Știi prea bine.

Herman, părând că n-o auzise, spuse în continuare:

— Eram îngrijorat deoarece fusesem plecat atât de mult. Aproape două ore. Niciodată nu stau mai mult de-un ceas, cât timp ea trage un pui de somn, așa că nu realizează că sunt plecat. Îmi e atât de teamă… îmi *era* atât de teamă că avea să se trezească și să dea foc la casă.

Tremura, însă respiră adânc și povesti în continuare:

— Așa că am strigat-o, odată ajuns acasă. Dar ea nu mi-a răspuns. M-am gândit: „Slavă Domnului, pesemne că doarme încă”. Atunci am urcat spre dormitorul nostru. Și acolo stătea ea întinsă… Mi s-a părut straniu, fiindcă avea o pernă pe față – de ce-ar fi stat așa în pat? Așa că m-am dus până la ea și am ridicat perna. Și am văzut de îndată că o pierdusem. Ochii ei… ochii priveau țintă spre tavan, iar ea era complet încremenită.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji, iar Margareta i le șterse cu blândețe.

— Chiar e necesar? stărui femeia, privindu-i pe Martin și Paula. Tata încă se află în stare de șoc, iar…

— E-n regulă, Margareta, zise Herman. E-n regulă.

— Bine, dar numai câteva minute, tată. După care o să-i dau afară

cu forța, pentru că tu ai nevoie de odihnă.

— Întotdeauna a fost cea năbădăioasă, zise Herman, cu un zâmbet șters pe chip. O adevărată scorpie.

— Șșttt, nu-i nevoie să fii așa obraznic, spuse Margareta, părând însă bucuroasă fiindcă el mai avea puterea de-a o tachina.

— Așadar, vreți să spuneți că deja murise atunci când ați intrat în cameră? întrebă Paula, surprinsă. Atunci de ce ați declarat că ați omorât-o?

— Fiindcă într-adevăr așa a fost, răspunse Herman, al cărui chip se împietri din nou. Însă niciodată nu am spus că am asasinat-o. Cu toate că aș fi putut-o face.

Își privi mâinile, incapabil să dea cu ochii de polițiști sau de fiicele sale.

— Tată, ce vrei să spui?

Anna-Greta părea uluită, însă Herman refuză să-i răspundă.

— Știi cine a ucis-o? întrebă Martin, dându-și instinctiv seama că bărbatul nu avea de gând să explice motivul pentru care insistase cu o asemenea încăpățânare că el își omorâse consoarta.

— Ați auzit ce-a spus tata, îl repezi Margareta, ridicându-se în picioare. A terminat ce-a avut de zis. Important e că nu el a omorât-o pe mama. În ceea ce privește restul… vorbește durerea din sufletul lui.

Martin și Paula se ridicară.

— Mulțumim că ne-ai permis să stăm de vorbă cu tine. Însă mai avem o ultimă întrebare, zise Martin, întorcându-se către Herman. Pentru a ne confirma cele spuse, va trebui să îți examinăm brațele. Știm că Britta l-a zgâriat pe făptaș.

— Chiar e necesar? Doar a spus că…

Vocea Margaretei deveni stridentă, însă Herman își ridică tăcut mânecile halatului de spital și întinse brațele spre Martin, care i le studie cu atenție. Nici urmă de zgârieturi.

— Poftim, vedeți? spuse Margareta, părând a vrea să-și pună în aplicare amenințarea de a-i da afară pe Martin și Paula.

— Acum am terminat, zise Martin. Îți mulțumim pentru timpul pe care ni l-ai acordat, Herman. Din nou, ne pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Apoi le făcu semn Margaretei și Annei-Greta, pentru a le putea vorbi în particular. Odată ajunși pe coridor, le explică situația cu privire la amprenta de pe nasture, iar ele consimțiră să le ofere amprentele, pentru a putea fi eliminate din cadrul anchetei. Când se apropiau de final, apăru și Birgitta care, la rându-i, se conformă cerinței, pentru ca amprentele celor trei surori să poată fi trimise către laborator.

Paula și Martin zăboviră o clipă în mașină, înainte de a porni din loc.

— Pe cine crezi că apără? întrebă Paula, răsucind cheia în contact.

— Nu știu. Dar și mie îmi dă aceeași impresie. Cum că știe cine a omorât-o pe Britta, însă vrea să o protejeze pe acea persoană. Și că, într-un fel, se simte responsabil.

— De ne-ar spune măcar, zise Paula.

— Da, eu pur și simplu nu-mi dau seama…

Martin scutură necăjit din cap și bătu cu degetele pe bordul mașinii.

— Dar îl crezi? întrebă Paula, știind însă deja care avea să fie răspunsul.

— Da, îl cred. Iar faptul că nu are nici urmă de zgârietură dovedește că am dreptate. Însă nu pot înțelege motivul pentru care ar vrea să-l protejeze pe ucigașul soției lui. Sau de ce se consideră el vinovat.

— Ei bine, s-ar putea să nu aflăm niciodată răspunsul la întrebarea asta, zise Paula, ieșind din parcare. Însă măcar avem amprentele fiicelor. Trebuie să le trimitem cât se poate de repede către laborator, pentru a le putea elimina și pentru a începe să ne dăm seama cui aparține de fapt urma.

— Bănuiesc că mai mult de-atât nu putem face, pentru moment, zise Martin, oftând adânc și privind pe geam.

Niciunul dintre ei nu băgă de seamă când o depășiră pe Erica, la nord de Torp.

Fjällbacka, 1945

Nu era nicidecum o coincidență că Frans văzuse cele întâmplate. Stătuse neîncetat cu ochii pe Elsy, vrând să o privească până când fata avea să se facă nevăzută, peste culmea dealului. Văzuse sărutul. Și își simțise sângele fierbând, însă cu toate acestea, un fior de gheață îi cuprinse membrele. Era atât de dureros, încât avu senzația că se va prăbuși pe loc.

— Ați văzut? întrebă Erik, care surprinsese, la rându-i, momentul dintre Elsy și Hans. Părea că s-au…

Începu să râdă, scuturând din cap. Hohotele băiatului îl făcură pe Frans să își piardă cumpătul. Avea nevoie să își descarce toată acea suferință – drept urmare, se năpusti către Erik, apucându-l strâns de gât.

— Taci din gură, taci din gură, TACI DIN GURĂ, idiotule…

Îl strânse și mai puternic, făcându-l pe băiat să gâfâie. Se bucură să vadă groaza din ochii lui Erik – de parcă asta i-ar fi alungat golul pe care îl simțea permanent în stomac și care se făcuse uriaș odată cu vederea sărutului.

— Ce faci? țipă Britta, privindu-i pe băieții căzuți la pământ.

Erik era întins pe spate, iar Frans stătea deasupra lui. Fără a mai sta pe gânduri, fata fugi degrabă spre ei și îl trase de cămașă pe Frans, însă acesta o izbi cu o asemenea forță, încât Britta se împiedică și dădu să cadă.

— Potolește-te, Frans, potolește-te! strigă ea, îndepărtându-se de băiat, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să-și vină în fire. Îl privi pe Erik, a cărui față căpătase o culoare stranie, și îi dădu drumul din strânsoare.

— Îmi pare rău, mormăi Frans, ștergându-se la ochi. Îmi pare rău… Eu…

Erik se ridică și îl privi țintă, atingându-și cu mâinile gâtul învinețit.

— Ce-a mai fost și asta? Aproape că m-ai sugrumat! Ți-ai ieșit din minți?

Ochelarii îi stăteau strâmb. Erik și-i scoase, apoi și-i puse înapoi, așa cum trebuia.

Frans privi drept înainte, cu ochii pierduți, și nu îi răspunse.

— E îndrăgostit de Elsy. De-aia, zise Britta cu amărăciune, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Și el chiar a crezut că are o șansă la ea. Însă ești un idiot dacă îți imaginezi asta! Ea nici măcar nu s-a uitat vreodată la tine. Iar acum se aruncă în brațele norvegianului ăluia. În vreme ce eu…

Izbucni în plâns și o luă la goană, spre poalele colinei stâncoase.

Cu privirea împietrită, Frans o urmări îndepărtându-se.

— La naiba, Frans, doar nu-i adevărat… Nu? întrebă Erik, privindu-l cu dispreț. Ești, îndrăgostit de Elsy? Dacă e așa, atunci înțeleg de ce ai luat-o

razna. Dar nu poți…

Erik se opri și scutură din cap.

Frans nu îi răspunse. Nu era în stare. Îl obseda imaginea lui Hans, aplecându-se pentru a o săruta pe Elsy. Și cu imaginea lui Elsy, întorcându-i sărutul.

Capitolul 19

În ultima vreme, Erica fusese mult mai atentă când vedea o mașină de poliție, și îi păru că-l zărise pe Martin în vehiculul care o depășise chiar înainte de Torp, atunci când se îndrepta spre Uddevalla, pentru a doua oară în ziua respectivă. Se întrebă unde fusese oare Martin.

Chiar nu era grabă cu cercetările pe care le întreprindea, însă știa sigur că nu ar fi reușit să scrie liniștită până când nu verifica noile informații primite. În plus, era curioasă de ce Kjell Ringholm, jurnalist pentru *Bohusläningen,* era interesat de partizanul norvegian.

La puțin timp după aceea, așteptând în sala de recepție a publicației *Bohusläningen,* ea trecu în revistă posibilele motive pentru care ziaristul ar fi fost interesat de caz, dar într-un final se hotărî să înceteze cu speculațiile și să aștepte ocazia de a-l întreba direct. Câteva minute mai târziu, Erica fu condusă în biroul jurnalistului. Acesta se uită la ea cu o expresie mirată și îi scutură mâna.

— Erica Falck? Scriitoarea? Am dreptate? zise el, făcându-i semn să ia loc pe un scaun.

— Da, așa e, spuse ea, aranjându-și haina pe spătarul scaunului și așezându-se.

— Din nefericire, nu v-am citit cărțile, însă am auzit că sunt bune, spuse el, politicos. Ați venit aici să faceți cercetări pentru o nouă carte? Nu este specializarea mea, așa că nu știu dacă vă pot fi de folos. Dacă nu mă înșel, asta scrieți dumneavoastră, romane polițiste inspirate din cazuri reale.

— De fapt, nu se leagă deloc de cărțile mele, răspunse Erica. Vedeți dumneavoastră, din varii motive, am început să fac cercetări cu privire la trecutul mamei mele. Iar ea fusese bună prietenă cu tatăl dumneavoastră.

Kjell se încruntă.

— Și când se întâmpla asta? întrebă, înclinându-se către ea.

— Din câte-am înțeles, fuseseră prieteni în copilărie și adolescență. M-am concentrat mai ales asupra perioadei de pe la sfârșitul războiului, când aveau în jur de cincisprezece ani.

Kjell dădu din cap, așteptând continuarea.

— Aparțineau unui grup de patru adolescenți care păreau a fi prieteni la cataramă. În afară de tatăl dumneavoastră, grupul mai era compus din Britta Johansson și Erik Frankel. Iar după cum știți, fără îndoială, amândoi au fost uciși în ultimele câteva luni. O coincidență destul de stranie, n-ați zice?

Kjell încă nu spuse nimic, dar Erica văzu cât de încordat era și îi observă, de asemenea, licărirea din priviri.

— Și…, zise ea, apoi făcu o pauză. Mai există cineva. În 1944 a

venit în Fjällbacka un partizan din Norvegia – de fapt era doar un adolescent. Fugise, ascuns pe vasul bunicului meu, după care a devenit chiriaș în casa bunicilor. Numele său era Hans Olavsen. Dar asta o știți deja, nu? Fiindcă am auzit că și pe dumneavoastră vă interesează persoana lui, și mă întrebam care să fi fost motivul.

— Sunt jurnalist. Nu pot discuta genul acesta de lucruri, răspunse Kjell, evaziv.

— Greșit. Nu vă puteți dezvălui sursele, zise calmă Erica. Însă nu văd de ce nu ne-am putea uni forțele, pentru a investiga împreună. Știu să găsesc indicii și probabil și dumneavoastră, din moment ce sunteți jurnalist. Pe amândoi ne interesează Hans Olavsen. Înțeleg că nu vreți să-mi spuneți de ce. Dar măcar am putea face schimb de informații – cele pe care le deținem deja și cele pe care le vom afla singuri, mai târziu. Ce părere aveți?

Nu mai spuse nimic și așteptă, nerăbdătoare. Kjell rămase gânditor. Bătu cu degetele în birou, punând în balanță avantajele și dezavantajele.

— Bine, spuse el într-un sfârșit, întinzându-se după ceva în sertarul de sus. Nu există motive pentru care să nu ne ajutăm reciproc. Iar martorul meu e mort, așa că nu văd de ce nu v-aș dezvălui totul. Iată ce știu eu. Am luat legătura cu Erik Frankel din cauza unei… chestiuni private, zise el, dregându-și vocea și împingând dosarul către Erica. A zis că dorea să îmi spună ceva, ceva care mi-ar fi fost de ajutor și ar fi trebuit să iasă la iveală.

— Așa s-a exprimat? întrebă Erica, aplecându-se înainte pentru a lua dosarul. Era ceva care ar fi trebuit să iasă la iveală?

— Da, din câte-mi amintesc, zise Kjell, lăsându-se pe spate, în scaun. Apoi m-a sunat aici, după câteva zile. A adus cu el niște articole în dosarul acela și mi le-a dat pur și simplu. Însă n-a vrut să-mi dezvăluie motivul. Firește, i-am pus multe întrebări, dar a refuzat să-mi răspundă la vreuna. A zis doar că, dacă eram la fel de priceput la dezgropat informații, cum auzise el, atunci ceea ce se găsea în dosar avea să fie suficient.

Erica răsfoi paginile din husa de plastic. Erau aceleași articole pe care le primise deja de la Christian, documente din arhivă, în care apăreau referiri la Hans Olavsen și la perioada petrecută de acesta în Fjällbacka.

— Atâta tot? întrebă ea, oftând.

— La fel am reacționat și eu. Dacă știa ceva, de ce nu putea veni, pur și simplu, să-mi spună? Însă din cine știe ce motiv, i se părea important ca eu să aflu restul de unul singur. Așa că asta am început să fac și aș minți dacă aș spune că interesul meu nu a sporit de o mie de ori după ce Erik Frankel a fost găsit ucis. M-am tot întrebat dacă moartea lui nu a avut vreo legătură cu asta, zise el, arătând spre

dosarul aflat în poala Ericăi. Și bineînțeles că am auzit și de femeia în vârstă, care a fost omorâtă săptămâna trecută. Însă n-am idee dacă există vreo conexiune… cu toate că se ridică multe semne de întrebare.

— Ați mai aflat și altceva despre norvegian? întrebă Erica, nerăbdătoare. Eu încă n-am ajuns atât de departe cu cercetările mele. Singurul lucru pe care îl știu e că mama și el au avut o aventură, după care el a părăsit-o destul de brusc, în Fjällbacka. M-am gândit ca următorul pas să fie găsirea lui, să aflu unde s-a dus, dacă într-adevăr s-a întors în Norvegia, ori a plecat în altă parte. Dar poate că dumneavoastră știți deja?

Kjell scutură din cap. Îi povesti Ericăi despre conversația avută cu Eskil Halvorsen, scriitorul norvegian care nu și-l putuse aminti imediat pe Hans Olavsen, însă care îi promisese că avea să facă niște cercetări suplimentare.

— Este de asemenea posibil ca Hans să fi rămas în Suedia, zise Erica, gânditoare. În cazul acesta, ar trebui să-i putem da de urmă cu ajutorul autorităților suedeze. Cred că pot verifica eu asta. Însă ar fi problematic dacă a dispărut undeva în străinătate.

Kjell luă înapoi dosarul.

— Bună idee. Nu avem motiv să bănuim că s-a întors în Norvegia. Mulți oameni au rămas în Suedia după război.

— I-ați trimis vreo poză lui Eskil Halvorsen? întrebă Erica.

— N-am făcut asta, răspunse Kjell, răsfoind prin articole. Dar aveți dreptate, ar trebui să o fac. Și cel mai mic detaliu ar putea fi de folos. Îl voi suna de îndată ce plecați dumneavoastră, să văd dacă îi pot trimite una dintre aceste poze. Sau, și mai bine, i le-aș putea transmite prin fax. Ce ziceți de fotografia asta? E cea mai clară.

Împinse către ea pe birou articolul cu fotografia de grup pe care Erica o studiase cu câteva zile în urmă.

— Sunt de acord. E bună. În plus, e cu tot grupul. Mama e cea de colo, spuse ea, arătând-o pe Elsy.

— Spuneți deci că obișnuiau să petreacă mult timp împreună pe vremea aceea?

Kjell blestemă în sinea lui faptul că nu făcuse legătura între acea Britta din fotografie și Britta care fusese omorâtă. Dar se consolă gândindu-se că majoritatea oamenilor ar fi trecut cu vederea acel aspect. Era greu să găsească vreo asemănare între fata de cincisprezece ani și femeia de șaptezeci, a cărei poză apăruse în ziare.

— Da, din câte-am înțeles, formau un grup foarte unit, chiar dacă prietenia dintre ei nu fusese acceptată pe de-a-ntregul pe-atunci. Exista o ruptură atât de mare între clasele sociale din Fjällbacka, iar Britta și mama mea aparțineau categoriei mai sărace, în vreme ce băieții, Erik Frankel și, ei bine… tatăl dumneavoastră, făceau parte

din „clasa de sus”, zise Erica, făcând semnul ghilimelelor.

— A, da, cu adevărat clasa de sus, bombăni Kjell, și Erica simți multă ostilitate ascunsă în vorbele lui.

— Știți, nici nu mi-a trecut prin cap să stau de vorbă cu Axel Frankel, zise ea cu înflăcărare. S-ar putea să știe ceva despre Hans Olavsen. Cu toate că e un pic mai în vârstă, trebuie să fi fost prin preajmă pe-atunci și poate că…

Speranțele femeii reînviară, însă Kjell ridică mâna pentru a o opri.

— Eu nu m-aș entuziasma prea mult, în locul dumneavoastră. Și eu am avut aceeași idee, însă din fericire, mai întâi m-am documentat cu privire la Axel Frankel. Știți că a fost luat prizonier de către nemți în timpul unei călătorii în Norvegia?

— Da, însă nu cunosc prea multe detalii cu privire la asta, zise Erica, privindu-l cu interes. Așa că, dacă ați aflat ceva…

Ridică din mâini și așteptă.

— Ei bine, după cum am spus, Axel a fost capturat de către nemți atunci când prelua niște documente din partea mișcării de rezistență. A fost dus la închisoarea Grini, de lângă Oslo, unde a fost ținut captiv până la începutul lui 1945. Apoi, nemții l-au trimis în Germania, alături de nenumărați alți prizonieri. La început, Axel a nimerit la Sachsenhausen, unde erau trimiși mulți prizonieri nordici, iar după aceea, spre sfârșitul războiului, a fost dus la Neuengamme.

Ericăi i se tăie respirația.

— N-am avut idee. Așadar, Axel Frankel a stat în lagăre de concentrare nemțești? N-am știut că norvegienii ori suedezii ajungeau acolo.

Kjell dădu din cap.

— Prizonierii norvegieni, cu precădere. Și câțiva din alte țări, care au avut de suferit de pe urma unui decret emis de Hitler în 1941, conform căruia civilii din teritoriile ocupate care erau prinși luând parte la mișcări de rezistență împotriva germanilor nu puteau fi judecați și condamnați de tribunale din țările lor de baștină. În schimb, trebuiau trimiși în Germania, unde aveau să dispară în *Nacht und Nebel* – „noapte și negură”. Prin urmare, erau cunoscuți drept prizonieri NN. Unii dintre ei au fost executați. Restul au fost condamnați la muncă silnică și au fost exploatați până au murit, în lagăre. În orice caz, Axel Frankel se afla în Germania, nu în Fjällbacka, în perioada în care Hans Olavsen a fost acolo.

— Însă nu știm data exactă când norvegianul a plecat din Fjällbacka, zise ea, încruntându-se. Eu, cel puțin, nu am găsit deloc informații cu privire la asta. Nu am idee când a părăsit-o pe mama.

— A, dar știu eu când a plecat Hans Olavsen din oraș, zise Kjell triumfător, scotocind prin hârtiile de pe birou. Cel puțin, cu aproximație, adăugă el. Iată, spuse bărbatul, scoțând la iveală un

articol și punându-i-l dinainte, pentru a-i indica un pasaj de la mijlocul paginii.

Erica se aplecă și citi:

— *„În acest an, Asociația Fjällbacka a organizat, cu un răsunător succes…*”

— Nu, nu, cealaltă coloană, zise Kjell, arătându-i din nou cu degetul.

— A, în regulă, spuse ea, luând-o de la capăt. *„Toată lumea a fost surprinsă la aflarea veștii că luptătorul din rezistența norvegiană, care își găsise refugiu alături de noi, aici, în Fjällbacka, ne-a părăsit brusc. Mulți locuitori ai orașului regretă că nu au reușit să își ia la revedere și să îi mulțumească pentru eforturile sale din timpul războiului, pe care îl vedem acum ajuns la final*”.

Femeia se uită rapid spre data din partea de sus a paginii, apoi ridică privirea.

— Nouăsprezece iunie, 1945.

— Cu alte cuvinte, dacă interpretez eu corect, a dispărut imediat după încheierea războiului, zise Kjell, luând înapoi articolul și așezându-l în vârful mormanului.

— Dar de ce? întrebă Erica, rămânând pe gânduri. Eu cred totuși că ar fi o idee bună să stăm de vorbă cu Axel. Poate că i-a spus fratele lui ceva. O să fac o încercare. Prin absurd, nu ați fi dispus să discutați cu tatăl dumneavoastră, nu?

Kjell rămase tăcut pentru o clipă, după care zise:

— Bineînțeles. Și vă voi da de știre dacă aflu ceva de la Halvorsen. Neapărat să mă contactați dacă auziți ceva, de acord?

Ridică un deget, în semn de avertisment. Nu era obișnuit cu colaborări, dar în cazul de față părea să considere un avantaj sprijinul din partea Ericăi.

— Voi discuta și cu autoritățile suedeze, zise femeia, ridicându-se. Și promit să vă anunț de-ndată ce aflu noutăți.

Începu să-și îmbrace haina, dar se opri brusc.

— Apropo, Kjell, mai e ceva. Nu știu dacă e important, însă…

— Spuneți-mi. În momentul de față, orice ar putea fi util, zise el, privind-o.

— Ei bine, am discutat cu Herman, soțul Brittei. Am senzația că știe ceva în legătură cu toate astea. Nu sunt sigură, dar așa mi se pare. În orice caz, atunci când l-am întrebat de Hans Olavsen, a reacționat foarte straniu. Mi-a zis că ar trebui să-i întreb pe Paul Heckel și pe Friedrich Hück. Și am încercat să dau de numele astea, dar nu am putut găsi nimic. Însă…

— Da? zise Kjell.

— Ei bine, nu știu. Aș putea să jur că nu i-am cunoscut pe niciunul din ei, însă ceva îmi sună familiar…

Kjell bătu ușor cu pixul de birou.

— Paul Heckel și Friedrich Hück?

Atunci când Erica dădu afirmativ din cap, el își notă numele.

— În regulă, o să verific și eu. Însă mie nu-mi sună cunoscut.

— S-ar părea că amândoi avem acum de lucru, spuse ea, zâmbind și oprindu-se în cadrul ușii. Mă simt mult mai bine acum, știind că suntem doi care ne ocupăm de asta.

— E bine atunci, răspunse Kjell, părând ușor abătut.

— Păstrăm legătura, spuse Erica.

— În regulă, zise Kjell, ridicând telefonul, fără să se mai uite la ea, atunci când femeia părăsi biroul.

Era nerăbdător să dea de cap misterului. Nasul lui de jurnalist simțise că era ceva putred.

•

— Să ne așezăm, ca să trecem totul în revistă.

Era luni după-masă, iar calmul plutea deasupra secției de poliție.

— Sigur, zise Gösta, ridicându-se fără prea multă tragere de inimă. Și Paula?

— Desigur, îi răspunse Martin, plecând apoi după ea.

Mellberg era afară, plimbându-l pe Ernst, iar Annika părea a fi ocupată la recepție, așa că doar ei trei se așezară în jurul mesei, înconjurați de toate materialele existente în cadrul anchetei.

— Erik Frankel, zise Martin, așezând vârful pixului pe o filă nouă a carnețelului său.

— A fost ucis în propria sa locuință, cu un obiect pe care l-am găsit deja la locul faptei, zise Paula, în vreme ce Martin începu să scrie, cu înfrigurare.

— Lucru ce pare să indice că nu a fost premeditat, spuse Gösta, iar Martin încuviință.

— Nu existau amprente pe bustul folosit drept armă, însă nu pare să fi fost curățat mai apoi, așa că făptașul trebuie să fi folosit mănuși, ceea ce de fapt contrazice ideea că nu a fost premeditat, interveni Paula.

Femeia aruncă o privire asupra cuvintelor scrise de Martin în carnețel.

— Tu chiar poți citi ceea ce ai scris? întrebă ea cu scepticism, având în vedere că literele păreau niște hieroglife. Sau stenograme.

— Numai dacă îl introduc imediat în computer, spuse Martin, zâmbind și continuând să scrie. Altminteri, mă ia naiba.

— Erik Frankel a murit din cauza unei lovituri puternice la tâmplă, zise Gösta, scoțând la iveală pozele făcute la locul crimei. Apoi făptașul a lăsat în urma lui arma folosită.

— Din nou, acestea nu sunt caracteristicile unei crime premeditate, comise cu sânge rece, zise Paula, ridicându-se să-și toarne cafea.

— Singura potențială amenințare pe care am putut-o identifica până acum a venit din partea organizației neonaziste Prietenii Suediei, care l-au luat în vizor pe Frankel deoarece era expert în domeniu.

Martin se întinse după cele cinci scrisori așezate în huse de plastic și împrăștiate pe masă.

— În plus, avea și o legătură personală cu organizația, prin intermediul tovarășului său din copilărie, Frans Ringholm.

— Nu avem nimic care să poată face conexiunea dintre Frans și crimă? Chiar nimic? spuse Paula, uitându-se țintă la scrisori, de parcă ar fi vrut să le facă să vorbească.

— Ei bine, trei dintre amicii lui neonaziști susțin că era cu ei în Danemarca în perioada respectivă. Nu e un alibi perfect, asta dacă o exista așa ceva, însă nu prea avem dovezi clare, pe care să ne putem baza. Urmele de pantofi găsite la locul faptei aparțineau băieților care au descoperit cadavrul. Alte amprente sau urme de pantofi nu existau, în afara celor pe care ne așteptam să le găsim.

— Tu ai de gând să torni cafeaua aia sau vrei să stai acolo, cu vasul în mână? o întrebă Gösta pe Paula.

— Spune „te rog” și-o să primești cafea, îl tachină Paula, iar Gösta mormăi un „te rog” anemic.

— Apoi mai e și data crimei, spuse Martin, făcându-i semn Paulei, drept mulțumire fiindcă îi umpluse ceașca de cafea. Am reușit să stabilim aproape cu exactitate că Erik Frankel a murit cândva între cincisprezece și șaptesprezece iunie. Așa că avem în vedere trei zile. Apoi trupul său a rămas acolo, fără să fie descoperit, deoarece fratele era plecat, iar nimeni nu aștepta vreun semn de la Erik, poate cu excepția Violei – care însă crezuse că bărbatul rupsese legătura cu ea. Lucru care s-a întâmplat chiar înainte de a fi ucis.

— Și nimeni nu a văzut nimic? Gösta, ai stat de vorbă cu toți vecinii? A văzut cineva mașini necunoscute? Oameni care să bată la ochi? întrebă Martin, privindu-și colegul.

— Nu există prea mulți vecini cu care să stai de vorbă pe-acolo, bombăni Gösta.

— Să iau răspunsul tău drept „nu”?

— Am vorbit cu toți vecinii, iar nimeni n-a văzut nimic.

— În regulă, vom lăsa asta la o parte pentru moment.

Martin oftă și luă o gură de cafea.

— Cum rămâne cu Britta Johansson? Destul de mare coincidența ca ea să aibă o legătură cu Erik Frankel. Și cu Frans Ringholm, de altfel. Bineînțeles, totul s-a petrecut în urmă cu mult timp, însă avem liste telefonice care dovedesc că în luna iunie au vorbit, iar Frans și Erik au vizitat-o pe Britta în perioada respectivă.

Martin își privi din nou colegii, în căutarea unor răspunsuri.

— De ce să fi ales tocmai acel moment pentru a relua legăturile,

după șaizeci de ani? Să-l credem pe soțul Brittei, care susține că totul a fost din cauza stării labile a femeii și a dorinței acesteia de a-și aminti vremurile de mult apuse?

— Personal, mi se pare o aiureală, zise Paula, întinzându-se după un pachet nedesfăcut de biscuiți Ballerina.

Scoase banda din plastic de la un capăt, servindu-se cu trei biscuiți, după care oferi și celorlalți.

— Cred că dacă am putea stabili adevăratul motiv al întâlnirii lor, întreaga anchetă ar fi mult mai simplu de rezolvat. Dar Frans tace chitic, iar Axel insistă asupra aceleiași povești pe care ne-a servit-o și Herman.

— Și să nu uităm de plățile lunare, zise Gösta, făcând apoi o scurtă pauză, timp în care îndepărtă cu greu stratul superior de vanilie de pe biscuit și linse umplutura de ciocolată.

Apoi continuă:

— Ce legătură au cu asasinarea lui Frankel?

Martin îl privi cu surprindere pe Gösta. Nu știa că acesta era la curent cu partea respectivă a anchetei – având în vedere că strategia lui obișnuită consta în a se retrage și a aștepta ca informația să-i fie dată mură-n gură.

— Ei bine, Hedström a încercat să verifice sâmbătă aspectul acela, zise Martin, scoțând notițele luate atunci când Patrik îi dăduse telefon pentru a-i raporta despre vizita făcută lui Wilhelm Fridén.

— Și ce-a aflat?

Gösta luă un nou biscuit, iar ceilalți priviră, sideranți, cum bărbatul repetă manevra de disecție. Îndepărtă stratul superior de vanilie, după care adună cu limba umplutura de ciocolată. Restul straturilor fură apoi aruncate.

— Auzi, Gösta, nu poți să lingi ciocolata și să lași restul, îi spuse indignată Paula.

— Dar tu cin' te crezi? Poliția biscuiților? replică Gösta, luând ostentativ un nou biscuit.

Paula pufni doar și ridică pachetul, pentru a-l pune pe bufet, departe de Gösta.

— Din păcate, n-a aflat mare lucru, zise Martin. Wilhelm Fridén a murit în urmă cu câteva săptămâni, și nici văduva sa, nici fiul nu știu nimic despre plățile respective. Bineînțeles, e greu de stabilit dacă spuneau adevărul, însă Patrik părea să creadă că da. În orice caz, fiul a promis că își va ruga avocații să ne trimită actele tatălui său, iar dacă avem noroc, vom găsi ceva prin ele.

— Cum rămâne cu fratele lui Erik? Știa ceva legat de plăți?

Gösta privi cu lăcomie spre biscuiții de pe bufet și păru a vrea să se ridice de pe scaun, pentru a-i aduce înapoi.

— I-am dat telefon lui Axel pentru a-l întreba despre plăți, zise

Paula, aruncându-i o privire binevoitoare lui Gösta. Dar a zis că nu știa nimic despre așa ceva.

— Și îl credem? întrebă Gösta, măsurând distanța dintre scaunul lui și bufet – un salt rapid și ar fi putut reuși.

— Nu prea știu. E un tip secretos. Tu ce părere ai, Paula? întrebă Martin, întorcându-se către ea.

În timp ce femeia cugetă asupra unui răspuns, Gösta profită de șansă. Sări în picioare și se aruncă asupra pachetului de biscuiți, dar mâna stângă a Paulei țâșni cu viteza fulgerului, înșfăcându-l.

— Nț, nț, nici pomeneală…, zise ea, făcându-i semn cu ochiul.

Gösta nu se putu abține și îi zâmbi. Începea să-i aprecieze tachinările. Cu pachetul de biscuiți aflat în siguranță la ea în poală, femeia se întoarse către Martin.

— Nu, sunt de acord, nici eu nu-mi pot da prea bine seama. Așa că nu, nu sunt sigură.

— Să ne întoarcem la Britta, zise Martin, scriind cu litere mari „BRITTA” în carnețel, apoi subliniind numele.

— Ceea ce consider a fi proba noastră esențială e descoperirea sub unghiile femeii a unui ADN care îi aparține, cel mai probabil, făptașului. În plus, Britta a reușit în mod evident să lase zgârieturi adânci pe fața și pe brațele persoanei care o strangula. Am apucat să stăm puțin de vorbă cu Herman în dimineața aceasta, iar bărbatul nu prezenta urme de zgârieturi. A declarat, de asemenea, că Britta era deja moartă când ajunsese el acasă. Stătea întinsă pe pat, cu o pernă peste față.

— Însă pretinde că moartea femeii a fost din vina lui, interveni Paula.

— Deci ce vrea să spună cu asta? se încruntă Gösta. Apără pe cineva?

— Da, și noi suntem de aceeași părere.

Paula se înduplecă și puse pachetul de biscuiți înapoi pe masă, împingându-l spre Gösta.

— Poftim, *knock yourself out*[16], spuse ea în engleză.

— Ce? întrebă Gösta, ale cărui cunoștințe de limbă engleză se limitau la termeni din golf, cu toate că și în cazurile respective, pronunția lăsa mult de dorit.

— Las-o baltă. Dă-i drumul, linge ciocolata, spuse Paula.

— Apoi avem și urma degetului, zise Martin, ascultând amuzat gâlceava prietenească dintre Gösta și Paula.

Aproape ar fi îndrăznit să creadă că bătrânul lui coleg chiar savura faptul că era la serviciu.

— O singură amprentă pe un nasture – nu cine știe ce, zise Gösta, posomorât.

— Nu, luată așa, în sine, nu ne spune mare lucru, însă dacă provine

de la același individ al cărui ADN a fost găsit sub unghiile Brittei, atunci cred că e motiv de optimism.

Martin sublinie în carnețel literele „ADN”.

— Când va fi gata ADN-ul? întrebă Paula.

— Cei din laborator estimează că îl vom avea până joi, răspunse Martin.

— Bine, atunci vom lua probe ADN după aceea.

Paula își întinse picioarele. Uneori se întreba dacă simptomele sarcinii Johannei nu erau cumva contagioase. Deocamdată, suferea de dureri bruște de picioare, junghiuri stranii și un apetit nepotolit.

— Așadar, avem candidați pentru probele de ADN? întrebă Gösta, aflat deja la cel de-al treilea biscuit.

— Mă gândeam la Axel și la Frans, zise Paula.

— Chiar avem de gând să așteptăm până joi? Va dura ceva să obținem rezultatele, iar zgârieturile se vindecă destul de repede, așa că am putea să luăm probele cât de curând posibil, zise Gösta.

— Bine gândit, Gösta, spuse Martin, luat prin surprindere. O vom face mâine. Altceva? Am mai uitat sau am mai omis ceva?

— Cum adică „ați omis”? se auzi o voce din cadrul ușii.

Mellberg își făcu apariția, trăgându-l după sine pe Ernst, care gâfâia. Câinele simți imediat mirosul resturilor de biscuiți ai lui Gösta și se aruncă la picioarele acestuia. Cerșitul avu efectul scontat, bărbatul debarasându-se de biscuiți în doi timpi și trei mișcări.

— Noi tocmai treceam în revistă câteva chestiuni, ca să ne asigurăm că n-am omis ceva, explică Martin, arătând cu degetul spre documentele împrăștiate dinaintea lor pe masă. Tocmai ce spuneam că mâine trebuie să le luăm probe lui Axel și lui Frans.

— A, da, așa să faceți, zise Mellberg nerăbdător, temându-se să nu fie cooptat la sarcinile care trebuiau rezolvate. Continuați-vă activitatea. Pare în regulă.

Îl strigă pe Ernst care, dând din coadă, îl urmă înapoi în birou, unde se culcă la locul său obișnuit, sub birou, la picioarele stăpânului.

— Văd că a fost amânată ideea găsirii cuiva care să adopte câinele, se amuză Paula.

— Cred că îl putem considera „luat” pe Ernst. Deși să fiu al naibii dacă-mi dau seama cine de cine are grijă de fapt. În plus, au apărut zvonuri cum că Mellberg a devenit rege salsa, acum, la bătrânețe, chicoti Gösta.

Martin își coborî glasul, șoptind:

— Și eu am auzit asta… Iar azi de dimineață, când am intrat în biroul lui, era pe podea, făcea extensii.

— Cred că glumești! zise Gösta, cu ochii cât cepele. Și cum mergea?

— Nu prea mergea, râse Martin. Încerca să-și atingă degetele de la picioare, dar îl incomoda burta. Asta ca să enumăr unul dintre motive.

— Ia haideți, voi doi, îi certă Paula. De fapt, mama mea e cea care predă cursul de salsa pe care-l frecventează Mellberg.

Gösta și Martin o priviră uluiți.

— Mama l-a invitat să ia prânzul cu noi acum vreo câteva zile și a fost… chiar agreabil, spuse ea.

În clipele acelea, Martin și Gösta o priviră cu gurile larg deschise.

— Mellberg ia lecții de salsa de la mama ta? Și a fost acasă la tine, să ia prânzul? Curând o să-i zici „tati”! râse Martin în hohote, urmat îndeaproape de Gösta.

— Potoliți-vă, băieți, spuse îmbufnată Paula, ridicându-se. Am terminat aici, da? întrebă ea, după care ieși ca o vijelie.

Martin și Gösta făcură un schimb de priviri mirate, însă apoi nu se putură abține și începură din nou să râdă în hohote. Era prea bun ca să fie adevărat.

•

Sfârșitul de săptămână adusese cu el un adevărat război. Dan și Belinda țipaseră neîncetat unul la celălalt, până când Anna simțise că avea să-i explodeze capul de la întregul tărăboi. Îi dojenise de câteva ori, rugându-i să dea dovadă de considerație față de Adrian și Emma, iar din fericire, argumentul păruse a avea efect asupra amândurora. Cu toate că Belinda nu ar fi recunoscut asta niciodată, Anna realizase că fata îi plăcea pe copii, motiv pentru care și ea era dispusă a-i trece uneori cu vederea comportamentul de adolescentă sfidătoare. De asemenea, ea considera că Dan nu înțelegea cu adevărat problemele fiicei sale mai mari sau motivul adevărat al reacțiilor ei. Era ca și cum cei doi ar fi ajuns într-un punct mort, iar niciunul dintre ei nu știa cum să procedeze în continuare. Anna oftă și merse în sufragerie, ridicând de pe jos toate jucăriile ce păreau să fi fost împrăștiate de copii, pe toată podeaua.

În ultimele câteva zile, Anna încercase să se obișnuiască și cu ideea că ea și Dan urmau să aibă un bebeluș. Prin minte îi treceau o sumedenie de gânduri, însă reușise să-și înăbușe temerile cele mai puternice. De asemenea, începuse să se simtă la fel de rău ca în timpul primelor două sarcini. Nu voma foarte des, însă avea mereu o stare de greață, ca și cum ar fi avut încontinuu rău de mașină. Dan observase că femeii îi pierise pofta de mâncare și, precum o mamă-cloșcă îngrijorată, încerca mereu să o tenteze cu tot felul de bunătăți.

Anna se așeză pe canapea, își puse capul pe genunchi și se concentră asupra respirației sale, într-un efort de a-și ține sub control starea de greață. Ultima dată, când fusese însărcinată cu Adrian, răul durase până în luna a șasea, părându-i interminabil. Auzi la etaj voci agitate, care creșteau, apoi scădeau în intensitate, acompaniate de muzica răsunătoare a Belindei. Nu putea face față. Chiar nu putea face față. Starea de vomă i se înrăutăți, făcând-o să simtă gust de fiere. Sări

în picioare și fugi spre baie.

Îngenunche în fața toaletei și încercă să scuipe tot ce îi suia și cobora pe gât. Însă nimic nu ieși afară.

După câteva minute de încercări zadarnice, care nu-i aduseră deloc alinare, Anna se dădu bătută și se ridică în picioare, ștergându-se la gură cu un prosop. În același timp, se zări în oglindă. Ceea ce văzu o alarmă. Era la fel de albă ca și prosopul ținut în mână, iar ochii îi erau mari și speriați. Întocmai ca pe vremurile petrecute alături de Lucas. Și, cu toate acestea, lucrurile erau atât de diferite în prezent. Totul era cu mult mai bine. Își atinse cu mâna stomacul, care încă era plat. Avea atât de multă speranță. Și atât de multă spaimă. Adunate laolaltă într-o mogâldeață din pântecele său. Atât de dependentă și de firavă.

Firește că se gândise să aibă un copil cu Dan. Însă nu atunci, nu încă. Abia undeva, în viitorul îndepărtat. Atunci când lucrurile s-ar mai fi liniștit. Însă cum se întâmplase deja, nici măcar nu îi trecuse prin minte să întrerupă sarcina. Legătura se formase deja. Acea legătură invizibilă, fragilă, însă totuși puternică, între ea și ceva care încă nu putea fi observat cu ochiul liber. Inspiră profund și plecă din baie. Vocile stridente se mutaseră deja la parter, în hol.

— Eu mă duc la Linda. Ce-i așa greu de înțeles? Am și eu prietenele mele. Sau intenționezi să-mi interzici să mă văd și cu ele?

Anna își dădu seama că Dan avea să îi trântească fetei o replică usturătoare, moment în care își pierdu de tot cumpătul. Clocotind de mânie, ea păși apăsat înspre hol și zbieră:

— A sosit timpul să TĂCEȚI DIN GURĂ, voi doi! Pricepeți? Amândoi vă purtați ca niște copii, lucru care trebuie să înceteze ACUM!

Ridică dojenitor un deget, apoi continuă, înainte ca vreunul să o poată întrerupe.

— Tu, Dan, trebuie să te potolești naibii cu țipatul la Belinda. Știi doar că nu o poți ține prizonieră într-un turn! Are șaptesprezece ani și trebuie să își vadă prietenele!

Belinda se lumină la chip, zâmbind încântată, dar Anna nu își vărsase tot năduful încă.

— Iar tu, domnișoară, trebuie să încetezi cu purtarea asta de pușlama și să începi să te porți ca un adult, dacă vrei să fii tratată ca atare! Nu vreau să mai aud porcării legate de faptul că eu și copiii locuim aici, fiindcă aici vom rămâne, indiferent că îți convine ție sau nu. Și am fi bucuroși să te cunoaștem mai bine, dacă măcar ne-ai acorda o șansă!

Anna luă o pauză pentru a-și trage sufletul, apoi continuă pe un ton care, de frică, îi făcu pe Dan și pe Belinda să stea drepți, ca niște soldăței de plumb.

— Și, ca să-ți fie clar, noi nu plecăm nicăieri, în caz că ăsta ți-e planul, fiindcă tatăl tău și cu mine vom avea un bebeluș, drept

urmare, copiii mei, tu și surorile tale veți fi legați printr-un frate sau o soră vitregă. Și aș vrea tare mult ca noi toți să fim prieteni, însă nu o pot face de una singură. Trebuie să ne ajutăm reciproc! În orice caz, fie că mă accepți sau nu, bebelușul va veni la primăvară și să fiu a naibii dacă voi tolera mizeriile astea până atunci!

Anna izbucni în lacrimi, în vreme ce Dan și Belinda rămaseră împietriți. Apoi fata începu și ea să plângă. Preț de o secundă, îi privi lung pe Dan și pe Anna, după care o zbughi pe ușa de la intrare, ce se închise în urma ei cu o bubuitură.

— Anna, draga mea, chiar era necesar? zise Dan, epuizat.

Emma și Adrian asistaseră, de asemenea, la confruntare și în clipele acelea stăteau nemișcați în hol, privindu-i zăpăciți.

— Of, du-te naibii! zise Anna, înhățându-și jacheta.

Pentru a doua oară, ușa de la intrare se trânti cu o bubuitură.

•

— Bună, pe unde-ai umblat?

Patrik o întâmpină la ușă pe Erica, sărutând-o pe gură. Maia dorea și ea un pupic, așa că se apropie, legănându-se și întinzând brațele.

— Am purtat două discuții extrem de interesante, măcar atât îți pot spune, îi răspunse Erica, agățându-și haina în cuier și urmându-l pe Patrik în sufragerie.

— Serios? În legătură cu ce? întrebă el.

Se așeză pe podea și reluă îndeletnicirea pe care el și Maia o avuseseră înainte de întoarcerea acasă a Ericăi. Folosindu-se de cuburi, ei construiau cel mai mare turn din lume.

— Credeam că Maia era cea care trebuia să învețe cum se folosesc cuburile pentru clădit, râse Erica, așezându-se lângă ei.

Își privi amuzată soțul în timp ce acesta, concentrat nevoie mare, se chinuia să pună un cub roșu în vârful turnului care ajunsese deja mai înalt decât Maia.

— Șșștt…, zise Patrik, scoțându-i limba, în vreme ce se pregăti să așeze cubul în vârful construcției oarecum șubrede.

— Maia, vrei să-i dai mamei cubul galben? îi șopti Erica fetiței, arătând cu degetul spre baza turnului.

Chipul Maiei se lumină la gândul de a-i face mamei un serviciu. Se aplecă și trase cu iuțeală de-un cub, dărâmând astfel construcția lui Patrik.

Patrik rămase locului, ținând în aer cubul roșu.

— Mulțam, se bosumflă el, aruncându-i Ericăi o privire crâncenă. Îți dai seama de câtă pricepere e nevoie ca să construiești un turn așa de înalt? Ce mână fermă trebuie să ai?

— Bag de seamă că în sfârșit cineva începe să înțeleagă ce-am tot spus eu de un an încoace, referitor la sentimentul de a nu fi stimulat îndeajuns de mult, râse Erica, aplecându-se pentru a-și săruta soțul.

— Mda, bine. Am priceput, zise el, sărutând-o franțuzește.

Erica îi întoarse invitația, iar ceea ce porni cu un sărut se transformă într-o pipăială ușoară, care nu încetă decât atunci când Maia, țintind perfect, îi aruncă tatălui său un cub fix în cap.

— Au! zise el, ducând mâna la cap și ridicând dojenitor un deget către Maia. Tu ce ai impresia că faci? Arunci cu jucării în tati chiar atunci când vrea să o pipăie un pic pe mami?

— Patrik! strigă Erica, plesnindu-l peste umăr. Chiar trebuie să o înveți pe fiica noastră cuvântul „a pipăi", la vârsta ei?

— Dacă vrea un frățior sau o surioară, va trebui să se obișnuiască cu imaginea lui mami și tati pipăindu-se, zise el, și Erica îi observă licărirea din priviri.

Femeia se ridică și îi spuse:

— Cred că vom aștepta o vreme cu frățiorii și surioarele. Însă mă gândesc că ne-am putea antrena un pic, diseară…

Îi făcu semn cu ochiul, apoi se duse în bucătărie. În sfârșit, izbutiseră să își reia acea parte a traiului în comun. Era incredibil ce efect negativ putea să aibă venirea pe lume a unui copil asupra vieții sexuale a unui cuplu, însă după un an destul de sărac din acel punct de vedere, lucrurile începuseră să progreseze. Cu toate că, după un an petrecut acasă, Erica încă nu se putea gândi să mai facă un frățior sau o surioară pentru Maia. Simțea că are nevoie de timp pentru a se acomoda iar cu stilul de viață al unei femei mature, înainte de a hotărî dacă să se reîntoarcă în lumea bebelușilor.

— Așadar, ce discuții interesante ai avut tu azi? întrebă Patrik, urmând-o în bucătărie.

Erica îi povesti despre cele două excursii în Uddevalla și despre lucrurile aflate.

— Însă nu recunoști numele? întrebă Patrik, încruntându-se la auzul celor spuse de Herman.

— Ei bine, aici e partea stranie. Nu-mi aduc aminte să le mai fi auzit și cu toate astea, e ceva… Nu știu. Paul Heckel și Friedrich Hück. Cumva, îmi sună cunoscut.

— Deci tu și Kjell Ringholm vă veți uni forțele pentru a-i da de urmă acestui… Hans Olavsen? spuse el cu scepticism, iar femeia înțelese încotro bătea.

— Bine, știu că șansele sunt reduse. N-am idee ce rol o fi jucat Hans, însă ceva îmi spune că e important. Și chiar dacă n-are nimic de-a face cu crimele, el pare să fi însemnat mult pentru mama, iar acesta e motivul pentru care am început de fapt întreaga tărășenie. Am vrut să aflu mai multe despre ea.

— Bine, dar să fii atentă.

Patrik puse pe aragaz o oală cu apă.

— Apropo, vrei ceai?

— Da, te rog.

Erica se așeză la masa din bucătărie.

— Cum adică, „să fiu atentă”?

— Din câte-am auzit, Kjell e un jurnalist foarte șiret, așa că fii atentă să nu te folosească.

— Nu văd cum ar putea să o facă. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să ia informațiile pe care le descopăr eu, fără să-mi dea nimic la schimb. Și sunt dispusă să-mi asum acest risc. Însă nu cred că va proceda așa. Am căzut de acord ca eu să discut cu Axel Frankel în legătură cu norvegianul și să verific dacă acesta apare în vreo arhivă oficială din Suedia. Iar Kjell va sta de vorbă cu tatăl lui. Cu toate că nu a fost prea încântat de idee.

— Nu, ei doi nu par să se înțeleagă prea bine, zise Patrik, turnând apă clocotită în două cești, fiecare conținând câte un pliculeț de ceai. Am citit câteva articole de-ale lui Kjell, în care nu își menajează deloc tatăl.

— În cazul ăsta, se pare că va fi o conversație interesantă, zise Erica, luând ceașca pe care i-o întinse Patrik.

Se uită la el în timp ce-și sorbi ceaiul fierbinte. O auziră pe Maia în sufragerie, gângurind cu vreun tovarăș imaginar de joacă. Probabil că-i vorbea păpușii, de care nu se mai despărțise în ultimele câteva zile.

— Cum e să nu fii implicat în munca pe care o fac ei acum la secție? întrebă Erica.

— Aș minți dacă ți-aș zice că e simplu. Însă realizez ce ocazie grozavă am pentru a sta acasă cu Maia. Slujba mea va fi tot acolo când mă voi întoarce. Asta nu înseamnă că-mi doresc să existe și mai multe cazuri de crimă, dar… ei bine, știi tu ce vreau să zic.

— Și ce mai face Karin? întrebă ea, încercând să-și păstreze un ton pe cât se putea de neutru.

Patrik făcu o scurtă pauză înainte de-a răspunde.

— Nu știu. Pare atât de… tristă. Nu cred că lucrurile au ieșit așa cum își imaginase ea, iar acum e blocată într-o situație care… nu, sincer, nu știu. Îmi pare rău pentru ea.

— Regretă faptul că te-a părăsit? întrebă Erica, după care îi așteptă încordată răspunsul.

Nu discutaseră niciodată despre mariajul lui cu Karin, iar în puținele ocazii cu care îl întrebase, el îi oferise niște răspunsuri scurte, monosilabice.

— Nu, nu cred. Sau… nu știu. Am senzația că regretă ce a făcut și faptul că i-am prins cu mâța-n sac.

Râse amar, imaginându-și scena pe care de multă vreme și-o îndepărtase din minte.

— Însă nu știu… Îmi dau acum seama că a făcut ce-a făcut mai ales pentru că noi doi, pur și simplu, nu ne înțelegeam.

— Dar crezi că ea a uitat de asta? întrebă Erica. Uneori, avem tendința să ne amintim doar lucrurile pozitive.

— Adevărat, însă cred că ea își amintește cum stăteau în mod real lucrurile. Bineînțeles că așa e, zise Patrik, deși păru a se îndoi de afirmația sa.

Nerăbdător să schimbe subiectul, o întrebă:

— Ei bine, ce ai în plan pentru mâine?

Erica știa exact ce voia să facă, dar îl lăsă în pace.

— Mă gândeam să discut un pic cu Axel. Și voi da câteva telefoane la registrul stării civile și la direcția de taxe, să văd dacă pot afla ceva despre Hans.

— Stai un pic, tu n-ai cumva și o carte de scris? îi spuse el râzând, cu toate că încă părea neliniștit.

— Am destul timp pentru asta, mai ales că deja am făcut cam toate cercetările. Și-mi va fi tare greu să mă concentrez asupra cărții până nu îmi iau piatra asta de pe inimă, așa că lasă-mă să…

— Bine, bine, zise Patrik, ridicând mâinile în aer. Ești fată mare, știi cum să-ți organizezi timpul. Eu și cu Maia ne vom ocupa de propriul nostru program, iar tu, de al tău.

Se ridică în picioare și o sărută pe frunte când trecu pe lângă ea.

— Trebuie să mă apuc de construcția unei capodopere. Mă gândeam la un model al Taj Mahalului, la aceeași scară.

Erica scuturâ din cap, râzând. Uneori se întreba dacă bărbatul cu care se căsătorise era pe de-a-ntregul sănătos la cap. Probabil că nu, decise ea.

•

Anna o reperă de la distanță. O siluetă scundă și solitară, la capătul îndepărtat al docurilor. Nu intenționase să meargă în căutarea ei. Însă de îndată ce coborâse panta pe Galärbacken și o văzuse pe Belinda, realizase că trebuia să meargă și să stea de vorbă cu fata.

Belinda nu o auzi apropiindu-se. Stătea pe doc și fuma, cu un pachet de Gula Blend și o cutie de chibrituri lângă ea.

— Bună, zise Anna.

Belinda tresări. Se uită la țigara pe care o avea în mână și, preț de o clipă, se gândi să o ascundă cumva, dar apoi o ținu ostentativ între buze și inhală profund.

— Îmi dai și mie una? întrebă Anna, așezându-se lângă ea.

— Fumezi? se miră Belinda, însă îi dădu pachetul.

— Am fumat pe vremuri. Cinci ani. Dar… fostul meu soț… Ei bine, lui nu îi plăcea.

Asta era puțin spus. Odată, la început, găsind-o fumând pe ascuns, Lucas i-a stins țigara pe antebraț. Femeia încă mai avea o mică cicatrice, în urma incidentului.

— Nu-i vei spune tatii, nu? întrebă fata, supărată, fluturând țigara

în aer.

După care adăugă, supusă, un „te rog”.

— Dacă tu nu mă spui, atunci nu te spun nici eu, zise Anna, închizând ochii și trăgând primul fum.

— Tu chiar ar trebui să fumezi? Vreau să spun… și bebelușul? zise Belinda, ca o bătrânică indignată.

Anna râse.

— Asta va fi prima și ultima țigară pe care o fumez în timpul sarcinii. Promit.

Rămaseră tăcute o vreme, suflând cerculețe de fum deasupra apei. Toropeala verii dispăruse complet, înlocuită fiind de răcoarea aspră a lunii septembrie. Însă măcar nu bătea vântul, iar suprafața calmă, strălucitoare a apei se întindea dinaintea lor. Portul arăta ca și cum ar fi fost abandonat, având doar câteva bărci ancorate – nu ca pe timpul verii, când acestea formau rânduri întregi.

— Nu-i ușor, nu? zise Anna, privind către apă.

— Ce anume? întrebă fata, părând morocănoasă și încă nesigură de atitudinea pe care să o adopte.

— Nu-i ușor să fii copil. Deși ești aproape un om mare.

— N-ai idee, răspunse Belinda, aruncând o pietricică în apă.

— Nu, ai dreptate, eu m-am născut la vârsta pe care o am acum, râse Anna, împungând-o între coaste pe Belinda, semn că o tachina.

Fu răsplătită cu un zâmbet șters, care dispăru imediat. Anna rămase apoi tăcută. Voia să îi permită Belindei să hotărască ea ritmul conversației. Niciuna nu mai spuse nimic timp de câteva minute, până când Anna observă, cu coada ochiului, că Belinda o privea circumspectă.

— Te simți tare rău?

Anna dădu din cap.

— Ca un dihor suferind de rău de mare.

— De ce-ar avea un dihor rău de mare? întrebă fata, chicotind.

— De ce nu? Poți dovedi că un dihor nu are niciodată rău de mare? Dacă da, vreau să văd dovezile. Fiindcă eu exact așa mă simt. Ca un dihor suferind de rău de mare.

— Tu-ți bați joc de mine! zise Belinda, dar nu se putu abține din râs.

— Lăsând glumele la o parte, mă simt foarte grasă.

— Mama s-a simțit ca naiba când a fost gravidă cu Lisen. Eram destul de mare încât să-mi pot aminti acum. Era… Of, scuze. Poate că nu ar trebui să vorbesc despre vremea când mama și tata…

Tăcu chitic, rușinată. Se întinse după o nouă țigară și stătu cu palmele împreunate, pentru a o putea aprinde.

— Știi, poți vorbi liniștită despre mama ta. Ori de câte ori dorești. N-am o problemă cu faptul că Dan a avut o viață înainte de-a mă cunoaște pe mine – în definitiv, așa ați apărut voi trei. Și v-a făcut cu

mama voastră. Sincer, nu trebuie să te simți ca și cum l-ai trăda pe tatăl tău doar fiindcă îți iubești mama. Și promit că nu voi fi jignită dacă vei vorbi despre Pernilla. Absolut deloc.

Anna îi atinse mâna Belindei. La început, fata păru a da înapoi, însă apoi rămase locului. După câteva secunde, Anna își îndepărtă mâna și se întinse, la rându-i, după o țigară. Avea să tragă două pipe cancerigene în timpul sarcinii. Însă apoi urma să se oprească. La dezintoxicare cu ea!

— Știu să am grijă de bebeluși, spuse Belinda când dădu cu ochii de Anna. Am ajutat-o mult pe mama cu Lisen, atunci când era micuță.

— Dan chiar mi-a pomenit de asta. Cum el și mama ta au fost nevoiți să te trimită să mergi la joacă, în loc să ai grijă de copil. Și a zis că te pricepeai. Așa că sper să pot conta pe puțin ajutor la primăvară. Tu te poți ocupa de toate scutecele!

O împunse din nou pe Belinda, iar de data aceea, fata o înghionti, la rându-i. Cu un zâmbet care-i lumină privirea, ea spuse:

— Mă ocup doar de scutecele cu pipi. De acord?

Belinda întinse mâna, iar Anna dădu noroc cu ea.

— De acord. Ale tale să fie scutecele cu pipi!

După care adăugă:

— De alea împuțite se poate ocupa tatăl tău!

Râsetele celor două răsunară ca un ecou în portul pustiu. Anna avea să-și amintească mereu clipa aceea drept una dintre cele mai frumoase din viața ei. Fusese clipa în care gheața începuse să se topească.

•

Axel împacheta de zor atunci când ea își făcu apariția. O întâmpină la ușă, ținând în fiecare mână câte un umeraș cu o cămașă pe el. În spatele lui, femeia văzu un costum atârnat de o ușă din hol.

— Plecați undeva? întrebă Erica.

Axel dădu afirmativ din cap, în timp ce își atârnă cu grijă cămășile, pentru a nu le șifona.

— Da, curând trebuie să mă întorc la muncă. Vineri plec spre Paris.

— Chiar puteți pleca fără a ști cine l-a…, zise ea, lăsându-și întrebarea neterminată.

— N-am de ales, replică el, pe un ton funest. Bineînțeles că voi lua primul avion înapoi spre casă dacă poliția va avea nevoie de ajutorul meu. Însă chiar trebuie să mă întorc la munca mea. Și nu e prea constructiv să stau aici și să mă tot gândesc.

Se șterse la ochi, epuizat, și Erica observă cât de tras la față era. Părea să fi îmbătrânit câțiva ani buni de ultima dată când îl văzuse.

— Probabil vă va prinde bine să plecați pentru un timp, zise ea, cu blândețe.

Apoi ezită.

— Am niște întrebări, niște lucruri pe care aș dori să le discut cu

dumneavoastră. V-aș putea răpi câteva minute?

Obosit și resemnat, Axel încuviință, apoi îi făcu semn să intre. Femeia se opri lângă sofaua de pe verandă, acolo unde mai stătuseră, dar de data aceea, el își continuă drumul spre încăperea următoare.

— Ce cameră frumoasă, zise ea privind în jur.

Era ca și cum ar fi pătruns într-un muzeu din vremuri de mult apuse. Toate obiectele din încăpere datau din anii patruzeci și, cu toate că părea curată și îngrijită, camera avea totuși un iz de vechi.

— Da, ei bine, nici părinții noștri, nici noi n-am fost prea interesați de obiectele moderne. Mama și tata nu au făcut niciodată schimbări majore în casă, iar Erik și cu mine, la fel. În plus, au existat nenumărate lucruri frumoase în perioada aceea, așa că nu văd rostul înlocuirii mobilei cu obiecte moderne, care mie mi se par mult mai urâte, spuse el, trecând cu mâna peste un elegant scrin înalt.

Se așezară pe o canapea cu tapițerie maro. Nu era tocmai comodă și îi obliga să stea țepeni.

— Doreați să mă întrebați ceva? spuse el cu blândețe, însă și cu o urmă de nerăbdare.

— Da, așa e, zise Erica, simțindu-se brusc jenată.

Era a doua oară când venea acolo și îl deranja pe Axel cu întrebările sale, când el avea pe cap atâtea. Însă, ca și prima dată, ea hotărî că, din moment ce tot era acolo, putea măcar să afle ceea ce o interesa.

— Am făcut niște cercetări cu privire la viața mamei mele, dar și cea a prietenilor ei: fratele dumneavoastră, Frans Ringholm și Britta Johansson.

Axel dădu din cap și își roti degetele mari de la mâini, așteptând ca femeia să continue.

— A mai existat o persoană care făcea parte din grup.

Axel păstră în continuare tăcerea.

— Spre sfârșitul războiului, un luptător din rezistența norvegiană a venit aici, pe vasul bunicului meu… Același vas cu care știu că ați călătorit deseori.

Axel o privi fără să clipească, dar ea îl observă încordându-se atunci când pomeni despre călătoriile sale și despre traversările spre țărmul norvegian.

— Bunicul tău a fost un om pe cinste, șopti el după o vreme, ținându-și mâinile în poală. Unul dintre cei mai strașnici oameni pe care mi-a fost dat să-i cunosc.

Erica nu își cunoscuse niciodată bunicul din partea mamei, așa că o unse pe suflet să audă cum cineva îl descria atât de frumos.

— Din câte am înțeles, erați prizonier atunci când Hans Olavsen a fugit pe vasul bunicului. A ajuns aici în 1944 și, conform celor aflate de noi până acum, a rămas în Fjällbacka până după sfârșitul războiului.

— Ați zis „noi”, o întrerupse Axel. La cine vă referiți când spuneți „noi”? întrebă el, pe un ton ce părea agitat.

Erica ezită, după care spuse doar atât:

— Prin „noi” mă refer la ajutorul primit din partea lui Christian, de la biblioteca din oraș. Atâta tot.

Nu dorea să îl pomenească pe Kjell, iar Axel păru să-i accepte explicația.

— Da, eram la închisoare pe-atunci, spuse el, devenind iar încordat, ca și cum toții mușchii din trupul său își aminteau deodată chinurile prin care trecuseră și reacționau, contractându-se.

— Așadar, nu l-ați cunoscut.

Axel scutură din cap.

— Nu, el deja plecase atunci când m-am întors eu.

— Când ați revenit în Fjällbacka?

— În iunie, 1945. Cu autobuzele albe.

— Autobuzele albe? întrebă Erica, însă apoi își aminti că auzise despre ele, la orele de istorie.

— A fost un plan inițiat de Folke Bernadotte, răspunse Axel. El s-a ocupat de transporturile prin care erau aduși acasă prizonierii scandinavi ce stătuseră în lagărele de concentrare din Germania. Autobuzele erau albe, cu crucea roșie pictată pe capotă și pe laturi, pentru a nu fi confundate cu ținte militare.

— Dar de ce exista riscul de a fi confundate cu ținte militare, din moment ce transportau prizonieri după încetarea războiului? întrebă Erica.

Neștiința ei îl făcu pe Axel să zâmbească și să-și învârtă iar degetele mari de la mâini.

— Primele autobuze au mers după prizonieri începând chiar din martie și aprilie 1945, în urma negocierilor cu nemții. Au adus atunci acasă cincisprezece mii de oameni. Apoi, după încheierea conflictului, au adus acasă alte zece mii, în mai și iunie. Eu m-am aflat într-unul din ultimele autobuze, în iunie, 1945.

După cum își spunea povestea, totul părea extrem de banal, dar în spatele tonului reținut, Erica putea auzi ecouri ale ororilor prin care trecuse bărbatul.

— Iar Hans Olavsen a dispărut de aici în iunie, 1945. Asta înseamnă că trebuie să fi plecat la scurt timp după întoarcerea dumneavoastră. Așa e? întrebă ea.

— Probabil a fost vorba doar de câteva zile, îi răspunse Axel, dând din cap. Însă va trebui să mă scuzați, memoria îmi e ușor confuză când e vorba de aceste lucruri. Eram extrem de… secătuit când m-am întors acasă.

— Firește, înțeleg, zise femeia, cu privirea plecată.

Era un sentiment straniu să discute cu cineva care văzuse din

interior lagărele de concentrare naziste.

— Fratele dumneavoastră v-a povestit ceva despre Hans? Orice lucru despre care să vă amintiți? Absolut orice? Am senzația că Erik și prietenii lui au petrecut mult timp alături de Hans, de-a lungul șederii acestuia în Fjällbacka.

Axel privi pe fereastră, părând a-și scotoci prin memorie. Își înclină într-o parte capul și se încruntă.

— Îmi aduc aminte să fi fost ceva între norvegian și mama ta, dacă nu te superi că spun asta.

— Deloc, zise Erica, făcând semn cu mâna că nu era o problemă. S-a petrecut acum multă vreme, iar eu am aflat același lucru, de una singură.

— Ca să vezi. Se pare că memoria mea nu e atât de slabă precum cred eu uneori.

Zâmbi și se întoarse spre ea.

— Da, sunt destul de sigur că Erik mi-a povestit despre o poveste de dragoste între Elsy și Hans.

— Cum a reacționat la plecarea băiatului? Vă mai aduceți aminte ceva despre ea, de pe-atunci?

— Mă tem că nu mare lucru. Bineînțeles că nu a fost în apele ei după ce s-a întâmplat cu bunicul dumneavoastră. Apoi a plecat destul de repede, pentru a începe să studieze… economia, dacă nu mă înșel. Iar atunci am pierdut legătura. Când s-a înapoiat în Fjällbacka, după câțiva ani, eu deja începusem să lucrez în străinătate și nu eram prea des pe-acasă. Nici cu Erik nu a luat legătura, din câte-mi amintesc. Nu era ceva chiar atât de ieșit din comun. Oamenii pot fi buni prieteni în copilărie și adolescență, după care, mai târziu, odată cu instalarea vieții adulte și a responsabilităților, tind să piardă legătura, zise el, după care își fixă din nou privirea pe fereastră.

— Știu ce vreți să spuneți, replică femeia.

Era dezamăgită de faptul că nici Axel nu părea să dețină vreo informație cu privire la Hans.

— Și nimeni nu a pomenit încotro a apucat-o Hans? Nu i-a spus lui Erik?

Axel scutură din cap.

— Îmi pare foarte rău. Aș vrea să vă pot ajuta, însă nu prea eram în apele mele când m-am întors, iar după aceea mi-a stat mintea la alte lucruri. Dar fără îndoială că veți putea da de el prin intermediul autorităților, spuse el pe un ton încurajator, după care se ridică în picioare.

Pricepând aluzia, Erica se ridică și ea.

— Da, acesta e următorul pas. Dacă am noroc, s-ar putea să rezolve ei totul. Cine știe, poate că nu s-o fi mutat prea departe.

— Ei bine, eu vă doresc mult noroc, spuse Axel, scuturându-i mâna.

Știu cât de important e să aflăm misterele trecutului, pentru a ne putea trăi prezentul. Credeți-mă, știu asta.

Îi mângâie ușor mâna, iar Erica îi zâmbi, recunoscătoare pentru tentativa de a o consola.

— Apropo, ați mai aflat ceva în legătură cu medalia? întrebă el, când Erica se pregătea să deschidă ușa.

— Nu, mă tem că nu, zise ea, simțindu-se din ce în ce mai descurajată. Am stat de vorbă cu un domn din Göteborg, expert în decorații naziste, dar din nefericire, medalia este mult prea comună pentru a i se putea da de urmă.

— Îmi pare foarte rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

— E-n regulă. Șansele erau oricum mici, zise ea, făcându-i cu mâna semn de bun-rămas.

Îi stăruia în minte imaginea bărbatului stând în cadrul ușii și urmărind-o cum pleca. Îi păru extrem de rău pentru el. Însă unul dintre lucrurile pe care i le spusese îi dăduse o idee. Hotărâtă, Erica se îndreptă înapoi spre Fjällbacka.

•

Kjell ezită înainte de a ciocăni. Stând acolo, la ușa tatălui său, brusc se simți din nou ca un băiețel înspăimântat. Amintirea îl duse înapoi la toate clipele în care se aflase în fața porților închisorii, ținându-și strâns de mână mama și simțindu-și stomacul cuprins în mod egal de teamă și nerăbdare, la gândul revederii tatălui său. Fiindcă, la început, el așteptase cu înfrigurare vizitele. Îi ducea dorul lui Frans și tânjea să îl revadă, amintindu-și doar vremurile frumoase: acele scurte perioade când tatăl său nu era la închisoare, când îl învârtea pe Kjell prin aer sau îl plimba prin păduri, ținându-l de mână și povestindu-i totul despre ciuperci, copaci și tufișuri. Kjell crezuse că tatăl lui știa totul pe lume. Însă noaptea, băiatul trebuia să-și acopere urechile cu perna, pentru a ține departe sunetul certurilor, acele certuri groaznice care nu păreau să aibă un început sau un sfârșit. Părinții lui reluau pur și simplu de unde lăsaseră totul, ultima dată când Frans dispăruse la închisoare. Și o țineau așa – aceleași încăierări, același abuz fizic, iarăși și iarăși – până când venea poliția să-l ridice pe tatăl băiatului.

Din acel motiv, nerăbdarea lui Kjell devenise din ce în ce mai mică în fiecare an, până când nu îi rămăsese decât teama, atunci când stătea în camera pentru vizitatori și vedea chipul stăruitor al tatălui său. Mai târziu, frica se transformase în ură. Într-un fel, ar fi fost mai simplu să nu fi avut acele amintiri ale plimbărilor prin pădure. Însă ceea ce-i alimenta dușmănia era întrebarea pe care și-o pusese în mod constant, copil fiind. Cum putuse tatăl lui să facă mereu aceeași alegere de a exclude totul? De a-l exclude pe el? De a-l abandona într-o lume rece și cenușie, care îi izgonea lumina din priviri, ori de câte ori tatăl său trebuia să meargă înapoi la pușcărie.

Kjell bătu la ușă, furios pe el însuși, deoarece căzuse pradă amintirilor.

— Știu că ești acolo! Deschide! strigă el, după care ascultă cu atenție.

Într-un final, auzi cum zăvorul fu îndepărtat și yala se deschise.

— Măsuri de securitate împotriva amicilor noștri, presupun, se răsti Kjell, făcându-și loc cu forța înspre hol.

— Ce mai vrei acum? întrebă Frans.

Kjell rămase uimit cât de bătrân părea dintr-odată tatăl său. Și cât de fragil. Apoi își îndepărtă gândul acela. Bărbatul era mai dur decât majoritatea oamenilor. Probabil că avea să trăiască mai mult decât ei toți.

— Vreau niște informații de la tine, zise el, intrând și așezându-se pe canapea, fără a mai aștepta o invitație.

Frans luă loc în fotoliul din fața lui, dar nu spuse nimic. Doar aștepta.

— Ce știi despre un bărbat pe nume Hans Olavsen?

Frans tresări brusc, dar apoi își recăpătă stăpânirea de sine. Se lăsă nonșalant pe spate, în fotoliu, așezându-și mâinile pe brațele acestuia.

— De ce te interesează? întrebă el, privindu-și drept în ochi fiul.

— Nu e treaba ta.

— De ce te-aș ajuta dacă asta e atitudinea pe care o adopți?

Kjell se aplecă înainte, ajungând cu fața la doar câțiva centimetri de cea a tatălui său. Îl privi fix vreme îndelungată, după care spuse, pe un ton glacial:

— Fiindcă îmi ești dator. Îmi ești dator și trebuie să profiți de orice ocazie pentru a mă ajuta, asta dacă nu cumva vrei să joc țonțoroiul pe mormântul tău, când oi da colțul.

Preț de o clipă, ceva scânteie în ochii lui Frans. Ceva demult pierdut. Poate că amintirea acelor plimbări prin pădure și a brațelor vânjoase, ce ridicau un băiețel către văzduh. După care, scânteierea dispăru brusc. Frans își privi fiul și îi spuse, calm:

— Hans Olavsen a fost un luptător din rezistența norvegiană, care avea șaptesprezece ani atunci când a venit în Fjällbacka. Cred că se întâmpla în 1944. Un an mai târziu, el a plecat. Mai mult de-atât nu știu.

— Aiurea, zise Kjell, lăsându-se iar pe spate. Știu că tu, Elsy Moström, Britta Johansson și Erik Frankel ați petrecut mult timp împreună. Iar acum Britta și Erik au fost uciși, la doar câteva luni distanță unul de celălalt. Nu ți se pare ușor ciudat?

Frans ignoră întrebarea și, în schimb, îi spuse:

— Ce treabă are norvegianul cu toate astea?

— Nu știu. Dar intenționez să aflu, mârâi Kjell, strângând din pumni, într-o încercare de a-și păstra cumpătul. Și ce mai știi despre

el? Spune-mi despre vremea pe care ați petrecut-o împreună, spune-mi de ce a plecat. Orice detaliu pe care ți-l amintești.

Frans oftă și păru a rememora trecutul.

— Așadar, detaliile te interesează pe tine… Să vedem dacă îmi pot aminti ceva. Ei bine, locuia în casa părinților lui Elsy și fugise aici pe vasul tatălui ei.

— Asta știu deja, zise Kjell. Altceva?

— S-a angajat pe unul din vasele care duceau marfă de-a lungul coastei, însă timpul liber și-l petrecea cu noi. De fapt, noi eram cu doi ani mai mici decât el, însă nu părea să-l deranjeze asta. Ne bucuram de companie. Unii chiar se bucurau mai mult decât ceilalți, zise el.

Trecerea celor șaizeci de ani nu șterse dușmănia resimțită pe-atunci.

— Hans și Elsy, zise Kjell, pe un ton sec.

— De unde știi? întrebă Frans, uimit de faptul că tot mai simțea un junghi în suflet, la gândul celor doi, împreună.

Fără îndoială că dintre minte și inimă, cea din urmă avea o memorie mai puternică.

— Pur și simplu, știu. Continuă.

— Ei bine, după cum ai spus chiar tu, Hans și Elsy s-au împrietenit, și cu siguranță știi că asta nu mi-a convenit deloc.

— N-am știut.

— Ei bine, așa e. Eram îndrăgostit de Elsy, dar ea l-a ales pe el. Și ironia a fost că Britta era înnebunită după mine, însă eu nu eram deloc interesat de persoana ei. Bineînțeles că uneori mă gândeam să mă culc cu ea, însă ceva îmi spunea mereu că ar fi atras după sine mai multe necazuri decât ar fi meritat, așa că nu am făcut-o niciodată.

— Cât de nobil din partea ta, zise Kjell, sarcastic.

Frans nu făcu decât să ridice din sprânceană.

— Și ce s-a întâmplat după asta? Dacă Hans și Elsy erau atât de apropiați, atunci de ce a plecat?

— Ei bine, e-o poveste veche de când lumea. El i-a promis și luna de pe cer, iar când s-a încheiat războiul, a zis că trebuie să se întoarcă în Norvegia, pentru a-și găsi familia, și că apoi avea să revină. Însă…

Frans dădu din umeri și zâmbi amar.

— Crezi că doar se distra cu ea?

— Nu știu, Kjell. Chiar nu știu. S-a întâmplat acum șaizeci de ani, eram foarte tineri. Poate că a vorbit serios, însă apoi a fost copleșit de responsabilitățile de acasă. Sau poate că intenția lui a fost dintotdeauna să fugă cu prima ocazie, spuse Frans, ridicând din umeri. Singurul lucru pe care îl știu e că și-a luat la revedere și ne-a spus că se va întoarce de îndată ce rezolvă totul cu familia sa. Apoi a plecat. Și, sincer să fiu, abia dacă m-am gândit la el de-atunci. Știu că Elsy a fost supărată o vreme, însă mama ei a avut grijă să intre la nu știu ce

școală, după care n-am idee ce s-a întâmplat. Eu deja părăsisem Fjällbacka și… ei bine, cunoști restul poveștii.

— Da, așa e, zise Kjell pe un ton funest, imaginându-și iar porțile întunecate ale închisorii.

— Așa că nu văd de ce te-ar interesa pe tine, spuse Frans. A venit aici, după care a dispărut. Și nu cred să fi luat apoi legătura cu vreunul dintre noi. Așadar, ce-i cu preocuparea asta față de el? întrebă Frans, privindu-l fix pe Kjell.

— Nu îți pot spune, replică el mohorât. Însă dacă plecarea lui are vreo urmă de mister în ea, crede-mă că îi voi da de capăt, zise, aruncându-i tatălui său o privire sfidătoare.

— Te cred, Kjell. Te cred, încuviință Frans, ostenit.

Kjell se uită la mâna ce se odihnea pe brațul fotoliului. Era mâna unui bătrân. Ridată și brăzdată de vinișoare, cu pielea uscată, plină de pete de bătrânețe. Atât de diferită de mâna care o ținuse pe-a lui atunci când merseseră la plimbare prin pădure. Mâna aceea fusese viguroasă și netedă, și atât de caldă, încât îi învăluia toată mânuța lui. Atât de sigură și protectoare.

— S-ar părea că o să fie un an bun pentru ciuperci, se trezi el spunând.

Frans îl privi cu uimire, după care expresia i se înmuie, și bărbatul îi răspunse, șoptind:

— Da, chiar așa se pare, Kjell. Chiar așa se pare.

•

Axel împachetă cu precizie militărească. Căpătase deprinderea aceea după ani întregi de călătorii. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. O pereche de pantaloni împachetată cu neglijență ar fi putut însemna că trebuia să o calce apoi cu grijă pe masa de călcat de la hotel. Un capac de la pasta de dinți înșurubat greșit ar fi putut însemna un dezastru și mai mare: o valiză plină de haine pentru spălat. Drept urmare, puse totul în geamantan cu o grijă uriașă.

Se așeză pe pat. Aceea fusese camera lui de pe vremea când era copil, însă odată cu trecerea anilor, îi schimbase accesoriile. Machetele de avioane și benzile desenate nu își aveau locul în dormitorul unui bărbat în toată firea. Se întrebă dacă avea să se mai întoarcă vreodată acolo. Îi fusese greu să stea în acea casă, în ultimele câteva săptămâni. În același timp, îi păruse necesar.

Se ridică și merse către dormitorul lui Erik, aflat la câteva uși distanță, de-a lungul coridorului. Axel zâmbi atunci când intră și se așeză pe patul fratelui său. Odaia era ticsită de cărți. Firește. Rafturile erau pline-ochi de volume legate în piele, iar mormane asemănătoare se găseau și pe jos, multe dintre ele având mici etichete lipite de pagini. Erik nu se săturase niciodată de cărțile sale, de faptele, de datele și de realitatea solidă pe care i le ofereau acestea. Din acel

punct de vedere, lucrurile fuseseră mai simple pentru Erik. Realitatea putea fi găsită în alb și negru. Fără zone gri, fără șicanări politice, fără ambiguități morale – lucruri ce făceau parte din viața de zi cu zi a lui Axel. Erik nu avea decât fapte concrete. Bătălia de la Hastings a avut loc în 1066. Napoleon a murit în 1821. Germania a capitulat pe 5 mai 1945…

Axel se întinse după cartea aflată pe patul lui Erik. Un volum gros despre modul în care a fost reclădită Germania, după război. Axel o așeză înapoi pe pat. Știa totul despre acel subiect. Viața sa din ultimii șaizeci de ani se învârtise în jurul războiului și a urmărilor acestuia. Dar, înainte de toate, se învârtise în jurul lui însuși. Erik realizase asta. Subliniase neajunsurile din viața lui Axel, dar și din propria-i existență. Le relatase ca pe niște date serbede. Aparent, fără pic de sentiment. Dar Axel își cunoștea bine fratele și era conștient de faptul că, dindărătul tuturor acelor informații, existau mai multe sentimente decât erau în stare să nutrească majoritatea oamenilor pe care îi cunoscuse.

Își șterse lacrima ce i se prelinse pe obraz. Acolo, în camera lui Erik, dintr-odată lucrurile nu mai erau la fel de clare așa cum și-ar fi dorit el. Axel își întemeiase întreaga existență pe absența ambiguităților. Își clădise viața în jurul conceptelor de „bine” și „rău”. Se înfățișase drept o persoană care putea arăta cu degetul, indicând cu exactitate cărei categorii aparțineau oamenii. Însă cu toate acestea, Erik fusese cel care, în liniștita sa lume a cărților, cunoscuse totul despre bine și rău. Undeva, în adâncul sufletului său, Axel înțelesese mereu asta. Înțelesese că strădania de a se rupe de zona gri, cea aflată între bine și rău, avea să îl supună unui bir greu nu pe el, ci pe fratele său.

Însă Erik luptase cu încrâncenare. Timp de șaizeci de ani, îl privise pe Axel venind și plecând, îl ascultase vorbind despre eforturile depuse de el, în serviciul binelui. Îi permisese să-și construiască o imagine de bărbat care îi aducea pe toți în fața dreptății. Într-o tăcere deplină, Erik îl urmărise și-l ascultase. Îl privise cu acei ochi blânzi, ascunși în spatele ochelarilor pe care îi purta, și îl lăsase să-și păstreze iluziile. Dar undeva, în adâncul lui, Axel știuse dintotdeauna că se amăgea doar pe el, nu și pe Erik.

Iar în momentele acelea, se vedea nevoit să își continue viața în minciună. Se vedea nevoit să se întoarcă la muncă. La acea vânătoare laborioasă care trebuia să continue. Nu putea încetini ritmul, deoarece curând avea să fie prea târziu, curând nu avea să mai existe nimeni care să își amintească, nimeni care să mai fie pedepsit. Curând, aveau să rămână mărturie numai cărțile de istorie.

Axel se ridică în picioare și se uită prin cameră o ultimă oară, înainte de a se înapoia în dormitorul său. Încă mai avea multe de împachetat.

•

Trecuse multă vreme de când Erica vizitase mormintele bunicilor din partea mamei. Discuția cu Axel îi reamintise de ei și, în drum spre casă, se hotărî să facă un ocol, prin cimitir. Deschise poarta și auzi pietrișul trosnindu-i sub tălpi, atunci când înaintă de-a lungul potecii.

Mai întâi trecu pe lângă mormântul părinților săi. Era drept înainte, pe partea stângă a cărării. Se aplecă și smulse câteva buruieni din jurul pietrei funerare, cât să arate îngrijit, apoi își făgădui să aducă flori proaspete data următoare. Privi spre numele mamei sale, gravat în piatră. Elsy Falck. Existau atât de multe lucruri pe care și-ar fi dorit să o poată întreba. Dacă nu ar fi fost accidentul de mașină din urmă cu patru ani, ar fi stat chiar în clipele acelea de vorbă cu mama sa, fără a mai fi nevoită să bâjbâie, în încercarea de a afla mai mult despre motivele care o schimbaseră atât pe Elsy.

Copil fiind, Erica se învinovățise mereu. La fel și ca adult. Crezuse că era ceva în neregulă cu ea, că eșuase cumva în a se ridica la așteptările mamei sale. De ce mama sa nu o îmbrățișase niciodată, de ce nu stătuse niciodată cu adevărat de vorbă cu ea? De ce nu îi spusese niciodată că o iubea sau că o plăcea, măcar? Vreme îndelungată, Erica trăise cu sentimentul că nu era destul de bună și că nici nu fusese vreodată. Bineînțeles că tatăl ei, Tore, făcuse tot posibilul pentru a compensa asta. Le dedicase mult timp și multă dragoste ei și Annei. Era mereu dornic să le asculte, mereu pregătit să aline un genunchi julit, iar îmbrățișarea lui caldă părea mereu atât de trainică și ocrotitoare. Însă niciodată nu fusese de ajuns. Asta fiindcă mama lor nu părea în stare nici măcar să își privească fetele, darmite să le ia în brațe.

Așa se explica faptul că Erica era uluită de imaginea mamei sale, care ieșea la iveală în momentele acelea. Cum de se transformase acea fată blândă și iubitoare – după cum o descriseseră cu toții – într-o persoană atât de rece și distantă, încât își tratase propriii copii ca pe niște străini?

Erica întinse mâna pentru a atinge numele mamei sale, pe piatra funerară.

— Ce s-a întâmplat cu tine, mamă? șopti ea, simțindu-și gâtul încleștat.

Câteva minute mai târziu, când se ridică în picioare, Erica era și mai hotărâtă să scoată la lumină cât se putea de mult din povestea mamei sale. Fără îndoială că exista ceva în neregulă, ceva care îi scăpa în continuare și care trebuia dezvăluit. Și indiferent cât de mult ar fi costat-o, avea de gând să afle despre ce era vorba.

Erica mai aruncă o ultimă privire spre mormântul părinților săi, după care se mută cu câțiva metri mai în sus, spre parcela unde erau înmormântați bunicii din partea mamei. Elof și Hilma Moström. Nu îi

cunoscuse niciodată. Tragedia ce-i curmase viața bunicului avusese loc cu mult timp înainte ca ea să se fi născut, iar bunica murise la zece ani după soțul său. Elsy nu prea vorbise despre ei. Însă Erica era bucuroasă deoarece până în clipa aceea, pe parcursul cercetărilor sale, bunicii îi fuseseră descriși drept oameni blânzi și cumsecade. Din nou, femeia se aplecă și privi țintă spre piatra funerară, îndemnând-o parcă să-i vorbească. Dar lespedea rămase tăcută. Nu avea ce să afle acolo. Dacă dorea să cunoască adevărul, avea să fie nevoită să caute în altă parte.

O porni pe deal, îndreptându-se către panta bisericii, pentru a merge acasă pe o scurtătură. La poalele dealului, privi automat spre dreapta, spre o piatră funerară mare, cenușie, acoperită de mușchi, ce stătea acolo, solitară, chiar la baza stâncii de granit care forma una din marginile cimitirului. Mai făcu un pas pe pantă, dar apoi se opri brusc. Merse cu spatele până când ajunse în fața pietrei mari și cenușii, cu inima gata să-i spargă pieptul. Frânturi de fapte, de remarci, cu toate i se învârtiră prin minte. Se uită cu ochii mijiți, pentru a se asigura că vedea bine, apoi făcu un pas înainte, ajungând cum nu se putea mai aproape de lespedea funerară. Ba chiar își trecu un deget peste literele gravate în piatră, convingându-se că mintea nu îi juca feste.

Apoi totul prinse contur, cu un zgomot lăuntric înăbușit. Bineînțeles! Acum știa ce se întâmplase, sau cel puțin, știa măcar o parte. Își scoase mobilul și formă, cu degetele tremurânde, numărul lui Patrik. Sosise momentul ca el să intervină.

•

Fiicele lui Herman tocmai plecaseră. Veneau la el în fiecare zi – dragele, binecuvântatele sale fete. Îl ungea pe suflet să le vadă așezate una lângă cealaltă, la capul patului. Atât de asemănătoare și, cu toate acestea, atât de diferite. Iar în toate o vedea pe Britta. Anna-Greta avea nasul mamei, Birgitta avea ochii, iar Margareta, cea mai tânără dintre ele, moștenise acele gropițe pe care Britta le avea mereu când zâmbea.

Herman închise ochii, ca să nu înceapă să plângă. Nu mai avea putere și pentru asta. Nu îi mai rămăseseră lacrimi. Însă fu obligat să deschidă iar ochii, fiindcă ori de câte ori îi închidea, și-o imagina pe Britta, așa cum arăta după ce îi ridicase perna de pe față. Nu fusese nevoie să îndepărteze perna ca să își dea seama. Dar o făcuse, chiar și-așa. Voia să îi fie confirmate suspiciunile. Voia să vadă ce declanșase prin comportamentul său impulsiv. Firește că înțelesese. Din clipa în care intrase în dormitor și o văzuse întinsă acolo, nemișcată, cu perna acoperindu-i chipul, Herman înțelesese.

Când o dădu la o parte și îi văzu expresia împietrită, el încetă să mai trăiască. În clipa aceea, muri și el. Nu îi mai rămăsese decât să se

întindă lângă ea, să o strângă în brațe și să o tragă mai aproape. Dacă ar fi fost după el, încă s-ar fi aflat acolo, nemișcat. Ar fi continuat să o țină strâns la piept, pe măsură ce trupul s-ar fi răcit treptat, lăsând amintirile să-i inunde ființa.

Herman se uită fix în tavan, gândindu-se la trecut. La zilele de vară, când luau șalupa și mergeau pe plaja din Valö, cu fetele în cabină și Britta pe punte, stând cu fața la soare, întinzându-și picioarele lungi și lăsându-și părul mătăsos și blond să-i atârne pe spate. Herman o văzu deschizând ochii, întorcându-și capul spre el și zâmbind fericită. Aflat la cârmă, el îi făcu semn cu mâna, simțind cât era de norocos.

Apoi o umbră îi străbătu chipul. Îi veni în minte prima oară când ea pomenise acel subiect ce nu putea fi discutat. O după-masă întunecată de iarnă, când fetele erau la școală. Îi spusese să ia loc, fiindcă trebuia să discute cu el despre ceva. Inima lui Herman aproape că stătuse în loc. Aducându-și aminte, se simți rușinat fiindcă pe-atunci, primul său gând fusese că Britta avea să îl părăsească, că întâlnise pe altcineva. Motiv pentru care aproape că se simțise ușurat când femeia îi făcuse dezvăluirea. O ascultase. Ea îi vorbise timp îndelungat. Iar când venise momentul să le ia pe fete de la școală, căzuseră de acord să nu mai pomenească nicicând subiectul respectiv. Ce-a fost a fost. Herman nu o privise cu alți ochi după aceea. Nu i se schimbaseră sentimentele față de ea și nici nu începuse să-i vorbească altfel. Cum să fi făcut una ca asta? Cum să i se fi șters din minte imaginea acelor zile fericite și senine sau imaginea acelor nopți minunate pe care le petrecuseră împreună? Ceea ce îi dezvăluise Britta nu avea să prevaleze niciodată asupra tuturor acelor amintiri. Drept urmare, căzuseră de acord să nu mai pomenească nicicând subiectul.

Însă boala femeii schimbase lucrurile. Schimbase totul. Dăduse buzna în viața lor ca o vijelie, dezrădăcinând totul în calea sa. Iar el se lăsase luat pe sus. Comisese o greșeală. O greșeală fatală. Un telefon pe care nu ar fi trebuit nicicând să-l dea. Dar fusese naiv, crezând că venise timpul să-și aerisească ceea ce era stătut și putred. Crezuse că dacă ar fi arătat măcar cât de mult suferea Britta din cauza secretelor păstrate vreme îndelungată în adâncul său, atunci ar fi devenit mai evident că sosise momentul. Era greșit să i se mai împotrivească. Secretele trecutului trebuiau să iasă la iveală, pentru ca ei să își poată afla liniștea sufletească. Pentru ca Britta să își poată afla liniștea sufletească. Dumnezeule, cât de naiv fusese. Aproape că ar fi putut să-i așeze el direct perna pe față. Era conștient de asta. Iar acum, nu mai putea îndura chinul.

Herman închise ochii, într-o încercare de a fereca totul undeva, în afară, și de data aceea nu mai văzu chipul neînsuflețit al Brittei. În schimb, îi apăru imaginea ei, pe patul de spital. Palidă și sleită de puteri, însă fericită. Ținând-o în brațe pe Anna-Greta. Ridicând mâna

și făcându-i semn să se apropie.

Cu un ultim suspin, Herman își eliberă toate amintirile dureroase și se îndreptă, zâmbind, spre himera familiei sale.

•

Patrik privea fix înainte. Să fi avut dreptate Erica? Părea o nebunie curată, și totuși… logică. Oftă, conștient de sarcina dificilă ce îl aștepta.

— Haide, scumpo. Plecăm într-o mică excursie, zise el, ridicând-o pe Maia și ducând-o în brațe, pe hol. Iar în drumul nostru o vom lua și pe mami.

La scurt timp după aceea, ajunse la poarta cimitirului, unde îl aștepta Erica, aproape țopăind de nerăbdare să plece. Patrik începu să se simtă la fel de impacientat și fu nevoit să se controleze, pentru a nu apăsa prea tare pe accelerație, în drum spre Tanumshede. Uneori putea fi un șofer destul de nesăbuit, însă dacă o avea pe Maia în mașină, conducea mereu cu mare atenție.

— O să vorbesc eu, bine? spuse el când parcară în fața secției. Tu vii doar pentru că n-am chef să mă cert cu tine pe seama asta – oricum tot tu ai avea câștig de cauză, într-un final. Însă el e șeful meu, și am mai făcut asta și altă dată. Ai înțeles?

Erica dădu din cap, în timp ce o scoase pe Maia din mașină.

— Crezi că ar fi mai bine să mergem până la mama, s-o rugăm să aibă ea grijă de Maia pentru o vreme? Adică… știu cât urăști când o iau cu mine la secție, o tachină Patrik, gest care îi fu răsplătit cu o privire exasperată din partea Ericăi.

— Haide, știi doar că vreau să termin cât mai repede posibil cu treaba asta. Iar Maia nu pare să fi avut de suferit de pe urma turei lucrate aici ultima oară, îi spuse Erica, făcându-i cu ochiul.

— Bună! Nu mă așteptam să vă întâlnesc pe toți aici, zise uimită Annika, luminându-se la față atunci când Maia îi aruncă un zâmbet larg.

— Trebuie să stăm de vorbă cu Bertil, spuse Patrik. E aici?

— Da, e în biroul lui, răspunse femeia, aruncându-le o privire întrebătoare.

Le dădu drumul înăuntru, iar Patrik merse țintă spre biroul lui Mellberg, cu Erica după el, ținând-o în brațe pe Maia.

— Hedström! Ce cauți aici? Și văd că ai adus întreaga familie, zise Mellberg, părând ușor iritat atunci când se ridică să-i salute.

— Trebuie să-ți vorbim despre ceva, spuse Patrik și se așeză pe unul dintre scaunele pentru vizitatori, fără să mai aștepte vreo invitație.

Maia și Ernst dădură cu ochii unul de celălalt, iar sentimentul de bucurie fu reciproc.

— E obișnuit cu copiii? întrebă Erica, ezitând să-i dea drumul pe podea fiicei sale, care se străduia din răsputeri să evadeze.

— De unde naiba să știu? zise Mellberg, după care se mai domoli. E cel mai cuminte câine din lume. N-ar face rău nici unei muște.

Vocea lui trădă o oarecare mândrie, făcându-l pe Patrik să ridice, amuzat, din sprânceană. Șeful său părea să se fi atașat de patruped.

Cu toate că încă nu era pe deplin convinsă, Erica își așeză fiica pe podea, lângă Ernst, care începu entuziasmat să o lingă pe față. Maia reacționă cu un amestec de panică și încântare.

— Așadar, ce vreți? întrebă Mellberg, ușor curios, fixându-și privirea asupra lui Patrik.

— Vreau să obții autorizația de a deschide un mormânt.

Mellberg începu să tușească, de parcă i-ar fi rămas ceva în gât. Figura i se înroși din ce în ce mai tare, în vreme ce bărbatul se chinui să respire.

— Să deschid un mormânt? Ai luat-o razna, omule? reuși într-un final să îngaime. Cred că tot concediul ăsta de paternitate ți-a afectat rațiunea! Știi cât de rar obții autorizația de exhumare? Și deja am făcut-o de două ori în ultimii doi ani. Dacă mai cer asta din nou, or să mă creadă sonat și or să mă arunce la azilul de nebuni! Și al cui cadavru mai exhumăm de data asta, mă rog?

— Un luptător din rezistența norvegiană, care a dispărut în 1945, zise calmă Erica, aplecându-se și scărpinându-l pe Ernst după ureche.

— Ce-ai zis?

Mellberg o privi cu gura căscată, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzea.

Răbdătoare, Erica îi povesti tot ce aflaseră în legătură cu cei patru prieteni și băiatul norvegian care venise în Fjällbacka cu un an înainte de terminarea conflictului. Îi explică și cum nu reușiseră să dea de urma lui, fiindcă băiatul dispăruse la un moment dat după luna iunie a anului 1945.

— Nu putea să fi rămas în Suedia? Sau să fi plecat înapoi în Norvegia? Ați verificat la autoritățile din ambele țări? întrebă Mellberg, cu scepticism.

Erica se mută de pe podea pe celălalt scaun pentru vizitatori. Îl fixă cu privirea pe Mellberg, de parcă ar fi sperat să îl determine să o ia în serios, prin simpla putere a minții. După care îi dezvălui ceea ce aflase de la Herman. Cum că Paul Heckel și Friedrich Hück ar putea să le spună unde se afla Hans Olavsen.

— Mi s-au părut mie oarecum familiare acele nume, însă n-aveam idee unde le auzisem. Până azi, când am fost la cimitir, să vizitez mormintele părinților și bunicilor mei. Iar acolo am văzut-o.

— Ce anume? întrebă Mellberg, nedumerit.

— Ajung și la asta, răspunse Erica, fluturând din mână.

— Sigur, sigur, continuă, spuse Mellberg, văzându-se nevoit să admită că era curios.

— Există în cimitirul Fjällbacka un mormânt puțin mai diferit. E de pe vremea Primului Război Mondial, iar acolo sunt îngropați zece soldați germani – șapte dintre ei au fost identificați și numele lor apar pe piatra funerară, însă trei dintre ei sunt necunoscuți.

— Ai uitat să-i zici de bilețelul mâzgălit, se auzi vocea lui Patrik, care trecuse resemnat pe planul doi, în vreme ce soția lui dădea explicațiile de rigoare.

Un bărbat înțelept știe când e timpul să capituleze.

— A, așa e. Mai există încă o piesă din acest puzzle.

Erica îi povesti lui Mellberg despre pagina din carnetul lui Erik, cu însemnarea *Ignoto militi,* care îi atrăsese atenția când studiase fotografia de la locul crimei.

— Și cum, mă rog, ai văzut tu fotografii de la locul crimei? întrebă mânios Mellberg, aruncându-i o privire crâncenă lui Patrik.

— Vom discuta mai târziu despre asta, răspunse Patrik. Te rog, ascultă doar ce are de zis.

Mellberg bombăni, dar apoi căzu de acord, făcându-i semn Ericăi să continue.

— Erik Frankel a tot scris aceste cuvinte pe un carnețel, iar eu le-am aflat însemnătatea. E o inscripție de pe Arcul de Triumf din Paris sau, mai degrabă, de pe mormântul soldatului necunoscut. Asta și înseamnă – „Soldatul necunoscut”.

Mellberg tot nu părea să înțeleagă, așa că femeia continuă:

— Biletul acela mi-a rămas întipărit pe undeva, prin străfundurile minții. Iar aici avem un luptător din rezistența norvegiană, dispărut în 1945, fără ca nimeni să știe încotro s-a îndreptat. Avem însemnările lui Erik despre un soldat necunoscut. Și mai e și Britta, care a pomenit de niște „oseminte vechi”, apoi mai avem și numele dezvăluite de Herman. Abia atunci când am trecut pe lângă mormântul din cimitirul Fjällbacka, am realizat brusc de ce numele respective îmi păruseră atât de cunoscute – sunt gravate pe piatra de mormânt.

Erica luă o pauză, pentru a-și trage sufletul. Mellberg o privi țintă.

— Așadar, Paul Heckel și Friedrich Hück sunt numele a doi nemți din Primul Război Mondial, care sunt îngropați într-un mormânt din cimitirul Fjällbacka.

— Așa e, zise Erica, întrebându-se cum să își continue relatarea.

Însă Mellberg i-o luă înainte.

— Deci tu spui că, de fapt…

Femeia inspiră adânc și îl privi pe Patrik, înainte de a continua.

— Ceea ce spun e că sunt șanse foarte mari ca în mormânt să mai existe încă un trup. Cred că Hans Olavsen, partizanul norvegian, e îngropat acolo. Nu sunt sigură cum se leagă toate, însă pot băga mâna-n foc că asta reprezintă cheia spre Erik și Britta.

Rămase apoi tăcută. Nimeni nu spuse o vorbă. Singurul lucru care

se auzea în biroul lui Mellberg era sunetul pe care îl făceau Maia și Ernst, jucându-se. După o vreme, Patrik spuse încet:

— Știu că pare o nebunie. Însă am discutat întreaga chestiune cu Erica și cred că teoria sa e perfect valabilă. Nu pot oferi dovezi concrete, însă toate indiciile par să arate în direcția asta. Și există o șansă mare ca soția mea să aibă dreptate, iar ceea ce avem noi aici să se lege și de cele două asasinate. Nu știu cum sau de ce. Însă primul pas constă în a determina dacă există cu adevărat încă un cadavru în mormânt. Iar dacă există, trebuie să stabilim cauza decesului.

Mellberg nu îi răspunse. Își împreună mâinile și rămase tăcut. Într-un final, bărbatul oftă adânc.

— Ei bine, trebuie că nu-s în toate mințile, însă cred că s-ar putea să ai dreptate. Nu există garanție că voi căpăta autorizația. După cum am zis, când e vorba de treburi de-astea, ne cam știu ca pe niște cai breji, iar procurorul o să vadă roșu în fața ochilor. Dar voi încerca. Numai atât vă pot promite.

— Atât și doream, spuse cu nerăbdare femeia, părând că vrea să-l ia în brațe pe Mellberg.

— În regulă, ia-o ușor. Nu cred că voi avea succes, dar voi face tot posibilul. Iar pentru moment, am nevoie de pace și liniște, să pot lucra.

— Plecăm chiar acum, zise Patrik, ridicându-se în picioare. Să-mi dai de știre imediat cum afli ceva.

Mellberg nu răspunse, ci doar le făcu semn să iasă, în vreme ce luă receptorul, pregătindu-se pentru a-și verifica puterea de convingere.

Fjällbacka, 1945

Trecuseră șase luni de când locuia la ei, iar de trei luni realizaseră că erau îndrăgostiți, când se petrecu dezastrul. Elsy era pe verandă, udând florile mamei, când îi zări urcând treptele. Și înțelese de-ndată ce le văzu fețele mohorâte. În spatele ei, în bucătărie, o auzi pe mama spălând vasele, iar o parte din ea și-ar fi dorit să fugă înăuntru și s-o oblige pe femeie să dispară, să o alunge înainte ca ea să audă veștile cărora Elsy știa că nu avea să le poată face față. Însă realiză că ar fi fost zadarnic. În schimb, fata păși țeapănă către ușa de la intrare și o deschise, lăsându-i înăuntru pe cei trei bărbați de pe unul dintre vasele pescărești din Fjällbacka.

— Hilma e acasă? întrebă cel mai în vârstă dintre ei.

Fata știa că el era căpitanul vasului și dădu afirmativ din cap, întorcându-se pentru a-i conduce în bucătărie.

Când Hilma dădu cu ochii de ei, scăpă din mână farfuria, care se făcu țăndări.

— Nu, nu, o, Doamne, nu! strigă ea.

Elsy reuși să o prindă chiar înainte ca femeia să se prăbușească. O așeză pe un scaun și o ținu strâns, până când simți că propria-i inimă avea să-i spargă pieptul. Cei trei pescari statură stingheriți lângă masă, răsucindu-și chipiurile pe care le țineau în mână. Într-un final, căpitanul vorbi.

— A fost o mină, Hilma. Am văzut totul de pe vasul nostru și am ajuns acolo cât am putut de repede. Însă… n-am mai putut face nimic.

— O, Dumnezeule! strigă din nou Hilma, respirând anevoios. Dar ceilalți?

Pe Elsy o surprinse faptul că până și în asemenea clipe, mama ei era în stare să se gândească și la alții, însă apoi îi trecu prin fața ochilor echipajul tatălui său. Bărbați pe care îi cunoșteau atât de bine și ale căror familii aveau să primească aceleași vești.

— Nu au existat supraviețuitori, zise căpitanul, cu un nod în gât. Am stat mult timp acolo și am căutat, însă n-am găsit pe nimeni. Doar pe băiatul familiei Oscarsson, dar era deja mort când l-am tras în barcă.

Obrajii Hilmei erau năpădiți de lacrimi, iar femeia își mușca degetele. Elsy își înghiți suspinele și încercă să se îmbărbăteze. Cum avea oare să treacă mama ei peste o asemenea nenorocire? Cum avea, de altfel, să supraviețuiască Elsy? Bunul, blândul ei tată. Întotdeauna pregătit cu o vorbă bună și o mână de ajutor. Cum aveau să se descurce fără el?

Fură întrerupți de o bătaie discretă în ușă, iar unul dintre pescari se duse să deschidă. Hans intră în bucătărie, cenușiu la față.

— Am văzut că aveți musafiri. Am crezut… Ce s-a…? întrebă el, plecându-și privirea.

Elsy văzu că băiatul se temea ca nu cumva să le deranjeze, însă era

recunoscătoare fiindcă venise.

— Vasul tatii a lovit o mină, spuse ea, cu vocea tremurândă. Nu au fost supraviețuitori.

Lui Hans i se înmuiară genunchii, făcându-l să se clatine preț de o secundă. După care merse la dulăpiorul unde ținea Elof tăria și umplu hotărât șase pahare, așezându-le apoi pe masă.

— Cred că avem cu toții nevoie de o băutură tare în momentul ăsta, spuse el în norvegiana sa cadențată, care devenise din ce în ce mai apropiată de suedeză.

Recunoscători, cu toții se întinseră spre pahare, cu excepția Hilmei. Elsy luă cu grijă un pahar, așezându-l dinaintea mamei sale.

— Hai, mamă, gustă un pic.

Hilma își ascultă fiica și duse paharul la gură, bând totul dintr-o înghițitură, cu o grimasă. Elsy îl privi pe Hans, plină de recunoștință. Ce bine că nu erau singure în acele momente!

Se auzi încă o bătaie în ușă. De data aceea, răspunse Hans. Începuseră să apară femeile. Toate acele femei care știau cum era să trăiască sub permanenta amenințare de a-și pierde soții pe mare. Veniseră cu merinde, o mână de ajutor și vorbe consolatoare. Și chiar fuseseră de ajutor. Nu foarte mult, însă știau toate că într-o bună zi, și ele ar fi putut avea nevoie de același fel de mângâiere, așa că făcură tot posibilul să-și liniștească prietena.

Cu inima spărgându-i pieptul de jale, fata se dădu înapoi un pas și privi cum femeile se adunară de jur-împrejurul Hilmei, în vreme ce bărbații își plecară, îndureraţi, capetele, după care dispărură, pentru a duce și altora cumplitele vești.

Până la căderea nopții, Hilma adormise, extenuată. Elsy stătea întinsă în pat, privind țintă spre tavan, simțindu-se pustiită și incapabilă de a conștientiza cele întâmplate. Văzu dinaintea ochilor chipul tatălui său. Bărbatul fusese întotdeauna o prezență atât de liniștitoare pentru ea. O ascultase, îi vorbise. Fata fusese lumina ochilor săi, lucru pe care îl știuse dintotdeauna. O prețuise mai mult decât orice altceva. Iar Elsy era conștientă că tatăl său trebuia să fi băgat de seamă că se înfiripase ceva între ea și băiatul norvegian, care și lui începuse să-i fie extrem de drag. Dar îi lăsase în pace. Stătuse atent cu ochii pe ei, dându-le binecuvântarea sa tacită. Poate spera ca, într-o zi, Hans să îi devină ginere. Elsy era de părere că tatăl său ar fi fost de acord. Iar ea și Hans îl respectaseră atât pe el, cât și pe Hilma. Se limitaseră doar la sărutări pe furiș sau îmbrățișări prudente, nimic care să-i fi împiedicat să-i privească în ochi pe părinții fetei.

În clipele respective, când fata stătea întinsă în pat, privind fix în tavan, toate acele lucruri nu mai contau. Durerea din suflet era atât de violentă, încât nu avea să-i poată face față de una singură, așa că se ridică încet. Ceva lăuntric o făcea să ezite, însă durerea o sfâșia, împingând-o spre

unica alinare pe care o putea găsi.

Se strecură pe scări. Aruncă o privire atunci când trecu pe lângă dormitorul părinților și simți un junghi în inimă, văzând cât de mică părea Hilma, în acel pat mare. Însă femeia dormea adânc, fiindcă extenuarea îi acordase un vremelnic repaus de la realitate.

Ușa de la intrare scârțâi imperceptibil atunci când Elsy trase zăvorul, deschizându-l. Aerul nopții era atât de rece, încât îi tăie răsuflarea, atunci când ieși pe verandă în cămașă de noapte, iar treptele înghețate aproape că îi rănină tălpile. Fata se grăbi să coboare tiptil și se trezi stând în fața ușii lui, ezitând. Însă acea nesiguranță nu dură decât vreo câteva clipe. Suferința o îndemnă să își caute alinare.

Băiatul îi deschise, după prima bătaie în ușă, apoi se dădu tăcut la o parte, făcându-i loc. Elsy intră în odaie, după care stătu pur și simplu acolo, în cămașa de noapte, cu ochii fixați asupra lui, fără a-i vorbi. El îi puse, din priviri, o întrebare, iar drept răspuns, fata îl prinse de mână.

În noaptea aceea, timp de câteva ceasuri binecuvântate, fata reuși să dea uitării jalea ce-i cuprinsese inima.

Capitolul 20

Kjell se simți agitat în mod straniu după întâlnirea cu tatăl său. În toți acei ani, el izbutise să își păstreze dușmănia. Îi fusese atât de ușor să observe numai părțile negative, să se concentreze asupra greșelilor făcute de Frans de-a lungul copilăriei sale. Însă, la urma urmei, poate că lucrurile nu trebuiau văzute doar în alb sau negru. Se scutură brusc, într-o tentativă de a îndepărta acea idee. Era cu mult mai ușor să nu observe zonele gri, să pretindă că nu exista decât bine și rău. Doar că în ziua aceea, Frans îi păruse așa de bătrân și fragil. Iar pentru prima oară, Kjell realizase că tatăl lui nu avea să trăiască veșnic. Într-o bună zi, avea să se ducă, iar atunci Kjell s-ar fi văzut nevoit să arunce o privire în oglindă. În adâncul lui, știa că ura îl mistuia atât de puternic fiindcă el încă avea șansa de a întinde mâna, de a face primul pas către împăcare. Nu voia să facă așa ceva. Însă chiar și-așa, posibilitatea exista, oferindu-i un sentiment de autoritate. După moartea tatălui său, avea să fie prea târziu. Atunci, lui Kjell nu i-ar mai fi rămas decât o viață plină de ură. Nimic mai mult.

Mâna îi tremură ușor când ridică receptorul, pentru a da câteva telefoane. Într-adevăr, Erica spusese că avea să contacteze autoritățile pentru a verifica arhivele, în căutarea lui Hans, dar Kjell nu era obișnuit să se bizuie pe altcineva. Era mai bine să se ocupe el însuși. O oră mai târziu însă, telefoanele sale către diferite birouri suedeze și norvegiene nu dădură niciun rezultat. Situația era îngreunată de faptul că nu știa decât un nume și o vârstă aproximativă, însă trebuia neapărat să existe o cale. Nu epuizase toate posibilitățile, în plus, reușise să afle destul încât să se convingă de faptul că băiatul nu rămăsese în Suedia. Așa că, după toate probabilitățile, odată încheiat războiul, fiindcă nu se mai afla în pericol, Hans se întorsese în țara lui natală.

Kjell se întinse după dosarul ce conținea articolele și realiză dintr-odată că omisese să îi trimită prin fax lui Eskil Halvorsen fotografia lui Olavsen. Luă iar telefonul, pentru a-l suna pe bărbat și a-i cere numărul de fax.

— Mă tem că încă nu am găsit nimic, spuse Halvorsen, de îndată ce auzi cine era la telefon.

Îl ascultă pe Kjell explicând motivul apelului, după care îi zise:

— Da, o fotografie ar putea să-mi fie de ajutor. O puteți trimite pe faxul biroului meu de la universitate.

Kjell notă repede numărul și trimise articolul care conținea poza cea mai clară a lui Hans Olavsen. Apoi se așeză din nou la birou. Spera ca verificările Ericăi să fie mai promițătoare, fiindcă avea senzația că ale lui tocmai se opriseră într-un punct mort.

În clipa aceea, telefonul sună.

•

— A venit bunicul! strigă Per în direcția sufrageriei, de unde își făcu apariția Carina, alăturându-se celor doi, în hol.

— Pot să intru o clipă? întrebă Frans.

Carina observă că bărbatul nu părea în apele lui și începu să își facă griji. Nu că ar fi nutrit vreodată sentimente foarte călduroase față de tatăl lui Kjell, însă îi era totuși recunoscătoare pentru ajutorul acordat recent ei și lui Per.

— Desigur, poftește înăuntru, spuse ea, îndrumându-l spre bucătărie.

Observând că bărbatul o studia cu atenție, Carina răspunse întrebării nerostite încă:

— Niciun strop de ultima dată când ai fost aici. Per poate garanta.

Per scutură din cap și se așeză la masa din bucătărie, în fața lui Frans. Privirea pe care i-o aruncă bunicului său era aproape una de venerație.

— Văd că a început să-ți crească părul, spuse amuzat Frans, netezind ușor cu palma perii țepoși de pe capul nepotului său.

— Așa s-ar părea, zise Per, stânjenit, dar apoi își trecu și el mâna peste scalp, părând mulțumit.

— Asta-i bine, grăi Frans. Asta-i bine.

Carina îi aruncă o privire de avertizare, după care puse câteva linguri de cafea în filtru. Bărbatul dădu ușor din cap, semn că nu avea să discute politică.

De îndată ce cafeaua fu gata și Carina li se alătură la masă, ea se întoarse către bărbat, privindu-l nedumerită. Frans se uită fix în jos, la ceașca de cafea. Carinei îi trecu din nou prin minte cât de istovit părea. Cu toate că nu era de acord cu principiile și cauzele cărora li se dedica bărbatul, acesta îi păruse mereu un exemplu de tărie. În clipele acelea însă, el nu era deloc în apele lui.

— Am deschis un cont în bancă, pe numele lui Per, spuse în cele din urmă, fără a-i privi în ochi. Va avea acces la el odată ce împlinește douăzeci și cinci de ani. Deja am depus acolo o sumă considerabilă.

— De unde ai…, începu să spună Carina, însă bărbatul ridică mâna și continuă.

— Din motive pe care nu le pot discuta momentan, contul și banii nu sunt la o bancă suedeză, ci într-o instituție financiară din Luxemburg.

Femeia ridică o sprânceană, cu toate că nu era pe de-a-ntregul surprinsă. Kjell susținuse mereu că tatăl său avea bani dosiți pe undeva, câștigați în urma activităților ilegale din cauza cărora ajunsese de atâtea ori la închisoare, în trecut.

— Dar de ce acum? întrebă ea, privindu-l.

La început, Frans păru că nu vrea să răspundă la întrebare, însă apoi zise:

— În caz că mi se întâmplă ceva, vreau să fie aranjate chestiunile astea.

Carina tăcu. Nu dorea să mai afle și alte detalii.

— Grozav! exclamă Per. Cât primesc?

— Per! țipă Carina, privindu-și mânioasă fiul, care doar dădu din umeri.

— Mult, zise bătrânul, pe un ton sec. Însă deși contul este pe numele tău, există anumite restricții. Pentru început, nu poți accesa banii până când nu împlinești douăzeci și cinci de ani, spuse el, ridicând un deget, în semn de avertisment. De asemenea, am stabilit că nu vei putea să capeți acces la el până când mama ta nu va decide că ești destul de matur pentru a avea pe mână sumele respective și până când nu îți va da permisiunea. Condiție care se menține chiar și după ce împlinești douăzeci și cinci de ani. Dacă nu va avea încredere că vei ști ce să faci cu fondurile respective, nu vei căpăta niciun sfanț. Ai priceput?

Per bombăni ceva, însă acceptă fără proteste vorbele lui Frans. Carinei îi venea greu să își formeze o părere. Ceva din purtarea lui Frans, din vocea lui îi dădea o stare de neliniște. În același timp, femeia simți o recunoștință enormă față de el. Nu intenționa să își facă griji în legătură cu proveniența fondurilor. Pesemne că Frans le dobândise cu mult timp în urmă, iar dacă banii aveau să îl ajute pe Per în viitor, atunci ea nu avea de gând să despice firul în patru.

— Cu Kjell ce mă fac? întrebă Carina.

În momentul acela, Frans își ridică privirea și se uită fix la ea.

— Kjell nu va trebui să afle nimic până în ziua în care băiatul va primi banii. Promite-mi că nu-i vei spune nimic! Ceea ce e valabil și pentru tine, Per, zise el, privindu-și cu asprime nepotul. E unica mea rugăminte.

— În regulă. Tata nu trebuie să știe, zise Per, încântat de faptul că fusese rugat să țină un secret față de tatăl său.

După aceea, Frans le zise pe un ton mai calm:

— Știu că probabil vei fi pedepsit pentru că l-ai agresat pe băiatul acela. Acum vreau să fii atent la ce urmează să-ți spun.

Îl obligă pe nepot să dea ochii cu el.

— Vei accepta pedeapsa. Probabil că te vor trimite la o casă de corecție. Nu intra în belele, nu te amesteca în cine știe ce tâmpenii cât vei fi acolo. Ispășește-ți pedeapsa fără să creezi probleme, iar după aia, nu mai face alte prostii. M-auzi?

Îi vorbi rar, pronunțând limpede fiecare cuvânt în parte și, ori de câte ori băiatul încerca să-și ferească privirea, Frans îl obliga să se uite în ochii lui.

— Îți zic de pe-acum, nu vrei să ai viața pe care-am avut-o eu. Viața mea a fost un rahat, de la început până la sfârșit. Singurii care au contat vreodată pentru mine ați fost tu și cu tatăl tău, cu toate că el n-ar crede asta niciodată. Însă e adevărat. Așa că promite-mi că te vei feri de belele. Promite-mi asta!

— Bine, bine, zise Per, agitându-se.

Însă băiatul părea să-și fi ascultat bunicul și să fi ținut cont de vorbele acestuia.

Frans nu putu decât să spere că avea să fie suficient. Știa din proprie experiență cât de greu putea fi să îți schimbi drumul, odată ce ai pornit deja într-o direcție anume. Dar spera să nu fie prea târziu pentru a-și îndruma nepotul pe calea cea bună. Mai mult de-atât nu putea face în clipele acelea.

— Așadar, am zis ce-aveam de zis.

Bărbatul scoase din buzunar un plic și îl așeză pe masa din bucătărie, în fața Carinei.

— Iată documentele necesare pentru a avea acces la bani.

— Sigur nu vrei să mai stai un pic? întrebă ea, simțindu-se în continuare neliniștită.

Frans dădu din cap.

— Am treburi de rezolvat.

Dădu să plece, dar apoi se opri în cadrul ușii, spunând încet:

— Aveți grijă unul de celălalt.

După care își ridică mâna, pentru a le face semn de bun-rămas, se întoarse și ieși.

Carina și Per rămaseră tăcuți în bucătărie. Amândoi simțiseră că erau vorbele de adio.

•

— Aproape că devine ceva la ordinea zilei, rosti sec Torbjörn Ruud, stând lângă Patrik și privind scena macabră.

Anna se oferise să aibă grijă de bebeluș, drept care și Erica era prezentă, observând săpăturile cu o nerăbdare greu camuflată.

— Nu cred că i-a fost ușor lui Mellberg să capete autorizația, spuse Patrik.

Se întâmpla rar să îi aducă laude șefului său.

— Din câte-am auzit, a fost nevoie să treacă zece minute pentru ca individul din biroul procurorului să înceteze cu țipetele, zise Torbjörn, fără a-și lua privirea de la mormânt, de pe care se îndepărta strat după strat.

— Crezi că va trebui să-l săpăm complet? întrebă Patrik, cutremurându-se.

Torbjörn dădu din cap.

— Dacă voi doi aveți dreptate, atunci corpul pe care îl căutăm ar trebui să se afle deasupra de tot. Mă îndoiesc că ucigașul s-ar fi obosit

să-l îngroape adânc, sub toți ceilalți, zise el sarcastic. Și probabil că nu se află într-un coșciug, așa că hainele sale ar trebui să valideze teoria.

— Cât de repede putem primi un raport preliminar în legătură cu cauza decesului? întrebă Erica. Asta dacă îl găsim, adăugă ea, cu toate că părea convinsă de faptul că exhumarea avea să-i dovedească teoria.

— Mi s-a promis că poimâine vom avea raportul, zise Patrik. Am vorbit cu Pedersen și sunt dispuși să-l mute în vârful listei. Se poate apuca de treabă mâine, iar până vineri ne va anunța rezultatele. A subliniat faptul că va fi doar un raport preliminar, însă ar trebui măcar să poată stabili cauza decesului.

Fură întrerupți de un strigăt venit dinspre cei care se ocupau de mormânt, așa că se apropiară.

— Am găsit ceva, spuse unul dintre specialiști, iar Torbjörn se duse la el.

Purtară o conversație scurtă, stând cu capetele apropiate. Apoi Torbjörn se întoarse la Erica și la Patrik, care rămăseseră deoparte.

— S-ar părea că a fost îngropat cineva aproape de suprafață, și fără sicriu. Acum vor trebui să lucreze mai încet, pentru a nu distruge probele. Va dura ceva până vor scoate la lumină întregul trup. Însă se pare că ați avut dreptate, spuse el, ezitând.

Ușurată, Erica dădu din cap și inspiră profund. La distanță, îl văzu pe Kjell apropiindu-se, dar acesta fu oprit de Martin și Gösta, a căror misiune era să împiedice pe oricine să vină prea aproape. Erica merse de îndată spre ei.

— E-n regulă. Eu l-am anunțat ce se întâmplă aici.

— Fără jurnaliști sau persoane neautorizate. Din punctul ăsta de vedere, Mellberg ne-a dat ordin clar, bombăni Gösta, ridicând palma spre pieptul lui Kjell.

— E-n regulă, zise Patrik, alăturându-se grupului. Îmi asum răspunderea.

Îi aruncă soției sale o privire aspră, semn că de fapt ea avea să fie răspunzătoare de consecințe. Erica dădu scurt din cap și îl conduse pe Kjell spre locul exhumării.

— Au găsit ceva? întrebă el, cu ochii scânteind de nerăbdare.

— Așa s-ar părea. Cred că am dat de Hans Olavsen, îi spuse femeia, privind fascinată cum specialiștii încercau să scoată cu grijă cadavrul.

— Deci până la urmă nu a plecat din Fjällbacka, zise Kjell, fără a-și putea lua privirea de la forfoteala din jurul mormântului.

— Nu, nu a plecat. Așadar, întrebarea e: cum a ajuns aici?

— Bănuiesc că Erik și Britta știau de asta.

— Da, și amândoi au fost uciși.

Erica scutură din cap, de parcă asta ar fi făcut ca totul să prindă contur.

— Se află aici de cel puțin șaizeci de ani. Așa că… de ce acum? De

ce a devenit brusc atât de important? se întrebă Kjell.

— N-ați aflat nimic de la tatăl dumneavoastră? zise Erica, privind spre el.

Bărbatul dădu din cap.

— Absolut nimic. Și nu știu dacă asta se datorează faptului că nu știe nimic sau faptului că nu vrea să îmi spună.

— Credeți că ar fi putut să…? întrebă ea, neîndrăznind să își termine fraza, însă Kjell înțelese apropoul.

— Tatăl meu e capabil de aproape orice. De asta sunt sigur.

— Ce discutați voi acolo? întrebă Patrik, venind în dreptul Ericăi.

— Discutăm despre posibilitatea ca tatăl meu să fi comis niște crime, zise liniștit Kjell.

Pe Patrik îl surprinse onestitatea bărbatului.

— Și ce concluzie ați tras? întrebă el. Noi am avut suspiciunile noastre, dar tatăl dumneavoastră deține un alibi pentru ziua în care a fost ucis Erik.

— N-am știut asta, răspunse Kjell. Dar sper că ați verificat și răsverificat informația, fiindcă un pușcăriaș recidivist precum tatăl meu nu întâmpină dificultăți în a-și fabrica un alibi mincinos.

Patrik își dădu seama că bărbatul avea dreptate și își puse în gând să-l întrebe pe Martin cât de amănunțit îi verificase alibiul lui Frans.

Torbjörn li se alătură, salutându-l pe Kjell printr-un semn cu capul.

— Văd că a patra putere în stat a primit autorizația de a lua parte la evenimente.

— Am un interes personal, zise Kjell.

Torbjörn ridică din umeri. Dacă poliția dorea să permită accesul unui jurnalist, atunci el nu avea de gând să se amestece. Era problema lor.

— Vom termina aici cam într-o oră, zise el. Și știu că Pedersen e pe poziție, pentru a trece la treabă.

— Da, am vorbit deja cu el, încuviință Patrik.

— În regulă, atunci. O să-l scoatem de aici, apoi vom vedea ce secrete ascunde flăcăul, zise el, după care se întoarse înapoi spre mormânt.

— Da, să vedem ce secrete are, șopti Erica, privind țintă spre groapă.

Patrik o cuprinse cu brațul pe după umeri.

Fjällbacka, 1945

Lunile de după moartea tatălui său fură tulburătoare și dureroase. Mama lui Elsy își văzuse în continuare de sarcinile zilnice și făcuse toate lucrurile care se cereau făcute, însă ceva lipsea. Era ca și cum Elof luase cu el o parte din Hilma, iar acum Elsy nu își mai recunoștea mama. Simțea că nu își pierduse doar tatăl, ci și mama. Singura consolare pe care o putea găsi stătea în nopțile petrecute alături de Hans. De îndată ce mama ei se ducea la culcare, fata se strecura la subsol, în odaia băiatului, târându-se spre îmbrățișarea lui. Știa că nu era bine ce făcea. Știa că puteau apărea consecințe pe care nu ar fi avut cum să le ocolească. Însă nu putea sta departe. De-a lungul ceasurilor pe care le petrecea întinsă lângă el, sub cuverturi, cuprinsă de brațul său, mângâiată cu blândețe pe păr de mâna lui – de-a lungul acelor binecuvântate ceasuri, lumea se reîntregea. Când se sărutau și erau cuprinși de acea patimă atât de cunoscută și totuși atât de surprinzătoare, fata nu putea înțelege de ce un asemenea lucru era greșit. Într-o lume pe care o mină o putea nărui atât de brusc și de violent, cum era oare posibil ca dragostea să fie ceva greșit?

Hans se dovedise o adevărată binecuvântare și în ceea ce privea chestiunile practice. Cheltuielile casei deveniseră o grijă imensă odată cu moartea tatălui ei; reușeau să se descurce doar fiindcă Hans începuse să lucreze ture suplimentare pe vas și le dădea lor fiecare bănuț câștigat.

Uneori se întreba dacă mama ei știa că se strecura noaptea la subsol pentru a-l vedea pe băiat, dar hotărâse să închidă ochii, fiindcă nu își putea permite să procedeze altfel.

Întinsă pe pat, lângă Hans, ascultând respirația ritmică a acestuia, Elsy își mângâie ușor pântecele. Cu o săptămână în urmă își dăduse seama că era însărcinată. În ciuda tuturor lucrurilor ce îi fuseseră inoculate despre dezonoare și consecințele acesteia, fata se simțise cuprinsă de o liniște puternică. La urma urmei, purta în pântece copilul lui Hans, persoana în care avea cea mai mare încredere pe lumea aceea. Nu îi spusese încă, dar în adâncul sufletului știa că nu ar fi reprezentat o problemă. Băiatul avea să se bucure la auzul veștii. Iar împreună aveau să se sprijine și să o scoată cumva la liman.

Închise ochii, lăsându-și mâna să se odihnească pe abdomen. Undeva, înăuntru, se afla o creatură micuță, rodul dragostei lor. A ei și a lui Hans. Cum să fi fost greșit un asemenea lucru?

Elsy adormi cu mâna pe pântece și cu un zâmbet șters pe buze.

Capitolul 21

O atmosferă tensionată se instalase în secția de poliție, ca urmare a evenimentelor din cimitir. Mellberg, firește, își asuma întregul merit pentru descoperirea făcută, însă nimeni nu îi prea dădea atenție. Până și Gösta, atunci când se alătură speculațiilor, avea o licărire în priviri. Deși încă nu știau cu exactitate cum se potrivea descoperirea din ziua precedentă în anchetele celor două crime, cu toții erau siguri de faptul că avusese loc o descoperire esențială.

— Întrebarea e de ce să te apuci să ucizi oameni din cauza unei crime petrecute în urmă cu șaizeci de ani? cugetă Paula. Adică… aproape că trebuie să presupunem că Britta și Erik au fost omorâți din cauza vreunei conexiuni cu „presupusa" ucidere a băiatului, spuse ea, făcând cu degetele semnul ghilimelelor. Dar de ce acum? Ce anume i-a trezit brusc interesul?

— Nu știu, replică Martin, care stătuse la biroul său, întrebându-se exact același lucru, atunci când Paula își făcuse apariția. Să sperăm că raportul legistului ne va da ceva concret de la care să pornim.

— Și dacă nu? zise Paula, rostind întocmai gândul pe care el se străduise să-l evite.

— Văzând și făcând, șopti Martin.

— Apropo, spuse Paula, nu azi trebuia să primim înapoi rezultatele de la profilurile ADN? Nu-s bune de nimic dacă nu avem cu ce să le comparăm.

— Ai dreptate, zise Martin, împingându-și scaunul. Hai să ne ocupăm chiar acum de asta.

— Care să fie primul? Axel ori Frans? Asupra lor trebuie să ne concentrăm, nu?

— Hai să-l luăm pe Frans, hotărî Martin, punându-și jacheta.

•

Odată încheiat sezonul estival, Grebbestad devenise la fel de pustiu precum Fjällbacka, iar atunci când trecură prin oraș cu mașina, cei doi nu văzură decât vreo câțiva localnici. Martin opri într-o parcare mică, din fața restaurantului Telegraph, apoi cei doi trecură strada, îndreptându-se către apartamentul lui Frans. Nu le răspunse nimeni atunci când sunară la ușă.

— La naiba, nu e acasă. Va trebui să venim din nou mai târziu, spuse Martin, întorcându-se din drum.

— Stai o clipă, zise Paula. Ușa e deschisă.

— Dar nu putem să…

Protestul lui Martin veni prea târziu. Colega sa deschisese deja ușa, după care intrase înăuntru.

— Bună ziua? o auzi Martin spunând, după care o urmă de-a lungul

coridorului.

Aruncară o privire în bucătărie și în sufragerie. Nici urmă de Frans. Liniște deplină.

— Hai să verificăm în dormitor, zise Paula.

Martin ezită.

— Of, haide, spuse ea.

Bărbatul o urmă, oftând. Dormitorul era de asemenea gol, cu patul făcut și fără urmă de Frans.

— Bună ziua? strigă din nou Paula, atunci când ajunseră în hol.

Nu primi răspuns. Își croiră drum spre ultima cameră din apartament.

Îl văzură imediat ce deschiseră ușa. Încăperea era de fapt un birou mic, iar Frans se prăbușise pe masa de scris, cu pistolul încă în gură și cu o gaură mare la ceafă. Martin simți cum se albește la față; preț de o clipă, se clătină pe picioare și fu nevoit să înghită în sec. Spre deosebire de el, Paula părea complet netulburată. Îi făcu semn lui Martin să se uite la Frans, cu toate că bărbatul ar fi preferat să nu o facă.

— Privește-i brațele, zise ea, calmă.

Înfruntându-și valurile de greață, Martin făcu tot posibilul să se concentreze asupra antebrațelor lui Frans. Tresări. Erau acoperite cu zgârieturi.

•

Nu le mai rămăsese decât să aștepte confirmarea echipei de legiști. Analizele amprentelor și ADN-ului aveau să dovedească, fără îndoială, că Frans o ucisese pe Britta. Și poate că specialiștii care îi periau apartamentul din Grebbestad aveau să găsească și o conexiune cu moartea lui Erik Frankel. Pe deasupra, mai era și raportul preliminar, cu privire la trupul descoperit în mormântul soldaților, din Fjällbacka; cu toții erau nerăbdători să afle ce informații noi ar fi putut ieși la iveală.

Martin fu acela care vorbi la telefon cu medicul legist. Ținând în mână raportul, merse apoi și bătu pe la ușile birourilor, convocându-și toți colegii la o ședință. După ce toată lumea luă loc, Martin se rezemă de masa din bucătărie, hotărând să stea în picioare, pentru ca toți să îl poată auzi.

— După cum v-am anunțat, tocmai am primit raportul preliminar de la Pedersen, le spuse Martin, ignorând bombănelile ursuze ale lui Mellberg, care voia să fi discutat el cu medicul legist. Cum nu avem deloc ADN sau o fișă dentară, pentru a face comparație, nu putem afirma în mod cert că persoana decedată este Hans Olavsen. Însă vârsta se potrivește. La fel și data dispariției, cu toate că e imposibil să știm cu siguranță, după atât de multă vreme.

— Așadar, cum a murit? întrebă Paula, bătând din picior,

nerăbdătoare să-și continue sarcinile.

Savurând clipa respectivă, care îl punea în centrul atenției, Martin făcu o scurtă pauză teatrală, înainte de a-i anunța:

— Pedersen spune că a suferit leziuni semnificative. Plăgi deschise, provocate de un obiect ascuțit, dar și contuzii cauzate de lovituri cu pumnii sau picioarele, sau amândouă. S-ar părea că Hans Olavsen a fost victima unui atac violent. Ucigașul trebuie să fi avut o criză de furie. Toate detaliile se găsesc în raportul preliminar al lui Pedersen.

Martin se aplecă pentru a așeza paginile pe masă.

— Așadar, cauza morții a fost…? întrebă Paula, bătând în continuare din picior.

— E greu de spus cu exactitate care din aceste leziuni i-a cauzat moartea. Conform spuselor lui Pedersen, au existat mai multe răni care s-ar fi putut dovedi fatale.

— Pun pariu că Ringholm a făcut-o. Și din cauza asta i-a omorât pe Erik și pe Britta, mormăi Gösta, dând glas ideii aflate în mintea celor mai mulți dintre colegi. Întotdeauna a fost un ticălos iute la mânie, adăugă el, scuturând sumbru din cap.

— E o teorie asupra căreia trebuie să mai lucrăm, zise Martin. Dar hai să nu tragem concluzii pripite. Într-adevăr, Frans avea zgârieturi pe mâini, tocmai ce ne-a zis Pedersen să căutăm, însă până nu primim rezultatele de laborator, nu vom ști cu siguranță dacă ADN-ul lui Frans se potrivește celui găsit sub unghiile Brittei sau dacă amprenta lui corespunde celei de pe nasturele pernei. Așa că până nu avem confirmarea aceasta, vom trage din greu, ca de obicei.

Lui Martin nu-i venea să creadă că fusese atât de calm și profesionist. Așa dădea mereu impresia Patrik, de câte ori trecea în revistă un caz. Martin nu se putu abține și îi aruncă o privire lui Mellberg, pentru a vedea dacă superiorul lui părea îmbufnat fiindcă subordonatul intervenise și își asumase rolul care de fapt îi aparținea lui, în calitate de șef al poliției. Însă, ca de obicei, Mellberg părea mulțumit să lase altcuiva munca de teren. Abia la rezolvarea cazului, bărbatul avea să își adune energia, pentru a culege toți laurii.

— Și-acum ce facem? întrebă Paula, făcându-i scurt cu ochiul, semn că se descurcase de minune.

Cu toate că laudele nu fuseseră exprimate în cuvinte, lui Martin îi crescu inima de mândrie. Timp îndelungat, el avusese statutul de novice al secției, așa că nu îi fusese ușor să se ridice și să își asume răspunderea. Însă concediul de paternitate al lui Patrik îi oferise, într-un final, șansa de a-și dovedi reala valoare.

— Să începem cu o revizuire a anchetei morții lui Erik Frankel, luând în considerare ultimele noutăți. Trebuie să vedem dacă e posibil să dăm de vreo conexiune cu Frans. Ai putea face tu asta, Paula?

Femeia încuviință, apoi Martin se întoarse către Gösta.

— Gösta, află tot ce poți în legătură cu Hans Olavsen. Verifică-i trecutul, vezi dacă poate cineva să ne ofere mai multe detalii cu privire la șederea lui în Fjällbacka, și așa mai departe. Discută cu Erica, soția lui Patrik. Ea pare să fi făcut numeroase cercetări în legătură cu subiectul respectiv, la fel și fiul lui Frans. Convinge-i să-ți împărtășească din informațiile găsite de ei. Din punctul ăsta de vedere, nu cred că Erica îți va ridica probleme, dar e posibil să fie nevoie de ceva presiuni asupra lui Kjell.

Gösta încuviință, însă afișă considerabil mai puțin entuziasm decât Paula. Nu avea să fie nici ușor, nici plăcut, să dezgroape informații din urmă cu șaizeci de ani.

— În regulă, mă ocup, oftă el, de parcă i-ar fi fost încredințate muncile lui Hercule.

— Annika, poți să ne anunți de îndată ce te sună legiștii?

— Sigur, zise ea, lăsând jos carnețelul în care luase notițe pe tot parcursul ședinței lui Martin.

— În regulă. Atunci, să-i dăm bice!

Îmbujorat de satisfacție, deoarece condusese primul său bilanț într-o anchetă, Martin îi privi ieșind de-a valma din cameră.

•

Patrik lăsă jos receptorul după ce termină conversația cu Martin și merse direct la etaj, pentru a sta de vorbă cu Erica.

— Îmi cer scuze că te deranjez, spuse el, bătând la ușă, însă cred că vrei să afli asta.

Se așeză în fotoliul din colț și îi povesti ce îi spusese Martin cu privire la Hans Olavsen – sau, mai bine spus, cu privire la trupul pe care îl considerau a fi al lui Hans Olavsen – și la rănile cumplite pe care le suferise.

— Mi-am imaginat că a fost omorât… Dar asta pare…, zise Erica, vizibil tulburată.

— Da, cineva chiar a avut un cont de reglat cu el, spuse Patrik.

Apoi, bărbatul realiză că o întrerupsese pe Erica dintr-o nouă lectură a jurnalelor mamei sale.

— Ai găsit vreun lucru interesant? întrebă el, arătând înspre caiete.

— Nu, nu prea, zise ea, frustrată. Se opresc cam atunci când a sosit Hans Olavsen în Fjällbacka, adică exact momentul în care lucrurile începeau să devină interesante.

— Și n-ai idee din ce motiv a încetat să mai țină un jurnal, din momentul respectiv? întrebă Patrik.

— Nu, și asta e problema: nu sunt sigură că ea chiar s-a oprit. Scrisul zilnic părea a fi o deprindere înrădăcinată, așa că de ce s-ar fi oprit brusc? Nu, eu cred că trebuie să mai existe și alte jurnale pe undeva, însă Dumnezeu știe unde… spuse ea, gânditoare, răsucindu-și o șuviță în jurul degetului, un obicei care, de-a lungul timpului,

ajunsese să-i fie cunoscut lui Patrik.

— Ei bine, ai scormonit prin tot podul, așa că nu pot fi acolo, zise el, gândind cu voce tare. Crezi că or fi în pivniță?

Erica se gândi câteva secunde, însă apoi scutură din cap.

— Nu, am luat la mână toată pivnița atunci când am făcut curățenie, înainte să te muți tu. Îmi vine greu să cred că ar fi pe-aici, prin casă, însă nici n-am idee unde altundeva ar putea fi.

— Ei bine, măcar primești un pic de ajutor în cercetările cu privire la Hans Olavsen. Kjell se ocupă de asta și am mare încredere în capacitatea lui de a scoate la iveală informații. Iar Martin a zis că va face și el investigații. L-a rugat pe Gösta să ia legătura cu tine.

— În regulă, nu mă deranjează să-mi împart informațiile cu poliția, zise Erica. Sper doar ca și Kjell să aibă aceeași atitudine.

— Nu m-aș baza pe asta, îi răspunse Patrik. În definitiv, omul e jurnalist și sunt sigur că privește întreaga chestiune ca pe un subiect de articol.

— Eu mă întreb totuși…, zise Erica, legănându-se cu scaunul. Mă întreb totuși de ce i-a dat Erik acele articole lui Kjell. Ce știa despre asasinarea lui Hans Olavsen și dorea să afle și Kjell? Și de ce nu i-a spus, pur și simplu? De ce-o fi fost atât de criptic și evaziv?

Patrik dădu din umeri.

— Probabil că nu vom ști niciodată. Conform spuselor lui Martin, colegii de la secție sunt de părere că totul se leagă de Frans. Cred că el l-a ucis pe Hans Olavsen, apoi pe Erik și pe Britta, pentru a-și acoperi urmele.

— Bine, presupun că există multe dovezi care indică asta, zise Erica. Și totuși, sunt multe lucruri…, spuse ea, lăsând propoziția neterminată. Sunt multe lucruri pe care tot nu le înțeleg. De exemplu, de ce acum? După șaizeci de ani? Hans a zăcut netulburat în mormânt timp de șaizeci de ani, de ce au ieșit acum la suprafață toate aceste lucruri?

Se ciupi de obraz, cugetând asupra întrebării.

— N-am idee, îi zise Patrik. Ar putea exista o sumedenie de răspunsuri. Probabil vom fi nevoiți să acceptăm că soluția acestor evenimente e ascunsă atât de adânc în trecut, încât nu vom avea niciodată o idee clară.

— Probabil că ai dreptate, spuse Erica, vizibil dezamăgită.

Se întinse după pachetul de bomboane de pe birou.

— Vrei o Dumlekola?

— Sigur, zise Patrik, servind una din pachet.

Împreună, molfăiră tăcuți bomboanele, cu gândul departe, la violentul sfârșit al lui Hans Olavsen.

— Deci tu crezi că a fost Frans? Ești sigur? Și e limpede că tot el i-a omorât și pe Britta și Frans? întrebă Erica într-un final, studiindu-i

expresia lui Patrik.

— Da, așa cred. În orice caz, nu există multe lucruri care să arate contrariul. Martin așteaptă luni raportul legiștilor și s-ar părea că acesta va dovedi măcar faptul că el a ucis-o pe Britta. Acum că ancheta a fost îndreptată asupra lui Frans, îmi imaginez că vor aduce dovezi care să îl lege și de moartea lui Erik. În ceea ce-l privește pe Hans… el a fost ucis cu atât de multă vreme în urmă, încât mă îndoiesc că vom avea vreodată o explicație completă. Singura chestie e că…, zise el, crispându-se.

— Ce? Îți pare ceva straniu? întrebă Erica.

— Nu tocmai straniu. Doar că Frans are un alibi pentru perioada în care bănuim noi că a fost ucis Erik. Însă e posibil ca amicii lui să mintă. Martin și ceilalți vor trebui să facă mai multe cercetări. Asta e singura mea rezervă.

— Și nu se pune la îndoială moartea lui Frans? Adică fără doar și poate a fost sinucidere?

— Așa s-ar părea. Era pistolul propriu, încă îl ținea în mână, iar țeava încă îi era în gură.

Erica făcu o grimasă, imaginându-și scena. Patrik continuă:

— Așadar, dacă primim confirmarea că amprentele sale erau pe pistol și că avea urme de pulbere pe mâna cu care ținea arma, atunci din toate privințele putem spune că ne confruntăm cu o sinucidere.

— Însă nu ați găsit un bilet de adio?

— Nu. Martin a zis că nu au găsit nimic de genul ăsta. Însă oamenii care se sinucid nu lasă mereu bilete de adio.

Se ridică în picioare și azvârli la coș ambalajul bomboanei.

— În regulă, ar trebui să te las să lucrezi în liniște, scumpa mea. Încearcă să avansezi un pic și cu cartea, altminteri editorul n-o să te mai slăbească.

Merse până la ea și o sărută pe buze.

— Da, știu, oftă Erica. Deja am făcut azi ceva progrese. Ce aveți în plan tu și Maia?

— A sunat Karin, zise Patrik, cu inima ușoară. Probabil că vom merge la plimbare de îndată ce se trezește Maia.

— Dar multe plimbări mai faci cu Karin, zise Erica, surprinzându-se chiar pe sine cu acel ton dezaprobator.

Patrik o privi uluit.

— Ești geloasă? Pe Karin? râse el, mergând spre ea, pentru a o săruta din nou. N-ai niciun motiv să fii geloasă.

Râse din nou, dar apoi deveni serios.

— Ascultă, dacă ai într-adevăr o problemă cu faptul că mă văd cu ea, te rog să îmi spui.

Erica scutură din cap.

— Nu, firește că nu. Mă prosteam și eu. Nu există mulți oameni cu

care să îți poți petrece vremea, cât timp ești în concediu de paternitate, așa că îți face bine să ai compania unui adult.

— Ești sigură? întrebă Patrik, studiind-o cu atenție.

— Da, sunt sigură, spuse Erica, făcându-i semn să fugă din cameră. Du-te acum. Cineva din familia asta trebuie să mai și lucreze.

Bărbatul râse, închizând ușa în urma lui. Ultimul lucru pe care îl văzu atunci când se uită pe furiș, printr-o crăpătură, fu cum soția lui se întinse după unul dintre jurnalele albastre.

Fjällbacka, 1945

Era de necrezut. Războiul ce păruse a nu se mai termina vreodată își aflase totuși sfârșitul. Stătea pe patul lui Hans, cu ziarul strâns în mâini, încercând să priceapă semnificația titlului de pe prima pagină, care trâmbița „PACE!”

Cu ochii năpădiți de lacrimi, Elsy își suflă nasul de șorțul pe care încă îl purta, după ce își ajutase mama la spălatul vaselor.

— Hans, nu-mi vine să cred, zise ea.

Băiatul o ținea pe după umeri și, drept răspuns, o strânse și mai tare. Stătea, la rându-i, cu privirea țintă asupra ziarului și, la fel ca Elsy, părea incapabil să înțeleagă ceea ce le era dat să vadă. Pentru o clipă, Elsy privi către ușă, temându-se să nu fie surprinși de cineva în clipele acelea, când amândoi încetaseră să mai fie cu ochii în patru și se întâlniseră acolo, pe timp de zi. Însă Hilma dăduse fuga la vecini, iar Elsy consideră că nu aveau să fie deranjați de cineva tocmai atunci. În plus, curând aveau să fie nevoiți să își facă publică relația. Rochiile fetei deveneau din ce în ce mai strâmte în jurul taliei, iar în dimineața respectivă, ea izbutise abia cu mari eforturi să își încheie toți nasturii. Însă totul avea să fie bine. Când îi dăduse vestea, în urmă cu câteva săptămâni, Hans reacționase exact așa cum anticipase ea. Ochii îi scânteiaseră, apoi o sărutase pe Elsy, ținându-i tandru mâna pe pântece. Din acel moment, el o asigurase că aveau să se descurce. În definitiv, era angajat și putea să o întrețină. Iar mama fetei îl plăcea. Firește că Elsy era tânără, însă puteau cere de la autorități permisiunea de a se căsători. Aveau să găsească o modalitate de a rezolva lucrurile.

În ciuda faptului că avea încredere în el și considera că îl știe bine, Elsy era neliniștită, însă vorbele băiatului reușiseră să o mai domolească. Hans dăduse dovadă de foarte mult calm. O încredințase că odrasla avea să fie cea mai iubită de pe lume și că ei doi se vor descurca. Era posibil să le apară dinainte câteva obstacole, pentru o vreme, însă dacă aveau să se sprijine reciproc, toate problemele s-ar fi rezolvat, iar atât familia ei, cât și Dumnezeu le-ar fi dat binecuvântarea.

Elsy își plecă ușor capul pe umărul băiatului. În clipele acelea, viața era frumoasă. Veștile despre pace o copleșiră precum căldura care topea mare parte din gheața ce se formase odată cu moartea tatălui fetei. Și-ar fi dorit ca el să fi fost acolo, pentru a trăi bucuria acelui moment. De-ar fi rezistat încă vreo câteva luni… Elsy își îndepărtă gândul. Dumnezeu hotăra, nu oamenii, și trebuia într-un fel să existe o rânduială, care să-i includă pe toți. Așa stăteau lucrurile, indiferent cât de cumplite păreau uneori. Ea avea încredere în Dumnezeu, și mai avea încredere și în Hans, iar acela era un dar care o făcea capabilă de a privi cu încredere spre viitor.

Însă lucrurile stăteau diferit pentru mama ei. În ultimele câteva luni, Elsy devenise din ce în ce mai îngrijorată pentru Hilma. De când Elof nu mai era, femeia păruse a se veșteji, a se retrage în sine, iar bucuria nu i se mai citea în priviri. Când auziseră veștile despre pace, fusese prima oară de la moartea tatălui său când Elsy întrezărise o frântură de zâmbet pe chipul mamei. După ce avea să își revină de pe urma șocului inițial, poate că pe mama lui Elsy avea să o facă fericită bebelușul pe care îl aștepta fata. Bineînțeles că se temea ca mamei să nu îi fie rușine cu ea, dar căzuse de acord, împreună cu Hans, să îi spună cât mai curând posibil, pentru ca apoi să înceapă toate pregătirile necesare venirii pe lume a copilașului.

Elsy închise ochii și zâmbi în vreme ce stătea acolo, cu capul sprijinit de umărul băiatului, inhalându-i cunoscuta mireasmă.

— Aș vrea să merg acasă și să-mi văd familia, acum că războiul s-a terminat, spuse el, mângâindu-i părul. Însă nu voi fi plecat decât vreo câteva zile, așa că nu trebuie să-ți faci griji. N-am de gând să fug de tine, spuse el, sărutând-o pe creștet.

— Foarte bine, răspunse Elsy, cu un zâmbet larg. Fiindcă te-aș hăitui până la capătul pământului dacă ai face așa ceva.

— Sunt sigur de asta, spuse el, râzând, după care deveni serios. Am doar câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, acum că mă pot întoarce în Norvegia.

— Pare serios, zise ea, ridicându-și capul de pe umărul lui și privindu-l neliniștită. Te temi să nu fi pățit ceva familia ta?

— Nu știu, ezită el. A trecut așa mult timp de când am vorbit cu ei ultima dată. Însă nu voi pleca fix acum. Poate într-o săptămână sau două, apoi mă voi întoarce cât ai clipi.

— Sună bine, zise fata, sprijinindu-și iar capul de umărul lui. Fiindcă nu vreau să fim niciodată despărțiți.

— Și nici nu vom fi, zise el, sărutându-i din nou părul. Nu vom fi.

Hans închise ochii și o trase pe fată mai aproape. Între ei stătea deschis ziarul, cu prima pagină acoperită de cuvântul „PACE”.

Capitolul 22

Era tare straniu. Kjell abia realizase, în urmă cu o săptămână, faptul că tatăl său nu era nemuritor. După care, într-o zi de joi, poliția îi sunase la ușă, dându-i vestea morții lui. Îl surprinsese intensitatea sentimentelor sale. Îl surprinsese faptul că, preț de o clipă, inima îi stătuse în loc și că, atunci când întindea brațul, se putea imagina ținându-și de mână tatăl – o mână mică, pe care o proteja una mai mare, care apoi îi dădea încet drumul, îndepărtându-se. În clipa aceea, Kjell realiză că, în tot acel timp, existase ceva mai puternic decât ura, și anume, speranța. Numai aceasta reușise să supraviețuiască, numai aceasta putuse coexista, fără a fi sufocată de ura mistuitoare pe care o simțise față de tatăl său. Orice fărâmă de dragoste dintre ei pierise cu mult timp în urmă. Dar speranța i se pitise într-un colț al inimii, ascunzându-se până și de el.

Stând acolo, pe coridor, după ce le închisese ușa polițiștilor, Kjell își simți năruindu-se și ultima fărâmă de speranță, iar în clipa aceea, o durere cumplită îi întunecă totul în fața ochilor. Fiindcă undeva, în adâncul sufletului, acel băiețel tânjise după tatăl său. Și sperase că totuși mai exista o cale în jurul zidurilor pe care și le ridicaseră amândoi. Însă acea cale dispăruse. Zidurile aveau să rămână, ba chiar aveau să se prăbușească într-un final, însă fără nicio șansă de împăcare.

De-a lungul întregului sfârșit de săptămână, se străduise a conștientiza că tatăl său nu se mai afla printre ei. Mort, fiindcă așa alesese. Și, cu toate că își imaginase dintotdeauna că Frans și-ar fi putut afla sfârșitul în felul acela, lui Kjell tot îi venea greu să se împace cu gândul.

Duminică, bărbatul le făcuse o vizită Carinei și lui Per. Le dăduse telefon joi, pentru a le comunica vestea, dar nu avusese puterea de a se întâlni cu ei decât atunci când propriile gânduri și amintiri se domoliseră. Simțise imediat ceva diferit la atmosfera din casă, dar inițial nu reușise să-și dea seama despre ce era vorba. Apoi exclamase, uimit: „Ești trează!”, asta fără a se referi doar la clipele respective sau la o perioadă scurtă – fiindcă situații de genul acela se mai întâmplaseră în trecut, deși nu foarte des. Instinctiv, înțelesese că era vorba de ceva mai amplu; în ochii Carinei se putea întrezări un sentiment de calm și hotărâre, ce înlocuise privirea rănită pe care i-o provocase despărțirea de Kjell. Și Per se schimbase. Stătuseră de vorbă despre ce avea să se întâmple după verdictul pentru agresarea colegului de școală, iar Kjell rămăsese uimit de atitudinea și gândurile lui Per cu privire la situație și la modul în care avea să se ocupe de ea. După retragerea băiatului în camera sa, Kjell își luase inima în dinți,

întrebând-o pe Carina ce anume se schimbase. Cu uluire crescândă, ascultase povestea intervenției tatălui său. Într-un fel, Frans avusese sorți de izbândă în ceva ce Kjell eșuase, în ciuda încercărilor sale, întinse pe durata a zece ani.

Acel fapt înrăutățise totul. Îi confirmase că orice fărâmă de speranță care-i mai rămăsese avea să piară zadarnic, în adâncul sufletului său. În definitiv, Frans nu mai era printre ei – ce rost avea speranța, în clipele acelea?

Kjell merse până la fereastra biroului și privi afară. Într-un scurt moment de meditație, își îngădui să-și analizeze propria viață și propriul suflet, cu același ochi critic cu care îl scrutase pe tatăl său. Iar ceea ce văzu îl înfioră. Bineînțeles, faptul că își trădase familia nu fusese la fel de grav și de neiertat, din punctul de vedere al societății, însă oare asta îl făcea acceptabil? Puțin probabil. Îi abandonase pe Carina și Per. În plus, o trădase și pe Bea. De fapt, o trădase chiar înainte ca relația lor să fi început. Nu o iubise niciodată. Iubise doar ceea ce simbolizase ea într-un moment de slăbiciune, în care el avusese nevoie de asemenea lucruri. Dacă era să spună lucrurilor pe nume, nici măcar nu îi fusese dragă. Nimic nu se comparase cu dragostea simțită față de Carina, atunci când o văzuse pentru prima oară, în rochia ei galbenă și cu panglica de aceeași culoare, în păr.

De asemenea, îi trădase pe Magda și Loke. Din cauza rușinii de a-și fi abandonat primul copil, își clădise nenumărate bariere lăuntrice, așa că de atunci, nu mai simțise niciodată acea dragoste sinceră, adâncă și desăvârșită pe care i-o purtase lui Per, din clipa în care îl văzuse în brațele Carinei. Îi privase pe Bea și pe copiii lor de dragostea aceea, și știa că nu avea să o mai regăsească vreodată. Era trădarea cu care avea să fie nevoit să trăiască. Iar ei, la fel.

Mâna lui Kjell începu să tremure atunci când ridică spre buze ceașca de cafea. Bărbatul făcu o grimasă când realiză că lichidul se răcise cât timp el fusese cufundat în gânduri, însă deja luase o dușcă bună, pe care se forță să o înghită.

Auzi o voce la ușă.

— Aveți niște scrisori.

Kjell se întoarse și dădu istovit din cap.

— Mulțumesc.

Se întinse după teancul de scrisori ce fusese pus deoparte pentru el și îl frunzări, neatent. Câteva reclame, niște facturi. Și o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul de pe plic. Tremurând incontrolabil, se afundă înapoi în scaun, așezând scrisoarea în fața sa, pe birou. Vreme îndelungată, stătu așa, privind spre plic, cu ochii pierduți. Privindu-și numele și adresa ziarului, într-o caligrafie cu înfloriturи, de modă veche. Minutele se scurseră, iar el amâna să deschidă plicul. Era ca și cum semnalele minții s-ar fi amestecat pe parcurs, reușind, în schimb,

să producă o paralizie completă. Într-un final, acestea răzbătură, făcându-l să deschidă foarte încet scrisoarea. Avea trei pagini, toate scrise de mână, și fu nevoie de câteva propoziții pentru a descifra cuvintele. Dar izbuti.

Când termină de citit, o așeză înapoi pe birou. Și, pentru ultima dată, Kjell simți căldura mâinii tatălui său. Apoi își luă degrabă haina și cheile de la mașină, strecurându-și cu grijă scrisoarea în buzunar.

Nu îi mai rămăsese decât un singur lucru de făcut.

Germania, 1945

Fură luați din lagărul de concentrare Neuengamme. Se zvonea că autobuzele albe duseseră de acolo mulți alți prizonieri, inclusiv polonezi, înainte de a putea face loc captivilor nordici. Se mai zvonea și că asta îi costase viața pe câțiva oameni. Prizonierii de alte naționalități fuseseră într-o stare mult mai rea decât cei scandinavi care, prin felurite mijloace, primiseră pachete cu mâncare, izbutind astfel să supraviețuiască în lagăre, în condiții oarecum mai bune. Se spunea că mulți nu făcuseră față călătoriei, în vreme ce alții îndураseră chinuri cumplite. Însă chiar dacă zvonurile erau adevărate, nimeni nu îndrăznea să se gândească la asemenea lucruri în clipele acelea. Nu și atunci când libertatea devenise, brusc, tangibilă. Bernadotte negociase cu Germania și obținuse permisiunea de a-i aduce acasă pe prizonierii nordici și, în momentele respective, aceștia deja se aflau pe drum.

Cu picioarele tremurânde, Axel se urcă în autobuzul alb. Avea să fie cea de-a doua călătorie din decursul câtorva luni, și ororile ultimei – cea din Sachsenhausen spre Neuengamme – încă îl țineau treaz noaptea. Stătea întins în patul său de campanie, retrăind infernul de a fi încuiat într-un vagon de marfă, ascultând cum bombele cădeau de jur-împrejurul lor, uneori explodând așa de aproape, încât puteau auzi o ploaie de schije pe acoperișul de deasupra lor. Însă, ca prin minune, nicio bombă nu îi atinsese. Din cine știe ce motiv, Axel supraviețuise până și acelor întâmplări. Iar atunci când aproape că își pierduse dorința de a mai trăi, îi ajunse la ureche vestea că în sfârșit aveau să plece acasă.

A fost unul dintre puținii prizonieri capabili încă de a-și croi drum, fără ajutor. Unii se aflau într-o stare atât de cumplită, încât au trebuit să fie cărați la bord. Se instală cu grijă pe podea, trăgându-și picioarele și odihnindu-și cu indiferență capul pe genunchi. Nu îi venea să creadă. Se ducea acasă. La mama și tatăl lui. Și la Erik. Mergea în Fjällbacka. Își imagină totul foarte clar, cu ochii minții. Toate acele lucruri la care, vreme îndelungată, nu își îngăduise să viseze. Însă odată ce realiză că erau tangibile, el se lăsă, într-un final, copleșit de gânduri și amintiri. În același timp, Axel își dădu seama că viața nu avea să mai fie nicicând la fel. El nu avea să mai fie nicicând la fel. Văzuse și trăise lucruri ce îl schimbaseră pentru totdeauna.

Detesta modul în care se transformase. Detesta ceea ce fusese obligat să facă și lucrurile la care fusese nevoit să asiste. Situația nu avea să se încheie odată cu îmbarcarea în acel autobuz. Drumul era lung și pe parcursul lui găsiră o țară distrusă și orășele reduse la niște maldăre de moloz, ce ardeau mocnit. Doi prizonieri muriseră, unul dintre ei vecin cu Axel, pe al cărui umăr acesta se rezemase pentru scurte perioade, atunci

când reușise să adoarmă. Într-o dimineață, Axel își schimbase poziția de-ndată ce se trezise din somn, iar bărbatul de lângă el se prăvălise, cu trupu-i țeapăn și rece, de parcă ar fi murit de ceva vreme. Axel nu făcuse decât să îl împingă la o parte, chemând apoi unul dintre oamenii responsabili de transport. După care se ghemuise înapoi la locul lui. Nu era decât un alt deces. Asistase la atât de multe.

Se surprinse ridicând neîncetat mâna pentru a-și atinge urechea. Câteodată aceasta îi era cuprinsă de un vâjâit puternic, însă de cele mai multe ori domnea în ea o tăcere deșartă. Retrăise scena de nenumărate ori. Bineînțeles că de atunci el îndurase lucruri mult mai cumplite, dar acea imagine, cu patul puștii gardianului apropiindu-se de el, reprezentase trădarea absolută. În ciuda faptului că se aflau în tabere diferite, cei doi stabiliseră o legătură ce-i oferise lui Axel un sentiment de respect și siguranță. Însă atunci când îl văzuse pe băiat ridicând patul puștii și când simțise izbitura în ureche, toate iluziile sale cu privire la bunătatea înnăscută a ființelor umane se năruiseră.

Stând în acel autobuz, înconjurat de alții care pătimiseră la fel ca și el, mulți dintre ei atât de bolnavi și traumatizați, încât nu aveau să supraviețuiască, Axel își promise solemn: nu avea să-și găsească odihna până când responsabilii nu vor fi dați pe mâna justiției. Țelul său avea să fie ca vinovații să nu scape nepedepsiți.

Axel ridică iar mâna spre ureche și încercă să-și imagineze căminul pe care îl părăsise. Curând, foarte curând, avea să fie acolo.

Capitolul 23

Paula își ronțăi creionul, citind documentele, unul după celălalt. În fața ei, pe birou, trona un teanc de hârtii reprezentând tot ce avea la dispoziție în legătură cu uciderea lui Erik Frankel – material pe care îl revizuia, în speranța de a găsi vreun detaliu mărunt pe care să îl și trecut în prealabil cu vederea. Realizând cât de nebunească era încercarea de a ajusta dovezile pentru ca ele să se potrivească teoriei, femeia lăsă la o parte suspiciunea că Frans Ringholm îl ucisese pe Erik și se concentră asupra găsirii altor elemente care să ridice întrebări. Fără sorți de izbândă, până la momentul respectiv. Însă mai avea o cantitate considerabilă de materiale ce trebuiau examinate.

Îi era foarte greu să se concentreze. Sorocul Johannei se apropia cu pași repezi. Gândindu-se la ce avea să urmeze, Paula simți un amestec de fericire și teamă. Un copil – cineva de care avea să fie responsabilă. Dacă ar fi stat de vorbă cu Martin, acesta i-ar fi înțeles negreșit fiecare dintre gândurile ce-i zburau prin minte, însă Paula își păstră grijile pentru sine. În cazul ei, neliniștea mai avea o cauză: să fi făcut oare ea și Johanna alegerea corectă în clipa în care își urmaseră visul de a avea un bebeluș? Avea oare să se dovedească a fi o hotărâre egoistă, ceva al cărui preț avea să fie plătit de către copil? Să fi rămas oare în Stockholm, pentru a-și crește odrasla acolo? Într-un loc precum Fjällbacka, mica lor familie avea mult mai multe șanse de a sări în ochi. Cu toate acestea însă, ceva îi spunea Paulei că luaseră decizia corectă. Toată lumea fusese prietenoasă, iar până atunci ea nu întâlnise pe nimeni care să le fi privit cu suspiciune. Firește că situația s-ar fi putut schimba odată cu apariția bebelușului. Cine-ar fi putut să știe?

Oftând, ea se întinse după următorul document din teanc: analiza criminalistică a armei cu care s-a comis omorul. Bustul din piatră stătuse mulți ani pe pervaz, însă odată produsă crima, el a fost găsit sub birou, pătat de sânge. Criminaliștii au căutat amprente și substanțe străine, dar nu au dat decât de sânge, păr și fragmente de creier ale lui Erik. Femeia azvârli raportul cât colo și ridică fotografiile de la locul crimei. Era impresionată de faptul că soția lui Patrik observase notița din carnet: *Ignoto militi*… „Soldatul necunoscut”. Paula nu o băgase de seamă și se vedea nevoită să recunoască faptul că, și dacă ar fi remarcat-o, probabil nu s-ar fi gândit să verifice înțelesul vorbelor. Erica nu numai că descoperise acele cuvinte, ci și făcuse legătura dintre ele și alte indicii ori posibilități care îi îndrumaseră spre găsirea lui Hans Olavsen.

Paula lăsă jos fotografia și deschise carnetul de notițe. Cu toate că restrânseseră perioada la câteva zile, tot nu izbutiseră să determine cu

exactitate data morții lui Erik Frankel. Paula se întrebă dacă nu cumva ar fi reușit să descifreze mai multe pe baza datelor avute. Începu să schițeze cronologia evenimentelor, pornind de la vizita Ericăi acasă la Erik Frankel, continuând cu despărțirea lui Erik de Viola, petrecută sub influența alcoolului, urmată apoi de călătoria lui Axel la Paris și, în cele din urmă, de încercările menajerei de a pătrunde în casă. Examină cu grijă documentele, pentru a găsi orice fel de informație cu privire la deplasările din perioada respectivă ale lui Frans, însă nu dădu decât de mărturiile acoliților să-i din Prietenii Suediei, care jurau într-un glas că bărbatul fusese în Danemarca, în zilele cu pricina. La naiba! Trebuia să-l fi strâns cu ușa atunci când încă mai avusese șansa de-a o face. Ținând însă seama de cazierul său, fără îndoială că bărbatul și-ar fi luat măsurile de siguranță pentru a se înarma cu documente care să-i susțină alibiul. Însă chiar și-așa, ce anume spusese Martin în timpul revizuirii anchetei? Nu existau alibiuri perfecte…

Paula se ridică, tresărind. O idee îi trecu fulgerător prin minte, făcând-o să realizeze imediat că descoperise o pistă. Exista ceva ce rămăsese neverificat.

•

— Patrik? Bună, eu sunt, Karin. Crezi că ai putea să treci pe la mine, să mă ajuți cu ceva? Leif a plecat în dimineața asta, iar acum a început să țâșnească apă dintr-o țeavă de la subsol.

— Ei bine, eu nu prea sunt mare expert, ezită Patrik. Dar aș putea să arunc o privire, să văd dacă o pot repara, fără să mai fie nevoie de-un instalator.

— Grozav, spuse ea, parcă răsuflând ușurată. Adu-o și pe Maia dacă vrei. Poate să se joace cu Ludde.

— Așa voi face. Erica lucrează, așa că nu vreau să o deranjez, dacă e posibil.

Cincisprezece minute mai târziu, în vreme ce intră cu mașina pe aleea casei din Sumpan a lui Karin și Leif, el se văzu nevoit să recunoască faptul că îi părea ușor straniu să se afle în fața căminului în care fosta lui nevastă locuia alături de acel bărbat. Nu era ușor să uite momentul în care îi prinsese în flagrant pe soția sa și pe amantul acesteia.

Cu Ludde în brațe, Karin deschise ușa chiar înainte ca Patrik să sune.

— Intră, zise ea, făcându-i loc.

— A sosit echipa de salvare, o tachină Patrik, așezând-o jos pe Maia.

Fetiței i se alătură imediat Ludde, care o prinse de mână și o trase de-a lungul holului, către o încăpere ce părea a fi camera lui.

— E acolo, jos.

Karin deschise o ușă care dădea înspre pivniță.

— Vor fi în regulă? întrebă agitat Patrik, aruncând o privire spre

camera lui Ludde.

— Nicio problemă, vor fi ocupați timp de câteva minute, zise Karin, făcându-i semn lui Patrik să o urmeze la subsol.

Ajunși la baza scărilor, ea arătă îngrijorată spre o țeavă de pe tavan. Patrik merse pentru a o inspecta, după care o liniști pe femeie.

— Hmm… Cred că e o exagerare să spunem că apa țâșnește. Pare mai degrabă a fi condens.

Arătă spre câțiva stropi răzleți de pe țeavă.

— A, ce bine, m-am îngrijorat teribil când am văzut că era udă, zise Karin. Frumos din partea ta că ai trecut pe aici. Te pot servi cu niște cafea, în semn de mulțumire, sau trebuie să te întorci acasă?

— Sigur, n-avem niciun program. Mi-ar plăcea un strop de cafea.

La scurt timp, cei doi se aflau în bucătărie, mâncând biscuiții așezați de Karin pe masă.

— Doar nu te așteptai la biscuiți făcuți în casă, nu? întrebă ea, zâmbindu-i lui Patrik.

Bărbatul se întinse după un biscuit cu ovăz și dădu, râzând, din cap.

— Nu, prăjiturile n-au fost niciodată punctul tău forte. Lucru valabil pentru gătit, în general, dacă e să fiu sincer.

— Vai, cum poți spune asta? zise Karin, părând jignită. N-are cum să fi fost așa rău. Pe vremuri îți plăcea rulada mea cu carne.

Patrik zâmbi mânzește și scutură din mână, în semn de „așa și-așa”.

— Doar spuneam asta pentru că erai atât de mândră de creația ta. Însă mereu m-am întrebat dacă să nu vând rețeta forțelor armate, ca să-ți poată folosi rulada drept carne de tun.

— Ai grijă! Acum deja mergi prea departe! spuse Karin, izbucnind apoi în râs. Însă ai dreptate, gătitul nu prea e punctul meu forte. Lucru pe care Leif iubește să îl sublinieze. Bineînțeles, el nu prea pare să creadă că sunt bună la ceva.

Vocea începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. Din impuls, Patrik îi atinse mâna.

— Așa de rău stau lucrurile?

Femeia dădu afirmativ din cap, ștergându-și lacrimile cu un șervețel.

— Am căzut de acord să ne separăm. Ne-am certat îngrozitor și am realizat că lucrurile pur și simplu nu mai merg între noi. Drept urmare, și-a făcut bagajele și nu se mai întoarce acasă.

— Îmi pare foarte rău, zise el, rămânând în continuare cu mâna peste a ei.

— Știi care e partea cea mai dureroasă? întrebă ea. Nu prea îmi lipsește. Totul a fost o greșeală de proporții.

Vocea îi tremură din nou, iar Patrik începu să se simtă stânjenit de direcția în care o apucase respectiva conversație.

— Lucrurile stăteau atât de bine între noi doi. Nu-i așa? De n-aș fi

fost eu atât de proastă.

Îl apucă strâns de mână pe Patrik. În clipele acelea, el nu își mai putea retrage brațul, deși era conștient că ar fi trebuit să o facă.

— Știu că tu ai mers mai departe. Știu că o ai pe Erica. Însă a fost ceva special între noi doi. Nu-i așa? Nu există cumva șansa… șansa ca noi doi să…

Nu fu în stare să își termine propoziția, ci doar îl strânse mai tare de mână, implorându-l. Patrik înghiți în sec, dar apoi spuse, calm:

— O iubesc pe Erica. Ăsta e primul lucru pe care trebuie să îl știi. Și în al doilea rând, imaginea pe care o ai tu cu privire la mariajul nostru nu e decât o fantezie, ceva născocit de tine fiindcă tu și Leif nu vă înțelegeți. Noi doi am avut o relație bună, însă nu era cu nimic specială. De-aia s-a și ajuns unde s-a ajuns. Era o chestiune de timp, zise el, privind-o drept în ochi. Iar tu știi asta, dacă stai să te gândești un pic. Am rămas căsătoriți mai mult fiindcă era convenabil, nu fiindcă ne iubeam. Așa că, într-un fel, tu ne-ai făcut un serviciu amândurora, cu toate că îmi doresc să nu se fi terminat în modul acela. Dar în momentul ăsta nu faci decât să te amăgești. Înțelegi?

Karin începu din nou să plângă, cu precădere fiindcă se simțea extrem de umilită. Patrik înțelese și se apropie de scaunul ei, luând-o în brațe și rezemându-i capul de umărul lui, în vreme ce îi netezi părul.

— Șșttt… zise el. Haide… lucrurile se vor rezolva…

— Cum poți fi atât de… Când eu m-am… m-am făcut… de râs? se bâlbâi Karin.

Patrik continuă să îi mângâie calm părul.

— N-ai de ce să te rușinezi, spuse el. Ești supărată și nu gândești prea logic în clipele astea. Dar tu știi că am dreptate.

Ridică șervețelul și îi șterse lacrimile de pe obrajii înroșiți.

— Vrei să plec sau ne terminăm cafeaua? întrebă el.

Femeia ezită pentru o clipă, însă apoi rosti:

— Dacă putem trece cu vederea faptul că tocmai m-am aruncat în brațele tale, atunci eu aș vrea să mai zăbovești pe aici.

— În regulă, zise Patrik, mutându-se înapoi pe scaunul din fața ei. Am memoria unui caras, așa că în zece secunde nu-mi voi aminti decât acei gustoși biscuiți din comerț.

Îi făcu semn cu ochiul și se întinse după alt biscuit cu ovăz.

— Ce scrie acum Erica? întrebă Karin, foarte dornică de-a schimba subiectul.

— Ar trebui să lucreze la o carte nouă, doar că a fost absorbită de niște cercetări cu privire la trecutul mamei sale, răspunse Patrik, de asemenea recunoscător pentru faptul că vorbeau despre altceva.

— Cum de-a căpătat interes față de subiectul respectiv? întrebă Karin, cu o sinceră curiozitate.

Patrik îi povesti despre lucrurile găsite în cufărul din pod și despre cum Erica aflase legături cu acele crime despre care tot pomenea întreg orașul.

— Cel mai mult o frustrează faptul că mama ei a păstrat un jurnal timp de ani buni, însă caietele pe care le-a găsit ea țin doar până în 1944. Ori Elsy a decis să nu mai scrie, ori există o grămadă de caiete albastre pitite pe undeva, însă nu la noi în casă, explică Patrik.

Karin tresări.

— Cum ziceai că arată jurnalele respective?

Patrik se încruntă și o privi mirat.

— Caiete subțiri, de culoare albastră, seamănă un pic cu cele de exerciții, folosite în școli. De ce?

— Deoarece, în cazul ăsta, cred că știu unde sunt, îi răspunse Karin.

•

— Ai un musafir, zise Annika, al cărei cap se ivi de după ușa de la biroul lui Martin.

— Serios? Cine e? o chestionă bărbatul, dar întrebarea își primi numaidecât răspuns, atunci când Kjell Ringholm apăru în cadrul ușii.

— Nu mă aflu aici în calitate de jurnalist, spuse el imediat, ridicând brațele atunci când observă că Martin era pe cale de a obiecta. Mă aflu aici ca fiu al lui Frans Ringholm, zise el, așezându-se greoi pe scaunul destinat vizitatorilor.

— Îmi pare foarte rău…, spuse Martin, neștiind prea bine cum să continue – toată lumea era conștientă de relațiile în care se aflau cei doi Ringholm.

Kjell făcu semn pentru a-i risipi stinghereala și întinse mâna spre buzunarul hainei.

— Am primit ceva prin poștă azi.

Tonul vocii îi era complet searbăd, însă mâna îi tremură atunci când azvârli scrisoarea pe biroul lui Martin. Acesta o ridică și o deschise, după ce Kjell îi făcu aprobator semn cu capul. Citi în liniște cele trei pagini, însă ridică din sprâncene de câteva ori.

— Așadar, tatăl dumneavoastră își asumă vina nu numai pentru uciderea Brittei Johansson, ci și pentru morțile lui Hans Olavsen și Erik Frankel, zise Martin.

— Da, așa scrie, îi răspunse Kjell, cu privirea plecată, însă bănuiesc că asta v-ați închipuit și dumneavoastră, așa că nu vă va lua prin surprindere.

— Aș minți dacă aș nega asta, zise Martin, dând din cap. Însă uciderea Brittei este singura pentru care avem dovezi concrete împotriva lui.

— Atunci asta ar trebui să vă fie de ajutor, spuse Kjell, arătând cu degetul scrisoarea.

— Și sunteți sigur că…?

— Că e scrisul tatii? Da, îi răspunse Kjell. Sunt destul de sigur. A fost scrisă de tatăl meu. Și nu mă miră foarte mult, adăugă el, cu amărăciune în glas. Însă aș fi crezut că…, zise el, scuturând din cap.

Martin citi din nou scrisoarea.

— De fapt, el nu mărturisește decât uciderea Brittei. Restul e ușor vag: *Eu sunt de vină pentru moartea lui Erik, dar și a bărbatului pe care l-ați găsit într-un mormânt ce nu trebuia să fie al lui.*

Kjell ridică din umeri.

— Nu sesizez diferența. Era doar pompos, frazând lucrurile în mod diferit. Nu mă îndoiesc că tatăl meu a…

Nu își termină fraza, ci doar oftă adânc, încercând parcă să-și țină sub control toate sentimentele. Martin se întoarse la scrisoare, citind-o cu voce tare:

Credeam că voi putea face față situației, așa cum se întâmpla de obicei, credeam că o singură faptă violentă avea să rezolve totul, să păstreze totul secret. Însă chiar și-atunci când îi ridicam perna de pe chip, realizam că asta nu avea să clarifice nimic. Și am înțeles că nu îmi mai rămânea decât o singură opțiune. Sosisem la capăt de drum. Trecutul mă ajunsese, într-un final, din urmă.

Martin îl privi pe Kjell.

— Știți la ce se referă? Ce anume dorea să păstreze secret? Ce voia să spună prin faptul că trecutul îl ajunsese din urmă?

Kjell scutură din cap.

— N-am idee.

— Va trebui să păstrez astea pentru moment, zise Martin, fluturând în aer paginile scrise de mână.

— Desigur, răspunse Kjell, istovit. Păstrați-le. Altminteri, eu le-aș fi pus pe foc.

— Apropo, l-am rugat pe colegul meu, Gösta, să stea un pic de vorbă cu dumneavoastră, atunci când v-ar fi convenit. Însă poate reușim, mai degrabă, să discutăm noi doi?

Martin băgă cu grijă scrisoarea într-o husă de plastic și o așeză alături.

— În legătură cu ce anume? întrebă Kjell.

— Hans Olavsen. Am înțeles că dumneavoastră ați făcut niște cercetări…

— Ce legătură are asta cu situația curentă? Tatăl meu a mărturisit crima.

— Da, asta e una din interpretări. Însă totuși mai există întrebări legate de moartea lui Olavsen, pe care am dori să le clarificăm. Așa că dacă aveți informații cu care ați dori să contribuiți… absolut orice… gesticulă Martin, după care se lăsă pe spate.

— Ați stat de vorbă cu Erica Falck? întrebă Kjell.

Martin scutură din cap.

— Încă nu, dar o vom face. Având în vedere că tot sunteți aici…

— Ei bine, eu nu prea am multe să vă spun.

Kjell îi povesti cum îl contactase pe Eskil Halvorsen, expertul în mișcarea norvegiană de rezistență. Încă nu primise vești de la acesta în legătură cu Hans Olavsen și exista posibilitatea ca bărbatul să nu aibă deloc informații.

— Nu ați dori să-l sunați acum, pentru a verifica dacă nu a făcut vreo descoperire? întrebă Martin, arătând spre telefonul de pe birou.

Kjell ridică din umeri și scoase din buzunar o agendă telefonică uzată. O răsfoi până când ajunse la pagina pe care se aflau numele și numărul lui Eskil Halvorsen.

— Cred că e o pierdere de timp, însă dacă insistați…

Kjell trase telefonul mai aproape și formă numărul din agenda telefonică. Trecu o vreme până când norvegianul ridică, într-un final, receptorul.

— Alo, aici Kjell Ringholm. Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, însă mă întrebam dacă… Așa deci, ați primit fotografia. Bun. Ați apucat să…

Kjell dădu din cap. În timp ce ascultă, expresia îi deveni din ce în ce mai agitată, făcându-l pe Martin să stea și mai drept în scaun, nerăbdător să afle ce spunea bărbatul de la capătul celălalt al firului.

— Și e din fotografia pe care ați…? Însă numele e greșit? Și de fapt este…?

Kjell pocni din degete pentru a-l anunța pe Martin că avea nevoie de hârtie și pix. Martin întinse mâna către suportul pentru pixuri, reușind să-l dărâme și să-i împrăștie tot conținutul, însă Kjell ridică unul dintre pixuri, înșfăcă un raport de pe biroul lui Martin și începu să noteze cu înfrigurare pe spatele acestuia.

— Așadar, nu a fost… Da, realizez că e extrem de interesant. Și pentru noi, credeți-mă.

Martin murea de curiozitate. Cu greu se abținea să nu înhațe telefonul.

— În regulă, mii de mulțumiri. Asta pune lucrurile într-o lumină cu totul nouă. Da. Sigur. Mulțumesc. Mulțumesc.

În cele din urmă, Kjell lăsă jos receptorul și îi zâmbi lui Martin.

— Știu cine e! Fir-aș al naibii, știu cine e!

•

— Erica!

Erica auzi trântindu-se ușa de la intrare și se întrebă de ce Patrik striga în halul acela.

— Ce s-a întâmplat? E urgent?

Ieși pe hol și privi în jos, către el.

— Coboară aici – am ceva să-ți spun.

Îi făcu nerăbdător semn să vină, iar femeia i se supuse.

— Să luăm loc, zise el, intrând în sufragerie.

— Acum chiar că m-ai făcut curioasă, îi spuse ea atunci când se așezară împreună pe canapea. Ei bine, zi-mi!

Patrik inspiră adânc.

— În regulă. Ții minte cum aveai tu senzația că mai existau și alte jurnale, pe undeva?

— Da-aa, zise Erica, emoționându-se.

— Ei bine, tocmai ce-am dat o fugă până la Karin.

— Serios? întrebă Erica, surprinsă.

Patrik dădu din mâini, pentru a-i alunga neliniștea.

— Lasă asta. Fii atentă – s-a întâmplat să-i pomenesc lui Karin despre jurnale. Iar ea crede că știe unde mai sunt și altele!

Erica îl privi, uluită.

— Cum ar putea să știe ea așa ceva?

Patrik îi explică, iar femeia se lumină la chip.

— Vai, desigur. Însă de ce n-o fi spus nimic?

— N-am idee. Va trebui să mergi până acolo și să o întrebi chiar tu, răspunse Patrik.

Nici nu-și termină bine vorbele, că ea se și ridică în picioare, îndreptându-se către ușa principală.

— Venim și noi, spuse Patrik, ridicând-o pe Maia de pe podea.

— Bine, dar grăbiți-vă, strigă Erica, aflată deja în drum spre ieșire, cu cheile de la mașină în mână.

La scurt timp după aceea, mama lui Patrik, Kristina, le deschise ușa, părând surprinsă.

— Bună, ce surpriză. Ce faceți aici?

— Ne-am gândit să-ți facem o scurtă vizită, spuse Erica, schimbând priviri cu Patrik.

— Sigur, cum să nu. Să vă fac o cafea? întrebă Kristina, în continuare surprinsă.

Înainte de a-și începe tirada, Erica aștepta cu nerăbdare ca femeia să termine de făcut cafeaua și să li se alăture, la masă.

— Îți mai aduci aminte când ți-am spus că am găsit în pod jurnalele mamei? Și că le-am tot răsfoit, în speranța de-a afla mai multe despre cine era cu adevărat Elsy Moström?

— Da, sigur că țin minte, zise Kristina, evitând să dea ochii cu ea.

— Când am fost aici ultima dată, cred că ți-am pomenit și cât de straniu mi s-a părut că a încetat să mai scrie în 1944.

— Da, spuse Kristina, cu privirea țintă asupra mesei.

— Ei bine, astăzi Patrik a fost la o cafea acasă la Karin și s-a întâmplat să-i pomenească de jurnale și să i le descrie. Iar Karin și-a amintit cu siguranță că le-a mai văzut pe undeva.

Erica făcu o pauză pentru a-și studia cu atenție soacra.

— Conform spuselor lui Karin, tu ai rugat-o să ia o față de masă din dulăpiorul de rufărie, unde își amintește că a văzut niște caiete albastre, având pe coperți cuvântul „Jurnal”. A presupus că erau jurnalele tale și nu a zis nimic, dar astăzi, când Patrik i-a pomenit de caietele mamei… ei bine, atunci a făcut legătura. Așadar, întrebarea mea este… de ce nu mi-ai spus?

Kristina rămase în continuare cu privirea ațintită asupra mesei. Patrik încercă să nu se uite la cele două femei, îndreptându-și atenția spre chiflele cu care se îndopa alături de Maia. Într-un final, Kristina se ridică fără a spune o vorbă și părăsi încăperea. Abia îndrăznind să respire, Erica o urmări cu privirea. Auzi o ușă de bufet deschizându-se și închizându-se, iar o clipă mai târziu, Kristina se reîntoarse în bucătărie, ținând în mână trei caiete albastre. Întocmai precum cele pe care le avea acasă Erica.

— I-am promis lui Elsy să am grijă de astea. Nu voia ca tu și Anna să le vedeți. Dar presupun că…

Kristina ezită pentru o clipă, după care i le înmână.

— Presupun că vine un moment când lucrurile trebuie divulgate. Și acum pare a fi momentul. Cred că Elsy și-ar fi dat acordul.

Erica luă jurnalele, trecând cu palma peste coperta celui de deasupra.

— Mulțumesc, zise ea, privind-o pe Kristina. Știi ce a scris în caietele astea?

Kristina ezită, neștiind ce să spună.

— Nu le-am citit. Însă știu multe cu privire la lucrurile pe care bănuiesc că le-a scris Elsy în acele jurnale.

— Voi merge în sufragerie, să le citesc, spuse Erica.

Tremura când se așeză pe canapea. Deschise încetișor la prima pagină a jurnalului de deasupra și începu să parcurgă textul. Ochii îi fugiră iute de-a lungul rândurilor și a scrisului familiar, în vreme ce Erica descifră soarta mamei sale și, prin urmare, și soarta sa. Din ce în ce mai surprinsă și mai agitată, ea citi despre aventura mamei sale cu Hans Olavsen și despre cum descoperise că era însărcinată. În cel de-al treilea jurnal, ajunse la plecarea lui Hans către Norvegia. Și la promisiunea lui. În clipele acelea, mâinile Ericăi începură să tremure cumplit, ca și cum ea ar fi trăit, pe propria-i piele, neliniștea crescândă a mamei sale, din zilele și săptămânile scurse fără vreo veste de la Hans. Iar atunci când ajunse la ultimele pagini, Erica începu să plângă, fără a se mai putea opri. Printre lacrimi, ea citi rândurile caligrafice ale mamei sale:

Astăzi am luat trenul către Borlänge. Mama a stat în pragul ușii, făcându-mi cu mâna, însă nu a venit cu mine. E din ce în ce mai greu să-

mi ascund sarcina. Și nu vreau ca mama să se confrunte cu asemenea rușine. Îmi e atât de greu să fac asta. Însă m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea puterea de a duce la bun sfârșit lucrurile. Puterea de a renunța la copilașul pe care nu l-am cunoscut încă, dar pe care deja îl iubesc nespus de mult…

Borlänge, 1945

El nu se mai întorsese niciodată. O sărutase în semn de adio, îi spusese că avea să revină curând, și plecase. Iar ea îl așteptase. La început, încrezătoare și calmă, apoi simțind un ușor junghi de neliniște care, odată cu trecerea timpului, se întețise, devenind o copleșitoare panică. Asta fiindcă bărbatul chiar nu se mai întorsese. Își încălcase făgăduința. Îi trădase pe ea și pe copilul lor. Iar Elsy avusese atât de multă încredere în el. Nici măcar nu se îndoise de promisiunea făcută de Hans, fiind sigură că dragostea lui era la fel de puternică ca a ei. Cât de proastă și naivă fusese. Pe câte fete le amăgise oare aceeași poveste?

Când devenise imposibil să își mai ascundă sarcina, fata apelase la mama ei. Cu capul plecat și neputând să dea ochii cu Hilma, ea îi povestise totul. Cum se lăsase păcălită, cum se încrezuse în promisiunile băiatului și cum, în clipele acelea, purta în pântece pruncul lui. La început, mama ei nu spusese nimic. Peste bucătăria în care stăteau se instalase o tăcere neînsuflețită, glacială și, abia atunci, frica pusese cu adevărat stăpânire peste inima lui Elsy. Fiindcă, în adâncul sufletului, ea sperase ca mama să o legene în brațe și să-i șoptească: *„Draga mea, totul va fi bine. O să rezolvăm noi”. Exact așa ar fi făcut mama pe care Elsy o avusese înainte de moartea tatii. Ar fi dovedit îndeajuns de multă forță pentru a-și iubi fata, cu toate că se făcuse de rușine. Însă o fărâmă din Hilma pierise odată cu soțul ei, iar latura rămasă în urmă nu era îndeajuns de puternică.*

Fără a spune vreun cuvânt, ea îi pregătise bagajul lui Elsy, cu toate lucrurile trebuincioase. După care își urcase fiica de șaisprezece ani în trenul spre Borlänge, trimițând-o să stea la ferma surorii ei. Hilma nici măcar nu fusese în stare să o conducă până la gară; *își luaseră pe fugă adio, în coridor, după care ea îi întorsese spatele lui Elsy și intrase în bucătărie. Tuturor din oraș avea să le spună o poveste conform căreia fata plecase la niște cursuri de economie.*

Trecuseră cinci luni. În ciuda faptului că abdomenul i se mărise de la o săptămână la alta, Elsy lucrase la fel de mult precum toți ceilalți de la fermă. De dimineața până seara, ea trudise din greu la toate sarcinile care îi fuseseră încredințate, asta în vreme ce durerea de spinare i se înrăutățise, din cauza pântecului. Uneori își dorea să îl urască pe copilaș. Însă nu putea. Acesta făcea parte din ea și din Hans – pe care nici măcar în clipele respective nu îl putea dușmăni cu adevărat. Deci cum ar fi putut să urască o ființă ce îi unea? *Însă totul fusese deja aranjat. Pruncul avea să-i fie luat imediat după naștere, pentru a fi dat spre adopție. Altă cale nu exista, spusese mătușa Edith. Soțul ei, Anton, se ocupase de toate detaliile practice, bombănind neîncetat cât de rușinos era ca nepoata soției lui să-i fi sărit în așternut primului individ care-i dăduse târcoale. Elsy nu fusese în*

stare să îl contrazică. Acceptase reproșurile fără să protesteze și fără să poată oferi o explicație. Era greu să contrazică faptul că Hans o părăsise. În ciuda promisiunilor făcute.

Chinurile nașterii porniră într-o dimineață, devreme. La început, i se păru că din somn o trezește obișnuita sa durere de spate. Însă apoi suferința se înrăutăți, apărând și dispărând, devenind din ce în ce mai puternică. După două ore de chinuri și zvârcoleli, ea realiză într-un final ce anume se întâmpla și izbuti să coboare din pat. Cu mâinile apăsate pe șale, Elsy fugi în dormitorul lui Edith și al lui Anton, unde îșI trezi, șovăind, mătușa. După aceea, urmă o forfotă neîncetată. Fu imediat trimisă înapoi în pat, iar fata cea mare a familiei plecă după moașă. Fu pusă apă la fiert, pe aragaz, iar din dulăpiorul de rufărie fură scoase prosoape. Întinsă în pat, Elsy își simți groaza amplificându-se.

După zece ore, chinurile deveniră insuportabile. Moașa ajunsese în urmă cu câteva ore și o examinase destul de brutal. Era neînduplecată și ostilă, făcându-și cunoscută foarte clar părerea despre fetele necăsătorite care ajungeau cu burta la gură. Nimeni nu avea vreun zâmbet sau o vorbă bună pentru Elsy, atunci când fata stătea întinsă în pat, crezând că avea să moară. Ori de câte ori un val de durere se abătea asupra ei, Elsy apuca bine cadrul patului, încleștându-și dinții, pentru a nu țipa. Se simțea ca și cum cineva o sfârteca în două, direct pe mijloc. La început, ea izbuti să-și tragă puțin sufletul, între contracții, străduindu-se a-și aduna forțele. Însă odată cu scurgerea ceasurilor, contracțiile se întețiră atât de mult, încât fata nu mai avu șansa de a se odihni. Prin minte îi trecea încontinuu un singur gând: „Acum voi muri".

Pesemne că rosti cu voce tare cuvintele, fiindcă prin negura chinurilor sale, îi apăru dinainte imaginea moașei, privind-o furioasă și spunându-i:

— Nu te mai da de ceasul morții. Singură ai intrat în bucluc, așa că ar trebui să suporți totul, fără să te mai plângi. Așa să știi, fata mea.

Elsy nu mai avu forța de a protesta. Apucă atât de strâns rama patului, încât i se albiră încheieturile degetelor, după care o durere și mai intensă îi trecu brusc prin abdomen, oprindu-i-se în picioare. Nu fusese niciodată conștientă că puteau exista chinuri ca acelea. O învăluiră, pătrunzându-i prin toate fibrele și celulele trupului. Începu deja să fie istovită. Luptase atât de mult cu durerea, încât o latură a sa nu voia decât să renunțe, să se cufunde și să se lase învăluită de suferință. Totuși, ea fu conștientă că nu putea permite un asemenea lucru. Era vorba de copilul ei și al lui Hans, căruia intenționa să îi dea naștere, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care avea să îl facă.

Un nou soi de durere începu a i se contopi cu spasmele deja familiare. Simți o presiune fantastică, iar moașa dădu cu satisfacție din cap, spre mătușa lui Elsy, aflată prin apropiere.

— Va fi gata în curând, zise femeia, apăsând-o pe abdomen. Atunci când îți spun eu, va trebui să împingi cât mai puternic, și bebelușul o să

apară.

Elsy auzi vorbele moașei, dar nu îi răspunse, așteptând ca lucrurile să își urmeze cursul. I se înteți sentimentul că trebuia să se concentreze, așa că trase adânc aer în piept.

— În regulă, acum împinge cu toată forța, îi porunci moașa, iar Elsy apăsă cu bărbia în piept și se căzni pe cât putu de mult.

Avea senzația că nu se întâmpla nimic, însă moașa dădu scurt din cap, semn că era pe drumul cel bun.

— Așteaptă următoarea contracție, îi spuse tăios femeia.

Tânăra simți din nou presiunea acumulându-se, iar atunci când ajunse în punctul cel mai dificil, i se porunci iar să împingă. De data aceea, lui Elsy îi păru că simte ceva slăbindu-se – era greu să descrie senzația, însă era ca și cum ceva ar fi cedat.

— Elsy, acum a ieșit capul. Încă o contracție și…

Elsy închise ochii preț de o clipă, însă dinaintea sa nu apăru decât Hans. În clipele acelea, nu avu forța de a jeli după el, așa că deschise iar ochii.

— Acum! zise moașa, dintre picioarele fetei.

Cu ultimele puteri, Elsy își adânci bărbia în piept și împinse puternic, cu genunchii ridicați. Ceva lunecos și umed îi părăsi trupul, și fata se lăsă, extenuată, pe spate, pe cearșaful ud leoarcă de sudoare. Primul sentiment fu acela de ușurare. Ușurare fiindcă toate acele ore de chinuri se terminaseră. Era ca niciodată de epuizată și nu se putu clinti nici măcar un centimetru – asta până când auzi țipătul. Un țipăt furios și strident, care o făcu să se zbată pentru a sta sprijinită în coate și a afla de unde provenea acesta.

Suspină atunci când dădu cu ochii de el. Era… perfect. Lipicios și însângerat, furios deoarece ajunsese afară, în frig, însă cu toate acestea, perfect. Realizând că era prima și ultima dată când îl vedea, Elsy căzu înapoi peste perne. Moașa îi tăie cordonul ombilical și îl curăță grijulie cu o cârpă. După care îl îmbrăcă într-o cămășuță pentru sugari, brodată, pe care i-o dăduse Edith. Nimeni nu îi acorda pic de atenție lui Elsy, însă aceasta nu își putea lua privirea de la băiețel. Inima îi părea gata să plesnească de dragoste, iar ochii îi erau nerăbdători să-i cuprindă fiecare detaliu. Reuși să spună câteva cuvinte doar atunci când Edith încercă să îl scoată pe băiețel din cameră.

— Vreau să îl țin în brațe!

— Nu e recomandat, având în vedere circumstanțele, spuse furioasă moașa, făcându-i semn mătușii să plece.

Însă Edith șovăi.

— Vă rog, lăsați-mă să îl țin în brațe. O clipă doar. Apoi îl puteți lua.

Tonul fetei fu atât de convingător, încât mătușa veni în dreptul ei și îi puse lui Elsy bebelușul în brațe. Fata îl ținu cu grijă, privindu-l în ochi.

— Bună, scumpule, șopti ea, legănându-l încetișor.

— Sângerezi pe cămașa lui, spuse moașa, părând iritată.

— Am mai multe cămăși, zise Edith, aruncându-i femeii o privire care o reduse la tăcere.

Elsy nu se mai sătura să-l privească. Îl simți cald și greoi în brațele sale și se uită fascinată la degețelele cu unghii mici și perfecte.

— E un băiat strașnic, zise Edith, de lângă pat.

— Seamănă cu tatăl lui, spuse Elsy, zâmbind în vreme ce bebelușul o apucă de deget.

— Acum trebuie să mi-l dai. Trebuie hrănit, zise moașa, luându-l din brațele lui Elsy.

Prima sa reacție fu de a opune rezistență, de a-l lua înapoi și a nu-i mai da drumul niciodată. Însă clipa se duse, iar moașa începu să tragă iute cămășuța de pe sugar, îmbrăcându-l cu una curată. Apoi i-l dădu lui Edith care, după ce o privi o ultimă oară pe Elsy, îl scoase din încăpere.

În clipa aceea, privindu-și pentru ultima dată fiul, tânăra simți ceva frângându-se în inima ei. Nu știa cum avea să supraviețuiască unei asemenea dureri. Stând acolo, în patul ei asudat și însângerat, cu pântecele pustiit și brațele goale, hotărî să nu se mai supună vreodată unor asemenea chinuri, în vecii vecilor. Cu obrajii năpădiți de lacrimi, își făgădui acel lucru, în vreme ce moașa îi acordă cu asprime îngrijirile postnatale.

Capitolul 24

— Martin!

— Paula!

Se strigară în același moment, fiecare aflându-se în drum spre biroul celuilalt, cu vești urgente. În clipa aceea, rămaseră amândoi pe hol, privindu-se țintă, cu obrajii îmbujorați. Martin fu primul care își veni în fire.

— Hai cu mine, zise el. Tocmai a fost aici Kjell Ringholm și trebuie să îți spun ceva.

— Bine, însă după aia și eu am ceva de spus, replică Paula, urmându-l în birou.

Martin închise ușa în urma lui și se așeză. Femeia luă loc vizavi de el, însă era atât de nerăbdătoare să îi împărtășească descoperirile făcute, încât abia dacă putea să stea locului.

— În primul rând, Frans Ringholm a mărturisit că a ucis-o pe Britta Johansson. De asemenea, a dat de înțeles că el a fost acela care i-a omorât pe Erik Frankel și pe… bărbatul găsit în mormânt, spuse polițistul, ezitând.

— Poftim? I-a mărturisit asta fiului său, înainte să moară? exclamă uluită Paula.

Martin împinse de-a lungul biroului husa din plastic ce conținea scrisoarea de trei pagini.

— De fapt, după ce-a murit. Kjell a primit asta prin poștă azi. Citește-o și zi-mi ce părere ai.

Paula ridică scrisoarea și începu să o citească, plină de zel. Când termină, așeză paginile înapoi în husa de plastic, cu o expresie încruntată și gânditoare.

— Ei bine, confesiunea lui cu privire la uciderea Brittei e destul de clară. Însă în ceea ce-i privește pe Erik și pe Hans Olavsen… Scrie doar că el este de vină, ceea ce reprezintă o exprimare destul de ciudată, în contextul acesta, mai ales fiindcă a fost atât de clar cu privire la Britta. Așa că nu știu. Nu sunt sigură că admite uciderea celorlalți doi. În plus…

Paula se aplecă spre Martin și se pregăti să-i spună ce descoperise, când bărbatul o întrerupse.

— Stai, mai e ceva, zise el, ridicând mâna, iar femeia închise gura, părând ușor ofensată. Kjell a făcut niște cercetări cu privire la acest Hans Olavsen. A încercat să afle unde a dispărut și, în general, mai multe informații cu privire la el.

— Și? spuse nerăbdătoare Paula.

— A luat legătura cu un profesor norvegian, expert în ocupația nazistă a Norvegiei. Kjell s-a gândit că acesta l-ar fi putut ajuta să îl

găsească pe Hans Olavsen, având în vedere că profesorul deținea foarte multe materiale cu privire la rezistența norvegiană.

— Și? repetă Paula, începând să pară sâcâită de faptul că Martin nu era în stare să fie concis.

— La început nu a găsit nimic.

Paula oftă zgomotos.

— … dar apoi Kjell i-a trimis prin fax un articol cu o fotografie a „luptătorului din rezistență" Hans Olavsen, spuse Martin, făcând semnul ghilimelelor.

— Și apoi?

Interesul Paulei fusese trezit, iar pentru o clipă, femeia uitase de propriile sale vești.

— Ideea e că băiatul nu era nicidecum un luptător din rezistență. Și nici măcar nu se numea Olavsen – acela fusese numele de fată al mamei sale, nume pe care el și l-a însușit odată cu fuga în Suedia. S-ar părea că mama lui, norvegiancă de origine, era căsătorită cu un german pe nume Reinhardt Wolf. Atunci când nemții au ocupat Norvegia, Wolf a căpătat un post foarte bun în SS-ul norvegian, datorită faptului că soția lui îl învățase limba. Când războiul s-a încheiat, tatăl a fost prins și trimis la o închisoare din Germania. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu mama, însă fiul, Hans, a dispărut din Norvegia în 1944, fără a mai fi văzut după aceea. Iar acum știm și motivul: a fugit în Suedia, pretinzând a face parte din rezistență, apoi cumva a ajuns într-un mormânt din cimitirul Fjällbacka.

— E incredibil. Însă cum se potrivește asta cu ancheta noastră? îl chestionă Paula.

— Încă nu știu. Dar am senzația că e important, spuse Martin, gânditor, apoi zâmbi. În regulă, acum știi ce vești importante aveam eu de dat. Tu ce voiai să-mi zici?

Paula trase adânc aer în piept și îi explică descoperirile făcute. Martin îi aruncă o privire foarte recunoscătoare colegei lui.

— Ei bine, asta cu siguranță pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, zise el, ridicându-se. Trebuie să facem de îndată o percheziție. Du-te și ia mașina cât timp sun eu la procuratură, să cer mandat.

Atât îi trebui Paulei să audă. Sări în picioare, cu sângele urcându-i la cap. Se aflau atât de aproape, încât o putea simți. Se apropiau.

•

Erica nu scoase o vorbă de când se suiră în mașină. Privi doar pe geam, cu jurnalele în poală și cu vorbele și suferința mamei în minte. Patrik o lăsă în pace, realizând că urma să îi spună și lui, atunci când avea să fie pregătită. Nu cunoștea atât de multe detalii precum soția sa, având în vedere că el nu citise jurnalele, dar în timp ce Erica le parcursese, Kristina îi povestise și lui despre fiul la care Elsy fusese obligată să renunțe.

La început, se simțise mânios pe mama sa. Cum putuse să ascundă asemenea lucruri față de Erica? Dar și față de Anna. Însă, treptat, el începu să vadă totul și din punctul de vedere al Kristinei. Făcuse unei prietene o promisiune și o respectase. Existaseră momente când îi trecuse prin minte să le divulge Ericăi și Annei faptul că aveau un frate, însă în cele din urmă, hotărâse să tacă. Cu toate că Patrik nu îi putu trece cu vederea decizia, el o crezu atunci când îi spuse că încercase doar să facă lucrurile așa cum i se păruse mai bine.

Acum, că secretul fusese dat în vileag, el văzu cât de ușurată se simțea Kristina. Cum aveau să fie folosite informațiile rămânea la latitudinea Ericăi. Iar Patrik era destul de sigur că putea ghici cursul pe care urmau să îl ia lucrurile. Își cunoștea îndeajuns de bine soția încât să realizeze că femeia avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-și găsi fratele. Patrik își dădu brusc seama cât de mult o iubea pe Erica, atunci când își întoarse capul, pentru a o studia din profil, în vreme ce aceasta stătea așezată lângă el, uitându-se în gol pe geam. Era atât de ușor să uite. Atât de ușor să lase viața să curgă pe lângă el, cu slujba sa, cu munca din gospodărie și… cu toate zilele care treceau, pur și simplu, una după alta. Însă uneori – spre exemplu, în momentele acelea – îl izbea cu o forță aproape terifiantă conștientizarea faptului că ei doi se potriveau atât de bine. Și că iubea la nebunie să se trezească alături de ea, în fiecare dimineață.

Odată ajunși acasă, Erica merse direct în camera sa de lucru. Fără a spune o vorbă și având aceeași expresie absentă pe chip. Înainte de-a îndrăzni să o deranjeze pe Erica, Patrik făcu puțină ordine, după care o puse pe Maia în pătuțul ei, pentru somnul de după-masă.

— Pot să intru? spuse el, bătând încetișor la ușă.

Erica se întoarse și dădu din cap, încă ușor palidă, dar cu o privire mai vie.

— Cum te simți? o întrebă, așezându-se în fotoliul din colț.

— Sinceră să fiu, nu prea sunt sigură, îi zise ea, inspirând adânc. Cred că năucită.

— Ești furioasă pe mama? Mă refer… pentru că nu ți-a spus?

Erica se gândi un pic, dar apoi scutură din cap.

— Nu, nu chiar. Mama a făcut-o pe Kristina să-i promită și înțeleg de ce îi era teamă să nu facă și mai mult rău, în caz că ne spunea.

— Ai de gând să-i zici Annei? întrebă Patrik.

— Firește. Are și ea dreptul să știe. Însă mai întâi va trebui să accept eu însămi totul.

— Și presupun că deja ai început căutarea. Am dreptate? întrebă Patrik zâmbind și făcând semn spre computer.

Erica îi zâmbi șters.

— Am făcut niște verificări pentru a vedea cum pot să dau de urma unei adopții. N-ar trebui să întâmpin probleme prea mari în găsirea

lui.

— Te sperie asta? întrebă Patrik. N-ai idee ce fel de om e sau ce viață a dus.

— Mă sperie cumplit, îi dădu dreptate Erica. Însă și mai înspăimântător îmi pare să nu știu. Adică… am un frate undeva, acolo. Și întotdeauna mi-am dorit un frate mai mare… spuse ea, zâmbind.

— Pesemne că mama ta s-a gândit la el așa de mult, de-a lungul anilor. Schimbă asta imaginea pe care o ai despre ea?

— Da, veni răspunsul Ericăi. N-aș putea spune că a procedat corect atunci când ne-a îndepărtat, pe mine și pe Anna. Însă… însă pot înțelege faptul că, din clipa respectivă, nu a mai permis nimănui să se apropie de ea, zise Erica, făcând o pauză, în căutarea vorbelor potrivite. Trebuie că a fost cumplit – mai întâi să fie abandonată de tatăl copilului, fiindcă ea asta crezuse că se întâmplase, iar apoi să fie obligată să își dea bebelușul spre adopție. Avea doar șaisprezece ani! Nici nu-mi pot imagina cât de dureros trebuie să fi fost pentru ea. Și toate astea, după ce își pierduse și tatăl – ba chiar și mama, într-un fel, asta din câte mi-a fost dat să înțeleg. Nu, nu o pot învinui. Indiferent cât de mult aș vrea să o fac, nu pot.

— De-ar fi știut că Hans nu a abandonat-o, zise Patrik, scuturând din cap.

— Da, asta aproape că e partea cea mai groaznică. Băiatul nici măcar nu a părăsit orașul. Și nici pe ea. În schimb, cineva l-a omorât, spuse ea, cu o voce tremurândă. Dar de ce? De ce a fost ucis?

— Vrei să-l sun pe Martin, să aflu dacă au reușit să mai facă vreo descoperire? întrebă Patrik.

Însă el nu dorea să telefoneze la secție numai de dragul Ericăi. Ancheta îl fascina, mai ales după ce aflaseră că norvegianul era tatăl fratelui vitreg al Ericăi.

— Ai putea face asta? zise ea cu nerăbdare.

— Sigur, o să telefonez la secție chiar acum.

Patrik se ridică în picioare. Un sfert de oră mai târziu, el se întoarse în camera de lucru a soției sale, care văzu imediat că bărbatul venea cu noutăți.

— Au aflat un posibil motiv pentru uciderea lui Hans Olavsen.

Erica abia dacă putea sta locului.

— Care, care? zise ea.

Patrik ezită o clipă, înainte de a-i spune:

— Hans Olavsen nu era luptător în rezistență. Era fiul unui ofițer SS de rang înalt, și el însuși a lucrat pentru nemți în timpul ocupației din Norvegia.

Încăperea se cufundă în tăcere. Femeia îl privi fix, rămânând, ca niciodată, complet înlemnită. Patrik își continuă explicațiile:

— Kjell Ringholm a sunat mai devreme la secție, având o scrisoare de adio din partea tatălui său, scrisoare venită cu poșta din această dimineață. Frans a mărturisit că el a ucis-o pe Britta. A scris, de asemenea, că el era de vină pentru moartea lui Erik și a lui Hans. Nu sunt siguri dacă să interpreteze asta ca pe o mărturisire a vinovăției.

— Atunci de ce să fi spus că el era de vină? Ce-o însemna asta? întrebă Erica. Iar faptul că Hans nu făcea deloc parte din rezistență – mă întreb dacă mama știa asta? Cum…? zise ea, scuturându-și capul.

— Ce părere ai tu, după ce-ai lecturat jurnalele? Să fi știut oare? întrebă Patrik, așezându-se la loc.

Erica se gândi câteva momente, după care dădu din cap.

— Nu, zise ea, hotărâtă. Nu cred că mama știa. În niciun caz.

— Întrebarea e dacă Frans a aflat despre asta, rosti Patrik, gândind cu voce tare.

— A zis Martin ceva despre ce urmează să facă?

— Nu, a spus doar că Paula a găsit o posibilă pistă și că tocmai verificau asta, și că are să mă anunțe de-ndată ce află mai multe. Părea într-adevăr să jubileze, adăugă Patrik, simțindu-se dat la o parte.

— Îmi dau seama la ce te gândești acum, spuse amuzată Erica.

— Ei bine, aș minți dac-aș spune că nu vreau să fiu la secție, lucrând la ancheta asta, veni replica lui. Însă nici n-aș vrea să se schimbe ceva și cred că tu înțelegi asta.

— Știu, zise Erica. Și îmi dau seama prin ce treci. Nu e nimic rău în a-ți dori să faci parte din anchetă.

Aproape ca o confirmare a discuției lor, se auzi un țipăt puternic dinspre camera Maiei. Patrik se ridică în picioare.

— Aha – ăsta e semnul că mi-a început tura.

— Înapoi pe plantație cu tine, râse Erica. Dar mai întâi adu-o aici pe mica exploatatoare, să-i pot da un pupic.

— Mă întorc imediat, zise Patrik.

În timp ce se îndreptă spre ușă, el își auzi dintr-odată soția icnind.

— Știu cine e fratele meu! spuse aceasta.

Cu lacrimi în ochi, ea râse și repetă:

— Patrik, știu cine e fratele meu!

•

În vreme ce se aflau în mașină, Martin primi un telefon ce îi confirmă eliberarea mandatului de percheziție. Fuseseră atât de încrezători că procurorul avea să le aprobe cererea, încât porniseră la drum, fără a mai aștepta un răspuns. Niciunul dintre ei nu vorbea. Amândoi erau pierduți în propriile gânduri, încercând să pună cap la cap toate piesele și să descifreze tiparul care începea să iasă la iveală.

Nu le răspunse nimeni atunci când bătură la ușă.

— Locul pare gol, spuse Paula.

— Cum să intrăm? întrebă Martin, examinând ușa masivă, ce părea greu de deschis cu forța.

Paula râse, după care întinse mâna și și-o trecu peste una dintre grinzile de deasupra ușii principale.

— Cu o cheie, zise ea, ridicând obiectul pe care îl descoperise.

— Ce m-aș face eu fără tine? spuse Martin, vorbind cum nu se putea de serios.

— Probabil că ți-ai rupe umărul, încercând să pătrunzi în casă, zise ea, descuind ușa.

Intrară în imobil. Domneau o liniște sinistră și o atmosferă înăbușitoare, iar cei doi își agățară jachetele în hol.

— Să ne despărțim? întrebă Paula.

— Sigur, eu o să iau parterul, iar tu acoperă etajul.

— Ce anume căutăm? întrebă femeia, părând brusc nesigură.

Nu se îndoia de faptul că erau pe drumul cel bun, însă odată ajunși atât de aproape, ea nu era convinsă că aveau să afle ceva care să le confirme teoria.

— Nu prea sunt sigur.

Martin părea să aibă la fel de multe îndoieli.

— Hai să aruncăm o privire atentă și să vedem ce-i de găsit.

— Bine, încuviință Paula, apoi urcă la etaj.

O oră mai târziu, ea veni înapoi.

— Pentru moment, nimic. Să cercetez în continuare la etaj sau vrei să schimbăm locurile, pentru o vreme? Tu ai găsit ceva interesant?

— Nu, încă nu, spuse Martin, scuturând din cap. Ar fi probabil o idee bună să facem schimb de locuri. Însă…

Păru a fi căzut pe gânduri, apoi făcu semn către o ușă de pe hol.

— Am putea mai întâi să verificăm pivnița. Niciunul dintre noi nu a fost acolo.

— Bună idee, zise Paula, deschizând ușa care ducea spre pivniță.

Pe trepte era întuneric beznă, însă femeia găsi întrerupătorul pe hol, chiar lângă ușă, și aprinse lumina. Intră ea prima, urmată apoi de Martin. Câteva secunde mai târziu, Paula ajungea la baza scărilor, în vreme ce ochii i se obișnuiau cu lumina slabă.

— Ce loc sinistru, zise Martin, atunci când i se alătură.

Își lăsă privirea să umble de-a lungul pereților, iar ceea ce-i fu dat să vadă îl făcu să rămână cu gura căscată.

— Șttt…, zise Paula, aducându-și degetul la buze. Ai auzit ceva?

— Nu, spuse Martin, ascultând. Nu, n-am auzit nimic.

— Mi s-a părut că aud trântindu-se ușa unei mașini. Ești sigur că n-ai auzit nimic?

— Da, sunt sigur. Probabil e imaginația ta.

Apoi rămase tăcut, auzind pași undeva, deasupra lor.

— Imaginația mea, ei? Cred că ar fi bine să mergem înapoi la etaj,

zise Paula, făcând un pas către prima treaptă.

În clipa aceea, ușa de la pivniță se trânti zgomotos, iar cei doi auziră o cheie întorcându-se în broască.

— Ce n-ai…?

Paula era pe scară atunci când se stinse lumina. Rămaseră în beznă.

— Dați-ne drumul! strigă Paula, iar Martin o putu auzi bătând în ușă. Auziți? Aici poliția! Deschideți ușa, dați-ne drumul!

Însă atunci când Paula se opri pentru a-și trage sufletul, cei doi auziră clar o ușă de mașină trântindu-se și un motor pornind.

— La dracu'! exclamă Paula și coborî pe scări, târându-și picioarele.

— Trebuie să telefonăm după ajutoare, zise Martin, întinzându-se după mobil, dar amintindu-și, în același timp, că acesta se afla în buzunarul hainei. Va trebui să folosim telefonul tău, fiindcă pe-al meu l-am lăsat în haină, care stă atârnată în hol, spuse Martin.

Tăcerea fu singurul răspuns venit din partea Paulei, ceea ce îl făcu să devină agitat.

— Nu-mi spune că…

— Da, zise Paula, pe un ton jalnic. Și eu mi-am lăsat telefonul în buzunarul hainei.

— La naiba!

Martin urcă treptele și încercă să doboare ușa. Singurul rezultat obținut fu o durere de umăr. Descurajat, el i se alătură din nou Paulei.

— Nu se clintește.

— Ce ne facem? întrebă Paula, mohorâtă, după care țipă, ca din gură de șarpe: „Johanna!"

— Cine-i Johanna? o chestionă Martin, surprins.

Pentru o clipă, femeia nu îi răspunse.

— E partenera mea. Vom avea un bebeluș peste două săptămâni. Doar că nu se știe niciodată… și am promis să țin mobilul la îndemână.

— Nu-ți face griji, spuse Martin, încercând să asimileze informația. Atunci când e vorba de primul bebeluș, el vine de regulă mai târziu.

— Sper, zise Paula. Altminteri, o să-mi vrea capul pe o tipsie de argint. Norocul meu că poate oricând să ia legătura cu mama. În cel mai rău caz…

— Nici să nu te gândești la asta, o consolă Martin. Nu vom rămâne aici prea mult timp. Și, după cum am spus, dacă ea mai are încă vreo două săptămâni, probabil că e în regulă.

— Dar nimeni nu știe unde suntem, zise Paula, așezându-se pe ultima treaptă. Iar în timp ce noi stăm blocați aici, criminalul ne scapă.

— Privește partea bună a lucrurilor. Măcar acum ni s-au confirmat bănuielile, zise Martin.

Paula nici măcar nu binevoi să-i răspundă.

La etaj, în holul de la intrare, mobilul Paulei începu să țârâie frenetic.

•

Aflat în fața ușii, Mellberg ezită. La cursul de dans de vineri, totul îi păruse atât de potrivit, însă de atunci el nu o mai văzuse pe Rita, în ciuda nenumăratelor plimbări făcute pe uita obișnuită a femeii. Și îi lipsea. Îl surprindea faptul că sentimentele îi erau atât de intense, dar nu mai putea să ignore acel cumplit dor față de Rita. Judecând după modul în care smucise de lesă, până la clădirea în care locuia femeia, și Ernst părea a gândi la fel. Mellberg încă era nesigur, cu toate că nu opusese rezistență și se lăsase târât de câine. Nesiguranța se datora, pe de-o parte, faptului că nu era sigur dacă Rita se afla acasă, iar pe de altă parte, unei timidități necaracteristice lui și temerii de a nu părea insistent. Însă Mellberg se descotorosi de sentimentul cu pricina și apăsă pe butonul de la interfon. Nimeni nu-i răspunse și tocmai se pregătea să plece, când auzi niște pârâituri și o voce tulburată, gâfâind în aparat.

— Alo? zise bărbatul, întorcându-se la ușă. Aici Bertil Mellberg.

La început, el nu primi răspuns; apoi se auzi o îndrumare aproape imperceptibilă de a urca. Apoi o tânguire. Mellberg se încruntă. Cât de straniu. Alături de Ernst, el urcă cele două etaje până la apartamentul Ritei. Ușa era întredeschisă. Păși mirat înăuntru.

— Alo? zise el.

Din nou, nu primi răspuns, când auzi brusc un geamăt în apropiere. Uitându-se spre locul din care provenise zgomotul, observă o persoană întinsă pe podea.

— Am… contracții…, icni Johanna, stând ghemuită și gâfâind, pentru a-și domoli chinurile.

— O, Doamne sfinte, zise Mellberg, simțindu-și fruntea năpădită de sudoare. Unde-i Rita? S-o sun! Și Paula. Trebuie să dăm de Paula și să chemăm o ambulanță, spuse el, uitându-se prin hol, după cel mai apropiat telefon.

— Am… încercat… n-am putut… s-o găsesc…, gemu Johanna, însă nu putu continua.

Apoi fata se ridică greoi în picioare, sprijinindu-se de-o margine a dulapului aflat în apropiere. Se ținu de burtă și privi înspre Bertil, copleșită de panică.

— Nu crezi c-am încercat să le sun? Nimeni nu răspunde! Cât de greu o fi să… Of, la naiba…

Vorbele îi fură întrerupte de o nouă contracție, iar fata căzu în genunchi, respirând greu.

— Du-mă la… spital, îi zise lui Mellberg, arătând spre cheile de la mașină, aflate pe birou.

Bărbatul se holbă la ele de parcă, dintr-o clipă în alta, aveau să se

transforme într-un șarpe veninos, dar apoi văzu ca în reluare cum brațul i se întinse după chei. Fără a-și da seama cum anume se petrecuse totul, se trezi cărând-o pe Johanna spre mașină, apoi așezând-o pe bancheta din spate. Ernst avea să fie nevoit să rămână în apartament. Apăsând pedala accelerației, Mellberg conduse către NÄL, Spitalul Municipal Norra Älvsborg. Se simți cuprins de panică atunci când Johanna începu să sufle greu, iar călătoria din Vänersborg către Trollhättan îi păru interminabilă. Dar într-un final ajunse la intrarea clinicii de maternitate, în fața căreia opri și o scoase pe Johanna din mașină. Fata îl urmă înăuntru, cu o privire îngrozită.

— Naște, îi spuse Mellberg asistentei de la recepție.

Aceasta o privi pe Johanna, iar din expresia de pe chipul său reieși faptul că vorbele bărbatului nu își mai aveau deloc rostul.

— Urmați-mă, le porunci ea, conducându-i spre o cameră aflată în apropiere.

— Cred că… voi pleca și eu acum, zise agitat Mellberg, atunci când Johanna fu sfătuită să înceapă prin a-și scoate pantalonii.

Însă chiar atunci când bărbatul era pe cale de a-și lua zborul, Johanna îl prinse de braț, șoptindu-i cu o voce gravă, în vreme ce o nouă contracție începu să o chinuie:

— Nu… pleci… nicăieri. N-am… de gând… să fac asta… singură.

— Dar…, începu să protesteze Mellberg, însă apoi își dădu seama că nu l-ar fi lăsat inima să o părăsească acolo, de una singură.

Oftând, se cufundă într-un scaun, încercând să privească în altă direcție, cât timp Johanna era consultată.

— Dilatație șapte centimetri, zise moașa, aruncându-i o privire lui Mellberg, pe care îl crezu interesat de respectiva informație.

Bărbatul dădu din cap, cu toate că în sinea lui se întreba ce anume puteau să însemne cele auzite. Să fi fost bine? Rău? De câți centimetri era nevoie? Cu stupefacție crescândă, el realiză că avea să afle asta în curând, laolaltă cu nenumărate alte informații.

Își scoase mobilul din buzunar și formă din nou numărul Paulei, însă nu îi răspunse decât mesageria vocală. Același lucru și în cazul Ritei. Ce-aveau? De ce nu își luau la ele telefoanele, din moment ce știau că Johanna putea să nască dintr-o clipă în alta? Mellberg își băgă mobilul înapoi în buzunar și începu să se gândească dacă nu cumva putea să dispară, fără să îl vadă nimeni.

Două ore mai târziu, el tot acolo era. Fuseseră duși într-un salon de nașteri, iar Johanna îl ținuse cu strășnicie de braț, împiedicându-l să plece. Mellberg nu se putu abține să nu o compătimească. Aflase că era nevoie de zece, și nu de șapte centimetri, iar ultimii trei nu păreau a se grăbi să vină. Johanna profita la maximum de masca specială cu oxid nitric, iar Mellberg aproape că își dorea să o testeze și el.

— Nu mai suport, zise Johanna, cu privirea încețoșată de la gaz.

Părul ud leoarcă de transpirație îi era lipit de frunte, iar Mellberg se întinse după un prosop și o șterse.

— Mulțumesc, îi spuse fata, privindu-l cu o expresie care îl făcu să dea uitării orice plan de evadare.

Mellberg era de-a dreptul fascinat de tot ceea ce se petrecea dinaintea propriilor săi ochi. Știuse dintotdeauna că nașterea unui copil era ceva chinuitor, însă niciodată nu fusese martor la eforturile supraomenești pe care le implica, iar pentru prima dată în viața sa, el simți un adânc respect față de sexul feminin. Știa cu siguranță că el nu ar fi putut niciodată să facă așa ceva.

— Încearcă să… le suni din nou, zise Johanna, inspirând oxid nitric, în vreme ce aparatul conectat la abdomenul ei semnală începerea unei contracții puternice.

Mellberg își eliberă mâna din strânsoarea fetei și formă din nou cele două numere pe care le tot apelase neîncetat, în ultimele câteva ore. În continuare, nimeni nu îi răspunse, așa că scutură din cap cu tristețe, privind înspre Johanna.

— Unde naiba…, zise fata, însă apoi fu copleșită de următoarea contracție, iar vorbele i se transformară în gemete.

— Ești sigură că nu vrei… pedisurala aia, sau cum s-o numi chestia aia de care te-a întrebat asistenta? zise agitat Mellberg, ștergându-i iar Johannei sudoarea de pe frunte.

— Nu. Sunt atât de aproape… Ar putea să se mai domolească… Și, apropo, se cheamă epiduralǎ.

Începu să geamă din nou, arcuindu-și spatele.

Moașa veni în salon pentru a vedea cât de dilatată era Johanna și, părând mulțumită, îi anunță:

— E deschisă cât trebuie acum. Ai auzit, Johanna? Bravo. Zece centimetri. Curând vei putea împinge. Te descurci de minune. Bebelușul tău va veni foarte curând.

Mellberg o apucă de mână și o strânse. Avu un sentiment ciudat în piept. Cel mai apropiat cuvânt pe care îl putea găsi pentru a descrie ceea ce simțea era „mândrie”. Era mândru că moașa o lăudase pe Johanna, că ei doi formaseră o echipă și că bebelușul avea să apară în curând.

— Cât va mai dura? o întrebă el pe moașă, care îl lămuri, dând dovadă de răbdare.

Nimeni nu întrebase de relația lui cu Johanna, așa că Mellberg își imagină că toată lumea îl considerase pe el tatăl – cu toate că ar fi fost un tată mai în vârstă. Și nu se mai obosi să îi contrazică.

— Depinde, zise moașa, însă cu bănuiesc că bebelușul se va naște cam în jumătate de oră.

Îi zâmbi încurajator Johannei, care se odihnea preț de câteva secunde, între contracții. Apoi tânăra se schimonosi la față și deveni

iar încordată.

— Acum pare diferit, zise ea printre dinții încleștați, și se întinse din nou după oxidul nitric.

— Sunt durerile din stadiul al doilea. Așteaptă până ai una foarte puternică. O să te ajut eu. Iar când îți spun să împingi, ridică-ți genunchii și du-ți bărbia la piept, după care împinge cu toată forța.

Johanna scuturǎ greu din cap și îl strânse iar de mânǎ pe Mellberg. Acesta o strânse, la rându-i, și amândoi o priviră pe moașă, în așteptarea de noi ordine. După câteva secunde, Johanna începu să gâfâie. Îi aruncă moașei o privire întrebătoare.

— Stai, stai, stai… nu încă… așteaptă până când e foarte puternică… în regulă, ACUM!

Johanna îi urmă sfatul și apăsă cu bărbia în piept, își ridică genunchii, după care împinse până când se făcu roșie la față, iar durerea scăzu în intensitate.

— Bun! Bravo! Te-ai descurcat de minune! Acum să așteptăm încă una și, până să bagi tu de seamă, totul se va termina.

Moașa avu dreptate. Două contracții mai târziu, bebelușul se născu și fu imediat așezat pe pântecele Johannei. Mellberg privi fascinat. Teoretic, știa cum veneau pe lume copiii, dar să și asiste direct la eveniment… Era ceva… Când se gândea că un prunc își făcuse apariția, dând din mâini și din picioare, plângând, în semn de protest, ca apoi să înceapă a adulmeca pe la sânul Johannei!

— Să-l ajutăm un pic pe băiețelul nostru. Încearcă să sugă, zise cu blândețe moașa, sprijinind-o pe Johanna, pentru ca bebelușul să-i găsească sânul și să înceapă să sugă.

— Felicitări, le zise amândurora moașa, iar Mellberg se simți în al nouălea cer.

Nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea experiență. Asta fără doar și poate!

La scurt timp după aceea, pruncul termină de supt, iar moașa îl curăță și îl înveli într-o pătură. Johanna se ridică în capul oaselor, cu o pernă la spate, și își privi cu adorație fiul. Apoi se uită spre Mellberg și îi spuse, cu o voce joasă:

— Îți mulțumesc. Nu m-aș fi descurcat de una singură.

Mellberg nu fu în stare decât să dea din cap. Simți în gât un nod imens, care îl împiedică să vorbească, și înghiți în sec, pentru a-l face să dispară.

— Vrei să-l ții în brațe? întrebă Johanna.

Din nou, Mellberg nu putu decât să dea din cap. Cuprins de frică, el își întinse brațele, iar Johanna i-l dădu cu grijă pe fiul ei, asigurându-se că bărbatul îi sprijinea bine căpșorul. Era o senzație ciudată să aibă în brațe acel trup micuț și cald. Îi privi fețișoara și își simți nodul din gât devenind și mai mare. Iar atunci când îl privi în ochi pe băiețel,

Mellberg fu convins de un singur lucru. Din clipa aceea, se îndrăgostise complet și iremediabil.

Fjällbacka, 1945

Hans zâmbi, în sinea lui. Poate că nu ar fi trebuit să aleagă acea cale, însă nu se putea abține. Firește că urma să le fie greu la început. Aveau să existe oameni care să își facă părerile cunoscute, și fără îndoială că s-ar fi ajuns la discuții despre păcate în fața lui Dumnezeu și alte dojeni similare, însă odată trecut greul, ei doi aveau să își poată clădi o viață împreună. Elsy, el și copilul lor. Cum să nu se bucure la un asemenea gând?

Însă chiar și-așa, zâmbetul de pe chipul său pieri pe măsură ce prin minte îi trecură lucrurile cu care avea să se confrunte. Nu avea să fie o sarcină ușoară. O parte din el își dorea să uite totul din trecut, să rămână acolo și să pretindă că nu avusese nicicând o altă viață. Acea latură a sa dorea să creadă că el renăscuse în ziua în care se furișase pe vasul tatălui lui Elsy.

Dar războiul se terminase, lucru care schimba totul. Nu putea merge înainte fără a face, mai întâi, câțiva pași înapoi. Mai ales de dragul mamei sale. Se simțea obligat să afle dacă femeia era bine, și dorea ca ea să știe de soarta lui și de noul cămin pe care și-l găsise.

Hans se întinse după valiză și începu să împacheteze destule haine pentru câteva zile. Cel mult o săptămână. Nu intenționa să stea plecat mai mult de atât. Chiar nu dorea să fie departe de Elsy. Fata devenise o parte atât de vitală în existența lui, încât el nu putea suporta gândul de a sta despărțiți. Trebuia doar ca el să facă respectiva călătorie, după care aveau să fie împreună pe veci. Noapte de noapte, aveau să se culce împreună, iar în fiecare dimineață, aveau să se trezească unul în brațele celuilalt, fără jenă și fără a fi nevoiți să își tăinuiască dragostea. Vorbise foarte serios atunci când spusese că voia să ceară permisiunea de a se căsători. În felul acela, aveau să poată face nunta înainte de venirea pe lume a bebelușului. Se întrebă dacă avea să fie băiețel sau fetiță. Stând acolo, împăturindu-și lucrurile, Hans zâmbi din nou. O fetiță cu surâsul blând al lui Elsy. Sau un băiețel cu părul lui blond, cârlionțat. Chiar nu mai conta. Avea să primească bucuros orice le-ar fi dat Dumnezeu.

Un obiect dur, învelit într-o bucată de postav, căzu din sertar atunci când scoase de acolo o cămașă. Lovi podeaua cu un zăngănit, iar Hans se aplecă repede pentru a-l ridica. Se așeză greoi pe pat, studiind obiectul din mâna sa. Era Crucea de Fier pe care o primise tatăl său, drept recunoaștere a serviciilor aduse în primul an de război. Hans o privi cu ochii pierduți. Furase medalia de la tatăl lui, o adusese cu el, pentru a-i aminti de ce anume fugise din Norvegia. Reprezenta, de asemenea, un fel de asigurare, în caz că l-ar fi capturat germanii, înainte de-a reuși să evadeze în Suedia. Ar fi trebuit să scape de medalie cu mult timp în urmă, era conștient de asta. Dacă cineva i-ar fi umblat prin lucruri și ar fi dat de ea, secretul său

ar fi putut ieși la suprafață. Însă avea nevoie de ea. Avea nevoie de ea, pentru a nu-și permite vreodată să dea totul uitării.

Nu regretase deloc faptul că își părăsise tatăl. Dacă ar fi fost după Hans, nu ar mai fi vrut să aibă deloc de-a face cu acel om. Reinhardt Wolf simboliza tot ce era greșit la rasa umană, iar Hans se simțea rușinat fiindcă, la un moment dat în viața lui, fusese mult prea slab pentru a-și confrunta părintele. Amintirile îl năpădiră. Imagini crunte și nemiloase ale faptelor săvârșite de o persoană cu care nu mai avea nimic în comun. O persoană slabă, care se supusese dorințelor tatălui, însă care într-un final izbutise să se smulgă din acea existență. Hans luă medalia și o strânse așa de tare, încât marginile ascuțite îi crestară palma. Nu se ducea înapoi pentru a-și vedea tatăl; probabil că soarta îl ajunsese din urmă și pe el, făcându-l să-și capete pedeapsa meritată. Dar Hans trebuia să își vadă mama. Ea nu merita să sufere, cu toate grijile ce probabil o apăsau. Nu avusese cum să afle dacă fiul ei mai era sau nu în viață. Hans își dorea să aibă șansa de a sta de vorbă cu ea, de a-i arăta că era bine și de a-i povesti despre Elsy și bebeluș. Iar cu timpul, poate că avea chiar să o convingă să vină în Suedia și să stea cu ei. Nu credea că Elsy ar fi avut obiecții. Unul din lucrurile pe care le iubea la fată era sufletul ei bun. Se gândi că Elsy și mama lui s-ar fi înțeles de minune.

Hans se ridică din pat. După o clipă de ezitare, puse medalia înapoi în sertar. Putea să rămână acolo până la întoarcerea lui, pentru a-i aminti de persoana care nu dorea să mai fie niciodată. Pentru a-i aminti că nu avea să mai fie vreodată slab și laș. În clipele acelea, datorită lui Elsy și bebelușului, sosise vremea să devină bărbat.

Închise valiza și aruncă o privire prin odaia în care cunoscuse atât de multă fericire în ultimul an. Trenul său urma să plece în câteva ore. Mai avea de făcut un singur lucru, înainte de plecare. Trebuia să stea de vorbă cu cineva. Părăsi încăperea și trase ușa în urma sa. Avu brusc o premoniție atunci când auzi ușa închizându-se. Un sentiment că lucrurile aveau să ia o întorsătură greșită. Apoi se dezbără de acel gând și plecă. Avea să se întoarcă într-o săptămână.

Capitolul 25

Erica insistase să meargă singură cu mașina în Göteborg, cu toate că Patrik se oferise să o însoțească. Era ceva ce trebuia să facă de una singură.

Stătu o clipă în fața ușii, încercând să se convingă să apese butonul soneriei. Într-un final, nu mai reuși să amâne lucrurile.

Märta o privi cu uimire atunci când deschise ușa, însă apoi se dădu la o parte, pentru a-i face loc să intre.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse Erica, simțind brusc o senzație de uscăciune în gât. Ar fi trebuit să vă telefonez înainte, dar…

— Ei, nu-ți face griji, spuse Märta, zâmbindu-i cu blândețe. La vârsta mea, sunt recunoscătoare când am companie, așa că e o plăcere. Intră, intră.

Erica o urmă de-a lungul coridorului, în sufragerie, unde luară loc amândouă. Cuprinsă de panică, ea se întrebă cum anume să înceapă, însă Märta luă cuvântul înaintea ei.

— Ați făcut progrese cu ancheta acelei crime? întrebă ea. Îmi pare rău că atunci când ați fost aici, nu v-am putut fi de mai mult ajutor însă, după cum am zis, chiar nu știam nimic în legătură cu finanțele noastre.

— Știu pentru ce erau banii. Sau, mai bine zis, pentru cine, spuse Erica, simțindu-și bătăile puternice ale inimii.

Märta îi aruncă o privire nedumerită, fără însă a părea să știe la ce se referea femeia. Privind-o țintă, Erica îi spuse cu blândețe:

— În noiembrie 1945, mama mea a născut un fiu, pe care l-a dat imediat spre adopție. Totul se petrecea în casa mătușii ei, în Borlänge. Cred că plățile făcute soțului dumneavoastră de către Erik Frankel, bărbatul care a fost ucis, îi erau destinate copilului.

Sufrageria fu cuprinsă de o tăcere mormântală. Apoi Märta își feri privirea. Erica observă că mâinile îi tremurau.

— Mă gândeam eu. Însă Wilhelm nu mi-a spus niciodată despre asta și… ei bine, pe de-o parte, nici eu nu voiam să știu. Băiatul a fost întotdeauna fiul nostru, al meu și al lui Wilhelm, și nu l-am iubit mai puțin doar pentru faptul că nu i-am dat eu însămi naștere. Ne dorisem un copil de așa multă vreme și încercasem atât de mult și… ei bine, Göran a apărut precum un dar divin.

— El știe?

— Că e adoptat? Da, niciodată nu i-am ascuns acest lucru. Dar, sinceră să fiu, nu cred că s-a gândit vreodată prea mult la asta. Noi eram părinții săi, familia sa. Wilhelm și cu mine am mai discutat ocazional despre cum ne-am fi simțit dacă Göran ar fi vrut să afle mai multe despre… părinții săi biologici. Însă mereu am spus că lucrurile

se vor întâmpla văzând și făcând. Iar Göran nu a dat nicicând impresia că voia să afle mai mult despre ei, așa că am lăsat totul cum era.

— Îmi place de el, zise Erica dintr-un impuls, încercând să se obișnuiască încet cu ideea că bărbatul pe care îl cunoscuse ultima dată când fusese acolo era, de fapt, fratele ei – al ei și al Annei, se corectă ea ulterior.

— Și lui i-a plăcut de tine, zise Märta, luminându-se la chip. Iar o parte din mine a reacționat în mod involuntar la faptul că voi doi semănați un pic. Privirea ta are ceva… Nu sunt întocmai sigură, dar aveți trăsături comune.

— Cum credeți că ar reacționa dacă…

Erica nu îndrăzni să își termine întrebarea.

— Având în vedere cât de mult a pomenit mereu, copil fiind, despre visul de-a avea frați sau surori, eu cred că ar întâmpina cu brațele deschise o soră mai mică.

Märta zâmbi și păru să-și fi revenit din șocul inițial.

— Două surori, zise Erica. Am o soră mai mică, pe nume Anna.

— Două surori, repetă Märta, scuturând din cap. Ca să vezi! Viața asta mă uimește necontenit. Chiar și la vârsta mea.

Apoi deveni serioasă.

— Mi-ai putea spune mai multe despre mama ta… mama lui? zise ea, aruncându-i Ericăi o privire întrebătoare.

— Mi-ar face plăcere să vă povestesc despre ea, zise Erica, împărtășindu-i apoi întreaga poveste a lui Elsy și a motivului care o făcuse să își dea fiul spre adopție.

Povesti vreme îndelungată, mai mult de o oră, încercând să-i facă dreptate mamei sale în fața acelei femei care îl iubise și îl crescuse pe fiul lui Elsy, atunci când aceasta fusese nevoită să îl abandoneze.

Amândouă tresăriră când se auzi deschizându-se ușa de la intrare și un glas plin de voie bună strigă din hol.

— Bună, mamă. Ai musafiri?

Pașii se apropiară de sufragerie.

Erica o privi pe Märta, care dădu aprobator din cap. Vremea secretelor luase sfârșit.

•

Trecură patru ceasuri, iar Paula și Martin începură să își piardă nădejdea. Captivi în beznă, cei doi se simțeau ca niște cârtițe, cu toate că ochii li se obișnuiseră îndeajuns de mult cu întunericul, pentru a putea distinge contururile camerei.

— Chiar nu-mi imaginam ca lucrurile să decurgă așa, zise Paula, oftând. Crezi că vor trimite în curând o echipă de căutare după noi? glumi ea.

Martin era ocupat cu masatul umărului care îi zvâcnea, după câteva încercări de a sparge ușa. Avea să se pricopsească cu niște vânătăi

zdravene.

— Probabil că a dispărut deja de mult, zise Paula, simțindu-și frustrarea amplificându-se.

— Există șanse mari să ai dreptate, îi dădu dreptate Martin, lucru care nu reuși decât să o frustreze și mai mult.

— Cu siguranță are o grămadă de suveniruri ciudate pe-aici, spuse Paula, aruncând o privire în jur, cu ochii întredeschiși, încercând să dibuie contururile câtorva obiecte ce umpleau rafturile de la subsol.

— Probabil că majoritatea sunt ale lui Erik, zise Martin. Din câte am înțeles, el era colecționarul.

— Dar toate aceste artefacte naziste… Trebuie că valorează o mulțime de bani.

— Fără îndoială. O persoană care își dedică mare parte din viață colecționării de obiecte va ajunge, într-un final, să adune o grămadă.

— De ce crezi că a făcut-o?

Femeia privi în întuneric, cu ochii pierduți, încercând să conștientizeze lucrurile pe care deja le considerau adevărate. De fapt, Paula fusese convinsă din clipa în care începuse a-i studia alibiul. Atunci îi venise ideea să verifice dacă numele lui Axel Frankel apărea și pe lista de pasageri a altei companii aviatice. Când îi controlaseră alibiul, ei nu verificaseră decât plecarea din ziua specificată de el; nu le trecuse prin minte să cerceteze dacă nu cumva mai făcuse și alte călătorii. Paula aflase abia în dimineața respectivă că un pasager pe nume Axel Frankel călătorise din Paris spre Göteborg pe data de șaisprezece iunie, întorcându-se apoi în aceeași zi.

— Nu știu, îi răspunse Martin. E greu de înțeles. Frații păreau să fi fost în relații bune, așa că de ce să-l fi omorât Axel pe Erik? Ce anume îi declanșase o reacție într-atât de puternică?

— Probabil faptul că ei patru – Erik, Axel, Britta și Frans – și-au reluat brusc legătura. Nu poate fi o coincidență. Și, cumva, totul se leagă de uciderea norvegianului.

— De acord. Dar cum? Și de ce? De ce acum, după șaizeci de ani? Pur și simplu, n-are sens.

— Va trebui să-l întrebăm pe el. Asta dacă vom ieși vreodată de-aici. Și dacă vom reuși să-l prindem. E posibil ca el să se afle deja în drum spre celălalt capăt al pământului, zise Paula, descurajată.

— Poate că ne vor găsi scheletele aici, la subsol, anul viitor, cândva, glumi Martin, fără succes.

— Dacă avem noroc, poate că o să intre vreun puști prin efracție, replică sec Paula.

— Auzi, să știi că nu zici tu rău! spuse Martin, entuziasmat, împungând-o brusc între coaste.

— Indiferent ce-ar fi, sper să merite vătămarea pe care mi-ai provocat-o la coaste, zise Paula, examinându-și locul dureros în care

Martin o împunsese cu cotul.

— Nu-ți amintești ce-a spus Per atunci când l-am interogat?

— Nu eram acolo. Tu și Gösta ați condus interogatoriul, îi aminti ea, începând totuși să devină interesată.

— Ei bine, a spus că a pătruns în casă printr-un geam de la subsol.

— Nu cred să existe geamuri pe-aici. Dacă ar fi fost, am fi văzut o rază de lumină, zise Paula, sceptică, examinând pereții de la subsol.

Martin se ridică și orbecăi până la peretele dinspre exterior.

— Dar el așa a spus. Trebuie să existe un geam. Poate că e ceva agățat în fața lui. Ai zis-o cu gura ta – lucrurile de-aici trebuie să valoreze o grămadă de bani. Poate că Erik a vrut ca nimeni să nu-i poată vedea colecția, din exterior.

În momentul acela, Paula se ridică și ea, îndreptându-se către Martin. Îl auzi pe acesta strigând „au!" atunci când se izbi de peretele opus, însă apoi urmă un „aha!", care o făcu pe Paula să-și simtă speranța renăscând. Iar speranța se transformă în victorie atunci când Martin trase o perdea greoaie, lăsând lumina zilei să inunde subsolul.

— Nu te-ai putut gândi la asta acum câteva ore? se văită Paula.

— Auzi, ce-ai spune de niscaiva recunoștință? zise voios Martin în timp ce trase de zăvor și împinse geamul, deschizându-l.

Se întinse după un scaun aflat la un metru de el și îl așeză chiar sub fereastră.

— Doamnele întâi!

— Mulțumesc, bombăni Paula în timp ce se urcă pe scaun și își croi drum, strecurându-se prin deschizătură.

Martin o urmă îndeaproape. Preț de o clipă, amândoi rămaseră locului, pentru ca ochii să li se obișnuiască din nou cu lumina orbitoare a zilei. Apoi o luară la fugă. Goniră spre ușa de la intrare, însă o găsiră încuiată, iar de data aceea, nu mai exista nicio cheie deasupra grinzii. Ceea ce însemna că jachetele lor stăteau încuiate în casă, cu telefoanele mobile și cheile de la mașină în buzunare. Martin tocmai se pregătea să fugă repede până la casa cea mai apropiată din vecini, când auzi un trosnet răsunător. Privi în direcția din care venise zgomotul și văzu că Paula, cu o mină satisfăcută, azvârlise cu o piatră într-un geam de la parter.

— Dacă tot am ieșit pe fereastră, m-am gândit să și intrăm la fel.

Ridică de pe jos un băț și îndepărtă cioburile din tocul geamului, după care îl privi pe Martin.

— Ei bine? Ai de gând să-i oferi lui Axel un avans și mai mare sau vrei să mă ajuți să intru?

Martin ezită doar un moment, după care își ținu palmele scăriță pentru Paula și o urmă pe aceasta înapoi în casă. În clipele acelea, important era să îl ajungă din urmă pe ucigașul lui Erik Frankel. Axel deținea deja un avans semnificativ. Iar ei aveau mult prea multe

întrebări rămase încă fără vreun răspuns.

•

Axel nu ajunsese decât până la aeroportul Landvetter. Atunci când îi încuiase în pivniță pe cei doi polițiști și demarase în trombă, adrenalina îi pompase prin vene.

Însă în prezent, totul se estompase, lăsând în urmă numai deșertăciune.

Bărbatul stătea nemișcat, privind în gol, pe geam, la avioanele ce decolau. S-ar fi putut îmbarca în oricare din ele; avea banii și cunoștințele necesare pentru a-și asigura un bilet către orice destinație, la alegerea sa. Ani întregi de căutări îl învățaseră tot ce trebuia să știe despre cum să dispară fără urmă. Însă el nu dorea să o facă. Aceea era concluzia la care ajunsese într-un final. Putea scăpa, însă nu dorea să o facă.

Drept urmare, stătea acolo, în țara nimănui, privind avioanele decolând și aterizând. Aștepta ca soarta să îl ajungă din urmă. Și, spre marea sa uimire, momentul respectiv nu îl mai îngrozea. Poate că la fel se simțiseră și cei vânați de el, în ziua în care cineva le bătuse în sfârșit la ușă, adresându-li-se cu numele lor real. Un straniu amestec de frică și ușurare.

În cazul lui însă, prețul fusese scump. Îl costase viața lui Erik.

De n-ar fi venit fata lui Elsy, cu medalia. Acea bucățică de metal simboliza tot ce se străduiseră ei să uite de-a lungul tuturor acelor ani, iar în momentul în care ea fusese livrată direct la ușa lui Erik, bărbatul o luase drept semn că venise timpul ca adevărul să iasă la suprafață.

Firește că discutaseră în trecut despre cum să pună ordine în lucruri sau măcar să-și asume răspunderea. Nu în fața legii – fiindcă legea era indiferentă față de nelegiuiri într-atât de vechi, încât se suspendau, prin prescripție. Nu așa, ci la un nivel uman, moral. Meritau să simtă ocara și acuzațiile semenilor – acele ființe umane, aidoma lor. Conform lui Erik, sosise vremea ca ei să își recunoască faptele și să înceteze a se mai sustrage judecății ce li se cuvenea. Axel reușise întotdeauna să îl facă să renunțe, spunându-i că nu avea să slujească vreunui scop. Nu puteau spune ori face nimic pentru a schimba trecutul și ar fi fost inutil să sacrifice tot binele pe care îl săvârșise el prin intermediul slujbei sale, doar de dragul de a-și ispăși o pedeapsă care nu ar fi schimbat nimic. În schimb, el avea să se căiască pentru păcatele sale, dedicându-se muncii pe care o făcea.

De fiecare dată, Erik îi dăduse ascultare și cedase, dar sentimentele de vinovăție continuaseră să îl frământe, până când nu îi mai rămăsese decât rușinea. Erik văzuse dintotdeauna lumea în alb-negru. Lucra cu fapte concrete și se simțea cel mai comod atunci când era cufundat în lumea cărților sale; acolo, datele, numele, perioadele și

locurile erau marcate cu litere negre, pe un fundal alb. Însă cu toate acestea, timp de șaizeci de ani, Axel îl convinsese să locuiască într-o lume a ambiguității și înșelăciunii. Și poate că ar fi continuat tot așa, dacă nu ar fi intervenit atât fiica lui Elsy, cât și Britta, ale cărei bariere protectoare începuseră să se năruie, din cauza unei boli care îi distrugea treptat creierul.

Axel încercase cu disperare să îl convingă pe Erik. Tot ce era el, tot ce reprezenta el ar fi fost șters cu buretele dacă ar fi trebuit să dea socoteală pentru nelegiuirea sa. Nimeni nu l-ar mai fi privit la fel. S-ar fi ales praful și pulberea de munca lui de-o viață. Însă de data aceea, argumentele sale nu reușiseră să-l convingă pe Erik. Se afla în Paris când primise telefonul din partea fratelui său. „A sosit timpul", spusese acesta. Pur și simplu. Păruse băut, lucru cu atât mai alarmant, având în vedere că Erik nu bea niciodată fără măsură. Plânsese la telefon, spunând că nu mai rezistase, că mersese la Viola pentru a-și lua rămas-bun, scutind-o astfel de rușinea îndurată atunci când adevărul avea să iasă la iveală. Apoi bombănise ceva legat de faptul că pusese deja lucrurile în mișcare, neputând să mai aștepte ca altcineva să expună în public rufele lor murdare. Avea să pună capăt propriei sale lașități, avea să pună capăt așteptării, după cum se exprimase, pronunțându-și nedeslușit vorbele, în vreme ce Axel strângea telefonul, cu mâna asudându-i. Acesta urcase apoi în primul avion către Suedia, hotărât să-și convingă fratele.

Închise ochii, simțindu-și inima frângându-se în timp ce retrăi momentul în care dăduse buzna în bibliotecă și îl găsise pe Erik așezat la birou, mâzgălind neatent într-un carnețel. Pe un ton sec și inexpresiv, el rostise vorbele de care Axel se temuse vreme de șaizeci de ani. Erik se hotărâse. Nu mai putea trăi măcinat de vină.

Trăsese nădejde ca lucrurile spuse de Erik la telefon să nu fi fost decât vorbe-n vânt, și ca fratele lui să-și vină în fire, odată împrăștiați aburii alcoolului. Însă în clipele acelea, realizase că nu avusese dreptate. Hotărârea lui Erik era de neclintit. Deja începuse să ia măsuri, pentru a fi sigur că adevărul avea să iasă la iveală. Pomeni și despre copil. Pentru prima dată, el făcu destăinuiri despre cum izbutise să afle unde fusese plasat micuțul și despre plățile lunare pe care le efectuase, drept compensație, părinților adoptivi ai băiețelului. Presupunând, de bună seamă, că Erik era tatăl copilului, cei doi acceptaseră banii, fără împotrivire. Însă lui tot nu-i fusese de ajuns. Actul de căință nu îi domolise acea suferință nimicitoare. Mai degrabă făcuse să pară cu atât mai reale consecințele faptelor din tinerețe. Sosise vremea adevăratei căințe – așa îi spusese Erik, privindu-l fix în ochi.

În clipa aceea, Axel realizase că avea să fie distrusă viața pe care și-o clădise – o viață plină de admirație și respect. Mintea îi fu năpădită

de imagini din lagăr: prizonierul de lângă el, care fusese aruncat în groapa pe care o săpau, foametea, duhoarea, degradarea. Patul puștii, izbindu-i urechea, făcându-l să simtă cum ceva lăuntric i se frângea. Bărbatul mort, prăvălindu-se peste el, în autobuz, la întoarcerea acasă, în Suedia. Brusc, se trezise înapoi acolo: sunetele, mirosurile, furia ce-i mocnise în suflet, chiar și atunci când fusese sleit de puteri și nu se mai putuse concentra decât la supraviețuire. În scaunul din fața sa, nu își mai văzuse fratele. În schimb, îi văzuse pe toți oamenii care îl batjocoriseră, care îl răniseră și care, în clipele respective, strigau la el, în zeflemea, jubilând fiindcă de data aceea, el avea să fie dus pe eșafod. Însă bărbatul refuzase să le ofere satisfacție tuturor acelor oameni aliniați pentru a-l umili – fie ei vii sau morți. Nu ar fi putut supraviețui unei astfel de încercări. Și trebuia neapărat să supraviețuiască. Era singurul lucru care conta.

Simțise un foșnet în ureche, mai rău decât în mod obișnuit, moment în care nu îi mai auzise vorbele lui Erik; nu îi mai observase decât buzele mișcându-se. Apoi acesta încetase să mai fie Erik. Devenise tânărul din Grini, care îi păruse atât de prietenos când stătuseră de vorbă, care îl amăgise în a crede că era unica ființă umană din acel loc inuman. Același băiat care își ridicase arma și apoi, cu privirea țintă la Axel, îl izbise pe acesta cu patul puștii, drept în cap.

Cuprins de furie, Axel apucase obiectul aflat cel mai la îndemână. Ridicase bustul greoi, din piatră, ținându-l deasupra capului, în vreme ce Erik continuase să vorbească și să mâzgălească în carnețelul de pe birou.

Apoi dăduse drumul statuii. Nu făcuse uz de forță, ci doar lăsase gravitația să-și urmeze cursul, provocând izbirea bustului de capul fratelui său. Nu, nu de capul lui Erik. Ci de capul gardianului. Sau să fi fost totuși al lui Erik? Totul era atât de confuz. Se afla acasă, în biblioteca lor, însă toate mirosurile și sunetele păreau atât de vii. Duhoarea cadavrelor, bocancii mărșăluind cadențat, ordinele nemțești ce puteau însemna fie o zi în plus de viață, fie moarte.

Lui Axel îi rămăsese imprimat în memorie sunetul pietrei greoaie izbind în piele și os. Apoi totul se isprăvise. Erik nu scosese decât un singur geamăt, după care se prăvălise neînsuflețit în scaun, cu ochii încă deschiși.

După șocul inițial și conștientizarea faptei sale, Axel fusese cuprins de un calm straniu și de gândul că lucrurile nu mai puteau fi îndreptate. Pusese bustul din piatră sub birou, își scosese mănușile însângerate pe care le purtase, îndesându-le în buzunarul de la haină. Apoi trăsese toate jaluzelele, încuiase ușa de la intrare și se urcase în mașină. Condusese până la aeroport și prinsese cel dintâi zbor înapoi spre Paris. Iar în decursul săptămânilor ce urmaseră, se străduise să uite totul și să se cufunde în munca sa, până în clipa în care primise

apelul din partea poliției.

Întoarcerea acasă fusese dificilă. La început, nu știuse dacă avea să fie în stare să pună din nou piciorul în casa respectivă. Însă după ce fusese luat de la aeroport de cei doi polițiști amabili și lăsat în fața imobilului, își venise în fire și făcuse ceea ce trebuia să facă. Iar odată cu trecerea zilelor, se împăcase și cu spiritul lui Erik, a cărui prezență o simțea în casă. Știa că fratele său îl iertase. Însă Erik nu avea să-l ierte niciodată pentru ceea ce-i făcuse Brittei. Axel nu se atinsese personal de ea, însă știuse ce consecințe avea să aibă conversația lui cu Frans. Cea în care îi dezvăluise acestuia că Britta avea să dea totul în vileag. Își alesese cu grijă cuvintele. Spusese ceea ce trebuia pentru a-l determina pe Frans să acționeze, precum un glonț mortal, țintit cu precizie. Știuse că ambițiile politice ale lui Frans și setea lui de putere și statut social aveau să îi declanșeze o reacție. De-a lungul conversației lor telefonice, Axel simțise deja furia oarbă care îl mânase dintotdeauna pe Frans. Drept care, și el purta la fel de multă vină ca și Frans pentru moartea Brittei.

Își imagină chipul femeii, de la ultima lor întâlnire. Încă era un chip frumos. Și-l imagină pe Herman, privind-o cu o dragoste de culmile căreia Axel nici măcar nu se apropiase vreodată. Asta le răpise el – acea dragoste, acel sentiment de intimitate.

Axel privi încă un avion decolând spre o destinație necunoscută. Ajunsese la capătul drumului său. Nu mai avea încotro să o apuce.

Se simți ușurat când, după ore întregi de așteptări, simți o mână pe umăr și auzi o voce rostindu-i numele.

•

Paula îi dădu Johannei o sărutare pe obraz, după care îi sărută căpșorul fiului său. Încă nu îi venea să creadă că ratase întregul eveniment. Și că în locul ei fusese Mellberg.

— Îmi pare atât de rău, zise ea pentru a mia oară.

Johanna îi zâmbi, istovită.

— Trebuie să recunosc că te-am înjurat un pic atunci când n-am putut da de tine, însă realizez că n-ai avut nicio vină că ai fost încuiată acolo. Îmi pare bine că ești teafără.

— Și mie. Adică… îmi pare bine că și tu ești teafără, zise Paula, sărutând-o din nou. Iar el e… extraordinar.

Își privi fiul, în brațele Johannei, și abia îi veni să creadă că era acolo. Că era, într-adevăr, acolo.

— Ia-l, spuse Johanna, dându-i-l Paulei, care se așeză pe pat și începu să-l legene. Care să fi fost șansele ca, din toate zilele posibile, tocmai azi să nu-i meargă Ritei mobilul?

— Știu. Mama e complet distrusă, zise Paula, alintându-și fiul nou-născut. E convinsă că n-o să-i mai vorbești niciodată.

— Doar n-a fost vina ei. Și până la urmă, am găsit pe cineva care să

mă ajute, râse ea.

— Eu încă nu-mi revin, spuse Paula. Să-l auzi pe Bertil în sala de așteptare, cu mama. Stă acolo și se fălește cu „minunăția de băiat" care e fiul nostru. Și te laudă cât de grozavă ai fost. Dacă mama n-a fost îndrăgostită de el până acum, ei bine, acum e, fără doar și poate. Doamne sfinte, zise Paula, scuturând din cap.

— A existat un moment când am crezut că o va lua la sănătoasa, dar trebuie să recunosc că e mai tare decât mi-am imaginat.

De parcă le-ar fi auzit vorbind despre el, Bertil bătu la ușă, după care își făcu apariția, alături de Rita.

— Intrați, intrați, spuse Johanna, făcându-le semn cu mâna.

— Voiam doar să vedem cum vă simțiți, zise Rita, îndreptându-se către Paula și nepotul ei.

— Firește. Doar a trecut o jumătate de oră de când ați verificat ultima oară, spuse Johanna, tachinându-și soacra.

— Voiam doar să vedem dacă a mai crescut. Și dacă i-a mijit barba, zise Mellberg, radiind de fericire, în timp ce se apropie cu ezitare și îl privi tandru pe bebeluș.

Rita se uită spre Bertil într-un mod care nu putea exprima decât dragoste.

— L-aș mai putea ține în brațe?

Paula dădu afirmativ din cap.

— Sigur, cred că o meriți, zise ea, dându-i-l pe fiul său.

După care se lăsă pe spate și privi cum Mellberg studia bebelușul, în vreme ce Rita îi studia pe amândoi. În clipa aceea, Paula realiză că, deși îi trecuse prin minte că ar fi fost bine ca fiul ei să aibă o prezență masculină în viața sa, ea nu și-l imaginase niciodată pe Bertil Mellberg în rolul acela. Însă confruntată, în prezent, cu posibilitatea respectivă, se gândi că poate totuși nu s-ar fi dovedit o idee atât de rea.

Fjällbacka, 1945

Mersese la risc, în speranța că îl va găsi acasă pe Erik. I se părea important să stea de vorbă, înainte de a pleca spre Norvegia. Avea încredere în Erik. Deși părea retras, exista în el ceva sincer, ceva onest. Iar Hans îi cunoștea loialitatea. Acela era lucrul pe care conta, înainte de toate. Fiindcă Hans nu putea ignora posibilitatea ca lui să i se întâmple ceva. Avea să se întoarcă în Norvegia și, cu toate că războiul se încheiase, nu avea cum să prevadă ce anume ar fi putut păți. Făcuse niște lucruri de neiertat, iar tatăl său fusese unul dintre vinovații principali pentru nenorocirile cauzate de germani în acea țară. Acum, că avea să devină tată, Hans era nevoit să ia în considerare toate posibilitățile. Nu o putea lăsa pe Elsy fără cineva care să o ocrotească. Iar Erik era singura persoană pe care o considera în stare să îndeplinească acel rol.

Bătu la ușă. Erik nu era singur acasă. Hans oftă în sinea lui atunci când îi găsi în bibliotecă pe Britta și pe Frans. Ascultau discuri la gramofonul tatălui lui Erik.

— Mama și tata vin acasă abia mâine, îi explică Erik, luându-și poziția sa obișnuită, din spatele biroului.

Hans stătu în cadrul ușii, ezitând.

— De fapt, eu speram să stau de vorbă cu tine, între patru ochi, zise el, privindu-l pe Erik.

— Ce fel de secrete aveți voi doi? îi tachină Frans, trecându-și un picior peste brațul fotoliului în care stătea.

— Chiar așa, ce secrete aveți? repetă Britta, zâmbindu-i lui Hans.

Erik scutură din umeri și se ridică.

— Hai să mergem afară pentru câteva momente, îi zise lui Hans, îndreptându-se către verandă.

Hans îl urmă, închizând atent ușa după el. Se așezară pe treapta cea mai joasă.

— Trebuie să plec vreo câteva zile, spuse Hans, dând cu vârful pantofului prin pietriș.

— Unde pleci? întrebă Erik, aranjându-și ochelarii, care îi tot alunecau spre vârful nasului.

— În Norvegia. Trebuie să merg acasă și să… rezolv anumite lucruri.

— În regulă, zise Erik, nepărând foarte interesat.

— Și vreau să te rog ceva.

— Bine.

Erik ridică din umeri. Din casă puteau auzi gramofonul. Pesemne că Frans îl dăduse mai tare.

Hans șovăi. Apoi spuse:

— Elsy e însărcinată.

Erik nu îi răspunse, ci doar își aranjă din nou ochelarii.

— E însărcinată, iar eu vreau să cer autorităților permisiunea de a mă căsători cu ea. Dar mai întâi trebuie să merg înapoi acasă, pentru a mă ocupa de niște lucruri. Așadar… în caz că eu pățesc ceva… Îmi promiți că vei avea grijă de ea?

Erik rămase în continuare tăcut, iar Hans așteptă încordat un răspuns din partea lui. Nu voia să plece fără a se asigura că o persoană de încredere avea să îi poarte de grijă lui Elsy. Într-un final, Erik zise:

— Firește că mă voi îngriji de Elsy. Deși mi se pare regretabil faptul că ai adus-o în situația asta. Dar de ce crezi că ai putea păți ceva? întrebă el, încruntându-se. Ar trebui să fii întâmpinat acasă ca un erou. De ce te-ar critica lumea fiindcă ai fugit atunci când lucrurile au devenit prea periculoase? zise el, întorcându-se pentru a-și privi amicul.

Dar Hans îi ignoră întrebarea. Se ridică, netezindu-și pantalonii.

— Bineînțeles că nu se va întâmpla nimic. Însă am vrut să-ți spun, pentru orice eventualitate. Iar acum tu mi-ai făcut o promisiune.

— Bine, bine, zise Erik, apoi se ridică și el în picioare. Vrei să intri, să-ți iei la revedere și de la ceilalți? E și fratele meu acasă. S-a întors ieri, spuse Erik, luminându-se la chip.

— Îmi pare așa bine să aflu asta, replică Hans, bătându-l peste umăr. Cum se simte? Am auzit că era în drum spre casă, dar că nu i-a priit deloc călătoria.

— Da, așa e, zise Erik, și o umbră îi traversă chipul. Nu i-a priit deloc. Și e foarte slăbit. Însă măcar e acasă! zise el, luminându-se din nou la față. Ce-ar fi să intri, să-l saluți? Voi doi încă nu v-ați cunoscut.

Hans zâmbi și dădu din cap, urmându-l pe Erik înapoi în casă.

Capitolul 26

În primele câteva minute, în jurul mesei din bucătărie domni o atmosferă încărcată. Apoi neliniștea începu să se evapore, făcându-le să poată avea o conversație veselă și relaxată cu fratele lor. Anna încă părea un pic șocată de veștile primite, însă îl privea uluită pe Göran, așezat în fața ei, la masă.

— Nu ți-ai pus vreodată întrebări legate de părinții tăi? întrebă Erica, alegând o bomboană Dumlekola din maldărul de dulciuri de pe farfurie.

— Cum să nu, mi se mai întâmpla, din când în când, zise Göran. Dar, în același timp… în ceea ce mă privea, mama și tata – adică Wilhelm și Märta – îmi erau de ajuns. Uneori mă mai gândeam la asta și mă întrebam de ce m-a abandonat mama, spuse el, ezitând. Însă aud că se afla într-o situație dificilă.

— Da, așa e, zise Erica, privind către Anna.

Îi fusese greu să decidă cât anume să-i dezvăluie surorii sale mai mici, pe care avusese mereu tendința de a o proteja. Dar într-un final, ea realizase că Anna supraviețuise unor situații mult mai dificile, așa că Erica îi spusese totul despre ce aflase, incluzând și jurnalele. Anna primise veștile cu ușurință, iar în prezent, cele două femei și Göran se aflau împreună, în casa Ericăi și a lui Patrik. Trei frați. Două surori și un frate. Era un sentiment ciudat, însă totul părea atât de firesc. Poate era adevărată zicala – sângele apă nu se face.

— Deci presupun că e prea târziu să mă puneți la curent, ce iubit nou mai are fiecare, și treburi de genul ăsta, râse Göran, arătând spre Dan și Patrik. S-ar părea că e o etapă care mi-a scăpat, din nefericire.

— Da, cred că așa e, zise Erica, zâmbind și luând o nouă bomboană Dumlekola.

— Apropo, am auzit că l-ați prins pe ucigaș – fratele victimei, zise Göran, devenind serios.

Patrik dădu din cap.

— Da, aștepta un avion la aeroport. A fost ciudat, fiindcă ar fi putut pleca oricând, și probabil că nu l-am mai fi prins niciodată. Din câte mi-au spus colegii, a fost extrem de cooperant.

— Dar de ce și-a omorât fratele? întrebă Dan, punându-și brațul în jurul umerilor Annei.

— Încă îl interoghează, așa că nu prea știu, răspunse Patrik, dându-i o bucățică de ciocolată Maiei, care stătea lângă el pe podea, jucându-se cu păpușa pe care i-o dăduse mama lui Göran.

— Ei bine, mă tot întreb de ce fratele care a murit i-a dat bani tatii în toți acești ani. Din câte-am înțeles, nu era tatăl meu. Norvegianul era tatăl meu adevărat. Sau e complet invers? zise Göran, privind-o pe

Erica.

— Nu, ai dreptate. Conform jurnalelor mamei, tatăl tău se numea Hans Olavsen sau, mai degrabă, Hans Wolf. Erik și mama nu păreau să fi avut o legătură amoroasă. Așa că nu știu…, gândi Erica, mușcându-și buzele. Probabil vom ști mai multe când vom afla ce are de zis Axel Frankel.

— Probabil, zise Patrik, dând afirmativ din cap.

Dan își drese vocea, iar toată lumea se întoarse pentru a se uita la el. Bărbatul făcu schimb de priviri cu Anna, care luă apoi cuvântul:

— Ei bine… avem să vă dăm o veste.

— Ce e? întrebă Erica, îndesându-și în gură o nouă bomboană Dumlekola.

— Păi…

Anna făcu o pauză, însă apoi își dădu drumul și spuse:

— Vom avea un copil. La primăvară.

— Serios? E minunat! exclamă Erica, ridicându-se pentru a da înconjur mesei și a-i îmbrățișa – mai întâi pe sora ei, apoi pe Dan – pentru ca, într-un final, să se așeze la loc, cu ochii scăpărând. Și cum te simți? E totul în regulă? Te simți bine? veni rafala de întrebări din partea Ericăi, făcând-o pe Anna să izbucnească în râs.

— Sunt în regulă, dar mă simt cumplit. La fel a fost și când l-am avut pe Adrian. Și mai am și pofta asta permanentă de dropsuri.

— Ha, ha, ca să vezi, tocmai dropsuri, râse Erica. Însă n-ar trebui să vorbesc eu. Îmi aduc aminte cum mă îmbuibam cu bomboane Dumlekola pe când eram însărcinată cu…

Erica se opri la mijlocul frazei și făcu ochii mari, spre mormanul de ambalaje Dumlekola de pe masă. Apoi se uită la Patrik și, văzându-l cu gura larg deschisă, realiză că și el se gândea la același lucru. Începu să calculeze frenetic. Când trebuia să-i vină menstruația? Fusese atât de ocupată cu cercetările despre mama sa, încât nu se mai gândise la… În urmă cu două săptămâni! Trebuia să-i fi venit menstruația în urmă cu două săptămâni! Privi din nou uluită spre ambalajele de Dumlekola. Apoi o auzi pe Anna izbucnind într-un râs sacadat.

Fjällbacka, 1945

Axel auzi voci la parter. Coborî din pat, cu eforturi mari. Avea să dureze mult până să fie complet vindecat. Așa spusese doctorul care îl examinase la întoarcerea în Suedia. Iar tatăl său păruse îngrijorat și zisese același lucru atunci când Axel ajunsese acasă, cu o zi în urmă. Fusese o adevărată fericire să se întoarcă. Preț de o clipă, avusese impresia că toată groaza și toate lucrurile înfiorătoare prin care trecuse nu existaseră niciodată. Însă mama lui plânsese de-ndată ce îl văzu. Apoi plânsese și mai mult când îi cuprinse cu brațele trupul firav și slăbit. Momentul acela duruse. Fiindcă nu erau doar lacrimi de bucurie. Mama sa plângea și pentru că el nu mai era ca pe vremuri. Și nici nu avea să mai fie vreodată. Acel Axel franc, temerar și voios nu mai exista. Ultimii câțiva ani îi distruseseră totul. Iar el vedea în ochii mamei că, în același timp în care se bucura de crâmpeiul care se întorsese acasă, femeia își jelea fiul pe care nu avea să îl mai capete niciodată înapoi.

Nu voia să-și însoțească bărbatul și să plece noaptea, cu toate că planurile fuseseră făcute cu multă vreme în urmă. Însă tatăl lui Axel înțelesese că băiatul avea nevoie de puțin timp în care să stea singur, drept care insistase ca femeia să îl însoțească.

— Băiatul e acasă acum, spusese tatăl. Vom avea timp să stăm cu el. Are nevoie de pace și de liniște, să se poată odihni. Și Erik va fi aici, pentru a-i ține de urât.

În cele din urmă, femeia se înduplecase, plecând alături de soțul ei. Axel se simțise ușurat când i se ivise șansa de a rămâne singur; îi era și-așa destul de greu să se obișnuiască din nou acasă. Să se obișnuiască a fi Axel.

Ciuli urechile. Doctorul îi spusese că avea să fie nevoit să accepte faptul că își pierduse definitiv auzul cu urechea stângă. Nici nu se așteptase la altceva. Când gardianul se năpustise la el cu patul puștii și îl izbise peste ureche, Axel realizase că îi fusese distrus ceva. Urechea sa rănită avea să rămână un memento constant al chinurilor prin care trecuse.

Ieși, împleticindu-se, pe coridor. Fiindcă picioarele încă îi erau slăbite, tatăl său îi dăduse un baston cu care să se ajute, pentru început. Aparținuse cândva bunicului pe linie paternă. Un baston masiv, cu măciulie de argint.

Axel fu nevoit să se țină de balustradă în timp ce-și croia drum pe scări. Se odihnise vreme îndelungată în pat și era curios să vadă cui aparțineau vocile pe care le auzise. Cu toate că tânjise după singurătate, în clipele acelea își dorea să aibă companie.

Frans și Britta stăteau în fotoliile din sufragerie, iar lui Axel i se păru straniu să îi vadă din nou acolo, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru ei, viața își urmase cursul obișnuit. Nu priviseră maldărele de

cadavre și nici nu văzuseră pe cineva de lângă ei prăbușindu-se, cu un glonț în frunte. Pentru o clipă, Axel se înfurie gândindu-se la nedreptatea destinului, însă apoi își aminti că fusese alegerea lui să-și riște viața, așa că trebuia să sufere consecințele. Însă o parte din acea furie îi rămase, mocnind lăuntric.

— Axel! Ce bine-mi pare că ești treaz! spuse Erik, de pe scaunul de la birou, îndreptându-și spatele.

Se lumină la chip atunci când dădu cu ochii de fratele său. Asta îl bucurase cel mai mult, odată întors acasă. Revederea feței lui Erik.

— Așa. Bătrânul reușește să umble cu ajutorul bastonului, râse Axel, ridicând glumeț bastonul pentru a-l arăta Brittei și lui Frans.

— Aș vrea să-ți fac cunoștință cu cineva, zise Erik, nerăbdător. Hans e norvegian. A făcut parte din mișcarea de rezistență, dar apoi a fugit, ascuns pe vasul lui Elof, atunci când nemții i-au dat de urmă. Hans, el e fratele meu, Axel.

Vocea lui Erik fu plină de mândrie.

La început, Axel observă pe cineva într-un colț îndepărtat al camerei. Era cu spatele la ușă, așa că Axel nu distinse decât o siluetă zveltă, cu păr blond, cârlionțat. Făcu un pas înainte pentru a-l saluta, moment în care persoana se întoarse către el.

În clipa aceea, pământul se opri în loc. Axel văzu patul puștii. Retrăi sentimentul trădării, simți din nou cum era să aibă încredere într-o persoană pe care o considerase a fi de partea binelui, pentru ca mai apoi aceasta să îl dezamăgească. Îl văzu pe băiatul din fața sa și îl recunoscu imediat. Auzi un foșnet în ureche, iar sângele îi clocoti în piept. Înainte de a-și conștientiza faptele, Axel ridică bastonul deasupra capului și se năpusti cu el spre băiat.

— Ce faci? strigă Erik, fugind degrabă spre Hans, care se prăvălise la podea, acoperindu-și fața cu mâinile, în vreme ce sângele îi țâșnea printre degete.

Frans și Britta săriseră și ei în picioare, privindu-l uimiți pe Axel. Acesta îndreptă bastonul către băiat și spuse, cu vocea tremurându-i de ură:

— V-a mințit. Nu e luptător în rezistența norvegiană. Era gardian la Grini, pe vremea când am fost prizonier acolo. El m-a lăsat fără auz. Mi-a zdrobit urechea cu patul puștii.

Tăcerea se lăsă deasupra încăperii.

— E adevărat ce spune fratele meu? șopti Erik, într-un final, așezându-se lângă Hans, care scâncea, întins pe jos. Ne-ai mințit? Lucrai pentru nemți?

— La Grini ziceau că e fiul unui ofițer SS, continuă Axel, încă tremurând.

— Și unul ca tine a lăsat-o gravidă pe Elsy, zise Erik, privindu-l cu o dușmănie crâncenă.

— Ce-ai spus? întrebă Frans, devenind alb ca varul. A lăsat-o gravidă pe

Elsy?

— Asta voia să-mi spună. Ba chiar a avut tupeul să mă roage să-i port de grijă, în cazul în care pățea el ceva. Fiindcă trebuia să se întoarcă în Norvegia.

Erik era atât de mânios, încât tremura. Strângea neîncetat din pumni, privindu-l, în același timp, pe Hans, care se chinuia să se ridice în picioare.

— Da, sigur! *Probabil că avea de gând să fugă înapoi la tăticu', zise Axel, ridicându-și iar bastonul.*

Îl lovi din nou pe Hans cu toată puterea lui, făcându-l să se ghemuiască imediat, cu un vaiet.

— Nu, voiam să… mama mea…, își îngână el vorbele, implorându-i pe ceilalți.

— Nenorocitul dracului, șuieră Frans, printre dinți, după care îl lovi cu putere în piept.

— Cum ai putut? *Cum ai putut să ne minți în halul ăsta*? *Când știai că fratele meu…*

Erik avea lacrimi în ochi, iar vocea îi era frântă. Se ridică în picioare și se îndepărtă câțiva pași. Își încolăci brațele în jurul său și începu să tremure și mai mult.

— Deci aveai de gând să fugi mâncând pământul, da? *urlă Frans. S-o lași gravidă pe Elsy, după care s-o ștergi*? *Iisuse Hristoase, ești un porc nenorocit*! *Dacă ar fi fost oricare altă fată… dar nu Elsy*! *Iar acum o să aibă un plod german*!

Vocea îi căpătă o notă de falset. Disperată, Britta se uită țintă la el. Abia în clipele acelea, fata păru să realizeze cât de adânci erau sentimentele lui Frans față de Elsy. Durerea din suflet o făcu să se prăvălească la podea, suspinând incontrolabil.

Frans se întoarse către ea, preț de câteva secunde. Înainte ca vreunul dintre ei să mai poată reacționa, băiatul merse până la birou, luă deschizătorul de scrisori și îl înjunghie pe Hans în piept.

Ceilalți îl priviră îngroziți timp de câteva secunde. Erik și Britta înlemniră de spaimă, dar imaginea sângelui care se aduna în jurul deschizătorului de scrisori îi eliberă lui Axel o pornire animalică. Băiatul își îndreptă întreaga furie spre grămada nemișcată de pe podea. Îngăimând sunete primitive, el și Frans îl izbiră pe Hans cu pumnii și picioarele. Atunci când încetară, extenuați și abia trăgându-și sufletul, băiatul de la podea era deja de nerecunoscut. Cei doi se priviră reciproc. Speriați, însă jubilând oarecum. Sentimentul de a-și fi descătușat toată acea ură, toate lucrurile de care voiau să se descotorosească parcă le dăduseră aripi și forțe noi, ceea ce li se putea citi și în priviri.

Rămaseră acolo câteva momente, împărtășind senzația, sorbind-o cu nesaț, în vreme sângele lui Hans le acoperea mâinile, hainele și chipurile. Sângele fusese împroșcat într-un cerc larg, în jurul lor, și o baltă întunecată pornise încet să se împrăștie de sub trupul băiatului. Și Erik fusese stropit

puțin. El încă stătea acolo, cu mâinile încolăcite în jurul său, tremurând violent. Nu își putuse lua privirea de la maldărul însângerat, iar apoi, cu gura întredeschisă, el se întoarse în direcția fratelui său. Având o expresie la fel de pustie ca a lui Erik, Britta stătea jos, pe podea, privindu-și țintă mâinile, și ele pătate de sânge. Nimeni nu scoase vreun cuvânt. Era ca o tăcere nefirească din urma unei vijelii. Totul era cuprins de liniște, însă acea liniște păstra încă amintiri ale furtunii.

Frans fu acela care vorbi într-un final.

— Trebuie să scăpăm de asta, zise el pe un ton rece, împungând cu piciorul în trupul lui Hans. Britta, stai și curăță totul. Erik, Axel și cu mine îl vom scoate de-aici.

— Dar unde să-l ducem? întrebă Axel, încercând să-și șteargă sângele de pe față, cu mâneca de la cămașă.

Frans cugetă o clipă, după care spuse:

— Știu ce vom face. O să așteptăm până se lasă întunericul, ca să-l putem scoate din casă. O să punem ceva sub el, ca să nu umple totul de sânge. Între timp, o s-o ajutăm pe Britta să curețe pe-aici și ne vom spăla și noi.

— Dar…, începu Erik, fără însă a reuși să-și termine propoziția, fiindcă se lăsă în jos, spre podea, privind în gol, undeva în spatele lui Frans.

— Știu locul perfect. O să-l îngropăm cu cei asemenea lui, zise Frans, cu o ușoară notă de amuzament în voce.

— Cei asemenea lui? repetă Axel, pe un ton sec, privind țintă spre capătul bastonului, acoperit în momentele acelea de sânge și păr.

— O să-l băgăm în mormântul soldaților germani. În cimitir, spuse Frans, cu un zâmbet și mai pronunțat. Aici avem chiar o justiție poetică.

— Ignoto militi, șopti Erik de pe podea, cu privirea fixată înainte.

Frans se uită nelămurit la el.

— „Soldatului necunoscut", explică Erik, liniștit. Asta scrie pe mormânt.

Frans izbucni în râs.

— Vedeți? E perfect.

Ceilalți nu râseră, dar nici nu se împotriviră planului. Amorțiți, se apucară de ceea ce aveau de făcut. Erik merse pentru a lua un sac mare din pivniță, pe care așezară apoi trupul lui Hans. Axel veni cu produse de curățat din cămara de pe hol, iar Frans și Britta începură să spele podeaua bibliotecii. Se dovedi mult mai complicat decât își imaginaseră. Sângele era vâscos și la început părea doar să mânjească totul, cu fiecare tentativă de a-l îndepărta. Britta plânse isteric pe măsură ce curăța, făcând uneori pauze pentru a jeli atunci când îngenunchea pe podea, cu peria în mână. Frans se răsti la ea, semn că trebuia să continue. El lucră până fu ud leoarcă de transpirație, dar, spre deosebire de ceilalți, în ochii lui nu se citi nici urmă de șoc. Erik frecă metodic podeaua; încetase a mai spune că trebuia să declare la poliție întreaga faptă, realizând într-un final că Frans avea dreptate. Nu putea să riște ca Axel să fie ridicat de poliție și aruncat

în închisoare, după ce abia se întorsese acasă și supraviețuise iadului din lagărele de concentrare.

După mai mult de un ceas de muncă asiduă, cei patru își șterseră sudoarea de pe frunte, iar Frans se asigură că nu rămăsese nicio urmă după cele întâmplate în bibliotecă.

— Trebuie să împrumutăm pentru tine niște haine din dulapul părinților, zise Erik, pe un ton abătut, mergând apoi în căutarea lor.

Odată întors, se opri să-și privească fratele, care stătea zgribulit pe podea, într-un colț al încăperii, cu privirea țintă la sângele și părul de pe vârful bastonului său. Axel nu spusese mai nimic după ce își vărsase năduful, dar în clipa aceea, el ridică privirea și se uită fix înainte.

— Cum o să-l ducem până la cimitir? N-ar fi mai bine să-l îngropăm în pădure?

— Ai tăi au o bicicletă cu motor. O vom folosi, îi răspunse Frans, refuzând să-și abandoneze planul. Dacă îl îngropăm în pădure, o să vină vreun animal și-o să-l dezgroape. Însă nimeni nu va bănui că mai există încă un trup în mormântul nemților. Deja sunt destul de multe cadavre acolo. Iar dacă îl ducem cu bicicleta cu motor, acoperit cumva, nimeni nu va vedea nimic.

— Eu am săpat destule gropi, zise Axel, indiferent, întorcându-și privirea înapoi spre baston.

— O săpăm eu și Frans, se grăbi Erik să spună. Tu stai aici, Axel. Și tu, Britta, mergi acasă. Vor începe să-și facă griji dacă nu ești acasă la ora cinei.

Băiatul vorbi repede, turuind cuvintele, ca o moară stricată, fără a-și lua privirea de la fratele său.

— De mine nu-i pasă nimănui, dacă vin ori plec, zise Frans, plictisit. Așa că eu pot rămâne. Vom aștepta până la ora zece. De regulă nu prea sunt mulți oameni pe-afară la ora aia, și va fi destul de întuneric.

— Ce ne facem cu Elsy? întrebă Erik, cu privirea plecată în pământ. Se așteaptă ca Hans să vină înapoi. Iar acum că va avea și un copil…

— A, da. Un nenorocit de copil german. Va trebui, pur și simplu, să suporte consecințele, mârâi Frans. Nu-i vom zice nimic lui Elsy! M-ați înțeles? Va crede că s-a întors în Norvegia și a abandonat-o, ceea ce probabil că oricum intenționa să facă. Dar eu n-am de gând s-o compătimesc prea mult. Va trebui să se descurce de una singură. Are cineva vreo obiecție?

Frans îi privi pe fiecare în parte. Nimeni nu spuse nimic.

— În regulă, atunci. Am decis. Toată treaba asta va rămâne secretul nostru. Acum du-te acasă, Britta, ca să nu înceapă să te caute.

Britta se ridică și, cu mâna tremurândă, își netezi rochia pătată cu sânge. Fără a spune o vorbă, ea luă rochia de la Erik și plecă să se spele și să se schimbe în noile haine. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a-i lăsa în bibliotecă pe cei trei băieți fu expresia lui Erik. Toată mânia ce-i

scânteiase în priviri atunci când secretul lui Hans fusese dezvăluit îi dispăruse în clipele acelea. Rămăsese doar rușinea.

Câteva ore mai târziu, Hans era coborât spre mormântul în care avea să se odihnească netulburat, vreme de șaizeci de ani.

Fjällbacka, 1975

Elsy luă desenele făcute de Erica și le așeză cu grijă în cufăr. Tore le dusese pe fete cu barca, iar ea avea casa la dispoziție, timp de câteva ore. În asemenea ocazii, mergea deseori în pod pentru a sta o vreme, gândindu-se la vremuri de mult apuse.

Viața ei luase o întorsătură atât de diferită față de cum și-ar fi imaginat. Scoase jurnalele albastre și, cu gândul în altă parte, dezmierdă coperta celui de deasupra. Cât de tânără fusese. Cât de naivă. De câtă durere s-ar fi putut scuti dacă ar fi știut pe-atunci lucrurile pe care le cunoștea în prezent. Dacă ar fi știut că o persoană nu își putea permite să iubească prea mult. Prețul era întotdeauna prea mare, acela fiind și motivul pentru care încă mai plătea nesăbuința trecutului, când iubise mult prea mult. Dar își ținuse promisiunea pe care și-o făcuse ei înseși, de a nu mai iubi vreodată în felul acela.

Bineînțeles că uneori fusese tentată să cedeze, să își deschidă iar inima. Mai ales atunci când își privea cele două fiice, pe ale căror chipuri îndreptate spre ea se putea citi implorarea. Le vedea așteptând cu sete lucruri pe care însă ea nu era în stare să le ofere. În special Erica avea nevoie de acele sentimente, mai mult decât Anna. Uneori, Elsy o observa pe Erica stând și privind-o cu un chip care exprima toată dorința ce se putea citi pe chipul unei fetițe. Iar o latură a lui Elsy dorea să-și încalce promisiunea, să meargă până la fiica ei, să o îmbrățișeze și să își simtă inima bătând la unison cu cea a Ericăi. Însă ceva o împiedica mereu. În ultima clipă, înainte de-a se putea ridica, înainte de a-și putea îmbrățișa fiica, ea avea întotdeauna senzația că purta în brațe un trupșor plăpând și cald. Cu ochișori abia deschiși ce o priveau, semănând atât de mult cu Hans, dar și cu ea. Rodul dragostei lor, pe care ea crezuse că aveau să îl crească împreună. În schimb, ea îi dăduse naștere singură, într-o cameră înțesată cu străini, îl simțise părăsindu-i trupul, iar apoi văzuse cum îi era luat din brațe și dus către altă mamă – despre care nu știa nimic.

Elsy băgă mâna în cufăr și scoase cămășuța pruncului. Petele de sânge se decoloraseră odată cu trecerea anilor, ajungând să arate mai mult a rugină. Își duse cămașa la nas, adulmecând pentru a vedea dacă mai purta vreo urmă a mirosului dulce și plăcut pe care-l avusese atunci când îl ținuse în brațe. Însă nu mai rămăsese nimic. Cămășuța nu avea decât un iz prăfuit și greoi. Toți acei ani petrecuți în cufăr ștersesem orice fel de urmă a băiatului, iar Elsy nu îi mai putea simți mirosul.

Uneori se gândise să încerce a-i da de urmă. Poate numai ca să se asigure că era bine. Însă ideea nu avansase mai mult de acel stadiu. La fel ca și dorința de a-și lua fiicele în brațe, eliberându-se astfel de promisiunea ce-i încătușase întregul suflet.

Ridică medalia aflată la fundul cufărului și o cântări în palmă. O găsise atunci când căutase prin odaia lui Hans, înainte de a pleca să îi dea naștere fiului acestuia. Pe vremea când încă mai avea speranța de a găsi printre bunurile lui o explicație pentru faptul că îi părăsise pe ea și pe copil. Dar singurul lucru pe care îl descoperise, în afară de câteva articole de îmbrăcăminte, fusese acea medalie. Nu știuse ce reprezenta, nu știuse unde o găsise el sau ce rol jucase în viața lui. Însă avusese senzația că era importantă, drept care o și păstrase.

Înfășură cu grijă medalia în cămașa pruncului și puse micul pachet înapoi în cufăr. Apoi așeză înăuntru jurnalele și desenele pe care i le făcuse Erica în dimineața aceea. Fiindcă numai atât era Elsy capabilă să le ofere fetelor ei. O clipă de iubire, atunci când se afla singură, printre amintirile sale. Era unicul moment în care își permitea să se gândească la ele nu doar cu mintea, ci și cu sufletul. De îndată ce o priveau, cu ochișorii lor avizi, inima i se încleșta de teamă.

Fiindcă oamenii care se sustrăgeau iubirii nu aveau nimic de pierdut.

virtual-project.eu

{1} Cunoscută emisiune suedeză pentru copii.
{2} *CSI – Crime Scene Investigation*; în traducere din engleză, *Investigații la locul crimei,* cunoscut serial polițist american.
{3} Fondat în 1977 și numit după Simon Wiesenthal, supraviețuitor al Holocaustului, devenit un așa-zis vânător de naziști, centrul reprezintă o organizație nonguvernamentală menită să sprijine drepturile comunităților evreiești de pretutindeni.
{4} *În sfârșit, acasă* – emisiune TV suedeză, în cadrul căreia gazda, Martin Timell, oferă diferite idei și trucuri pentru amenajări și decorațiuni interioare.
{5} Noroc (în lb. suedeză).
{6} Tiger Woods, faimos jucător american de golf.
{7} Marcă suedeză de supliment lichid, recomandat persoanelor cu deficiențe de fier.
{8} *Frigiderul plin, cu Stefan și Krister* – emisiune suedeză de divertisment.
{9} În traducere din limba germană, *Stai*! *Mâinile sus*!
{10} Publicație suedeză de mare tiraj.
{11} Monedă suedeză, emisă pentru prima oară în 1604 și care, între 1777 și 1873, a reprezentat moneda oficială a Suediei; în prezent, termenul încă se folosește pentru a desemna, în mod colocvial, coroana suedeză.
{12} *Cei mai proști șoferi ai Suediei.*
{13} Băutură spirtoasă tradițională scandinavă, având o aromă distinctă de ierburi și mirodenii, și un conținut alcoolic de cca. 40%; cuvântul este derivat din latinescul *aqua vitae,* apa vieții.
{14} Personaje comice, asemănătoare unor mase gelatinoase, dintr-o serie franțuzească de cărți pentru copii.
{15} În traducere din limba franceză, *Încântat.*
{16} Fă-ți de cap.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26